

MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL DEBATES

TWELFTH SESSION OF THE LEGISLATIVE COUNCIL
UNDER THE CONSTITUTION OF INDIA.

1st and 3rd to 8th March 1958.

Volume XXIV (Nos. 1 to 7).

TABLE OF CONTENTS.

Saturday, 1st March 1958.

	PAGES
Personnel of the Government of Madras	i
Principal Officers of the Madras Legislative Council	ii
List of Members of the Madras Legislative Council with their constituencies	iii-v
I Condolence Resolution on the death of Sri Maulana Abul Kalam Azad, Union Minister for Education	1-2
II Questions and Answers	3-7
III Government Business—Presentation of the Budget for the year 1958-59	12-13
IV Papers laid on the table of the House	8-11 14-79

Monday, 3rd March 1958.

I Questions and Answers	81-87
II Calling attention under rule 41 (1) of the Madras Council Rules to a matter of urgent public importance, namely, the accident of a child falling down a manhole in Mount Road, Madras	124-125
III Government Business—Discussion on the Budget for the year 1958-59	87-88
IV Papers laid on the table of the House	88-123

Tuesday, 4th March 1958.

I Questions and Answers	127-133
II Announcement by the Hon. Chairman re decision of the Business Advisory Committee	133-134
III Government Business—Discussion on the Budget for the year 1958-59—cont.	134-174

2 MADRAS ACT No. XXIX OF 1958

(2) in the short title, for the words "Madras Plantations Agricultural Income-tax Act", the words "Madras Agricultural Income-tax Act" shall be substituted.

3. Amendment of section 2.—In section 2 of the principal Act—

(1) in clause (a)—

(i) in sub-clause (1), for the words "a plantation", the word "land" shall be substituted;

(ii) in sub-clauses (2) and (3), for the word "plantation", wherever it occurs, the word "land" shall be substituted;

(iii) for Explanations I and II, the following Explanation shall be substituted, namely:—

"Explanation.—Agricultural income derived from such land by the cultivation of any crop means that portion of the income derived from the cultivation, manufacture and sale of the produce of that crop as is defined to be agricultural income for the purposes of the enactments relating to Indian income-tax and if it has not been so defined, the whole of the income;"

121, 82, N58
1158-2433

ii

Wednesday, 5th March 1958.

PAGES

I Questions and Answers	175
II Government Motions—	
(1) Committee of Privileges	180
(2) House Committee	
III Government Business—Discussion on the Budget for the year 1958-59—cont.	
IV Papers laid on the table of the House	

Thursday, 6th March 1958.

I Questions and Answers	219
II Announcement by the Hon. Chairman re receipt of amendments to Government Bills	
III Government Business—Discussion on the Budget for the year 1958-59—cont.	224
IV Papers laid on the table of the House	

Friday, 7th March 1958.

I Questions and Answers	281
II Government Business—Discussion on the Budget for the year 1958-59—cont (last day)	286

Saturday, 8th March 1958.

I Questions and Answers	335
II Announcement by the Hon. Chairman re message from the Governor	
III Government Motion—Motion under rule 23 (1) of the Madras Council Rules re transaction of Government business on a non-official day	353
IV Government Bills—	
(1) The Madras Animal Preservation Bill, 1958 (Introduced)	354
(2) The Madras Bhoodan Yagna Bill, 1957 (L.A. Bill No. 15 of 1957)	383
(3) The Madras Maternity Benefit (Amendment) Bill, 1958 (L.C. Bill No. 1 of 1958)	374
V Papers laid on the table of the House	
Index	395

62743

PERSONNEL OF THE GOVERNMENT OF MADRAS

GOVERNOR OF MADRAS
SRI BISNURAM MEDHI.

MEMBERS OF THE COUNCIL OF MINISTERS.

1. THE HON. SRI K. KAMARAJ, *Chief Minister in charge of Public, Planning and Community Development (including Local Development Works, Women's Welfare, Community Projects and Rural Welfare).*
2. THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM, *Minister in charge of Home including Courts and Prisons and Prohibition, Food and Agriculture (including Khadi and Village Industries and Hindu Religious Endowments), Railways, Posts and Telegraphs and Civil Aviation.*
3. THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM, *Minister in charge of Finance, Education, Information and Law (including Legislature and Engineering Colleges).*
4. THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU, *Minister in charge of Revenue and Public Health.*
5. THE HON. SRI R. VENKATARAMAN, *Minister in charge of Industries, Labour and Co-operation (including Housing, Commercial Taxes and Nationalised Transport) (Leader of the House).*
6. THE HON. SRI P. KAKKAN, *Minister in charge of Public Works (excluding Electricity) and Harijan Welfare.*
7. THE HON. SRI V. RAMAIAH, *Minister in charge of Electricity, Transport (including Registration, Accommodation Control, Stationery and Printing and Government Press).*
8. THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON, *Minister in charge of Local Administration and Fisheries.*

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL.

PRINCIPAL OFFICERS.

Chairman.

THE HON. DR. P. V. CHERIAN.

Deputy Chairman.

SRI A. M. ALLAPICHAJ.

Panel of Vice-Chairmen.

- 1 SRI P. T. RAJAN.
- 2 SRI T. P. SRINIVASAVARADAN.
- 3 SRI JOHN ASIRVATHAM.
- 4 SRIMATHI SARASWATHY PANDURANGAM.

Secretary to the Council.

SRI C. D. NATARAJAN, M.A., B.L.

LIST OF MEMBERS OF THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL WITH THEIR CONSTITUENCIES.

Serial number and name of member.	Name and class of constituency.
1 Allapichai, A. M., B. A., B.L. ..	State Legislative Assembly.
2 Annamalai Pillai, N.	State Legislative Assembly
3 Arunachalam, A. J.	State Legislative Assembly
4 Arunachalam, T. S.	State Legislative Assembly.
5 Balasubramanya Ayyar, K., B.A., B.L.	Madras Graduates.
6 Balasundaram, V. S.	State Legislative Assembly.
7 Bashyam Ayyangar, V., B.A., B.L.	NOMINATED.
8 Chakkarai Chetty, V, B.A., B.L.	State Legislative Assembly.
9 Cherian, Dr. P. V., M.B.B.S., F.R.F.P.S. (Glas.), F.R.C.S. (Edin.), D.L.O., B.C.S. (Lond.) (Chairman).	Madras Graduates.
10 Chidambara Mudaliar, A.	Madurai-cum-Ramanathapuram-cum-Tirunelveli Local Authorities.
11 Clubwala Jadhav, Mary C. ..	NOMINATED.
12 Desikar, K. M.	South Arcot cum-Tanjore-cum-Tiruchirappalli Local Authorities.
13 Devaraja Mudaliar, T. V. ..	Madras-cum-Chingleput-cum-North Arcot Local Authorities.
14 Durairaj, T.	South Arcot-cum-Tanjore-cum-Tiruchirappalli Local Authorities.
15 Ethirajalu, M.	State Legislative Assembly.
16 Gajapathy Nayagar, A., B.A., B.L.	State Legislative Assembly.
17 Gurunandan Row, V., BAR.-AT-LAW.	State Legislative Assembly.
18 Guruswami, Dr. M. R., M.D. ..	NOMINATED.
19 John Asirvatham, M.A., L.T. ..	Madras Teachers.
20 John, Dr. V. K., BAR.-AT-LAW.	Madras Graduates.
21 Jothi Vencatachellum	NOMINATED.
22 Kalyanaraman, S. V.	South Arcot-cum-Tanjore-cum-Tiruchirappalli Local Authorities.
23 Krishnamoorthy, G.	Madras Teachers.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL.

THE TWELFTH SESSION OF THE LEGISLATIVE COUNCIL UNDER THE CONSTITUTION OF INDIA.

Saturday, the 1st March 1958.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. CHERIAN) in the Chair.

[*Note.*—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

I.—CONDOLENCE RESOLUTION ON THE DEATH OF SRI MAULANA ABUL KALAM AZAD, UNION MINISTER FOR EDUCATION.

MR. CHAIRMAN: It is my melancholy duty to inform the House of the sudden demise of Sri Maulana Abul Kalam Azad, Union Minister for Education, on the 22nd February 1958 at his residence in New Delhi.

A noble scion of an illustrious family of Sufis and Divines, he was born in 1888 at Mecca. He came to Calcutta with his father at the early age of ten and adopted India as his homeland. He made phenomenal progress in his studies of Arabic and Urdu and obtained a high degree of proficiency and scholarship at the age of 14.

He entered politics at the time of the partition of Bengal. The whole nation began to fall under the spell of his eloquence and transparent patriotism. He worked for Hindu-Muslim unity with zeal and single-minded devotion born out of deep conviction. When the first world war broke out, the British Government suppressed his journal, *Al Hilal* (the Crescent) and interned him in Ranchi where he wrote 'Taskira', his monumental commentary on Quoran. After his release, he played a predominant role in the Khilafat and Non-Co-operation Movements. He was imprisoned several times for his participation in the Civil Disobedience Movements in 1930, 1932 and in the 'Quit India' Movement in 1942. He acted as the chief spokesman of the Congress Party during the negotiations with the Cripps Mission in 1942 and again with the British Cabinet Mission in 1946. In August 1947, he became the Minister for Education and continued to be the Minister for Education till his death in harness.

He visited Britain in connection with the future of the India Office Library in July 1955. He was responsible for the appointment of the Education Commission with Dr. Radhakrishnan as Chairman, the Secondary Education Commission with Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar as Chairman and the University Grants Commission with Dr. C. D. Deshmukh as Chairman. He was a versatile scholar, an elder statesman and a great educationist.

Serial number and name of member.	Name and class of constituency.
24 Krishnamoorthy, T. G. B.A. ..	State Legislative Assembly.
25 Krishnaswamy Vandayar, A. ..	State Legislative Assembly.
26 Krishnaswamy Ayyangar, P. S. ..	State Legislative Assembly.
27 Lakshmanaswami Mudaliar, Dr., A., M.D., LL.D., D.Sc., D.C.L.	Madras Graduates.
28 Madurai Pillai, P. ..	Salem-cum-Coimbatore-cum-Nilgiris Local Authorities.
29 Mahomed Usman, Dr., B.A., LL. D.	NOMINATED.
30 Manjubhashini, S. ..	NOMINATED.
31 Masilamani Chettiar, A. K. ..	Madras-cum-Chingleput-cum-North Arcot Local Authorities.
32 Mohamed Raza Khan. ..	State Legislative Assembly.
33 Nallasenapathi Sarkarai Man- radiar, N.	State Legislative Assembly.
34 Narayanaswamy Pillai, T. M., M.A., B.L.,	State Legislative Assembly.
35 Palaniswamy Gounder, V. K. ..	Salem-cum-Coimbatore-cum-Nilgiris Local Authorities.
36 Perumalswami Reddi, C. ..	Madras-cum-Chingleput-cum-North Arcot Local Authorities.
37 Ponnuswamy Chettiar, S. R. P. ..	Salem-cum-Coimbatore-cum-Nilgiris Local Authorities.
38 Purushotham, T., B.A. ..	Madras-cum-Chingleput-cum-North Arcot Local Authorities.
39 Rajan, P. T. ..	State Legislative Assembly.
40 Ramalingam Pillai, V. ..	NOMINATED.
41 Ramasamy Gounder, K. M. ..	Madras Teachers.
42 Ramaswamy, K. V. ..	State Legislative Assembly.
43 Ramaswami, V. V. ..	State Legislative Assembly.
44 Ramaswami Reddiar, O. P. ..	NOMINATED.
45 Ranganathan V. R., M.A., D. Litt.	Madras Teachers.
46 Sankaranarayana Pillai, T. S., B.A., B.L.	Madurai-cum-Ramanathapuram-cum-Tirunelveli Local Authorities.
47 Saraswathy Pandurangam ..	NOMINATED.

Serial number and name of member.	Name and class of constituency.
48 Sivanandam, Dr. T. V., M.B.B.S.	Madras Graduates.
49 Sivasubramanya Nadar, S. P. B.A., B.L.	Madurai-cum-Ramanathapuram-cum-Tirunelveli Local Authorities.
50 Somasundara Reddiar, A. ..	South Arcot-cum-Tanjore-cum-Tiruchirappalli Local Authorities.
51 Sreenivasan, Dr. A., M.B.C.P. (Lond).	Madras Graduates.
52 Srinivasavaradan, T. P., B.A., I.T.	Madras Teachers.
53 Subramanyam, A. ..	State Legislative Assembly.
54 Subrahmanyam, B. V., B.A., B.L.	State Legislative Assembly.
55 Subramania Karayalar, M. ..	Madurai-cum-Ramanathapuram-cum-Tirunelveli-cum-Kanyakumari Local Authorities.
56 Sudarsanam Naidu, M. V. ..	South Arcot-cum-Tanjore-cum-Tiruchirappalli Local Authorities.
57 Thambusamy, Rev. D. ..	Madras Teachers.
58 Thiagaraja Reddiar, P. B. K. ..	Salem-cum-Coimbatore-cum-Nilgiris Local Authorities.
59 Venkataraman, R. (Minister— Leader of the House).	State Legislative Assembly.
60 Venugopal, S. N. ..	Salem-cum-Coimbatore-cum-Nilgiris Local Authorities.

[Mr. Chairman] [1st March 1958]

About all, he was a consistent and staunch nationalist. In his death, India has suffered a great loss and the void created is difficult to fill.

I now move the Condolence Resolution, namely:—

“ This House places on record its deep sense of sorrow at the demise of Sri Maulana Abul Kalam Azad, Union Minister for Education, and conveys its profound sympathy to the members of his bereaved family ”.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, Sir, I rise to associate the Government with the sentiments of sorrow expressed by you just now. The country has lost one of its stalwarts. Sri Maulana Azad was the very synthesis of Indian culture. No statesman in India contributed so much to communal harmony as our revered leader Sri Maulana Azad has done. Not only did he try to bring about unity within the country but he also represented India in the courts of the West Asian countries and tried to create a very favourable atmosphere to India and her policies in the international world. Sri Maulana Azad was a scholar. He was deeply devoted to study and he held the office of Education Minister with distinction.

Sir, in his death, the country has suffered an irreparable loss and the only monument that we can erect to his memory is the endeavour that we make to preserve that spirit of cordiality between the various religious communities that inhabit India. As long as we cherish that ideal, we shall be faithful to the great soul. May his soul rest in peace.

* DR. V. K. JOHN: Mr. Chairman, Sir, I associate myself and the Opposition with the sentiments expressed by you and the Hon. the Leader of the House, and the tributes paid to the late Maulana Azad. Sir, he had few equals in this country in the sacrifices and sufferings he went through in the freedom struggle. A great scholar and great statesman, he occupied a foremost place in the public life of the country. Apart from this, he gave a correct lead to his co-religionists, the Muslims. He was against the partition of this country. If the Muslims in India are patriotic, it is due mostly to the advice and the lead he has given. His death is a great national loss and we all mourn his death. I associate myself with the Resolution that you moved.

MR. CHAIRMAN: I request the hon. Members to stand in silence for a few minutes and pass the Resolution unanimously.

The Resolution was passed *nem. con.*, all the Members standing in silence for a few minutes.

MR. CHAIRMAN: As a mark of respect to the late Sri Maulana Abul Kalam Azad, I now adjourn the House for half an hour. The House will meet again at 3-35 p.m.

The House then adjourned.

1st March 1958]

(The House re-assembled at 3-30 p.m.)

II.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Periodical verification of jewels in the temples.

* 25 Q.—SRI T. PURUSHOTHAM: Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(a) whether any arrangements have been made by the Government for periodical verification of valuables including jewels in the temples in the State;

(b) if so, what they are;

(c) whether it is a fact that a faked jewel (oddiyanam) was substituted in the Margabanduswami temple at Virinjipuram (Vellore taluk); and

(d) if so, the action taken against the persons responsible for it?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) Valuables including jewels in religious institutions are being verified and appraised but no arrangement has been made for periodical verification.

(b) Does not arise.

(c) & (d) At the time of verification and appraisal of the jewels and valuables in the temple in 1954, it was suspected that the gold oddiyanam donated in 1929 had been substituted with a silver one electroplated with gold. The police registered a case and investigated. As it was not possible to fix the responsibility for the substitution in view of passage of several years, the case was closed as undetectable.

SRI T. PURUSHOTHAM: In view of the answer to clause (a), will the Government arrange for periodical verification of valuables so that there may not be recurrence of such acts in the temples?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: That proposal has been received from the Commissioner and that is under consideration.

DR. A. SREENIVASAN: Has the attention of the Hon. Minister been drawn to the fact that the Executive Officer in the Gangatheeswarar Temple recently pledged a large number of jewels for a huge amount and may I know whether any case has been registered in that connection?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: My attention has not been drawn to that. The hon. Member may put a separate question or kindly write to me.

[1st March 1958]

Special remuneration to teachers.

* 26 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether the teachers in elementary schools under local bodies are granted special remuneration for extra work such as correction of Assembly Voters' Lists;

(b) if so, the rates of such remuneration; and

(c) the steps taken by the Government to ensure prompt payment of such remuneration to the teachers?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: (a) Yes, Sir.

(b) A statement* showing the scales of remuneration paid to the enumerators is placed on the table of the House.

(c) The bills drawn for payment of remuneration to enumerators are scrutinized and countersigned by the Revenue Divisional Officer concerned and the Tahsildars and the Revenue Divisional Officers have been instructed to ensure that the bills presented by the enumerators employed during the annual revision of electoral rolls are disposed of promptly and in any case before the temporary election staff employed for the revision of the electoral rolls is disbanded.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Have the Government any definite information that all the bills in connection with the latest revision of the electoral rolls have been paid?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I have no information to the contra.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Did the Government receive any representation that teachers under the Srirangam Municipality were not paid for a considerable time and have not been paid even now?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I do not have that information in my file. I do not know whether any representation has been received.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: May I request the Hon. Minister to fix a time-limit of certain months within which such bills should be paid, as reports have been received by me that they are delayed considerably?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Already a time-limit has been fixed as I have already stated. Before disbanding the electoral staff, we sanctioned staff for a particular period.

* Printed as Appendix I on page 12 infra.

1st March 1958]

Nationalization of Bus Routes.

* 27 Q.—SRI MOHAMED RAZA KHAN: Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) whether there is any proposal before the Government to nationalise any suburban bus routes around Madras City;

(b) if so, the routes proposed to be nationalised; and

(c) the number of buses that will be put on each of such routes?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: (a) Yes, Sir.

(b) (i) Madras (Mint) to Tiruvotthiyur (Route No. 56),

(ii) Madras (Mint) to Ennore (Route No. 56-A),

(iii) Madras (Mint) to Red Hills (Route No. 57),

(iv) Madras (Broadway) to Lattice Bridge (Route No. 19),

and

(v) Madras (Broadway) to Villivakkam (Route No. 20).

Route.	Minimum number of buses to be run.
(c)	
1 Madras (Mint) to Thiruvotthiyur ...	13
2 Madras (Mint) to Ennore ...	3
3 Madras (Mint) to Red Hills ...	4
4 Madras (Broadway) to Lattice Bridge ...	4
5 Madras (Parry's Broadway) to Villivakkam ...	10

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Is it the idea of the Hon. the Minister for Transport that there is no necessity for increasing the number of buses in the City and that as such he has to take up the services outside the City?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: One does not follow from the other. The reason for taking up these new routes is the unfair competition from private operators.

DR. V. K. JOHN: Will the Government consider the desirability of having private agencies running the service on the routes where the Government buses are also running so that as a result of competition between the Government and the private agencies we can get the best results?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Sir, the state of affairs which the hon. Member wants is now obtaining on these routes and our experience is that there is unfair competition from private operators. The Government cannot stoop to the methods which the private operators can do and, therefore, it is not possible to have any test of competitiveness where one person is able to resort to unfair methods and the other is not able to do.

[1st March 1958]

DR. V. K. JOHN : Cannot the Government control the unfair methods adopted by any private agency?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : It has been found to be not possible.

DR. A. SREENIVASAN : To whom is it unfair?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : It is unfair to the people of Madras who pay the tax.

DR. V. K. JOHN : Frankly speaking, can it be said that the Government would manage the bus service better than private agencies like the T.V.S.?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I would invite the hon. the Deputy Leader of the Opposition to make out a point during the Budget debate and I would show with facts and figures that the operation of the Madras State Transport is far more efficient, far more economical and far more profitable than that of any private operator.

DR. V. K. JOHN : Is it economical from the point of view of the passengers?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Well, the rates are comparable.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Is it not a fact that the Government made a definite commitment that they would not extend nationalization outside the City unless they were sure and satisfied that the requisite number of buses to cope with the traffic were plying in the City? Now, I want to know whether the Government are satisfied that the requisite number of buses are flying in the City.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : It is the view of the Government that the number of buses now running in the Madras City is adequate. Barring the pressure during peak hours, the number of buses which are now plying in the Madras City appear to be quite sufficient for normal traffic requirements. That is the state of affairs and I do not think there has been a great deal of criticism either by the public or in the Press in the last one year about the bus transport in the City.

SRI V. GURUNANDAN ROW : May I know whether the buses of private owners have been taken over or whether the Government themselves are going to put the buses on the routes which have been nationalized?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : That is a matter of administrative detail. Whatever is considered advantageous, the Government would do.

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : அரசியலார் இந்த பஸ் ரூட்டுகளை எடுத்துக்கொள்வதினால் பஸ்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாகி வருகிறதா அல்லது குறைந்து வருகிறதா?

1st March 1958]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : ஒவ்வொரு பஸ் ரூட்டுக்கும் இருக்கவேண்டிய குறைந்தபட்ச பஸ்களின் எண்ணிக்கையும் அதிகபட்ச பஸ்களின் எண்ணிக்கையும் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த விதிகளின் பிரகாரம் உள்ள குறைந்தபட்ச எண்ணிக்கைக்குக் குறைவான பஸ்களை சர்க்கார் விடாது.

DR. V. K. JOHN : Will the Government definitely state that they will render better and cheaper service than any private agency?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : It is our endeavour to give better service.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : If the motive of the Government in extending this nationalized bus service is only to prevent unfair competition from the private owners, may I know whether the Government will extend that policy to the Kanyakumari district where they are facing a heavy competition from the private bus-owners?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : That matter is actively under the consideration of the Government. It is only the inadequacy of finance that is preventing us from extending it further.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : May I just add that if the entire bus service in the Kanyakumari district is nationalized, it will add a few more lakhs of rupees to the State Exchequer and that the Government may jump at that idea?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I am very happy I have a convert for nationalization.

MR. CHAIRMAN : As the Hon. Minister, Sri Manickavelu, is not present in the House, question No. 28 will be taken up on the 3rd instant.

Annual income from Tuticorin Port.

* 29 Q.—SRI V. V. RAMASWAMI : Will the Hon. the Minister for Public Works be pleased to lay on the table of the House a statement showing the annual income under various account heads from the Tuticorin Port during the last three years?

THE HON. SRI P. KAKKAN : The attention of the hon. Member is invited to the paper ^a placed on the table of the House.

SRI V. V. RAMASWAMI : ஏற்றுமதி வர்த்தகத்தில் நமக்கு அதிக வருமானத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய நிலையத்தில் தூத்துக்குடித் துறைமுகம் இருப்பதால், அதை முதல் தரத் துறைமுகமாக்குவதற்கு அரசாங்கம் என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறது?

THE HON. SRI P. KAKKAN : அந்தத் துறைமுகத்தை மிக முக்கியமான துறைமுகமாக்குவதற்கு என்ன நடவடிக்கையையெல்லாம் எடுக்க வேண்டுமோ, அவையையெல்லாம் எடுப்பதற்கு அரசாங்கம் பிரயத்தனம் செய்துகொண்டிருக்கிறது.

MR. CHAIRMAN : Questions are over.

[1st March 1958]

III.—GOVERNMENT BUSINESS.

PRESENTATION OF THE BUDGET FOR THE YEAR 1958-59.

MR. CHAIRMAN: The Hon. the Minister for Industries will now present the Budget for the year 1958-59.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Sir, I have the honour to present to this House the Budget Estimates for the year 1958-59 and the Revised Estimates for the current year. Copies of the Budget speech* of the Finance Minister are with hon. Members, and I shall only refer to the main features.

Since framing the Budget for the current year in last June, the revenue position has improved. As against a deficit of Rs. 333 lakhs anticipated for the current year at that time, the Revised Estimates show a small surplus of Rs. 5 lakhs. The Budget Estimates for 1958-59 on the existing structure of taxation show a deficit, though not large, of Rs. 105 lakhs. The improvement in the revenue account is mainly due to the award of the Finance Commission by which our share of Central taxes has increased by Rs. 174 lakhs in the current year and by Rs. 202 lakhs in the next year. There has been also a welcome upward trend in the receipts from certain items of revenue such as tax on motor vehicles, Central sales tax and land revenue.

But we should not expect this favourable feature to persist on the present pace of expenditure on development services. On Education, as against an outlay of Rs. 460 lakhs for the Composite State of Madras in 1945-46, we have now budgeted for Rs. 12.04 lakhs. The increase during the past twelve years has been nearly three-fold even though the area of the State has been reduced by one-half. Corresponding figures for some of the other welfare services reveal the same trend. During this period of 12 years, the expenditure has gone up from Rs. 29 lakhs to Rs. 233 lakhs on Harijan Uplift, from Rs. 19 lakhs to Rs. 60 lakhs on Rural Water-supply, from Rs. 41 lakhs to Rs. 164 lakhs on new roads, and from Rs. 74 lakhs to Rs. 256 lakhs on Agricultural Development. New Schemes like the National Extension Services, Rural Credit Organisations, soil conservation measures and forest re-generation programmes, have been introduced, and substantial appropriations are being made on them. But the needs of the people in an under-developed economy are many and we have not gone far enough to meet them. Obviously, the pace of expenditure would accelerate further and we must raise the necessary resources in order to balance the Budget and preserve the financial stability of the State.

The main taxation proposal for the year is the levy of agricultural income-tax on the lines of the enactment now in force for plantation holdings. The non-agricultural income will also be taken into consideration in fixing the slabs and the rates of tax on the agricultural income. The burden of this measure will fall mainly on those who have the capacity to pay. Liberal terms of

* Printed as Appendix III on pages 14-79 infra.

1st March 1958] [Sri R. Venkataraman]

compounding will be offered to the smaller assesseees in order to save them the trouble of maintaining accounts. Only the larger landholders and those with substantial non-agricultural incomes will be compelled to keep detailed accounts. The yield from this levy may not be large, but now that we have decided to enforce a ceiling on future acquisition of land, it is just and proper that the fortunate few, who hold land in excess of the ceiling at present, should make some contribution towards the benefit of the common people. The proposed increase in sales tax on diesel oil from 10 nP to 35 nP per gallon will enable the State to appropriate a portion of the advantage which transport operators running diesel vehicles have over those running petrol vehicles. Petrol is already taxed at 37 nP per gallon, and there is little justification for the differential treatment accorded to diesel operators, considering that diesel gives about the same mileage as petrol and is about one rupee per gallon cheaper than petrol. The enhancement of entertainment tax is intended mainly to augment the resources of local boards since 90 per cent of the proceeds of the tax will be distributed to local boards. The abolition of the tax on all entertainments other than the cinema and the horse-racing is to give some encouragement to fine arts like music, dance and drama, and also to sporting events. There will be no further need for the organisers of various benefit performances to go through the formalities and trouble of obtaining exemption from the tax, and the Government do not propose to grant exemptions to any benefit cinema performance in future. The new taxation proposals may bring in a net yield of about Rs. 120 lakhs to the Government in the next year, and will convert the deficit of Rs. 105 lakhs in the Budget into a small surplus of Rs. 15 lakhs.

The Budget provides for an outlay of about Rs. 30.5 crores on schemes included in the Plan, of which about Rs. 12 crores are on Power Development. Fair enough provisions have been made to meet the increasing requirements of the various development services with special stress on schemes of agricultural development, small-scale industries and rural welfare. We shall be receiving the Central assistance in loans and grants to the extent of Rs. 18 crores, which means that the balance of Rs. 12½ crores of the Plan outlay should be met out of the resources of the State. We should indeed have liked to make larger provisions on some of the schemes especially on Power Development, but we have to accept the fact that we have already stretched our resources to the maximum. Perhaps, the wide publicity given to the foreign exchange crisis has diverted the attention of the people from the equally serious crisis in internal resources. As pointed out by the Finance Minister, the bulk of the schemes in the State Plan do not involve much foreign exchange and, therefore, we can implement our Plan in full if we put in a greater effort in mobilising the savings of the people. It is in this light that we have initiated the Small Savings drive in the districts. The target of Rs. 10 crores for the year may look ambitious, but we have already done about Rs. 6 crores, and the special drive is still on in some of the

[Sri R. Venkataraman] [1st March 1958]

districts. Thousands of small agriculturists have contributed their humble quota, and their numbers have already exceeded 60,000 in each of the districts of Salem, Coimbatore and South Arcot. The industrial workers in Coimbatore mill-area and the agricultural labour in plantations have also come into the scheme, the employers making an initial advance, to be recouped from the workers in monthly instalments. Our District officials and several prominent non-officials have worked hard in this drive and I hope all hon. Members will join with me in recording our appreciation of their excellent endeavour.

It is indeed true that the efforts we have so far put in have not gone far towards establishing the Welfare State, but this should not make us despondent. We have recorded appreciable progress in many directions, and if I draw attention to some of them, it is not in smug satisfaction, but only to reassure ourselves that we are on the right track as an encouragement on the arduous onward journey. When we took over the Madras City Electricity System from the British Company about 12 years ago, the effective capacity of that worn-out plant was about 20,000 kilo watts. With the inauguration of a new generator early next month, we should have raised the capacity of the plant to about 80,000 kilo watts. The additional power of 60,000 kilo watts has been sold out already to feed many large industries around the City like the Integral Coach Factory, the T.I. Cycles, the Tube Products, the Ashok Leylands, the Standard Motor Products, the Industrial Estates, etc., which have all added substantially to our industrial wealth and provided growing employment opportunities to the citizens in Madras. The installed capacity of all our hydro-electric stations in 1947 was less than one lakh kilo watts. The power generation was doubled during the First Plan period and we are now well on the way to a total installed capacity of half a million kilo watts. As against 150 villages electrified in 1947, power is available to-day in 6,000 villages running several cottage industries and about 60,000 pumpsets, and at the present pace of progress it may not be long before our Grid covers the entire countryside. The periodical power cuts are indeed annoying, but the huge thermal plant now taking shape at Neyveli will soon bring us lasting relief. Aided by cheap power from the Grid, the textile industry has made encouraging progress with an additional spindleage of about 15 lakhs and the cement industry has doubled its output. Many new sugar factories have been licensed in the co-operative and the private sectors, and some of them have already gone into production. We have also made a good start in the light engineering industries around Coimbatore and Madras. The lack of indigenous coal has been the major bottle-neck for rapid industrial advancement, but let us hope that the Neyveli lignite will soon prove to be an effective substitute and enable us to make a start on the basic steel industry. In the field of agricultural production also we have tangible achievements during the past few years. The Major and Minor works implemented so far have enabled us to extend irrigation over half a million acres and to stabilise the

1st March 1958] [Sri R. Venkataraman]

precious supplies on vast extents. We have managed to step up food production from about 28 lakhs of tons in 1950-51 to 46 lakhs of tons in 1956-57, and thereby attained a fair measure of self-sufficiency in food. Favourable seasonal conditions have indeed helped us in this respect, but we need not under-rate the significance of our own efforts in this direction. The newly constructed irrigation reservoirs, hundreds of renovated tanks, thousands of electric pumpsets, for lift irrigation, increased application of chemical fertilizers, green manures, urban compost and improved seeds, have all helped us substantially in making fuller use of nature's bounty.

The accelerating pace of Capital Outlay in recent years has naturally increased the public debt of the State which now stands at about Rs. 101 crores involving an annual recurring charge of Rs. 566 lakhs towards servicing. But this should not disturb us in the least, because we have built up substantial assets, the benefits of which accrue to the people in an abundant measure. We have invested Rs. 70 crores on Electricity Schemes, Rs. 45 crores on Irrigation Works, and we have also lent about Rs. 32 crores to agriculturists and local bodies. The book-value of all our investments is more than Rs. 150 crores and exceeds the public debt by a handsome margin. Under these circumstances, the size of our public debt, far from being a source of anxiety, should be viewed as an indicator of our economic development and social progress.

With these remarks, Sir, I present to this House the Budget proposals for 1958-59. (Cheers.)

MR. CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. on Monday, the 3rd March 1958.

The House then adjourned.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 82. Notification issued with G.O. Press No. 4538, Revenue, dated 7th December 1957, regarding amendment to the Madras General Sales Tax Rules, 1939.

83. Notification issued with G.O. Ms. No. 3345, Home, dated 23rd December 1957, regarding amendment to the Madras Motor Vehicles Rules, 1940.

† 84. The Madras Bhoodan Yagna Bill, 1957 (L.A. Bill No. 15 of 1957), as passed by the Legislative Assembly.

† 85. Statement XII showing action taken on assurances, promises and undertakings given during the Ninth, Tenth and Eleventh Sessions, 1956-57, of the Madras Legislative Council.

‡ 86. Notification issued with G.O. Ms. No. 3980, Industries, Labour and Co-operation, dated 3rd December 1957, regarding amendment to the Madras Factories Rules, 1950.

* Sent by post on 20th February 1958.

† Sent by post on 25th February 1958.

‡ Sent by post on 26th February 1958.

[1st March 1958]

APPENDIX I.

[Vide answer to starred question No. 26 put by Sri G. Krishnamoorthy at the meeting of the Legislative Council held on 1st March 1958, page 4 supra.]

Statement showing the scales of remuneration paid to enumerators.

Remuneration is paid to the enumerators for conducting house-to-house inquiries and for bringing up to date the entries in the National Register of Citizens entrusted to them and for preparing the list of additions, deletions and corrections to the electoral rolls, in the following scale:—

(1) (a) *Non-municipal areas other than suburbs of Madras City.*—Rs. 5 for local areas in which the number of households is below 250 and Rs. 10 for local areas in which the number of households is 250 or above.

(b) *Mufassal municipalities and suburbs of Madras City.*—Rs. 20 for every 350 households (proportionate amounts for fractions of 350 households).

(c) *Madras City.*—Rs. 20 for every 300 households (and proportionate amounts for fractions of 300 households).

(2) The total amount of remuneration to be distributed among the enumerators in each local area (i.e., a village or panchayat or township or cantonment or municipality as the case may be) will be fixed by the Tahsildars in accordance with the above scale.

(3) In rural areas where all the households in a village have been allotted to one enumerator, the amount fixed for that village will be paid to that enumerator.

(4) where in a large village or in a panchayat or town the work is distributed among two or more enumerators, the amount fixed for that area will be divided among the enumerators in the proportion of the number of households allotted to each.

(5) In urban areas, i.e., in municipalities and cities, the amount of remuneration fixed for the entire area will be divided among the enumerators in the proportion of the number of households allotted to each.

(6) In the areas where women enumerators are appointed to assist men enumerators in the enumeration of gosha women, a household allotted jointly to the men and women enumerators will be treated as two households for the purpose of sharing the remuneration between them with reference to sub-paragraphs (4) and (5) above.

(7) The minimum remuneration payable to any enumerator is Rs. 5 (rupees five only).

1st March 1958]

APPENDIX II.

[Vide answer to starred question No. 29 put by Sri V. V. Ramaswami at the meeting of the Legislative Council held on 1st March 1958, page 7 supra.]

TUTICORIN PORT TRUST FUND.

Number and particulars.	Receipts.		
	Actuals for 1954-55.	Actuals for 1955-56.	Actuals for 1956-57.
	(2) Rs.	(3) Rs.	(4) Rs.
I Harbour Receipts—			
Dues on import	2,89,976	2,93,916	2,81,997
Dues on export	4,49,677	4,77,597	4,71,069
Ground rent	98,089	1,17,857	76,862
Shed rent	25,094	1,01,078	59,204
Cranage	204	592	1,247
Wharfage	9,605	27,750	23,570
II Rents, fees and penalties—			
Rent, fines and penalties ..	1,890	1,645	1,955
Overtime fees	18,295	24,524	28,415
III Sales—			
Sale-proceeds of old materials ..	1,378	..	3,179
Sale of forms	71	74	99
IV Interest—			
Interest on investments ..	36,899	43,632	58,553
V Miscellaneous—			
Miscellaneous	20,797	16,819	21,467
Total ..	9,51,975	11,05,482	10,05,417

TUTICORIN PORT FUND.

Number and particulars.	Actual receipts for 1954-55.	Actual receipts for 1955-56.	Actual receipts for 1956-57.
	(2)	(3)	(4)
	Rs.	Rs.	Rs.
1 Port dues	1,00,013	89,639	95,730
2 Fees levied under Acts ..	209	197	212
3 Ground rent	839	1,646	1,726
4 Launch hire	12,875	7,145	10,056
5 Tug hire	..	14,855	26,653
6 Overtime fees	3,203	6,028	8,236
7 Miscellaneous	4,113	1,099	3,134
8 Interest on investment ..	8,252	10,264	10,596
9 Contribution towards pension and leave salary.	231	284	387
10 Contribution for Mercantile Marine work.	3,500	3,500	3,500
Total ..	1,33,225	1,34,617	1,60,250

[1st March 1958]

APPENDIX III.

[Vide item III on page 8 supra.]

1958-ம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் 1-ம் தேதி, சென்னை சட்ட சபையில் நிதி அமைச்சர் திரு சி. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் உரை.

சபைத் தலைவர் அவர்களே,

முன்னுரை.

1958-59-ம் ஆண்டின் நிதி நிலை அறிக்கையையும் நடப்பு ஆண்டுக்கான திருத்தப்பட்ட மதிப்பீடுகளையும் இச்சபையின் கண் சமர்ப்பிக்க முன்வந்துள்ளேன். இவ்விரண்டு மதிப்பீடுகளையும் பொருத்தவரையில், நிதி நிலைமை சீர்ப்பட்டிருப்பது வரவேற்கத்தக்க அம்சமாகும். நடப்பு ஆண்டில் மிக அதிகமாகத் துண்டு விழும் என்று நாம் எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாகத் துண்டு விழாமல் போனதுமட்டுமல்லாமல் வரவிருக்கும் ஆண்டில் துண்டு விழும் தொகையும் குறைந்துள்ளது. இந்நிலைக்கு முக்கிய காரணம் நிதிக் கமிஷனின் சிபாரிசுகள்தான். பருவ நிலைமை திருப்திகரமாய் இருந்ததும் நமக்கு சாதகமாயிற்று.

பருவ நிலை.

2. தென்மேற்குப் பருவ மழை உரிய காலத்தில் ஆரம்பமாயிற்று. ஆயினும் இது சாதாரணமாக பெய்யும் அளவிற்கு 20 சத விகிதம் குறைவாக, சராசரி 9.7 அங்குலம்தான் பெய்தது. செங்கற்பட்டு, தஞ்சை ஆகிய கடலோர மாவட்டங்களில் போதுமான மழை பெய்தது. இந்தப் பருவத்தில் மத்திய மாவட்டங்களான திருச்சி, சேலம், கோயம்புத்தூர் ஆகியவற்றில் போதுமான மழை பெய்யவில்லை. சாதாரணமாகப் பெய்யும் அளவிற்கு 30 முதல் 50 சத விகிதம் குறைவாகவே இங்கு மழை பெய்தது. இதனால் வேர்க்கடலை, புன்செய் பயிர்கள் முதலியன சரியாக விளையவில்லை. மதுரை, இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி ஆகிய தெற்கு மாவட்டங்களிலும் மழை குறைவாக இருந்தது. ஆனாலும் விளைச்சலைப் பாதிக்கும் அளவுக்கு மோசமில்லை. மொத்தத்தில் வடகிழக்குப் பருவ மழையைப் பொருத்தவரை திருப்திகரமாகவே இருந்தது. சராசரி 16.6 அங்குலம் பெய்தது; இது சாதாரணமாகப் பெய்வதற்கு 6 சத விகிதம்தான் குறைவு. செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தில், குறிப்பாகத் தென் பகுதியில் இக்குறைபாடு மிகவும் அதிகமாக இருந்தது. ஆனால் இந்த மாவட்டத்தில் உள்ள குளங்களில் தென்மேற்குப் பருவ மழை காரணமாக ஏற்கனவே தண்ணீர் கொஞ்சம் இருந்தது. இந்தப் பருவ மழையின்போது தென் ஆற்காடு, திருச்சி மாவட்டங்களிலும் நிலைமை திருப்திகரமாக இல்லை. சாதாரணமாகப் பெய்வதை விட 30 சத விகிதம் குறைவாகவே இங்கு பெய்தது. கோவை மாவட்டத்தில் மட்டும் பெரு மழை பெய்தது.

[1st March 1958]

சாதாரணமாகப் பெய்வதை விட ஏறக்குறைய 40 சத விகிதம் அதிகமாக இருந்தது. சேலம், வட ஆற்காடு ஆகிய மத்திய மாவட்டங்களிலும் தெற்கு மாவட்டங்களிலும் நிலைமை மோசமாக இல்லை. இங்கு சாதாரணமாகப் பெய்வதை விட 5 அல்லது 10 சத விகிதம்தான் மழை குறைவு.

3. பூர்வாங்க விளைச்சல் மதிப்பீடுகளின்படி நெற்பயிர் விளைச்சல் முன்பைவிட சற்று அதிகமான அளவில் பயிரிடப் பட்டதென்றும் நல்ல விளைச்சல் கிடைக்கும் என்றும் தெரிகிறது. ஒரு சில இடங்களில் பூச்சித் தொல்லையால் பாதிக்கப்பட்டபோதிலும், காவிரி கழிமுகப் பகுதியிலும் வாய்க்கால் பாசனப் பகுதிகளிலும் மொத்தத்தில் நல்ல விளைச்சலெனத் தெரிகிறது. வட ஆற்காடு, தென் ஆற்காடு, சேலம் மாவட்டங்களில் தண்ணீர் வசதிக் குறைவு காரணமாக நெல் சிறிது குறைவாகப் பயிரிடப்பட்டது. திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் குளத்துப் பாசன நிலங்கள் சில நீரின்றமையால் பாதிக்கப்பட்டன. இராமநாதபுரம், செங்கற்பட்டு ஜில்லாக்களில் விளைச்சல் எப்போதும் போல் இருந்தது. சேலம், கோயம்புத்தூர் முதலிய மத்திய மாவட்டங்களில் குறித்த காலத்தில் மழை பெய்யாததன் காரணமாக புன்செய் தானியங்கள் மிகவும் குறைந்த அளவில் பயிர் செய்யப்பட்டன; விளைச்சலும் சாதாரணமாக இருப்பதைவிட குறைந்து இருந்தது. கோயம்புத்தூர், சேலம் மாவட்டங்களில் பருத்தி, வேர்க்கடலை விளைச்சல் நிலைமை திருப்திகரமாக இருக்கவில்லை. நீலகிரியில் உருளைக்கிழங்குப் பயிரும் மழையாலும் உறை பனியாலும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் ராஜ்யத்தின் நிலைமையை மொத்தமாக மதிப்பிடும் போது உற்பத்தி 1956-57 ம் ஆண்டில் இருந்த அளவு இல்லாத போதிலும், பொதுவாக திருப்திகரமென்றே கருதலாம். அதிர்ஷ்டவசமாகப் புயல், வெள்ளம், பஞ்சம் போன்ற கொடுந்தீங்கு எதுவும் இந்த ஆண்டில் ஏற்படவில்லை.

4. 1957-ம் ஆண்டில் உணவுப் பொருள்களின் விலை விலையப் வாசிகள் ஏறுமுகமாகவே இருந்தது, அதிகக் கவலைக்கு இடம் தந்தது. உணவுதானிய விலைகளின் மொத்தக் குறியீட்டு எண் 1956-ம் ஆண்டு ஜூலை மாதத்தில் 377-ஆக இருந்தது, அடுத்த 6 மாதங்களில் மிகவும் உயர்ந்து 1957 ஜனவரியில் 494-ஆக இருந்தது. நல்ல அறுவடை ஏற்பட்டதன் பலனாக 1957 மார்ச்சு மாதத்தில் இது 470-ஆக சற்றுக் குறைந்தது. ஆனால் அதற்குப் பிறகு மீண்டும் நெருக்கடி ஏற்பட்டது. நிலைமை முன்பிருந்ததுபோல் அவ்வளவு கடுமையாக இல்லாது போயினும் இந்த நெருக்கடியின் பயனாகக் குறியீட்டு எண் மேலும் உயர்ந்து 1957 டிசம்பரில் 512 அளவில் நின்றது. உணவுப் பொருள்களில் குறிப்பிடத்தக்க பற்றாக்குறையின் காரணமாக இந்தத் திடீர் உயர்வு ஏற்படவில்லை என்பது நிலைமையை ஆராயும்போது இப்பொழுது நமக்குத்

[1st March 1958]

தெளிவாகிறது. ஆனால் அந்த நேரத்தில் நிலைமை அபாயகரமானதாகவே தோன்றியது. இந்த நெருக்கடியைத் தடுக்கப் போதிய நடவடிக்கைகள் எடுக்க வேண்டியதாயிற்று. மாதம் சுமார் 4,000 டன் உணவு தானியங்களை விற்க 800 நியாய விலைக் கடைகள் திறக்கப்பட்டன. இதனால் விலைவாசியின் உயர்வு கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. நெருக்கடியும் சுற்று சமாளிக்கப்பட்டது. மீண்டும் ஒரு நல்ல அறுவடையின் பயனாக விலைவாசிகள் இப்பொழுது ஸ்திரமாகி வருகின்றன. இருந்தபோதிலும் நாம் இன்னும் நிலைமையை விழிப்புடன் கவனிக்கவேண்டிய அவசியம் இருந்து வருகிறது.

உணவு நிலைமை.

5. உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்க நாம் எடுத்துக் கொண்டுள்ள முயற்சிகளை மேலும் பெருக்கித் தீவிரமாக்க வேண்டும் என்பதுதான் தற்போதைய உணவு நிலைமை நமக்கு உணர்த்தும் படிப்பினை. பல பெரிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களை நிறைவேற்றியுள்ளோம். அடி ஊற்று நீரைப் பயன்படுத்தக் கிணறுகளையும் வடிமுனைக் கிணறுகளையும் தோண்டியுள்ளோம். பாசனத்திற்காகத் தண்ணீர் இறவை இயந்திரங்கள் அமைத்துள்ளோம். இரசாயன உரங்கள், பிண்ணாக்கு, தழை உரம் போன்ற உரங்களை அதிக அளவில் உபயோகித்து வருகின்றோம். நல்ல உயர் ரக வித்துக்களையும் பூச்சி மருந்துகளையும் முறை பெரிதும் பரவி வருகிறது. இவை மூலமாக, சென்ற சில வருஷங்களாக உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்குவதில் ஓரளவு வெற்றி கண்டுள்ளோம். முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் கடைசி ஆண்டான 1955-56-ல் தற்போதைய சென்னை ராஜ்யத்தில் மொத்த உணவு உற்பத்தி 44 லட்சம் டன் என உயர்ந்து இருந்தது. 1950-51-ம் ஆண்டு நிலைமைப் புள்ளி விவரக் கணக்குகளைத் தயாரித்து வருகிறோம். அந்த ஆண்டில் விளைச்சல் 28 லட்சம் டன் தான். அப்பொழுது பருவநிலை மோசமாக இருந்தது என்பதைக் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டாலும் 16 லட்சம் டன் அதிகமாக 1955-56-ம் ஆண்டில் நாம் உற்பத்தி செய்ய முடிந்தது என்பது நமக்கு உற்சாகம் அளிக்கக்கூடியது. 1956-57-ம் ஆண்டில் முந்திய ஆண்டில் இருந்தது போலவேதான் பருவ நிலை அமைந்திருந்தது. இருந்தபோதிலும் உணவு உற்பத்தி இன்னும் 2 லட்சம் டன் அதிகமாக 46 லட்சம் டன் ஆக இருந்தது. உணவு உற்பத்தி பெருகி வருகிறதென்பதை இது நிச்சயப்படுத்துகிறது. நம் ராஜ்யத்தில் 3 கோடி மக்கள் வாழ்கின்றார்கள். ஒருவருக்கு ஒரு நாளைக்கு ஒரு பவுண்டு வீதம் கணக்கிட்டால் நமக்கு 48 லட்சம் டன் உணவு தேவைப்படுகிறது. 1956-57-ம் ஆண்டில் நாம் உற்பத்தி செய்தது 46 லட்சம் டன். இதிலிருந்து பற்றுக்குறை அதிகமில்லை என்பது புலனாகும். சென்ற ஆண்டில் நம் ராஜ்யத்திலிருந்து சுமார் 2½ லட்சம் டன் அரிசி கேரள ராஜ்யத்திற்குச் சென்றது.

1st March 1958]

இதற்குப் பதிலாக ஆந்திராவிலிருந்தும் வெளி நாடுகளிலிருந்தும் நமக்குக் கிடைத்தது சுமார் ஒரு லட்சம் டன் தான். இருந்தபோதிலும் சென்ற ஆண்டு உணவுதானிய நிலைமையில் நெருக்கடி ஏற்படாதது. உணவு பற்றுக்குறை அதிகம் இல்லை என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது. இந்த ராஜ்யத்தில் ஒரு ஏக்கரின் சராசரி நெல் விளைச்சல் உயர்ந்துகொண்டே வந்துள்ளது. 1954-55-ம் ஆண்டில் 1,149 பவுண்டு கலவனற்ற அரிசி கிடைத்தது. 1955-56-ம் ஆண்டில் 1,214 பவுண்டாகவும், 1956-57-ம் ஆண்டில் 1,255 பவுண்டாகவும் உயர்ந்தது. இந்தியாவில் மற்ற எல்லா ராஜ்யங்களிலும் ஏற்படும் சராசரி விளைச்சலைவிட நம் ராஜ்யத்தில்தான் அதிகமான விளைச்சல். அகில இந்தியாவிலும் ஒரு ஏக்கருக்குச் சராசரி 750 பவுண்டுதான் விளைகின்றது. இச்சாதனைகள் எல்லாம் நமக்குத் திருப்தி அளிக்கின்றன. இருந்தபோதிலும் விலைவாசிகளைக் கட்டுப்படுத்துவதற்காகவும் பருவநிலை மோசமாகின்ற காலங்களிலும் நிலைமையைச் சமாளிப்பதற்காகவும் போதுமான அளவு நாம் இன்னும் உற்பத்தி செய்யவில்லை என்பதை உணர வேண்டும். இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்தில் 12.79 லட்சம் டன் அதிகப்படியாக உணவு உற்பத்தி செய்ய வேண்டும் என்ற இலக்கை நாம் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளோம். இதில் 1956-57-ம் ஆண்டில் 2 லட்சம் டன் உற்பத்தியைப் பெருக்கவிட்டோம். நடப்பு ஆண்டில் அதற்குமேல் 3 லட்சம் டன் அளவு உற்பத்தி பெருகுமென்று எதிர் பார்க்கிறோம். இன்னும் மேலும் உற்பத்தியைப் பெருக்குவது அவ்வளவு எளிதல்ல. ஏனென்றால் இரசாயன உரங்களின் பற்றுக்குறை ஏற்பட்டுள்ளது. மேலும் விவசாயத்தின் போகப்போக முயற்சி அளவிற்கு ஏற்ற பலன் கிட்டாத நிலை ஏற்படலாம். இருந்தபோதிலும் உணவு நிலைமையில் மொத்தத்தில் உள்ள பற்றுக்குறையை முன்னிட்டு நாம் இன்னும் விசேஷ முயற்சி எடுத்துக்கொள்வது அவசியம். சீன நாட்டிலுள்ள நிலைமை அநேகமாய் நம் நாட்டு நிலைமையைப்போன்றதுதான். அங்கு ஒரு ஏக்கருக்கு சராசரி 1,550 பவுண்டு அரிசி கிடைக்கின்றது. ஜப்பானில் ஒரு ஏக்கருக்கு 2,550 பவுண்டு அரிசி விளைகின்றது. ஆகவே மற்ற நாடுகளில் கையாளப்படும் உற்பத்திப் பெருக்க முறைகளை நாமும் கையாண்டால் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் நிர்ணயித்துள்ளதில் மிச்சமுள்ள 8 லட்சம் டன் உணவு உற்பத்தி உயர்வை அடைவது அசாத்தியமல்ல.

6. நமது விவசாய அபிவிருத்தித் திட்டத்தில் முக்கியமான விவசாய அம்சம் உயர் ரக வித்துக்களைப் பெருக்குவதும் வழங்குவது வளர்ச்சி மாகும். நம் ராஜ்யத்தில் 360-க்கு மேற்பட்ட விதைப் புண்ணைகள் அமைக்கத் திட்டமிட்டுள்ளோம். 25 ஏக்கரா நிலத்தில் அமைக்கப்படும் இந்த வித்துப் புண்ணைகள் தேசிய

[1st March 1958]

வளர்ச்சித் திட்ட வட்டாரத்துக்கு ஒன்று வீதம் அமைக்கப் படும். இப்பண்ணைகளில் 2,650 டன் விதை நெல்லும் 500 டன் புன்செய் தானிய வித்துக்களும் உற்பத்தி செய்ய முடியும். இவை கிராம விதைப் பண்ணைகளில் மேலும் பெருக்கப்படுவதன் மூலம் நம் ராஜ்யத்திற்குத் தேவையான வித்துக்களில் 85 சதவிகிதம் கிடைக்க ஏற்பாடு செய்ய முடியும். 1956-57-ம் ஆண்டில் இத்தகைய பண்ணைகள் 38 ஆரம்பிக்கப்பட்டன. நடப்பு ஆண்டில் ஆரம்பிக்க உத்தேசித்துள்ள 136 விதைப் பண்ணைகளில் 1957-ம் ஆண்டு டிசம்பர் முடிய 116 பண்ணைகளை ஏற்கனவே ஆரம்பித்து விட்டோம். எஞ்சிய இருபது இந்த ஆண்டின் இறுதிக்குள் ஆரம்பிக்கப்படும். 1958-59-ம் ஆண்டில் 72 லட்ச ரூபாய் செலவில் 180 பண்ணைகளை ஆரம்பிக்க வரவு செலவுத் திட்டத்தில் வசதி செய்யப்பட்டுள்ளது. இத்துடன் இத்திட்டம் ஏறக்குறையப் பூர்த்தியாகிவிடும். இந்த ஆண்டில் ஒரு லட்சத்து நாலாயிரம் டன் அமோனியம் சல்பேட் உரத்தை வழங்கத் திட்டமிட்டிருந்தோம். ஆனால் இவ்வரம் போதிய அளவு கிடைக்காத காரணத்தால் 75,000 டன்தான் வழங்க முடிந்தது. வரவு செலவுத் திட்ட ஆண்டில் 1½ லட்சம் டன் உரம் வழங்கத் திட்டமிட்டிருந்ததை இப்பொழுது குறைக்க வேண்டியிருக்கும். இரசாயன உரங்கள் வாங்குவதற்கு விவசாயிகளுக்குக் கடன்கள் தந்து உதவ 60 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. நகரப் பகுதிகளில் கழிவு உர உற்பத்தித் திட்டம் தீவிரமாக்கப்பட்டு வருகிறது. மூன்று லட்சம் டன் கழிவு உரத்தை உற்பத்தி செய்து வழங்குவதற்கு முனிசிபாலிட்டிகளுக்கும் பஞ்சாயத்துகளுக்கும் கடனாக 4 லட்சம் ரூபாய் தரவும், மான்யமாக 3 லட்ச ரூபாய் தரவும், வசதி செய்யப்பட்டுள்ளது. தழை உர வித்துக்களை வழங்கும் திட்டம் தொடர்ந்து நடந்துவரும். 1,200 டன் வித்துக்கள் வழங்கத் திட்டமிட்டுள்ளோம். விவசாயிகளுக்குப் பாதி விலையில் பூச்சி மருந்துகளை வழங்குவதற்காக 8 லட்ச ரூபாய் செலவு செய்யவும், விவசாயிகளுக்கு பாதி விலைக்கு பூச்சி மருந்தைத் தெளிக்கும் கருவிகளை வழங்குவதற்காக 4 லட்ச ரூபாய் செலவு செய்யவும் வசதி செய்யப்பட்டுள்ளது.

நீர்ப் பாசனம்.

7. அமராவதி, சாத்தனூர், கிருஷ்ணகிரி, மணிமுத்தாறு போன்ற நமது பெரிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் அனைத்தும் அநேகமாக நிறைவேறிவிட்டன. இந்த அனைத்திலிருந்து நடப்பு ஆண்டில் பாசனத்திற்கு நீர் விடப்பட்டுள்ளது. இந்த ஆண்டில் வைகை அணைக்கட்டுத் திட்டம் முடிவடையும். 1960-ம் ஆண்டில் கட்டளை, புல்லம்பாடி திட்டம் முடிவடையும். வீரே, நெய்யாறு திட்டங்களிலும் வேலை தொடங்கி உள்ளது. நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களுக்காக நடப்பு ஆண்டில் 2 கோடி 86 லட்ச ரூபாய் செலவு செய்யவும் 1958-59-ம் ஆண்டில் 1 கோடி 69 லட்ச ரூபாய் செலவு செய்யவும் ஏற்பாடாகி உள்ளது. இப்படியே திட்டங்களின்

[1st March 1958]

கீழ் ஆயக்கட்டு அபிவிருத்தியும் திருப்திகரமாக உள்ளது. கீழ் ஆயக்கட்டு அபிவிருத்தியும் திருப்திகரமாக உள்ளது. ஏராளமான செலவில் பெரிய அணையைக் கட்டி அதில் தேங்கியுள்ள நீரைப் பயன்படுத்துவதற்கு அதிக தாமதம் ஏற்படுவதால் நமது சக்தி விரயம் ஆகிறதென்று திட்ட நிபுணர்கள் அடிக்கடி குறை கூறி வருகிறார்கள். நம்முடைய திட்டங்களைப் பொறுத்தவரையில் இக்குறைக்கு இடமே எழாது. நம்முடைய பிரச்னை நமக்குள்ள வசதிகளைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளத் தவறியதல்ல. மேலும் திட்டங்களை வகுப்பதற்குப் போதிய இயற்கை வசதிகள் இல்லை என்பதுதான் நமக்குள்ள குறை. மேற்கு நோக்கிப் பாயும் ஆறுகள் சிலவற்றை நம் ராஜ்யத்திற்குத் திருப்பிப் பயன்படுத்தும் திட்டங்கள் பற்றிக் கேரள அரசாங்கத்துடன் பேச்சு வார்த்தைகள் நடந்து வருகின்றன. இரு ராஜ்யங்களுக்கும் நன்மை பயக்கும் முறையில் ஒரு முடிவு விரைவில் ஏற்படும் என்று நாம் எதிர்பார்க்கலாம். இதற்கிடையில் நமது சிறிய பாசனத் திட்டங்களைப் பழுது பார்த்துச் செம்மைப் படுத்த நாம் முயற்சிக்க வேண்டும். குளங்களைத் தூரெடுக்க 10 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப் பட்டுள்ளது. இதைச் சேர்த்து சிறு பாசனத் திட்டங்களுக்காக 70 லட்ச ரூபாய் செலவிடப்படும். ஒன்பது லட்ச ரூபாய் செலவில் அடி ஊற்று நீரைப் பயன்படுத்த வடிமுனைக் கிணறுகள் தோண்டும் திட்டத்தின்கீழ் வேலைகள் தொடர்ந்து நடக்கும்.

8. நமது கால்நடைச் செல்வத்தைப் பேணப் பல திட்டங்கள் நன்கு முன்னேறி வருகின்றன. இந்த ஆண்டில் இன்னும் நான்கு கேந்திர கிராம நிலையங்கள் திறக்கப்படும். கேந்திர கிராமங்களில் வளர்க்கப்படும் உயர் ரகப் பொலி காளைகளைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள நான்கு விஸ்தரிப்பு நிலையங்கள் திறக்கப்படும். இராமநாதபுரத்தில் ஒரு கால்நடைப் பண்ணையையும், செங்கற்பட்டு, சின்ன சேலம் ஆகிய இடங்களில் ஆட்டுப் பண்ணைகளையும் ஆரம்பிக்க நிதி ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. மாதவரம் கால்நடைப் பண்ணைத் திட்டத்தின் கீழ் வேலைகள் துரிதமாக மேற்கொள்ளப்படும். இதற்கு 25 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. கோழி வளர்ப்பு அபிவிருத்திக்கு 2.16 லட்ச ரூபாய் செலவில் புதிய திட்டங்கள் வகுக்கப்பட்டுள்ளன.

9. அடுத்த ஆண்டில் மீன்வள அபிவிருத்திக்காக 15 மீன்வளம் பாப்லோ முறை இயந்திரப் படகுகளை நிர்மாணித்து அவற்றைக் குறைந்த விலைக்கு மீனவர்க்கு விற்பதற்கும், கடலூரிலும், நாகப்பட்டினத்திலும் மீன்பிடிப்பதற்குத் துறைமுகங்கள் கட்டுவதற்கும், சாத்தனூர், மணிமுத்தாறு நீர்த்தேக்கங்களில் மீன் வளர்ப்பதற்கும், கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திலுள்ள கடலோரக் கிராமங்களில் மீன்பிடிப்பவர் படகுகளுக்கு இரவில் வழிகாட்டுவதற்குக் கலங்கரை விளக்குகள் அமைப்பதற்கும் திட்டங்கள் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. இத்திட்டங்களுக்காக மொத்தம் 21 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது.

[1st March 1958]

காடுகள்.

10. ரூபாய் 29 லட்சம் செலவில் புதிய காடுகளைத் திட்டமிட்டபடி வளர்க்கும் வேலை தொடர்ந்து நடக்கும். அதன்படி கடலோர மாவட்டங்களில் முந்திரி, சவுக்கு முதலியன பயிர் செய்வதற்கும் நீலகிரியில், ப்ளாகம், வாட்டில், தீக்குச்சி மரம் உற்பத்திக்கும், ஆறு, வாய்க்கால் ஓரங்களில் தேக்கு, இதர விலை உயர்ந்த மரங்கள் உற்பத்தி செய்வதற்கும் மண் அரிப்பால் பாதிக்கப்பட்டுள்ள பஞ்சாயத்துக் காடுகளைத் திருத்துவதற்கும் காடுகளிடையே போக்குவரத்து வசதிகளை அபிவிருத்தி செய்வதற்கும் திட்டங்கள் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. மலைப் பகுதிகளிலும் சமவெளிப் பகுதிகளிலும் உள்ள சாகுபடி நிலத்தில் மண் வளப் பாதுகாப்புக்கு 17 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது.

கூட்டுறவு.

11. கிராமவாசிகளுக்கு நிதி வசதிகள் வழங்குவதைப் பொருத்தவரையில் விவசாயிகளுக்குத் தக்காவிக்க கடனாகவும், மற்ற கடன்களாகவும் அரசாங்கம் தந்துதவ 3 கோடி 5 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்திற்குள் 300 பெரிய கூட்டுறவுக் கடன் சங்கங்கள் திறக்கக் கூட்டுறவு இலாகா உத்தேசித்துள்ளது. இதில் 240 சங்கங்கள் நடப்பு ஆண்டின் முடிவிற்குள் வேலை துவங்கும். எஞ்சிய 60 சங்கங்கள் அடுத்த ஆண்டில் ஆரம்பிக்கப்படும். 200 சிறிய கூட்டுறவுக் கடன் சங்கங்களும் அடுத்த ஆண்டில் ஆரம்பிக்கப்படும். ஈரோடு, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் ஆகிய இரு பிரிக்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அவற்றில் விவசாயிகளுக்குத் தேவையான கடன் வசதிகள் அனைத்தையும் கூட்டுறவு சங்கங்கள் மூலம் வழங்கப் பரிட்சார்த்தத் திட்டம் ஒன்று நடந்து வருவது கனம் அங்கத்தினர்களுக்குத் தெரிந்ததே. இதுவரை கிடைத்த அனுபவத்தின் பயனாய் இத் திட்டத்தை வரும் ஆண்டில் மேலும் 6 தேசிய வளர்ச்சி வட்டாரங்களில் விரிவாக்க உத்தேசித்துள்ளோம். இன்னும் 5 நில அடமான பாங்குகளைத் திறக்கவும் திட்டம் இருக்கின்றது. இத்துடன் சேர்ந்து நில அடமான பாங்குகளின் எண்ணிக்கை 81 ஆகும். வரவு செலவுத் திட்ட ஆண்டின் இறுதிக்குள் கூட்டுறவு இயக்கம் 77 சதவிகிதம் கிராமங்களையும், கிராம மக்களில் 40 சதவிகிதத்தினரையும் தழுவி விவசாயிகளுக்கு 13½ கோடி ரூபாய் நிதி வழங்கும் என்று எதிர் பார்க்கப்படுகிறது. 20 லட்ச ரூபாயைப் பூர்வாங்க பங்கு மூலதனமாகக் கொண்டு ஒரு தானிய சேமிப்புக் கிடங்கு கார்ப்பரேஷன் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்த ஆண்டில் சேலம், திருநெல்வேலி, உதகமண்டலம், திருச்சிராப்பள்ளி ஆகிய இடங்களில் 4 கிடங்குகள் திறக்கக் கார்ப்பரேஷன் திட்டமிட்டுள்ளது. அடுத்த ஆண்டில் மேலும் 6 கிடங்குகள் திறக்கப்படும்.

1st March 1958]

12. பாசனம், மண்வளப் பாதுகாப்பு, நல்ல வித்துக்கள் தேசிய நலப் பெருக்கம், உரம் வழங்குதல், விற்பனை ஸ்தாபனங்கள் திட்டம், அமைப்பு போன்ற பற்பல விவசாய அபிவிருத்தித் திட்டங்களுக்காக நாம் கணிசமான தொகை ஒதுக்கியுள்ளோம். ஆனால், தன்னுடைய நன்மைக்காக எவ்வளவு வசதிகள் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை விவசாயி உணரும்படி செய்யாவிட்டால் இவ்வளவு செலவு செய்வதன் முழுப் பலனும் ஏற்படாது. ராஜ்ய வித்துப்பண்ணைகளில் உயர்ந்த ரக வித்துக்கள் ஏராளமாக உற்பத்தி செய்யப்பட்டபோதிலும் விவசாயி தன்னிடம் இருக்கும் மட்ட ரக விதைகளையே உபயோகித்துக்கொண்டுவரலாம். இரசாயன உரங்களையும், பூச்சி மருந்துகளையும் எங்கிருந்து பெறுவது என்பது அவனுக்குத் தெரியாமலே இருந்துவிடலாம். விவசாயக் கடன்கள் பெற உரிய அதிகாரியைச் சரியான காலத்திற்குள் அனுகிக் கடன் பெறுவதிலும் அவனுக்குக் கஷ்டங்கள் சில இருக்கலாம். நவீன விவசாய ஆராய்ச்சியின் பலன்களை ஒவ்வொரு விவசாயியும் உணரும்படி செய்வதற்கான அளவில் விவசாய இலாகா அமைந்திருக்கவில்லை, இந்தக் குறைபாடுகளைப் போக்கி விவசாயிக்கும் அரசாங்கத்தின் விவசாயத் துறைகளுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பும் உறவும் ஏற்படுத்தும் நோக்கத்துடன்தான் தேசிய வளர்ச்சித் திட்டங்களும், சமுதாய அபிவிருத்தித் திட்டங்களும் தொடங்கப்பட்டுள்ளன. தேசிய வளர்ச்சித் திட்ட அமைப்பு ஏற்கெனவே நம் ராஜ்யத்தின் மூன்றில் ஒரு பகுதியில் அமல் நடந்து வருகிறது. அடுத்த ஆண்டில் மேலும் 51 தேசிய வளர்ச்சித் திட்ட வட்டாரங்களும், 16 சமுதாய அபிவிருத்தி வட்டாரங்களும் ஏற்படுத்தத் திட்டமிட்டுள்ளோம். கிராமப் போக்குவரத்து சாலைகள், மருத்துவ சாலைகள், பள்ளிக்கூடங்கள் போன்ற பொது வசதிகளைத் தங்களுக்குத் தாங்களே உருவாக்கிக்கொள்வதில் கிராம மக்கள் காட்டியுள்ள உற்சாகம் மிகவும் வரவேற்கத் தக்கதே. ஆனால், அபிவிருத்தி அடைந்த விவசாய முறைகளைக் கையாளும் அவசியத்தைக் குடியானவன் உணரச் செய்வதும் அதற்குத் தேவையான வசதிகளைப் பெறுவதில் அவனுக்கு உதவுவதுமே இந்த சமுதாய அபிவிருத்தி அமைப்பின் முக்கிய குறிக்கோளாய் இருக்கவேண்டும். சமுதாய அபிவிருத்தித் திட்டத்தின்கீழ் ஊழியர்கள் எண்ணிக்கை அதிகரித்து அதற்கு அதிகச் செலவும் செய்வதற்கு ஏற்ப கிராமத்தில் உற்பத்தியைப் பெருக்கவேண்டும். முடிவில் இந்த அபிவிருத்தித் திட்டங்களின் வெற்றி, விவசாயத் துறையில் ஏற்பட்டுள்ள முன்னேற்றத்தைக் கொண்டே மதிப்பிடப்படும். இதற்குத் தேவையான முறையில் அதிகாரிகள் மனப்பான்மையிலும் உரிய மாறுதல் செய்ய அரசாங்கம் தன்னால் இயன்றதைச் செய்து வருகிறது. இந்த முக்கியமான குறிக்கோளை நிறைவேற்றுவதன் அவசியத்தை மக்களுக்கு உணர்த்தி அவர்

[1st March 1958]

களுக்கு உற்சாகத்தை ஊட்டுவதில் இச்சபையில் உள்ள கனம் அங்கத்தினர்களும், இத்துறையில் பங்கு கொண்டுள்ள எல்லா பொது ஊழியர்களும் அரசாங்கத்துடன் ஒத்துழைப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

மின்சாரம்.

13. நமது மின்சாரத் திட்டம் சிறந்த முறையில் முன்னேறி வருகிறது. சென்னை மின்சார நிலைய விஸ்தரிப்புத் திட்டம் விரைவில் முடிவடையும். 30,000 கிலோவாட் சக்திகொண்ட ஒரு புது மின்னாக்கும் பொறி அடுத்த ஏப்ரல் மாதத்திலிருந்து வேலைசெய்யத் தொடங்கும். அடுத்த செப்டம்பர் மாதத் திற்குள் பெரியாறு நீர்மின்சாரத் திட்டத்தின் முதல் மின்னாக்கும் பொறி மூலம் 35,000 கிலோவாட் சக்தி நமக்குக் கிடைக்கும். குந்தா திட்டம் அடைந்துள்ள வெகு வேகமான முன்னேற்றத்தைக் கண்டு இத்திட்டத்தில் நமக்கு உதவி செய்து வரும் கானடா நாட்டு நிபுணர்கள் நம் நாட்டுப் பொறியியல் நிபுணர்களைப் பெரிதும் பாராட்டியுள்ளனர். கிராமங்களுக்கு மின்சாரம் பரப்பும் திட்டம் மிகுந்த வேகத்துடன் முன்னேறி வருகிறது. இந்த நிதி ஆண்டில் 1,000 கிராமங்களுக்கு மின்சாரம் பரப்ப உத்தேசித்திருந்தோம். அதில் 910 கிராமங்களுக்கு டிசம்பர் மாத முடிவிற்குள்ளாகவே மின்சார வசதி அளித்துவிட்டோம். இந்த ஆண்டு முடிவிற்குள் நம் இலக்குக்கு மேலாகவே சாதித்து விடுவோம். இப்பொழுது 6,200 கிராமங்களும், குக்கிராமங்களும் மின்சார வசதி பெற்றுள்ளன. சுமார் 60,000 தண்ணீர் இறவை இயந்திரங்கள் மின்சாரத்தால் இயங்குகின்றன. ஒவ்வொரு இறவை இயந்திரமும் மூன்று அல்லது ஐந்து ஏக்கரங்களுக்குப் பாசனம் அளிக்கும் என்ற கணக்குப்படி சுமார் 2 லட்சம் ஏக்கரங்களுக்குப் பாசன வசதியைப் பெருக்கக் கிராம மின்சாரத் திட்டம் உதவியுள்ளது. நடப்பு ஆண்டில் மின்சாரத் திற்காக வரவு செலவுத் திட்டத்தில் ஒதுக்கப்பட்டுள்ள 11½ கோடி ரூபாய் 13 கோடி ரூபாயாக உயர்த்தப்பட்டுள்ளது. அடுத்த ஆண்டுக்கு சுமார் 12 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப் பட்டுள்ளது.

பெருந்

தொழில்கள்.

14. நம் ராஜ்யத்தின் தொழில் அபிவிருத்திக்கான ஒன்று பட்ட திட்டம் வகுப்பதற்காகத் தொழில் பிரமுகர்கள் அடங்கிய ஆலோசனைக் குழு ஒன்றை அரசாங்கம் அமைத்துள்ளது. பல்வேறு மூலப் பொருள்களையும் மற்ற வசதிகளையும் ஆராய்ந்து உடனடியாக மேற்கொள்ளக்கூடிய உருவான திட்டங்களைத் தயாரிப்பதில் இந்த ஆலோசனைக் குழு இப்பொழுது ஈடுபட்டுள்ளது. நெய்வேலியில் நிலத்தைத் தோண்டி நிலக்கரியை வெட்டும் வேலைகள் ஆரம்பமாகி விட்டன. இரண்டு லட்சம் கிலோவாட் மின்சார சக்தியை உற்பத்தி செய்வதற்கும், ஆண்டுக்கு 70,000 டன் நைட்ரஜன் சத்துடைய இரசாயன உரங்கள் உற்பத்தி செய்வதற்கும், 3½ லட்சம் டன் நிலக்கரியை உயர்ந்த எரிபொருளாக்குவதற்கும்

[1st March 1958]

இணைப்பான திட்டங்கள் 60 கோடி ரூபாய் செலவில் தயாரிக்கப் பட்டு வேகமாக முன்னேறி வருகின்றன. இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் அடிப்படையான முக்கிய திட்டங்களில் ஒன்றாக நெய்வேலித் திட்டமும் ஏற்கப்பட்டுள்ளது. 1960-ம் ஆண்டுக்குள் இது முடிவடைந்துவிடும் என்று எதிர் பார்க்கலாம். திருநெல்வேலியில் சோடா உப்பு உற்பத்தித் தொழிற்சாலையும், அம்பத்தூரில் ரப்பர் டயர் தொழிற்சாலையும் அமைக்கும் வேலை திட்டமிட்டபடி முன்னேறி வருகிறது. டி.ஐ. சைக்கிள் கம்பனியை விரிவாக்கி ஆண்டுக்கு மூன்று லட்சம் சைக்கிள்கள் உற்பத்திக்கு வசதி செய்யும் திட்டம் உருவாகியுள்ளது. இராமநாதபுரத்தில் ஒரு புது சிமிட்டித் தொழிற்சாலை அமைக்கும் திட்டம் முன்னேறி வருகிறது. மின்சார மோட்டார்கள், மின் பொருத்தி சாதனங்கள் (Switchgears), மின் அழுத்த மாற்றிகள் (Transformers), குழாய்கள் முதலியவற்றை உற்பத்தி செய்வதற்குப் பல தொழிற்சாலைகள் நிறுவ அனுமதி வழங்கப்பட்டுள்ளது. கூட்டுறவு முறையில் அமைக்கப்பட்டு வரும் 3 சர்க்கரை ஆலைகள் 1959-ம் ஆண்டின் மத்தியிலிருந்து உற்பத்தியை ஆரம்பிக்கும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. திருச்சிராப் பள்ளியில் பெட்டவாய்த்தலையில் தனியார் துறையில் அமைக்கப்பட்டுள்ள சர்க்கரை ஆலையில் இன்னும் சில மாதங்களில் உற்பத்தி தொடங்கும். சேலம் இரும்புக் கனிகளின் பரிசீலனை ஜாம்ஷெட்பூரில் நடந்து வருகிறது. தனியார் துறையில் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ள தேனிரும்புத் தொழிற்சாலை அமைப்பு முன்னேறி வருகிறது. சேலத்திலுள்ள அலுமினியக் கனிப் பொருள்களின் பரிசீலனைக்காக அமர்த்தப் பட்ட பிரஞ்சு நாட்டு நிபுணர் அக்கனிப் பொருள்களின் தரத்தைப்பற்றித் தம் கருத்தைத் தெரிவித்துள்ளார். இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் கீழ் உத்தேசிக்கப் பட்டுள்ள அலுமினியத் தொழிற்சாலை விரைவில் உருவாகும் என்று நாம் நம்பலாம். ரேயான் பட்டு நூல் உற்பத்திக் கான தொழிற்சாலை அமைக்க முயற்சிகள் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. இத்திட்டத்தை வகுத்துள்ளவர்கள் இத்தாலி நாட்டிலிருந்து கணிசமான நிதி உதவி பெற்றுள்ளார்கள். இத்திட்டங்களுக்குத் தேவையான அன்னிய செலாவணியைப் பெறுவதில் உள்ள கஷ்டங்களைச் சமாளிக்க அயல் நாட்டு முதலாளிகளுடன் பேச்சுவார்த்தைகள் நடந்து வருகின்றன. இம்முயற்சிகளில் ஈடுபட்டவர்கள் கஷ்டத்தைத் தீர்ப்பதில் அரசாங்கமும் இயன்ற வரை உதவி வருகிறது.

15. ராஜ்ய ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள சிறு ரகத் திறு கைத்தொழில்களை வளர்ப்பதில் கணிசமான முன்னேற்றம் தொழில்கள் ஏற்பட்டுள்ளது. எழுபது லட்சம் ரூபாய் செலவில் அமைக்கப்பட்டுள்ள கிண்டி தொழிற்பண்ணை நமது பிரதம ரால் அண்மையில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அதில் அமைக்கப்

[1st March 1958]

படும் 90 தொழிற்சாலை அமைப்புகளில் 52 அமைப்புகள் வெவ்வேறு தொழில் நடத்துவோருக்கு ஏற்கனவே ஒதுக்கப் பட்டுவிட்டன. சிறிய அளவில் அமைக்கப்படவிருக்கும் விருதுநகர், ஈரோடு, திருநெல்வேலி, மதுரை, மார்த்தாண்டம் தொழிற்பண்ணைகள் உருவாகி வருகின்றன. வரும் ஆண்டில் அவை திறக்கப்படும். நடப்பு ஆண்டில் சிறு கைத் தொழில்களுக்கு அரசாங்க உதவியாக சுமார் 25 லட்சம் ரூபாய் கடனாக வழங்கப்பட்டுள்ளது. அடுத்த ஆண்டுக்கும் அதே அளவுத் தொகை ஒதுக்கப்படும். சிறு கருவிகள், அறுவை மருத்துவக் கருவிகள், மின்சார சாதனங்கள், விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிக் கருவிகள், விளையாட்டுக் கருவிகள், மாதிரி வார்ப்பாலை ஆகியவற்றின் உற்பத்திக்காகத் தொழில் உதவி நிலையங்கள் பல்வேறு இடங்களில் அமைக்கப்பட்டு வருகின்றன. தொழில் நுட்ப செய்தி நிலையம் ஒன்று ஒரு நூல் நிலையத்துடன் விரைவில் சென்னையில் அமைக்கப்படும். ராஜ்ய சீரமைப்புக்குப் பின் மைசூர் ராஜ்யத்திற்கு மாற்றப்பட்ட கொள்ளைகால் பட்டுத் தொழிற்சாலைக்குப் பதிலாக 25 அமைப்புகள் கொண்ட பட்டு நூல் கண்டுத் தொழிற்சாலை ஒன்று ஓசூரில் ஏற்படுத்தப்படுகிறது. காதி, கிராமத் தொழில்கள் கமிஷனின் நிதி உதவி பெற்றுவரும் பல்வேறு கிராமத் தொழில்களும் கைப்பணித் தொழில்களும் தொடர்ந்து நடந்து வரும். இக்கைப்பணிப் பொருள்களை விளம்பரப் படுத்தவும், விற்கவும் முக்கிய இடங்களில் 4 விற்பனை நிலையங்கள் திறக்கவும் திட்டமுள்ளது.

கைத்தறி.

16. கைத்தறித் தொழிலின் தேவைகளை அரசாங்கம் மிகுந்த அக்கறையுடன் கவனித்து வருகிறது. கூட்டுறவு சங்கங்களில் உறுப்பினராய்ச் சேருவதற்கு நெசவாளர்களுக்குக் கடன் உதவி அளிக்கப்படுகிறது. அதுமட்டுமல்லாமல், அபிவிருத்தியடைந்த தொழில் சாதனங்களை வாங்குவதற்கும், விற்பனை வசதிகள் செய்து தருவதற்கும், துணி வாங்கு வோர்க்கு விலையில் சலுகை தருவதற்கும், நெசவாளர்களுக்கு வீடுகள் கட்டித் தரவும் செஸ் நிதியிலிருந்து உதவி வழங்கப் படுகிறது. துணித் தொழிலில் இப்பொழுது ராஜ்யத்திலுள்ள மந்தத்தின் காரணமாகக் கைத்தறித் துணி விற்பனையும் குறைந்துள்ளது; ஏராளமான துணி தேங்கிக் கிடக்கிறது; தேங்கிக் கிடக்கும் துணியை விரைவில் விற்பனை செய்வதற்கு மத்திய அரசாங்கம் தந்து வரும் மான்யத்தைக் குறைக் காமல் தொடர்ந்து தரவேண்டுமென்று இந்திய அரசாங்கத் திடம் வற்புறுத்தப்பட்டுள்ளது. நெசவாளருக்கு நியாயமான விலையில் நூல் கிடைக்கும்படி செய்யத் திருநெல்வேலியில் அமைக்கப்படும் கூட்டுறவு நூற்பு ஆலை விரைவில் உற்பத்தியைத் தொடங்கும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. பன்னிரண்டாயிரம் கதிர்கள் கொண்ட இன்னொரு ஆலை

March 1958]

ன்றை ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் தொடங்க உத்தேசமுள்ளது. கைத்தறித் தொழிலின் முன்னேற்றத்திற்காக இந்தத் திட்டத்தில் 92 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது.

17. மத்திய அரசாங்கத்தின் திட்டத்தின்கீழ் நடைபெற்றுவரும் பல்வேறு வீடு கட்டும் திட்டங்களும் திருப்தி கரமாக முன்னேறி வருகின்றன. மத்திய அரசாங்க நிதி உதவியுடன் ஆலைத் தொழிலாளருக்கு வீடு கட்டும் திட்டத்தின்கீழ் இப்பொழுதுள்ள வேலைகளை முடிப்பதற்கும், சிவகாசியிலும் திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டத்தில் வெள்ளாள் என்ற ஊரிலும் புது வேலைகள் தொடங்குவதற்காகவும் 21 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. குறைந்த ஊதியம் பெறு வோர்க்கு வீடுகள் கட்டும் திட்டத்தின்கீழ் சுமார் 800 வீடுகள் கட்டப்பட்டு வருகின்றன. மேலும், 500 வீடுகள் கட்ட ஒரு புதுத் திட்டம் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. இத்திட்டத்திற் காகக் கூட்டுறவு சங்கங்களுக்கு 15 லட்ச ரூபாயும், நகர அபிவிருத்தி டிர்ஸ்டுக்கு 17 லட்ச ரூபாயும், ஊராட்சி மன்றங் களுக்கு 6 லட்ச ரூபாயும் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. சேரிகளைத் திருத்த 60 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. இத்திட்டத்தின் கீழ் சென்னை நகரில் 20 சேரிகளைத் தேர்ந்தெடுத்து அவற்றைச் சீர்படுத்தி 4,000 குடும்பங்கள் வாழ வகை செய் யப்படும். நகர வீடுகள் கட்டும் ராஜ்யத் திட்டங்களின் கீழ் கூட்டுறவு சங்கங்களுக்கு 17 லட்ச ரூபாயும், நகர அபிவிருத்தி டிர்ஸ்டுக்கு 17 லட்ச ரூபாயும் கடன் தர வசதி செய்யப்பட்டுள்ளது. போலீஸ் ஊழியர்களுக்கு வீடுகள், கட் டுவது துரிதப்படுத்தப்படும். வரும் ஆண்டில் அதற்காக 75 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. அண்மையில் இராம நாதபுரம் மாவட்டத்தில் நடந்த கலவரங்களின்போது பாழ் பட்ட சுமார் 3,000 வீடுகளைப் புதுப்பிக்க 17 லட்ச ரூபாய் செலவில் ஒரு திட்டம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. இத்திட் டத்திற்கான செலவில் பாதியை இந்திய அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொள்ளும். வீடுகள் கட்ட நடந்து வரும் பல்வேறு முயற்சி களையும் ஒருமுகப்படுத்தும் நோக்கத்துடன் ராஜ்ய வீட்டு வசதிக் குழு ஒன்றை (State Housing Board) அரசாங்கம் அண்மையில் அமைத்துள்ளது.

18. நம் ராஜ்யத்திலுள்ள சாலை அமைப்பு நம் நாட்டி சாலைகள். லேயே சிறந்தது. அச்சாலை அமைப்புக்கு மேலும் பல அபிவிருத்திகள் தொடர்ந்து செய்யப்படுகின்றன. இவற்றைப் பராமரித்து வர ஆண்டுக்கு 2 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்படுகிறது. அதில் 60 லட்ச ரூபாய் ஆண்டுதோறும் 500 மைல் நீளத்திற்கு முக்கியமான இடங்களில் பாதைகளில் கருந்தளம் (black-topping) இட செலவிடப்படுகிறது. இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் புது வேலைகளுக்காக ராஜ்ய நிதியிலிருந்து 96 லட்ச ரூபாயும், மத்திய ரோடுகள் நிதியிலிருந்து 68 லட்ச ரூபாயும் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன.

[1st March 1958]

ஈரோட்டில் காவிரியைக் கடக்கவும், திருப்புவனத்தில் வைகையைக் கடக்கவும், ஆற்காடு-திண்டிவனம் சாலையில் சேயாற்றைக் கடக்கவும், ஆற்காடு-வந்தவாசி சாலையில் கமந்தலநாக நதியைக் கடக்கவும் பெரிய பாலங்கள் கட்ட நிதி ஒதுக்கியுள்ளது. புதுப் பாதைகள் வேலைகளுக்காக ஜில்லா போர்டுகளுக்கும் பஞ்சாயத்துப் போர்டுகளுக்கும் மான்யம் வழங்க 33 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. தூசியற்ற தளம் அமைக்க முனிசிபாலிட்டிகளுக்கும் பஞ்சாயத்துக்களுக்கும் மான்யமாக 12 லட்ச ரூபாயும் கடனாக 8 லட்ச ரூபாயும் தர வசதி செய்யப்பட்டுள்ளது. நீலகிரி மலையில் இயற்கைக் காட்சி இடங்களுக்குச் செல்லும் பாதைகளைச் செம்மைப்படுத்த நீலகிரி ஜில்லா போர்டுக்கு விசேஷ மான்யமாக 2 லட்ச ரூபாய் அளிக்கப்படும்.

மருத்துவம்,
சுகாதாரம்.

19. மருத்துவ வசதிகளைப் பொருத்தவரை 13 லட்ச ரூபாய் செலவில் செங்கற்பட்டு, கடலூர், பாளையங்கோட்டை, வேலூர், உதகமண்டலம், தஞ்சாவூர் ஆகிய ஊர்களில் உள்ள மாவட்ட தலைமை ஆஸ்பத்திரிகளுக்கு அபிவிருத்திகள் செய்யப்படும். சேயாறு, விருத்தாசலம், ஸ்ரீபெரும்புதூர், பவானி, திருப்பத்தூர், அரந்தாங்கி, ஸ்ரீவைகுண்டம், ஜெயங்கொண்டான், ஓசூர் ஆகிய இடங்களில் ஊராட்சி மன்றங்களால் இப்பொழுது நடத்தப்படும் மருந்து சாலைகள் அரசாங்க நிர்வாகத்தின்கீழ் கொண்டுவரப்படும். பல்வேறு தாலுக்காத் தலைமை நிலைய ஆஸ்பத்திரிகளை விரிவாக்குவதற்கு 11 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்திற்குள் 80 பிரதம ஆரோக்கிய நிலையங்கள் திறக்கத் திட்டமிட்டுள்ளோம். அவற்றில் 52 நிலையங்களை ஏற்கனவே திறந்து விட்டோம். இன்னும் 9 புது நிலையங்கள் வரும் ஆண்டில் திறக்கப்படும். கிராமங்களிலுள்ள இந்த நிலையங்களுக்குச் செல்வதற்குத் தூண்டுகோலாக டாக்டர்களுக்கு ஒரு விசேஷப் படி தர முடிவு செய்துள்ளோம். அவர்களுக்குக் குடியிருப்பு வசதி செய்து தரவும் ஏற்பாடு செய்து வருகிறோம். சென்னை நகரத்திலும், மதுரையிலும் மருத்துவக் கல்விப் பயிற்சி நடக்கும் ஆஸ்பத்திரிகளுக்கு 57 லட்ச ரூபாயில் அபிவிருத்திகள் செய்யப்படும். பொது சுகாதாரத்தைப் பொறுத்தவரையில் நகரக் குடிநீர் வசதிக்காக இப்பொழுது நடந்துவரும் திட்டங்களை முடிப்பதற்காக 86 லட்ச ரூபாயும் கிராமக் குடிநீர் வசதிக்காக 60 லட்ச ரூபாயும் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன. 105 தாய் சேய் நல நிலையங்களைத் திறக்கவும் 900 தாய்களுக்கு பயிற்சி அளிக்கவும் நிதி ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது.

கல்வி.

20. கல்வித்துறையில் 1956-57-ம் ஆண்டில் 10 கோடியே 60 லட்ச ரூபாய் செலவு செய்தோம். நடப்பு ஆண்டுக்கான திருத்தப்பட்ட மதிப்பீடு 11 கோடியே 47 லட்சமாகும். ராஜ்ய சீரமைப்பின் காரணமாக ராஜ்யத்தின் நிலப்பரப்பும் மக்கள் எண்ணிக்கையும் குறைந்தபோதும் நாம்

1st March 1958]

கல்விக்காக இந்த ஆண்டில் செலவு செய்யும் தொகை ஏறக்குறைய 1 கோடி உயர்ந்துள்ளது. வரும் ஆண்டில் நாம் 12 கோடியே 4 லட்ச ரூபாய் செலவு செய்யத் தொகை ஒதுக்கியுள்ளோம். வழக்கம்போல் இந்த மொத்தச் செலவில் பாதிக்குமேல் ஆரம்பக் கல்விக்கே செலவாகும். ஆரம்பக் கல்விக்காக 1956-57-ல் 4 கோடியே 91 லட்ச ரூபாய் செலவாயிற்று. 1957-58-ல் செலவு 6 கோடியே 54 லட்சம் ரூபாய். வரும் ஆண்டில் 6 கோடியே 59 லட்சம் ரூபாய் செலவாகும். கல்விப் பிரச்சனைகளை ஆராய்ந்த சென்னை சட்ட சபைக் குழு சிபார்சு செய்ததற்கு இணங்க ஆரம்பப்பள்ளியில் படிக்கும் குழந்தைகளுக்கு மதிய உணவு இலவசமாக வழங்க 20 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆரம்பப்பள்ளியில் புதிதாகச் சேர்க்கப்படும் குழந்தைகளின் எண்ணிக்கை ஆண்டுக்கு 1 லட்சம் வீதம் பெருகி வருகிறது. ஒவ்வொரு ஆண்டும் சுமார் 1,700 புது வகுப்புகள் தொடங்க வசதி செய்யும் வகையில் பள்ளிக்கூடங்கள் விரிவாக்கப்பட்டு அத்துடன் புதிய பள்ளிகளும் திறக்கப்படுகின்றன. புதுத் திட்டங்களுக்கான இச்செலவில் மத்திய அரசாங்கமும் பங்கு கொள்கின்றது. இச்செலவைப் பகிர்ந்துகொள்ளும் முறையில் மத்திய அரசாங்கத்திடமிருந்து 1956-57-ம் ஆண்டில் நமக்கு 32 லட்ச ரூபாய் கிடைத்தது. இந்த ஆண்டில் 1 கோடியே 19 லட்ச ரூபாய் கிடைக்குமென்றும் வரும் ஆண்டில் இது 1 கோடியே 35 லட்சமாக உயருமென்றும் நாம் எதிர்பார்க்கின்றோம்.

21. தொழிற் கல்வி வளர்ச்சியில் விசேஷ கவனம் தொழிற் தொடர்ந்து செலுத்தி வருகின்றோம். முதலாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் இறுதியில் நம் ராஜ்யத்தின் பொறியியற் கல்லூரியில் 647 மாணவர்கள் சேர்க்கவும் பல்தொழிற் பயிற்சிக் கழகங்களில் 1,142 மாணவர்களைச் சேர்க்கவும் வசதி இருந்தது. இப்பொழுது அவற்றை விரிவாக்கிப் பொறியியற் கல்லூரிகளில் 1,132 மாணவரைச் சேர்க்கவும் பல்தொழில் பயிற்சிக் கழகங்களில் 1,752 மாணவரைச் சேர்க்கவும் வசதிகள் செய்துள்ளோம். தொழிற் கல்வி நிர்வாக இலாகா ஒன்றை நாம் அமைத்துள்ளோம். ராஜ்ய தொழிற் கல்வி பயிற்சிக் குழு ஒன்றும் நிறுவப்பட்டுள்ளது. இந்த அமைப்புகள் வேலை செய்யத் தொடங்கிவிட்டன. தொழிற் கல்வி நிலையங்களின் நிர்வாகத்தைப்பற்றியும் ஆசிரியர்கள் அமர்த்து வது பற்றியும் உள்ள பல்வேறு பிரச்சனைகளைச் சமாளிக்க இந்த அமைப்புகள் உதவும் என்று எதிர்பார்க்கலாம். தொழில் வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாததான தொழில் நுட்ப நிபுணர்களைப் போதிய அளவில் தொடர்ந்து தயார் செய்வதிலும் இந்த அமைப்புகள் உதவும். தென்னிந்தியாவிற்கான உயர் தொழிற் கல்வி நிலையத்தைச் சென்னையில் அமைப்பது குறித்து நாம் மத்திய அரசாங்கத்துடன் நடத்திவந்த பேச்சு

[1st March 1958]

வார்த்தைகள் நமக்குச் சாதகமாக முடிவடைந்துள்ளன என்ற செய்தியை இச்சபை வரவேற்கும். இந்த கல்வி நிலையத்திற்குத் தேவையான நிலம் பற்றியும் முடிவு செய்துவிட்டோம். நிலையத்தை நிறுவுவதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகள் விரைவில் எடுக்கப்படும் என்று எதிர்பார்க்கிறோம்.

பின் தங்கிய
வகுப்பினர்
நலன்.

22. ஹரிஜனங்கள், பின் தங்கிய வகுப்பினர் ஆகியோருடைய நலனிலும் அரசாங்கம் தொடர்ந்து விசேஷ அக்கறை காட்டி வருகின்றது. இம்மக்களின் நலன்களை வளர்க்கும் திட்டங்களுக்கு இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் 2 கோடியே 33 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. நடப்பு ஆண்டில் செலவுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட தொகையை விட இத்தொகை 40 லட்சம் ரூபாய் அதிகம். இத்திட்டங்களின் கீழ் 15,000 மாணவர்களுக்கு உதவிச் சம்பளங்கள் வழங்க 28 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. 12,000 மாணவர்கள் விடுதிகளில் தங்க வசதி செய்ய மானியமாக 22 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. ஹரிஜனப் பள்ளியில் மதிய உணவுக் காக 27 லட்ச ரூபாயும், 5,000 வீடுகள் கட்டுவதற்கு மானியமாக 27 லட்சம் ரூபாயும், 5,800 ஜோடி மாடுகள் வாங்குவதற்கு மானியமாக 18 லட்ச ரூபாயும், ஹரிஜனங்களுக்கென 175 கிணறுகள் தோண்ட 5 லட்ச ரூபாயும், சிறு குடிசைத் தொழில்களை வளர்க்க 9 லட்ச ரூபாயும் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன.

1957-58-ம்
ஆண்டு :
திருத்திய
மதிப்பீடுகள்.

23. நடப்பு ஆண்டிற்கான வரவு செலவுத் திட்டத்தை நாம் தயாரித்தபடி, அதிகப்படியான வரி விதிப்பிலிருந்து கிடைக்கும் $1\frac{1}{2}$ கோடி ரூபாயைச் சேர்த்து 57 கோடியே 95 லட்ச ரூபாய் வருவாய் கிடைக்குமென்றும், 61 கோடியே 32 லட்ச ரூபாய் செலவாகும் என்றும், ஆகவே 3 கோடியே 33 லட்சம் ரூபாய் துண்டு விழும் என்றும் கணக்கிடப்பட்டிருந்தது. இப்பொழுது திருத்தப்பட்ட மதிப்பீட்டின்படி வருவாய் 60 கோடியே 41 லட்சம் ரூபாயாகவும், செலவு 60 கோடியே 36 லட்ச ரூபாயாகவும், ஆகவே 5 லட்சம் உபரியாய் நிற்கும் என்றும் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. வருவாய் இனத்தில் கணிசமான முன்னேற்றம் காணப்படுகிறது. இதற்கு முக்கிய காரணம், நடப்பு ஆண்டில் இருந்து அமல் வந்துள்ள நிதிக் கமிஷன் முடிவையாகும்.

நிதிக்
கமிஷன்.

24. நிதிக் கமிஷன் முன்பு நாம் நமது வாதத்தை எடுத்துரைத்தபோது அபிவிருத்தித் திட்டங்களின் மீது ராஜ்யங்களுக்கு ஏற்படும் அதிகப்படியான செலவுகளை ஈடு செய்யவும், மத்திய அரசாங்க ஊழியர்களின் சம்பளத்திற்கும் ராஜ்ய அரசாங்க ஊழியர்களின் சம்பளத்திற்கும் இடையே உள்ள வித்தியாசத்தைக் குறைப்பதற்கும் வருமான வரியிலும் உள்நாட்டு வரியிலும் ராஜ்யங்களுக்கு அதிகப் பங்கு தரவேண்டுமென்று வற்புறுத்தி இருந்தோம். நிதி பற்றாக்குறையை ஈடுகட்டப் புதிய நாணயப் பெருக்க நடவடிக்கைகள் (deficit financing) மூலம், மத்திய அரசாங்கம் அதிக வருவாய்

[1st March 1958]

திரட்டுகிறது. ஆகவே மத்திய அரசாங்கம் நமக்குத் தரும் கடன்கள் மீது வட்டி விகிதத்தைக் குறைக்க வேண்டும் என்றும் நாம் வற்புறுத்தியிருந்தோம். கமிஷன் தன்னுடைய முடிவுகளில் நம்முடைய கோரிக்கைகள் சிலவற்றைத்தான் ஏற்றுள்ளது. வருமான வரியிலிருந்து ராஜ்யங்களுக்குக் கிடைக்கும் பங்கு 55 சதவிகிதத்திலிருந்து 60 சதவிகிதம் உயர்த்தப்பட்டுள்ளது. இதனால் ஆண்டுக்கு 94 லட்சம் ரூபாய் நமக்கு அதிகமாகக் கிடைக்கக்கூடும். மத்திய உள்நாட்டு வரியைப் பொறுத்தவரை, ராஜ்யங்களுக்கும் மத்திய அரசாங்கத்துக்குமிடையே பகிர்ந்து கொள்ளவேண்டிய வரிப் பட்டியலில் மேலும் சில பொருள்களின் மீது விதிக்கப்படும் வரிகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால் ராஜ்யங்களின் பங்கு 40 சதவிகிதத்திலிருந்து 25 சதவிகிதத்திற்குக் குறைக்கப்பட்டுள்ளது. மொத்தத்தில் நமக்கு ஒரு ஆண்டில் இதன் மூலம் 44 லட்சம் ரூபாய் அதிகம் கிடைக்கக் கூடும். நடப்பு ஆண்டில் மத்திய அரசாங்கத்தால் ரயில்வே பிரயாணிகளின் கட்டணம் மீது விதிக்கப்பட்டுள்ள புது வரியிலிருந்து கிடைக்கும் வருவாய், ரயில் பாதை அளவை அடிப்படையாகக் கொண்டு ராஜ்யங்களுக்கிடையே பகிர்ந்து தரப்படும். இதன் மூலம் நடப்பு ஆண்டின் ஒரு பகுதிக்காக நமக்கு 34 லட்ச ரூபாயும், ஒரு முழு ஆண்டில் 64 லட்ச ரூபாயும் கிடைக்கக்கூடும். இந்த சிபாரிசுகள் அனைத்தும் இந்திய அரசாங்கத்தால் ஏற்கப்பட்டுள்ளன. இதனால் நடப்பு ஆண்டில் நம்முடைய வருவாய் இனத்தில் 1 கோடியே 74 லட்ச ரூபாய் உயர்வும், வரும் ஆண்டில் 2 கோடியே 2 லட்சம் ரூபாய் உயர்வும் ஏற்படும். மத்திய அரசாங்கத்திலிருந்து ராஜ்யங்கள் பெற்றுள்ள பல்வேறு கடன்களை எல்லாம் சேர்த்து அவற்றிற்குச் சிறிது குறைந்த வட்டி நிர்ணயம் செய்ய வேண்டுமென்று கமிஷன் சிபார்சு செய்துள்ளது. இதன் மூலம் நமக்கு ஒரு ஆண்டுக்கு 60 லட்ச ரூபாய் வரை நிவாரணம் கிடைத்திருக்கும். ஆனால் இந்த சிபார்சை மத்திய அரசாங்கம் இன்னும் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. ஆதலால் இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் இதை நாம் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்வதற்கில்லை. ராஜ்ய அரசாங்க ஊழியர்களின் ஊதியத்தை உயர்த்துவதற்காக உதவி வேண்டும் என்ற நமது கோரிக்கையைக் கமிஷன் நிராகரித்து விட்டது. அதற்கு மாறாக 1956-ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதத்தில் நாம் இந்த ஊழியர்களின் கிராக்கிப் படியை 5 முதல் 7 ரூபாய் வரை உயர்த்தியதை முன்னிட்டு நமக்கு மத்திய அரசாங்கத்திடமிருந்து கிடைக்கவேண்டிய உதவியை நிறுத்திவிடலாம் என்று கமிஷன் சிபார்சு செய்துள்ளது. இதனால் கமிஷனின் சிபார்சுகளிலிருந்து நமக்குக் கிடைக்கும் உதவியில் ஒரு பகுதி குறைந்துவிடும். தற்போதுள்ள தவிர்க்கமுடியாத செலவினங்கள் மீது ராஜ்யங்களின் வருவாய் பற்றாக்குறைகளை

[1st March 1958]

சலுகைகள்.

28. கெஜட் பதிவில்லாத அரசாங்க ஊழியர்களின் குழந்தைகள் இப்பொழுது மூன்றாம் படிவம்வரை முழுச் சம்பளச் சலுகையும் உயர்நிலைப்பள்ளி வகுப்புகளில் அரைச் சம்பளச் சலுகையும் பெற்று வருவதைக் கனம் அங்கத்தினர்கள் அறிவார்கள். அவர்களுக்கு உயர்நிலைப்பள்ளி வகுப்புகளிலும் முழுச் சம்பளச் சலுகை தருவதற்கு இந்த வரவு செலவில் திட்டமிட்டுள்ளோம். விவசாய இலாகா டெமாண்ட் ரேட்டர்கள் சம்பளம் இதுவரை 100—5—140—10—220 ரூபாயாக இருந்தது. இனி 135—5—220—10—270 ரூபாயாக உயர்த்தப்படும். நெடுஞ்சாலை இலாகாவில் போக்குவரத்து, இயந்திரப் பழுது பார்க்கும் சாலையில் வேலை செய்யும் ஊழியர்கள், ராஜ்ய அரசாங்க நிரந்தர ஊழியர் பகுதியில் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுவார்கள். விற்பனை வரி அமைப்பைத் திருத்துவது பற்றி டாக்டர் லோகநாதன் செய்துள்ள சிபார்சுகளை இப்பொழுது அரசாங்கம் பரிசீலனை செய்து வருகிறது. விற்பனை வரிச் சட்டத்தைத் திருத்துவதற்காக ஒரு விரிவான மசோதா விரைவில் கொண்டுவரப்படும். அவர் சிபார்சு செய்ததுபோல் 10 ஆயிரம் ரூபாய் முதல் 25 ஆயிரம் ரூபாய்க்கு உட்பட்டு வியாபாரம் செய்பவர்களை விரிவான கணக்கு எழுதும் பொறுப்பிலிருந்து விடுவிக்கும் பொருட்டு, உத்தேச மதிப்பின்படி மொத்தமாக வரி செலுத்த அவர்கள் அனுமதிக்கப்படுவார்கள். இப்பொழுது பலமுனை விற்பனை வரி விதிக்கப்படும் பற்பல பொருள்கள் மீது இனி ஒருமுனை வரி விதிக்கப்படும். இந்த மாறுதல்களால் நிதி நிலைமை எவ்வாறு பாதிக்கப்படும் என்பதை இப்பொழுது அறுதியிட்டுக் கூறமுடியாது. ஆனால் இவற்றின் விளைவாய் வருவாய் அதிகமாகக் குறையாது என்ற அடிப்படையில் வரவு செலவுத் திட்டம் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளது.

புதிய வரிகள்.

29. நிதிக்கமிஷன் தீர்ப்புக்குப் பின்பு, அடுத்த சில ஆண்டுகளுக்கு மத்திய அரசாங்கத்திடமிருந்து நாம் மேலும் உதவி எதிர்பார்ப்பதற்கு இடமில்லை. ஆகவே வருவாய் இனத்தில் துண்டு விழும் 1 கோடியே 5 லட்ச ரூபாயை நாம் சரிக்கட்டாமல் விடமுடியாது. ராஜ்யத்தின் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் அளவைப்பற்றித் திட்டக்குழுவுடன் நாம் விவாதித்தபோது வருவாய் இன வரவு செலவைச் சரிசெய்ததற்குப் போதிய நிதி வசதிகள் திரட்டமுடியும் என்று குறிப்பாக உறுதி கூறியுள்ளோம். இந்த ஆண்டில் இன்னும் பல புதிய திட்டங்களை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடும். இதனால் துண்டு விழும் தொகை இன்னும் அதிகமாகலாம். ஆகவே கீழ்க்கண்ட புது வரி விதிப்புத் திட்டங்களை நான் கொண்டு வரவேண்டியுள்ளது:—

(அ) பெட்ரோலைத் தவிர மற்ற மோட்டார் எண்ணெய், அதாவது டீசல் எண்ணெய் மேலுள்ள விற்பனை வரி காலனுக்கு 10 நயா பைசாவிலிருந்து 35 நயா பைசாவாக உயர்த்தப்படும். இதன் மூலம் ஒரு முழு ஆண்டில் 70 லட்ச ரூபாய் கிடைக்கும்.

1st March 1958]

(ஆ) பொழுதுபோக்கு வரியின் முதல் கட்டத்தில் இப்பொழுது வசூலிக்கப்படும் 20 சதவிகிதத்திற்குப் பதிலாக 25 சதவிகிதமாகவும், இரண்டாவது கட்டத்தில் 25 சதவிகிதத்திற்குப் பதிலாக 33½ சதவிகிதமாகவும், மூன்றாவது கட்டத்தில் 33½-க்குப் பதிலாக 40 சதவிகிதமாகவும் உயர்த்தப்படும். ரூர்தி சினிமாக்களிடமிருந்தும் காட்சி வரி வசூலிக்கப்படும். சினிமாக்கள், குதிரைப்பந்தயம் இரண்டையும் தவிர மற்ற எல்லாப் பொழுதுபோக்குகள் மீதுள்ள வரி ரத்து செய்யப்படும். இதனால் நமக்கு அதிகப்படியாக 30 லட்ச ரூபாய் வருவாய் கிடைக்கலாம். இதில் 90 சதவிகிதம் ஊராட்சி மன்றங்களைச் சேரும். சென்னை கார்ப்பரேஷனுக்கு அதன் பங்காக 6 லட்ச ரூபாய் கிடைக்கக்கூடும்.

(இ) இப்பொழுது தோட்டச் சொத்துக்கள் மீதுதான் வருமான வரி விதிக்கப்படுகிறது. இனி 3,000 ரூபாய் வரை விதிவிலக்கு அளித்து, மற்ற எல்லா நிலச் சொத்துக்கள் மீதும், இதே முறைப்படி விவசாய வருமான வரி விதிக்கப்படும். வரி செலுத்துவோர் மொத்த வருமானத்தை நிர்ணயிப்பதற்கு விவசாயத்துறை அல்லாத மற்ற துறைகளிலிருந்து கிடைக்கும் வருவாயும் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளப்படும். விவசாயப் பகுதி வருமானத்துக்கு மட்டும் மேல் கட்டங்களுக்கு உரிய உயர்ந்த விகித அடிப்படையில் வரி விதிக்கப்படும். விரிவான கணக்கு வைக்கக்கூடிய பொறுப்பிலிருந்து விடுவிக்கும் பொருட்டு உத்தேச மதிப்பின்பேரில் மொத்தமாக வரி செலுத்தும் சலுகை சிறு நிலச் சொந்தக்காரர்களுக்கு அளிக்கப்படும். 1954-ம் ஆண்டு சென்னை 19-வது சட்டத்தின் கீழ் பெரிய நிலச் சொத்துக்கள் மீது இப்பொழுது விதிக்கப்படும் உபரி வரி ரத்து செய்யப்படும். இந்த வருமான வரி மூலம் எவ்வளவு வருவாய் கிடைக்கும் என்று மதிப்பிடுவது கஷ்டம். ஆனால், இந்த வரவு செலவுத்திட்ட கணக்குக்காக இதைச் சுமார் 70 லட்சமாக மதிப்பிடலாம். நில உடைமைக்கு உச்ச வரம்பு நிர்ணயிக்கப்பட்டு அமலுக்கு வந்தவுடன் இந்த வரி பயனற்றதாகிவிடும். ஆனால், ஒரு உச்ச வரம்பை நிர்ணயிக்க நாம் முடிவு செய்துள்ள இந்த நேரத்தில் அந்த வரம்புக்கு மேற்பட்டு அதிக நிலம் வைத்திருப்போருக்குக் கிடைக்கும் நன்மையில் ஒரு பகுதியை இந்த இடைக்காலத்தில் மக்களின் பொது நலனுக்காக அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்வது சமூக நீதிக்கு ஒத்ததே என்று கருதுகிறேன்.

இந்தப் புதிய வரி விதிப்புகள் மூலம் ஒரு முழு ஆண்டில் நமக்கு 1 கோடியே 70 லட்ச ரூபாய் கிடைக்கக்கூடும். இதில் 27 லட்ச ரூபாய் ஊராட்சி மன்றங்களைச் சாரும். இந்த யோசனைகள் பேரிலும், குறிப்பாக விவசாய வருமான வரியைப் பொருத்தவரையிலும் சட்டபூர்வமான நடவடிக்கைகளை எடுக்கக் காலதாமதம் ஏற்படுமாதலால்

[1st March 1958]

அடுத்த ஆண்டில் அரசாங்கத்திற்குக் கிடைக்கக்கூடிய நிகர வருவாய் 1 கோடியே 20 லட்சமாகத்தான் இருக்கும். ஆகவே, வரவு செலவுத்திட்டத்தில் 1 கோடியே 5 லட்சம் ரூபாய் துண்டு விழும் நிலை மாறி, 15 லட்ச ரூபாய் உபரியாக நிற்கும்.

மூலதனச் செலவு.

30. இந்த ஆண்டுக்கான மூலதனச் செலவு 9 கோடியே 73 லட்ச ரூபாயாக நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் 2 கோடியே 39 லட்ச ரூபாய் கட்டிடங்களுக்காகவும், 1 கோடியே 69 லட்ச ரூபாய் நீர்ப்பாசனத்திற்காகவும், 70 லட்ச ரூபாய் சிறிய பாசனத் திட்டங்களுக்காகவும், 1 கோடியே 43 லட்ச ரூபாய் இயந்திரத் தொழில் வளர்ச்சிக்காகவும், 96 லட்ச ரூபாய் சாலைகளுக்காகவும், 35 லட்ச ரூபாய் பஸ்கள் வாங்குவதற்காகவும், எஞ்சியது பல்வேறு சிறு இனங்களுக்காகவும் செலவிடப்படும். மின்சாரத் திட்டங்களுக்கான மூலதனச் செலவு 11 கோடியே 94 லட்ச ரூபாயாக நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. இச்செலவுக்கு மின்சார போர்டு இப்பொழுது பொறுப்பேற்றுக்கொள்வதனால், ராஜ்ய வரவு செலவுத் திட்டத்தில் இந்தக் கணக்கு விவரங்கள் சேர்க்கப்படவில்லை. மின்சார போர்டுக்கு 4 கோடியே 10 லட்ச ரூபாய் கடன் தர வசதி செய்யப்பட்டுள்ளது. அதற்கு மேலும் தேவையான தொகையை போர்டு தனது சொத்து தேய்மான ஈடு நிதியில் தன்வசமுள்ள சுமார் 3 கோடி ரூபாய் மதிப்புள்ள கடன் பத்திரங்களை விற்பதன் மூலமாகவும் தன் வருவாயிலிருந்தும் திரட்டவேண்டும். கடனாக வழங்கப்படும் மற்ற தொகைகளில் முக்கியமானவை, சென்னை கார்ப்பரேஷனுக்கு 42 லட்ச ரூபாய், சென்னை நகர அபிவிருத்தி டிபன்டுக்கு 58 லட்ச ரூபாய், குடிநீர் வசதிக்காக முனிசிபாலிட்டிகளுக்கு 89 லட்ச ரூபாய், தொழில்களுக்கு அரசாங்க உதவியாக 25 லட்ச ரூபாய், கூட்டுறவு முறையில் வீடுகட்டும் சங்கங்களுக்கு 35 லட்ச ரூபாய், கிராம தானக் கிராமங்களில் விவசாயிகளுக்கு 20 லட்ச ரூபாய் ஆகியவை. மின்சார போர்டுக்குத் தரப்படும் கடனைத் தவிர, மற்ற இனங்களில் கடனாகவும் முன் பணமாகவும் செலவு செய்யப்படவிருக்கும் தொகை 3 கோடியே 53 லட்ச ரூபாய். இவ்வாறாக ரொக்க வசதிகளில் சுமார் 8½ கோடி ரூபாய் துண்டு விழும். சிறு சேமிப்புத் திட்ட வசூலில் நமக்குக் கிடைக்கும் பங்கைக் கொண்டும், பொருளாதார நிலைமை சாதகமாக இருந்தால் பொதுமக்களிடமிருந்து கடன் எழுப்பியும் இதை ஈடு செய்ய முடியும் என்று எதிர் பார்க்கிறோம்.

ஐந்தாண்டுத் திட்ட செலவுகள்.

31. நடப்பு ஆண்டின் வரவு செலவுத் திட்டத்தை நாம் தயாரித்தபோது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் பல்வேறு வேலைகளுக்காக 31 கோடியே 79 லட்ச ரூபாய் செலவாகும் என்று மதிப்பிட்டிருந்தோம். விவசாய அபிவிருத்தி, மண்வள பாதுகாப்பு, மருத்துவத்துறை, வீடுகள் கட்டுவது, கிராமக் கைத்

[1st March 1958]

தொழில்கள், கைப்பணித் தொழில்கள் போன்ற துறைகளில் செலவுக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருந்த தொகைகளில் ஓரளவு செலவாகாமல் மிஞ்சி விடக்கூடும். திட்டங்களை ஏற்றுக்கொள்வதில் தாமதம், நில ஆர்ஜித நடவடிக்கைகளில் தாமதம், சிமிட்டி, எஃகுபோல் கட்டிடங்களுக்குத் தேவையான பொருள்களில் ஏற்பட்டுள்ள பற்றாக்குறை ஆகியவையே இந்த இனங்களில் செலவு குறைவுக்குக் காரணங்கள். ஆனால், நீர்ப்பாசன, மின்சாரத் திட்டங்களுக்காக மிக அதிகப்படியாக செலவு ஏற்பட்டுள்ளதால் அச்செலவு மற்ற இனங்களில் செலவாகாமல் எஞ்சிய தொகையையும் மிஞ்சிவிடும். திருத்தப்பட்ட மதிப்பீடுகளின்படி திட்ட வேலைகளுக்காக 32 கோடியே 31 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. முதலில் ஒதுக்கிய தொகையை விட இது 52 லட்ச ரூபாய் அதிகம். இப்பொழுது ஒதுக்கப்பட்டுள்ள தொகைகள் முழுவதையும் செலவு செய்யும் அளவு, இலாகாக்கள் வேகமாகவும் தீவிரமாகவும் வேலை செய்யும் என்று நாம் நம்பலாம்.

32. வரும் ஆண்டிற்கான திட்டவேலைகள் பற்றி சென்ற டிசம்பரில் திட்டக்குழுவுடன் விவாதிக்கப்பட்டு, அதன் பயனாக 30 கோடியே 47 லட்ச ரூபாய் செலவு செய்வதெனத் தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது. தற்போது மத்திய அரசாங்கம் அளித்து வரும் உதவி முறைகளுக்கு இணங்க மத்திய அரசாங்கத்தினிடமிருந்து நமக்கு 18 கோடி ரூபாய் வரை கடன்களாகவும் மான்யங்களாகவும் கிடைக்கும் என்று உறுதி கிடைத்துள்ளது. ஆகவே மிஞ்சிய 12 கோடியே 47 லட்ச ரூபாயை நாமேதான் திரட்டவேண்டும். 1958-59-ம் ஆண்டில் எல்லா ராஜ்யங்களின் உதவிக்காக மத்திய அரசாங்கத் தால் ஒதுக்கப்பட்டுள்ள தொகை 200 கோடி ரூபாய்தான். ஆகவே இதற்குமேல் மத்திய அரசாங்கத்திடமிருந்து அதிகமாக உதவி எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை. திட்ட வேலைகளுக்காக இன்னும் அதிகம் செலவு செய்ய நாம் விரும்பக்கூடும். ஆனால் அதற்கு அதிகப்படியாகத் தேவையாகும் நிதி வசதிகளை நாம் நம் ராஜ்யத்திற்குள்ளாகவே திரட்டிக் கொள்ளவேண்டும். அந்த முறையில் திட்டத்தை விரிவாக்குவதைத் திட்டக்குழுவும் நிச்சயமாக ஏற்றுக்கொள்ளும். ஆனால் இப்பொழுது நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ள ராஜ்ய வரம்புக்கு உட்பட்டு அநேகமாக எல்லாத் திட்டங்களிலும் துரிதமாக வேலை நடைபெறத் தேவையான பணத்தை நாம் ஒதுக்கியுள்ளோம். திட்ட வேலைகள் செலவுக்காக ஒதுக்கப்பட்டுள்ள தொகையின் விவரங்கள் அடங்கிய பட்டியல் தனியாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. நடப்பு ஆண்டில் பெரிய நீர்ப்பாசனங்களுக்காகச் செலவிடப்பட்ட தொகையைவிட இப்பொழுது ஒதுக்கப்பட்டுள்ள தொகை 1 கோடியே 17 லட்ச ரூபாய் குறைவாகும். ஆனால் அதற்குக் காரணம் நமது பெரிய திட்டங்கள் எல்லாம் அநேகமாக முடிவடையும் கட்டத்தில் இருப்பதால் மேலும் அதிகப்

[1st March 1958]

படியான செலவுக்கு இடமில்லை என்பதேயாகும். மின்சார இலாகா மட்டுமே, இன்னும் அதிகத் தொகைகள் ஒதுக்கப் பட்டாலும் செலவு செய்யும் நிலையில் உள்ளது. இது தவிர அநேகமாக மற்ற இலாகாக்களுக்குத் தேவையான தொகைகள் அனைத்துக்குமே நாம் வகை செய்துள்ளோம். இன்னும் சில மாதங்களுக்குப் பின் மின்சார இலாக்காவின் தேவைகளை மீண்டும் பரிசீலனை செய்து நடப்பு ஆண்டில் செய்ததுபோலவே இயன்ற அளவு மேலும் சில தொகைகள் ஒதுக்க முயற்சி செய்யலாம்.

குடிவுரை.

33. அன்னியச் செலாவணிப் பற்றாக்குறை பற்றியும் திட்டத்தை இன்னும் பூரணமாக நிறைவேற்றுவதில் உள்ள தடைகள் பற்றியும் நாட்டில் அடிக்கடி கவலை தெரிவிக்கப் படுகிறது. எஃகுத் தொழிற்சாலைகள், கன இயந்திர உற்பத்திச் சாலைகள், அலுமினியம் தொழிற்சாலைகள், கன மின்சார தொழிற்சாலைகள், உர உற்பத்திசாலைகள் ஆகியவை போன்ற பெரும் இயந்திரத் தொழில் திட்டங்களுக்கு அன்னியச் செலாவணி பற்றாக்குறை முக்கிய தடையாக இருக்கலாம். ஆனால், ராஜ்ய ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள பெருவாரியான திட்டங்கள், விவசாய அபிவிருத்தி, குடிநீர் வசதி, பாசனத் திட்டங்களைப் பழுதுபார்த்தல், கல்வி அபிவிருத்தி, சாலைகள், ஆஸ்பத்திரிகள் அமைத்தல் போன்றவை அவற்றிற்கு அன்னியச் செலாவணிக் குறைவு முக்கியமான தடையாய் இல்லை. நமது ராஜ்ய திட்டத்தில் மின்சார அபிவிருத்திக்கு மட்டுமே அன்னியச் செலாவணி மிக முக்கியமானது. ஆனால், அதிர்ஷ்டவசமாக இத்திட்டங்களுக்குத் தேவையான இயந்திரங்களை நாம் ஏற்கெனவே பெற்று விட்டோம். ஆகவே நமக்குள்ள முக்கிய சிக்கல், மற்ற ராஜ்யங்களுக்கு இருப்பது போலவே, உள் நாட்டு நிதி வசதிக்குறைவே. மத்திய அரசாங்கத்திலிருந்து அதிகப்படியான உதவி வேண்டுமென்று நாம் வற்புறுத்தலாம். ஆனால், மத்திய அரசாங்கத்தின் நிதி வசதிகளும் ஓரளவுக்கு உட்பட்டவையே. நாட்டு மக்களின் சேமிப்பிலிருந்துதான் அவையும் வர வேண்டும். வாழ்க்கைத் தரத்தை வெகு வேகமாக உயர்த்த வேண்டும் என்பதில் நம் அனைவருக்கும் அக்கறை உண்டு. ஆனால் மேலும் முன்னேற வேண்டுமானால் மக்கள் இன்னும் அதிகம் சேமித்து, அதைத் திட்டத்திற்காகப் பயன்படுத்த முன்வர வேண்டியது மிகவும் அவசியமாகிறது. உலகில் முற்போக்கு அடைந்துள்ள எல்லா நாடுகளின் வரலாறுகளும் இதே படிப்பிணையத்தான் உணர்த்துகின்றன. சுபீட்சத்திற்குக் குறுக்கு வழி எதுவும் கிடையாது. இந்த நாடுகள் அனைத்தும் ஆரம்பத்தில் பாடுபட்டுப் பல தியாகங்கள் செய்த பின்பு தான் செழிப்பான, வளர்ச்சியான, பொருளாதார அமைப்புக்கு அஸ்திவாரம் அமைக்க முடிந்தது. இந்த நோக்குடன் தான் புது வரி விதிப்பின் அவசியத்தையும், மாவட்டங்களில்

1st March 1958]

சிறு சேமிப்புக்காக இப்பொழுது எடுத்துவரும் முயற்சிகளின் முக்கியத்துவத்தையும் நாம் மக்களுக்கு விளக்க வேண்டும். இந்தப் புது வரி விதிப்பினால் நமக்குச் சற்று மனக்கசப்பு ஏற்படலாம். சில நடவடிக்கைகளில் அதிகாரிகள் நிர்ப்பந்தம் செய்கிறார்கள் எனப் புகார் செய்வதற்கு இடம் ஏற்படலாம். ஆனால் நம்முடைய வாழ்நாளிலேயே ஒரு சோஷியலிச சமுதாய அமைப்பை நாம் அடைய வேண்டும் என்று நாம் கொண்டுள்ள உறுதியின் பயனாக ஏற்படும் விளைவுகளையும் பொறுப்புகளையும் நாம் தட்டிக் கழிக்க முடியாது. மேலும், அந்நியச் செலாவணியில் தற்போது ஏற்பட்டுள்ள நெருக்கடிக்கு முக்கிய காரணம் உணவுப் பற்றாக்குறை. இதன் காரணமாகத்தான் அயல் நாடுகளிலிருந்து நாம் உணவுப் பொருள்களை இறக்குமதி செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. இந்தச் சிக்கலைத் தீர்க்கும் பொறுப்பு பெரும்பாலும் நம் கையிலேயே உள்ளது. ஏனென்றால் தொழு உர உபயோகம், நகரக் கழிவு உர உபயோகம், தழை உரத்தைப் பயன்படுத்தல், உயர்ந்த ரக வித்துக்களைப் பயன்படுத்தல் போன்ற நடவடிக்கைகளை நாம் மேற்கொள்வதற்கு அன்னியச் செலாவணி எதுவும் தேவையில்லை. இத்தகைய எளிய விவசாய முறைகளில் நாம் இன்னும் சற்று அக்கறை காட்டினால் உணவுப் பற்றாக்குறையைப் பெரும் அளவுக்குத் தீர்க்க முடியும். அதனால் மிஞ்சும் அன்னியச் செலாவணி வசதிகள், திட்டத்தின் மற்ற முக்கிய வேலைகளுக்குக் கிடைக்கும்படி செய்யமுடியும். இதில் இச்சபையில் உள்ள கனம் அங்கத்தினர்களும், மற்ற நண்பர்களும் ஒத்துழைத்து உதவுவதற்கு நல்ல வாய்ப்பு உள்ளது. அனைவரும் தங்கள் சொந்தப் பண்பணிகளிலேயே உற்பத்தியைப் பெருக்கி, அதன் மூலம் திட்டத்தின் இம்முக்கிய குறிக்கோளை மற்றவர்களுக்கு உணர்த்த முன்வரவேண்டும். அரசாங்கத்தின் பல்வேறு விவசாயத் திட்டங்களையும் மக்களுக்கு விளக்க வேண்டும். இதன் மூலம் விவசாயிகளுக்கும் தேசிய வளர்ச்சித் திட்டத்தில் பல்வேறு துறைகளில் கிராமங்களில் வேலை பார்க்கும் ஸ்தாபனங்களுக்கும் இடையே நெருங்கிய உறவு ஏற்படுத்தி, இப்பிரச்சனைக்குத் தீர்வுகாண உதவ வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

34. இவ்வுரையை முடிக்குமுன் சமீபகாலம் வரை மத்திய நன்றியுரை. அரசாங்கத்தில் நிதி மந்திரியாயிருந்த திரு. டி. டி. கிருஷ்ண மாச்சாரியார் அவர்கள் நமக்கு நல்ல ஆலோசனைகள் கூறி உறுதுணையாக இருந்ததற்கு நன்றி செலுத்த விரும்புகிறேன். அவர் ஏற்றிருந்த உயர்ந்த பொறுப்பிலிருந்து திடீரென அவர் விலகியதால் நாட்டிற்கு ஏற்பட்டுள்ள பெரிய நஷ்டம் பற்றிப் பார்லிமெண்டிலும் பத்திரிகைகளிலும் பொது மேடைகளிலும் ஆழ்ந்த வருத்தம் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் சென்னை யிலுள்ள நமக்கோ இந்த நஷ்டம், ஈடு செய்யமுடியாதது.

[1st March 1958]

மத்திய அரசாங்க மந்திரி என்ற முறையில் நாட்டுக்குப் பொதுவான பொறுப்புகளுக்கு முரண்படாத வகையில், அவர் நம் ராஜ்யத்துடன் கொண்ட தொடர்புகள் அனைத்திலும் அவர் நம்மில் ஒருவர் என்பதையே நிரூபித்து வந்துள்ளார். பொதுவாக நாட்டுக்கும், குறிப்பாக இந்த ராஜ்யத்தின் மக்களுக்கும் அவர் செய்துள்ள சிறந்த சேவைக்கு நம்முடைய ஆழ்ந்த நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்வதில் கனம் அங்கத்தினர்களிடையே ஒன்றுபட்ட கருத்து இருக்கும் என்று நம்புகிறேன்.

என் வேலையிலும், குறிப்பாக இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தை வகுப்பதிலும் ஆலோசனை கூறி உதவி செய்த நிதி இலாகா காரியதரிசி திரு. டி. ஏ. வர்கீஸ் அவர்களுக்கும் அவருடைய திறமைவாய்ந்த சகாக்களுக்கும் என்னுடைய மனப்பூர்வமான நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இவ்வுரையுடன் 1958-59-ம் ஆண்டுக்கான இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தை இச்சபை ஏற்குமாறு வேண்டுகிறேன்.

1st March 1958]

Speech of Sri C. Subramaniam, Finance Minister, presenting the Budget for 1958-59 to the Madras Legislature on the 1st March 1958.

Sir,

I have the honour to present to this House the Budget Estimates for 1958-59 and the Revised Estimates for the current year. The one relieving feature in both these Estimates is the improvement in the revenue position which has wiped out the anticipated heavy deficit for the current year and reduced the gap for the ensuing year. The Award of the Finance Commission is the major factor which has helped us in this respect. We have also had the benefit of fair seasonal conditions.

2. The south-west monsoon set in in time but registered an average fall of only 9·7 inches which was 20 per cent below normal. In the coastal districts of Chingleput and Tanjore the rainfall was adequate. The central districts of Tiruchirapalli, Salem and Coimbatore did not fare well during this monsoon with short-falls ranging from 30 to 50 per cent and this has resulted in the failure of groundnut and millet crops. In the southern districts of Madurai, Ramanathapuram and Tirunelveli also there was a small deficiency, but this was not appreciable enough to affect crops. The north-east monsoon was generally more satisfactory with an average fall of 16·6 inches, which again was 6 per cent below normal. In Chingleput there was heavy deficiency, particularly in the southern taluks, but the tanks in this district had already received some supply during the south-west monsoon. South Arcot and Tiruchirapalli also fared badly during this monsoon with a short-fall of about 30 per cent. Coimbatore had exceptionally heavy rains, about 40 per cent above normal. The central districts of Salem and North Arcot and the southern districts fared reasonably well, with deficiencies ranging from 5 to 10 per cent.

[1st March 1958]

Crop
prospects.

3. Preliminary crop forecasts indicate a slightly larger acreage and better yield under paddy. In the Cauvery delta and other channel-fed areas with an assured supply of water, the yield is reported to be good in spite of insect pests in certain pockets. In North Arcot, South Arcot and Salem districts, the area under paddy was restricted due to water scarcity. Tank-fed lands in Tirunelveli district were affected by drought. The yield was normal in Ramanathapuram and Chingleput districts. The area under millets was considerably less in the central districts of Salem and Coimbatore for want of timely rains, and the yield was below normal. Cotton and groundnut have not fared well in Coimbatore and Salem districts. The potato crop of the Nilgiris was also affected by frost and rains. But taking the State as a whole, agricultural prospects, though not as good as in 1956-57, may be considered generally satisfactory and we may be thankful that the year was free from grave calamities like cyclone, floods and famine.

Agricultural
prices.

4. The upward trend in food prices was a continuous source of anxiety in 1957. This was so because the wholesale index of foodgrain prices which stood at 377 in July 1956, had shot up during the next six months to 494 in January 1957. Following a good harvest the index declined to 470 in March 1957, but thereafter the pressure set in again, though less acute this time, and the index stood at 512 in December 1957. In retrospect, we are now satisfied that the steep rise was not due to any large shortage in supplies, but at that time the situation appeared alarming and precautions had to be taken to ward off a possible break-down. About 800 fair-price shops with an off-take of 4,000 tons per mensem, were kept open and this helped to arrest the rise and ease the position. Prices are stabilising again following another satisfactory harvest, but vigilance cannot be slackened.

1st March 1958]

5. The one obvious lesson from the present food ^{Food} _{position.} situation is that we should redouble our efforts to step up production. We have achieved a fair measure of success on the various grow-more-food schemes launched in recent years such as the construction of major irrigation works, improvements to the minor irrigation systems, digging of ordinary and filter-point wells to utilize the sub-soil water, installation of electric pumpsets for lift irrigation, increased application of chemical fertilizers, oil-cakes and green manures, and the popularisation of improved seeds and pesticides. The total food production of the present Madras State in 1955-56, the final year of the First Five-Year Plan, was 44 lakhs of tons as against 28 lakhs of tons in 1950-51, the base year for our present crop statistics. Even after making due allowance for the adverse seasonal factor in 1950-51, the increase of 16 lakhs of tons in production by 1955-56, does reflect a heartening upward trend. The outturn of 46 lakhs of tons in 1956-57, when seasonal conditions were almost similar to those of the previous year, was higher by 2 lakhs of tons and confirms the favourable progression. The food requirements of this State for a population of 30 millions, at the average rate of 1 lb. per head per day, amount to 48 lakhs of tons and, therefore, with a production of 46 lakhs of tons in 1956-57, our deficit can only be marginal. This is confirmed by the fact that we were generally able to maintain supplies last year, even though the export of rice to Kerala during the year of about 2½ lakhs of tons, was only partially off-set by the import of about one lakh of tons from Andhra and overseas. The average yield per acre of paddy cultivation in this State has been increasing steadily from 1,149 lb. of clean rice in 1954-55 to 1,214 lb. in 1955-56 and 1,255 lb. in 1956-57. In fact, ours is the best average yield for any State in India and is much higher than the all-India average of about 750 lb. per acre. These achievements may indeed be reassuring, but the fact remains that we still do not

[1st March 1958]

produce enough to stabilise prices and to provide an adequate cover for a lean year. We have set a target of 12.79 lakhs of tons of additional food production for the present Plan period, of which we have done about 2 lakhs tons in 1956-57 and hope to do about 3 lakhs tons during the current year. Further progress may not be easy especially in view of the present shortage in chemical fertilizers and also the fact that at some stage the law of diminishing returns will set in, but in the present context of overall food shortage, we must put in a further special effort. China, with an economy very similar to ours, is reported to have achieved an average yield of 1,550 lb. of clean rice per acre, and Japan 2,250 lb. Therefore, the balance of 8 lakhs tons of additional production in our present Plan target should not be beyond our reach if we can adopt the improved agricultural techniques practised in other countries.

Agricultural
develop-
ment.

6. A major item in our agricultural programme is the scheme for the multiplication and distribution of improved seeds. The primary seed is to be raised in 360 State seed farms of 25 acres each, to be located one in each of the National Extension Blocks. About 2,650 tons of paddy seeds and 500 tons of millet seeds can be raised in these farms and this on further multiplication in village seed farms, will meet about 85 per cent of the total seed requirements of the State. Thirty-eight such farms were opened in 1956-57 and of the 136 farms programmed for the current year, 116 were opened by December 1957, and the balance will be started by the end of March 1958. The Budget provides for the opening of 180 farms in 1958-59 at an estimated cost of Rs. 72 lakhs and with this, the programme will be nearly completed. We had planned for the distribution of 140,000 tons of ammonium sulphate during the year, but owing to the difficult supply position, only about 75,000 tons could be distributed during the year. The target of 150,000 tons for the Budget year may, therefore, have to be reduced. A provision

1st March 1958]

of Rs. 60 lakhs has been made for loans to agriculturists for the purchase of chemical manures. The programme of urban compost is being accelerated with a provision of about Rs. 4 lakhs as loans, and Rs. 3 lakhs as subsidies to Municipalities and Panchayats for the manufacture and distribution of about 3 lakhs tons of compost. The scheme for the distribution of green manure seeds will be continued with a target of 1,200 tons of seeds. Provision has also been made of Rs. 8 lakhs for the supply of pesticides, and Rs. 4 lakhs for the supply of sprayers and dusters to agriculturists, both at half-cost.

7. Most of our Major Irrigation schemes like the Amaravathi, Sathanur, Krishnagiri and Manimuthar, have been completed, and water has been let down for cultivation during the current year. The Vaigai Project will be completed during this year, and the Kattalai and Pullambadi in 1960. Work has also commenced on the Vidur and the Neyyar Projects. An outlay of Rs. 2,86 lakhs is programmed for the current year, and Rs. 1,69 lakhs in 1958-59. The development of the ayacut under these new Projects has been adequate, and the criticism often raised in planning circles about the wasteful time-lag between the construction of these expensive reservoirs and the utilization of the stored waters does not hold good in respect of our Projects. Our problem is not quite the non-utilization of existing resources but the non-availability of fresh resources to implement a further programme. Negotiations with the Kerala Government on the diversion of some of the west-flowing rivers are progressing, and let us hope that a mutually beneficial settlement will soon be reached. In the meanwhile, we must do our best to maintain our Minor Irrigation systems in good order for which a provision of Rs. 70 lakhs has been made including Rs. 10 lakhs for the de-silting of tanks. The filter-point scheme for the utilization of sub-soil water, will also be continued at a cost of Rs. 9 lakhs.

[1st March 1958]

progress. The French Consultant engaged to examine the bauxite deposits of Salem has submitted his report regarding the quality of the mineral, and let us hope that the aluminium plant proposed in the Second Plan will soon take shape. The establishment of a plant for the manufacture of rayon and staple fibre is being pursued, and the sponsors have secured substantial financial assistance from Italy. Negotiations are in progress with foreign investors to get over the exchange difficulties on these schemes, and the Government are doing their best to assist the sponsors in resolving their problems.

Small industries.

15. Appreciable progress has been made on the small industries included in the State Plan. The Guindy Industrial Estate estimated to cost about Rs. 70 lakhs, has been inaugurated by the Prime Minister and 52 out of the 90 factory units have been let out. The smaller Estates planned for Virudhunagar, Erode, Tirunelveli, Madurai and Marthandam are coming up, and will be opened in the coming year. About Rs. 25 lakhs have been distributed as State Aid to small-scale industries during the current year, and a similar provision has been made for the next year. Servicing centres for the manufacture of hand-tools, surgical instruments, electrical goods, laboratory and scientific equipment, sports goods, model foundry, etc., are being organized in different places, and a Technical Information Centre with a library is being opened in Madras. A silk reeling unit with 25 basins is being set up at Hosur to take the place of the one at Kollegal transferred to the Mysore State on the reorganization of States. The various village industries and handicrafts financed by the Khadi and Village Industries Commission will be continued and it is proposed to open four sale depots in important centres for the display and sale of handicrafts.

Handloom.

16. The needs of the handloom industry continue to receive the close attention of the Government. Apart from financial aid to weavers for enrolling

[1st March 1958]

them in co-operative societies, grants are being made from the Cess Fund for the purchase of improved appliances, for the provision of marketing facilities, for rebate to consumers, and for housing colonies for weavers. The present slump in the textiles industry has reduced the off-take of handlooms and there is substantial accumulation of stocks. Representations are being made to the Government of India to continue the subsidy undiminished so that the stocks may be cleared rapidly. The Co-operative Spinning Mill at Tirunelveli intended to ensure the cheap supply of yarn to weavers is expected to go into production soon, and another unit with 12,000 spindles is proposed to be started at Srivilliputhur. The Budget provides for an outlay of Rs. 92 lakhs on schemes for the development of the handloom industry.

17. The various housing programmes initiated by Housing. the Central Government are all making progress. Under the subsidized industrial housing scheme there is a provision of Rs. 21 lakhs for the completion of the works on hand and for new schemes at Vellanar in Tiruchirapalli district and at Sivakasi. Under the Low-Income Group Housing about 800 houses are under construction, and a new programme of 500 houses is being sanctioned for which allotments of Rs. 15 lakhs to Co-operative Societies, Rs. 17 lakhs to the City Improvement Trust, and Rs. 6 lakhs to Local Bodies, are being made. A sum of Rs. 60 lakhs has been earmarked for slum clearance in the City of Madras, where about 20 slums will be taken up for improvement to rehabilitate about 4,000 families. Under the State Urban Housing Scheme, provision has been made for a loan of Rs. 17 lakhs to Co-operative Societies, and Rs. 17 lakhs to the City Improvement Trust. The housing programme for policemen is being accelerated at a cost of about Rs. 75 lakhs in the coming year. A scheme for the reconstruction of about 3,000 houses destroyed in the recent disturbances in Ramanathapuram district

[1st March 1958]

has been sanctioned at a cost of Rs. 17 lakhs, which will be shared equally with the Government of India. In order to co-ordinate the implementation of the different housing schemes, a State Housing Board has been recently constituted by the Government.

Roads.

18. Improvements continue to be made to our road system which is now one of the very best in the country. Out of the ordinary maintenance allotment of Rs. 2,00 lakhs per year, about Rs. 60 lakhs are being spent on black-topping important stretches at the rate of about 500 miles per year. The total outlay on new works in the Budget amounts to Rs. 96 lakhs from State Funds, and Rs. 68 lakhs from the Central Road Funds. Provision has been included for major bridges across the Cauvery at Erode, across the Vaigai at Tirupuvanam, across the Cheyyar on the Arcot-Tindivanam road, and across the Kamandalanaganadhi on the Arcot-Wandiwash road. A sum of Rs. 33 lakhs has been earmarked for grants to District Boards and Panchayats for new road works, and Rs. 12 lakhs as grants and Rs. 8 lakhs as loans to Municipalities and Panchayats for dustless surfacing. A special grant of Rs. 2 lakhs will be made to the Nilgiris District Board for improvements to roads leading to beauty spots on the Hills.

Health.

19. On the side of medical facilities, improvements will be carried out to the district headquarters hospitals at Chingleput, Cuddalore, Palamecottah, Vellore, Ootacamund and Tanjore, at a cost of Rs. 13 lakhs. The Local Fund dispensaries at Cheyyar, Vriddhachalam, Sriperumbudur, Bhavani, Tiruppattur, Arantangi, Srivaikuntam, Jayankondan and Hosur, will be provincialized. A sum of Rs. 11 lakhs has been earmarked for additions to the different taluk headquarters hospitals. Out of the 80 Primary Health Centres planned for the Plan period, 52 have already been opened and nine new ones will be opened in the coming year. In order to attract medical men to these rural centres a

1st March 1958]

compensatory allowance is being sanctioned and a residential housing programme is also being launched. Improvements to the teaching hospitals in Madras City and Madurai will be taken up at a cost of Rs. 57 lakhs. On the side of public health, there is a provision of Rs. 86 lakhs for completing the urban water-supply schemes now in progress, and Rs. 60 lakhs for rural water-supply. Provision has also been made for opening 105 Maternity and Child Welfare Centres and training 900 thayies.

20. On Education we spent Rs. 10,60 lakhs during 1956-57, and the revised estimate for the current year has been fixed at Rs. 11,47 lakhs. The annual expenditure has increased by nearly Rs. 1 crore, even though the State had been reorganized and its territory and population reduced. For the coming year, we are providing Rs. 12,04 lakhs. As usual, rather more than one-half of the total expenditure continues to be devoted to primary education, Rs. 4,91 lakhs in 1956-57, Rs. 6,54 lakhs in 1957-58 and Rs. 6,59 lakhs in the coming year. A significant development in this field is the provision of Rs. 20 lakhs for the free supply of midday meals for children of elementary schools as recommended by the Legislative Committee on Education. Enrolment of pupils continues to increase at the rate of one lakh and the new schools are being opened and existing schools expanded to provide about 1,700 new classes per annum. The House will be glad to note that the burden of this increasing expenditure on new schemes is being shared by the Government of India. Under the present system of sharing, we earned Rs. 32 lakhs in 1956-57, and hope to earn Rs. 1,19 lakhs in the current year, and Rs. 1,35 lakhs in the coming year.

21. Special attention continues to be devoted to the development of Technical Education. Admission capacity of Engineering Colleges of the State has been raised from 647 at the end of the First Plan period to 1,132, and of polytechnics from 1,142 to

[1st March 1958]

1,752. The Directorate of Technical Education has been set up and the State Board of Technical Education and Training has been constituted. They have started functioning and it is hoped they will tackle the various problems relating to the staffing and management of these institutions and help to secure a steady flow of highly qualified technical personnel, so necessary for industrial progress. In this context, the House will be glad to know that our negotiations with the Government of India regarding the location in Madras of the Higher Technological Institute of South India have been successful. The site required for this institution has been agreed upon and further steps for its establishment are expected to be taken shortly.

Welfare of
backward
commu-
nities.

22. The welfare of Harijans and Backward Classes continues to receive the special attention of the Government. The Budget provides for an outlay of Rs. 2,33 lakhs on welfare schemes for the benefit of these communities, which is about Rs. 40 lakhs more than the budget estimates for the current year. The major provisions are: Rs. 28 lakhs for 15,000 scholarships, Rs. 22 lakhs for 12,000 boarding grants, Rs. 27 lakhs for midday meals in Harijan schools, Rs. 27 lakhs as subsidies for the construction of about 5,000 dwellings, Rs. 18 lakhs as subsidies for the purchase of 5,800 pairs of bulls, Rs. 5 lakhs for digging 175 wells in Harijan habitations, and Rs. 9 lakhs for developing cottage industries.

Revised
Estimate,
1957-58.

23. In preparing the Budget for the current year, we had estimated a revenue of Rs. 57,99 lakhs after taking credit for receipts from additional taxation of Rs. 1,50 lakhs, and an expenditure of Rs. 61,32 lakhs, leaving a deficit of Rs. 3,33 lakhs. The revised estimates as now fixed, show a revenue of Rs. 60,41 lakhs and an expenditure of Rs. 60,36 lakhs leaving a small surplus of Rs. 5 lakhs. There has been an appreciable improvement in the revenue position and the largest single cause is the Award of the Finance Commission which has come into force with effect from the current year.

[1st March 1958]

24. In presenting our case to the Finance Commission we had claimed a larger share of income-tax and excise duty to meet the growing needs of States on development services and also to reduce the large disparity in the emoluments of State Government servants and of Central Government servants. We had also pleaded for a reduction in the rate of interest charged on Central loans, taking into consideration the large resources raised by the Centre through deficit financing. The Commission's recommendations do not meet our case in full. The share of States from income-tax has been raised from 55 per cent to 60 per cent and we may gain about Rs. 94 lakhs per year under this head. On Central Excise, the duties on a few more commodities have been added to the divisible pool but the share of States has been reduced from 40 per cent to 25 per cent, with the net result that we may gain about Rs. 44 lakhs in a year. The new tax on railway passenger fares imposed by the Centre in the current year's Budget will be divided amongst States in the ratio of route mileage and we may get about Rs. 34 lakhs in the current year, and Rs. 64 lakhs in a full year. All these recommendations have been accepted by the Government of India, and this has improved our revenue position by Rs. 1,74 lakhs in the current year and Rs. 2,02 lakhs in the coming year. The Commission had further recommended the consolidation of the various loans taken by States from the Centre at a lower rate of interest. This would have given us relief to the extent of about Rs. 60 lakhs per annum, but the Government of India have not yet accepted this recommendation and, therefore, we cannot take any credit under this head in the Budget. The Commission has not accepted our request for assistance for enhancing the emoluments of Government servants. On the other hand, they have recommended that the Central assistance due to us on the enhancement by Rs. 5 to 7 in dearness allowance which we sanctioned in November 1956, may be discontinued. This would take away

Finance
Commission.

[1st March 1958]

a portion of the benefit accruing to us from the Commission's other recommendations. The approach of the Commission has been that assistance from Central revenues should be restricted to the bare minimum required for covering the revenue deficits of States on existing unavoidable commitments. We may no doubt feel that a more liberal approach would have been justified, but we must appreciate that the resources of the Centre are also limited, and that the Commission was faced with the difficult task of reconciling various conflicting interests. Let us record our thanks to the Commission for the relief they had actually recommended.

Revenue
resources.

25. Hon'ble Members are aware that in co-operation with other States and the Centre, we have given up the levy of sales tax on cloth, sugar and tobacco products. Additional excise duties in lieu of sales tax are being levied at source on these commodities and the proceeds will be distributed to States. The revenue of Rs. 2,85 lakhs derived by us on these commodities in 1956-57 has been guaranteed to us by the Centre. Any little surplus from the proceeds of the new excise duties over and above the guaranteed revenue, will be divided among the different States on the basis recommended by the Finance Commission and this may yield us some extra revenue in due course. By this measure, the initiative for which was largely that of this Government, we have been able to extend considerable relief to dealers in these trades, without affecting State revenues. The possibility of extending this scheme to cover other suitable commodities is being examined. The yield under the different State taxes has shown an upward trend, more particularly under the tax on motor vehicles and the Central sales tax, and improved our revenue position by about Rs. 1,25 lakhs. There has also been a reduction in expenditure by about Rs. 96 lakhs, mainly due to the delay in sanctioning some of the new schemes provided for in the Budget Estimates.

1st March 1958]

26. The capital expenditure for the year is now fixed at Rs. 16,67 lakhs as against Rs. 15,49 lakhs provided for in the Budget Estimates. The provision for Electricity schemes has been taken away from the Capital Budget with effect from 1st July 1957 and is now shown as loan to the Electricity Board. The Capital Outlay on electricity for the year has been raised from Rs. 11,62 lakhs to Rs. 13,02 lakhs towards which the resources available are only about Rs. 8 crores, and the balance of Rs. 5 crores is proposed to be met by the sale of securities held in the Electricity Depreciation Reserve Fund. The Ways and Means gap for the year is expected to be covered by an anticipated receipt of about Rs. 5½ crores as our share of Small Savings collections.

Capital
resources.

27. The Budget Estimates for 1958-59 anticipate a revenue of Rs. 62,40 lakhs and an expenditure of Rs. 63,75 lakhs, leaving a gap of Rs. 1,35 lakhs. But after the estimates were finalised, intimation has been received from the Government of India of some liberalisation in the terms of Central assistance on the enhancement of the emoluments of low-paid Government employees, by which we will secure an additional grant of about Rs. 30 lakhs in a year. This would reduce the revenue gap from Rs. 1,35 lakhs to Rs. 1,05 lakhs. Larger receipts are anticipated under Land Revenue by the assessment of inam lands and by the betterment levy and under Tax on Motor Vehicles from the increasing number of transport vehicles on road. On the expenditure side, the annual contribution to the Zamindari Abolition Fund has been increased from Rs. 10 lakhs to Rs. 50 lakhs to build up a reserve towards the final compensation to Zamindars. The contribution to the Famine Relief Fund is also being increased from Rs. 5 lakhs to Rs. 50 lakhs as recommended by the Finance Commission.

Budget
Estimates,
1958-59.

28. Hon'ble Members are aware that the children of non-gazetted officers are eligible for full-fee concessions up to III Form and half-fee concession

Financial
adjust-
ments.

[1st March 1958]

in the High School classes. The Budget provides for the grant of full-fee concession to them in High School classes also. The scale of pay of agricultural demonstrators will be revised upwards from Rs. 100—5—140—10—220 to Rs. 135—5—200—10—270. The service of workers in the Transport and Machinery repair yards of the Highways Department will be provincialized. The recommendations of Dr. Loganathan on the revision of the sales tax structure are now under the consideration of the Government, and a comprehensive Bill to amend the Sales Tax Act will soon be introduced. As recommended by him, dealers with a turnover between Rs. 10,000 and Rs. 25,000 will be permitted to compound the tax, so that they may be relieved of the burden of maintaining detailed accounts and a large number of commodities will go over from the multi-point to single-point system. The financial implications of these changes cannot be forecast accurately now, but the Budget proceeds on the basis that there will be no appreciable fall in revenue.

Taxation
measures.

29. After the Award of the Finance Commission, there is no further prospect of Central assistance for the next few years, and, therefore we cannot leave the revenue deficit of Rs. 1.05 lakhs uncovered. In our discussions with the Planning Commission on the size of the State Plan, we have given a specific undertaking to raise enough resources to balance the Revenue Budget. We are quite likely to sanction many new schemes during the course of the year, and this will widen the gap still further. I am, therefore, making the following proposals of additional taxation:—

(a) The enhancement of the levy of sales tax on motor spirit other than petrol, i.e., on diesel oil, from 10 nP. per gallon to 35 nP. per gallon. This may yield about Rs. 70 lakhs in a full year.

(b) The enhancement of the rate of entertainment tax from 20 per cent on the first slab to 25 per cent, from 25 per cent on the second slab to 33-1/3

1st March 1958]

per cent, and from 33-1/3 per cent on the third slab to 40 per cent. Touring cinemas will also be made liable to the show tax. The tax on all entertainments other than cinemas and horse-racing, will be abolished. These proposals will bring in a net additional revenue of about Rs. 30 lakhs, 90 per cent of which will go to the benefit of local bodies. The share of the Madras Corporation may amount to about Rs. 6 lakhs.

(c) The levy of agricultural income-tax on all land-holdings with an exemption limit of Rs. 3,000 and at rates and slabs now in force on plantation holdings. The non-agricultural income of the assessee will also be taken into consideration in reckoning his total income and the agricultural portion will be assessed at the higher rates applicable to the top slabs. Facilities for compounding will be offered to the smaller assesseees in order to relieve them of the burden of keeping detailed accounts. The surcharge now levied on larger agricultural holdings under the Madras Act XIX of 1954 will be cancelled. It is difficult to estimate the yield on this proposal, but, for the purpose of the Budget, we may reckon it roughly at Rs. 70 lakhs. This measure may indeed become inoperative when ceilings on land-holdings are enforced, but now that we have taken the decision to fix a provisional ceiling, it is but social justice that a portion of the advantage derived by people holding land in excess of that ceiling should be appropriated by the State towards common benefit.

The new proposals may bring in about Rs. 1.70 lakhs in a full year, of which about Rs. 27 lakhs will go to the benefit of local bodies. Since the necessary legislative measures, especially on agricultural income-tax, may take time, the net receipt by the Government during the next year will only be about Rs. 1.20 lakhs. The deficit of Rs. 1.05 lakhs in the Budget will thus be converted into a small surplus of Rs. 15 lakhs.

[1st March 1958]

Capital
expenditure.

30. The Capital Expenditure for the year is fixed at Rs. 9,73 lakhs made up of Rs. 2,39 lakhs on buildings, Rs. 1,69 lakhs on irrigation, Rs. 70 lakhs on Minor Irrigation, Rs. 1,43 lakhs on industrial Development, Rs. 96 lakhs on Roads, Rs. 35 lakhs on the purchase of buses, and the balance on miscellaneous items. The Capital Expenditure on Electricity Schemes has been fixed at Rs. 11,94 lakhs, but the outlay is now met by the Electricity Board and hence the details have gone out of the State Budget. There is a loan provision of Rs. 4,10 lakhs to the Electricity Board which will meet the balance from resources at its disposal and by the sale of about Rs. 3 crores worth of securities from the Depreciation Reserve Fund. Some of the significant items of loans are: to the Madras Corporation Rs. 42 lakhs, the City Improvement Trust Rs. 59 lakhs, mufassal Municipalities for Water-supply Schemes Rs. 89 lakhs, State-aid to Industries Rs. 25 lakhs, Co-operative Building Societies Rs. 35 lakhs, and to agriculturists in Gramdan villages Rs. 20 lakhs. The net disbursements under Loans and Advances other than to the Electricity Board is expected to be Rs. 3,53 lakhs. The Ways and Means deficit of about Rs. 6½ crores is expected to be closed with our share of the Small Savings collection, and by raising a public loan if market conditions permit.

Plan outlay.

31. In framing the Budget for the current year we had estimated the outlay on the Plan at Rs. 31,79 lakhs. Appreciable shortfalls in implementation are expected on certain schemes under agricultural development, soil conservation, medical, housing, village industries and handicrafts, for reasons such as the delay in sanctioning the schemes, delay in land acquisition and scarcity of building materials like cement and steel. But these shortfalls will be more than made up by a much larger outlay on Irrigation and Power. The revised estimates provide for a

1st March 1958]

Plan outlay of Rs. 32,31 lakhs, an excess of Rs. 52 lakhs over the original provision, and let us hope that departmental performances will be adequate to absorb in full the allotments now made.

32. The details of the Plan for the coming year have been discussed with the Planning Commission last December, and the outlay has been fixed at Rs. 30.47 crores. We have been assured of Central assistance in loans and grants according to the established pattern of assistance, up to a ceiling of Rs 18 crores, and so the balance of Rs. 12.47 crores should come out of our own resources. The total sum allotted by the Government of India towards assistance to all States in 1958-59 is only about Rs. 200 crores and therefore, it may not be possible to get a larger assistance from the Centre. We may like to vote for a larger outlay, but the additional resources will have to be raised by us internally and the Planning Commission will certainly accept the position. But, within the present ceiling, we have made fair enough provision to maintain the tempo of execution on most of the schemes. A detailed statement showing the break-up of the Plan outlay is given as Appendix IV. The provision on Major Irrigation is less than that for the current year by Rs. 1,17 lakhs, but this is due to the fact that our Major Schemes are nearing completion, and do not call for larger allotments. Excepting the Electricity Department which may be able to spend a little more if funds are made available, the requirements of other departments have been met practically in full. The needs of the Electricity Department may be reviewed again as the year advances and further adjustments can be made to the extent practicable as we did in the current year.

33. There has been a good deal of discussion in the country on the present shortage of foreign exchange and the difficulties in the way of implementing a fuller Plan. It is indeed true that foreign exchange is the bottleneck on the large schemes of

Conclusion.

[1st March 1958]

industrial development like steel plants, heavy fabrication units, aluminium plants, heavy electrical plant and fertilizer factories. But, in respect of most schemes in the State Plan, such as for the development of agriculture, provision of drinking water, renovation of irrigation works, expansion of education, and the construction of roads and hospitals, foreign exchange is not the crucial bottleneck. Power development is the only big item in the State sector involving foreign exchange, but fortunately we have already secured the essential machinery needed for those projects. Our real problem, in common with that of other States, is the inadequacy of internal finance. We may plead for more Central assistance, but the resources at the disposal of the Government of India are also limited and must come out of the savings of the people. We are all keen on stepping up living standards at a fast pace, but further progress calls for a greater effort by the people to save and invest. The history of all the advanced nations of the world tells us the same story, that there is no short-cut to prosperity. All those nations did pass through an initial stage of toil and sweat before they were able to lay the foundations of a growing economy. It is in this light that we should now explain to the people the significance of the new taxation proposals and the present drive in the districts on Small Savings. These new imposts may be irritating and we are tempted to complain of official coercion, but we cannot escape the consequences of our determination to work towards a socialistic pattern of society in our lifetime. Again, the largest single cause for the present crisis in foreign exchange is the food deficit and the necessity to import foodgrains from overseas. The solution of this problem is very much in our hands, because the conservation of farm-yard manure, the processing of urban manure, the growing of green manure and the use of improved seeds, do not involve any foreign exchange. A little more intelligent devotion to these elementary agricultural practices will cover the food

1st March 1958]

deficit to a large extent and release valuable foreign exchange for the vital needs of the Plan. Obviously there is an important part which Hon'ble Members in the House and public men outside can play and I take this opportunity to appeal to one and all of them to play that part effectively by explaining to the people the various agricultural schemes initiated by the Government to step up production, by demonstrating in their own private holdings this simple message of the Plan and by providing a healthy liaison between the cultivator and the field organizations in charge of the various Extension Services.

34. Before I conclude, I wish to express my appreciation of the valuable advice and staunch support extended to us by Sri T. T. Krishnamachari, the ex-Union Finance Minister. Touching references have been made in the Parliament, the Press and the platform about the great loss sustained by the country by his sudden exit from high office, but for us in Madras, the loss is even more grievous. He has been one of us and consistent with his wider responsibilities to the Nation as Union Minister, he has in all his official dealings with the affairs of this State, demonstrated that he continued to be one with us. I am sure all Hon'ble Members will join with me in one mind to express our deep gratitude for the meritorious services rendered by him to the Nation in general and to the people of this State in particular. I must also acknowledge my sincere thanks to the Financial Secretary, Sri T. A. Varghese, and to his able assistants, for all their advice and assistance in my work and particularly in framing the Budget.

With these remarks, Sir, I commend to this House, the Budget proposals for 1958-59.

Acknowledgments.

APPENDIX II TO THE BUDGET SPEECH.

[The figures up to the end of September 1953 include those relating to the Andhra areas. The figures from 1953-7, take into account the Reorganization of States from the 1st November 1956.]

DETAILS OF CAPITAL EXPENDITURE.

Description of the scheme.	1953-4.						Total 1946-7 to 1956-7.		Revised Budget Estimate, 1957-8.		Revised Budget Estimate, 1958-9.							
	Approximate estimated cost.		1946-7 to 1951-2.		1952-3.		1953-4.		1954-5.		1955-6.		1956-7.		1957-8.		1958-9.	
	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	(11)	(12)	(13)	(14)	(15)	(16)	(17)	
	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	
A. IRRIGATION, NAVIGATION ETC., SCHEMES.																		
Lower Bhavani Project	9.94.00	7,17.47	2,85.76	51.00	4.04	2.32	10.07	16.52	10,39.18	14.79	19.40	7.75						
Mettur Canal Scheme.	2.67.00	1,67.14	27.88	10.00	18.77	37.49	20.56	9.36	1,70.70	5.19	6.34	5.00						
Manjira Project ..	4.12.00	1,87.15	95.85	31.61	43.15	58.74	28.94	14.79	4,38.73	8.88	29.67	9.99						
Manjira Project ..	3.05.00	51.44	51.44	38.60	70.02	1,02.96	1,01.97	92.43	4,81.62	20.08	6.00	..						
Andhra Project ..	1.04.00	27.32	7.19	4.22	4.17	11.97	45.32	18.34	92.44	..	..	..						
Walayar Project ..	1.00.00	36	34	4.13	20.56	41.95	27.35	4.25	99.17	..	..	..						
Mangalam Project ..	58.65	37	1.25	1.10	7.65	20.40	19.32	8.96	59.65	42.72	66.11	15.01						
Amravathi Project ..	2.07.00	..	..	..	4.14	43.24	84.45	1,03.80	2,40.68	79.52	54.92	10.03						
Valgaon Reservoir Project.	3.00.00	..	..	..	59	34.88	43.52	34.56	1,18.54	..	..	..						
Jeet.	2.89.00	..	..	..	..	18.74	68.96	90.40	1,73.10	18.10	37.46	10.00						
Sathanur Project ..	1.84.00	..	..	..	..	8.62	37.30	53.33	99.25	44.19	53.90	15.00						
Krishnagiri Project ..	1.56.65	..	..	..	..	..	..	1.72	1.72	15.00	15.01	40.00						
Kattah High Level	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..						
Canal Scheme, Canal	1,43.43	..	..	..	..	..	..	1.91	1.91	15.00	15.01	40.00						
Pullambadi	61.37	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..						
Vidur Reservoir Project.	49.56	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..						
Messarak Reservoir Project.	..	1,91.16	98.35	13.46	14.68	71.29	72.74	55.20	5,16.88	37.98	56.00	60.00						
Works under the special minor irrigation programmes including Tank Improvement Scheme.	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..						
Other Irrigation Schemes (Productive and Unproductive).	(a)	2,03.23	68.43	12.92	4.18	3.16	1.49	3.39	2,77.12	7.88	20.48	33.91						
Irrigation Projects transferred to Andhra and Mysore States.	..	12,95.11	4,27.66	1,51.20	(b)	(b)	(b)	..	18,73.97	(b)	(b)	(b)						
Lump-sum provision for Kenyananadi district.	..	..	..	..	..	..	..	..	..	c) 5.90	..	..						

Pro rata charges on Establishments and Tools and Plant. Transfer from the Deposit Account of Procurement Bonus given by the Government of India. Lump-sum deduction for probable savings.

1st March 1958]

APPENDIX

B. CAPITAL OUTLAY ON ELECTRICITY SCHEMES.*

Moyar Hydro-Electric Scheme.	3,36.22	8.76	10.92	29	19.82	18.54	11.35	4,05.90	6.92	1.49	..	..
Pylara Hydro-Electric Scheme.	4,25.67	1,35.21	1,03.34	96.83	1,41.48	2,29.24	1,90.83	13,22.53	1,07.85	73.55	..	..
Mettur Hydro-Electric Scheme.	4,16.41	74.76	46.27	35.23	1,30.05	2,76.84	2,50.19	12,29.76	1,57.89	43.05	..	..
Papanasam Hydro-Electric Scheme.	3,00.85	99.22	32.96	42.43	1,13.96	1,64.71	2,6.72	10,23.85	1,59.99	61.21	..	..
Pattar Hydro-Electric Scheme.	10,43.00	..	..	..	..	16.59	80.44	1,81.82	2,87.72	84.87	..	..
Kundah Hydro-Electric Scheme.	..	..	..	..	..	..	14.15	1,63.92	2,78.07	42.29	..	..
Madras Thermal Electric System.	5,73.32	1,25.35	73.34	64.22	17,20.56	2,84.94	2,31.82	15,35.04	2,22.33	68.86	..	..
Lower Bhavani Hydro-Electric Scheme.	..	..	..	..	..	..	..	..	15.00	..	..	..
Other Minor Schemes.	44.47	17.61	..	..	..	..	..	62.08	..	..	..	..
Schemes transferred to Andhra and Mysore States.	9,50.51	3,10.75	3,07.82	(b)	(b)	(b)	(b)	15,69.08	..	..	..	..
Lump-sum provision for payment of compensation for acquisition of electrical undertakings of local authorities and private companies.	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..
Debt—Probable savings.	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..
Total ..	30,54.31	7,89.26	5,74.96	1,36.64	21,12.66	11,07.18	13,47.06	77,46.25	11,61.96	3,73.47	..	..

(a) Consists of several works some of which have been completed, while others are in progress. Hence no estimated cost is given.
(b) Does not relate to the present Madras State.
(c) Lump-sum provision made in the absence of details. This has been wiped out as separate provisions are made in respect of individual schemes under relevant heads.
* The expenditure is incurred by the State Electricity Board with effect from 1st July 1957.

DETAILS OF CAPITAL EXPENDITURE—cont.

[illegible]

APPENDIX

1st March 1958]

[illegible][illegible]

[The figures up to the end of September 1953 include those relating to the Andhra areas. The figures from 1956-7 take into account the Reorganization of States from the 1st November 1956.]

CAPITAL EXPENDITURE OUTSIDE THE REVENUE ACCOUNT OF THE MADRAS STATE—DETAILS GIVEN BY MAJOR HEADS.									
Major heads.	1953-4.		1954-5.		1955-6.		1956-7.		Total 1946-7 to 1956-7.
	1946-7 to 1951-2.	1952-3.	First six months.	Second six months.	(1)	(2)	(3)	(4)	
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9)	(10)
	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
Payment of Compensation to land-holders, etc., on the abolition of the Zamindari system.	4,53-12	85-18	..	..	..	..	7-54	7-54	14-66
Capital Outlay on Forests ..	25,47-18	10,16-30	3,27-35	1,84-45	4,47-20	5,70-47	4,60-11	55,47-06	2,48-82
Construction of Irrigation, Navigation, Embankment and Drainage Works.	..	..	..	..	..	..	56-53	56-53	66-61
Construction of Irrigation, Navigation, Embankment and Drainage Works Non-Commercial.	..	..	..	..	..	..	31-59	31-59	84-54
Capital Outlay on Improvements to Public Health.	..	..	..	..	..	..	..	..	13-69
Capital Outlay on Schemes of Agricultural Experiment and Research.	2,52-65	16-27	5-27	4-14	23-83	58-77	3,71-33	21-88	41-08
Capital Outlay on Industrial Development.	3,13-76	1,04-75	37-16	23-99	40-95	52-15	1,93-19	7,70-95	3,67-23
Capital Account of Civil Works outside the Revenue Account.	30,59-31	7,89-26	5,74-66	1,85-64	5,84-14	11,07-18	13,47-06	76,47-25	3,61-96
Capital Outlay on Electricity Schemes.	82-09	18-58	10-55	7-08	4-75	17-26	51-44	1,91-75	1,93-13
Capital Account of other Works outside the Revenue Account.	44-11	10-37	9-92	4-8	30-12	38-54	68-09	1,99-63	20-17
Capital Outlay on Road Transport Schemes outside the Revenue Account.	..	..	..	..	..	..	..	..	..
Payments of Commuted Value of Pensions.	..	..	..	..	..	..	..	..	..
Capital Outlay on Schemes of State Trading.	..	..	..	..	..	..	..	..	..
Total ..	59,10-60	30,96-77	16,24-56	4,58-06	8,68-74	5,25-05	76-00	17,89-85	1,31-11
									15,49-03
									16,67-42
									9,73-17

[1st March 1958]

[1st March 1958]

APPENDIX III TO THE BUDGET SPEECH.

STATEMENT SHOWING THE DEBT POSITION.

(i) OPEN MARKET LOANS.

When issued.	Description of loan.	Total amount issued.	Amount outstanding on 30th September 1953.	Amount outstanding on 31st October 1956.	Amount outstanding on 31st March 1957.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)
		RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
<i>A. Loans raised before the 1st October 1953.</i>					
September 1937 and September 1940.	3% Loan, 1952, I and II issues.	2,33-54	80	28	26
September 1938 ..	3% Loan, 1953 ..	1,51-29	15-20	48	48
June 1939 ..	3% Loan, 1959 ..	1,50-00	1,23-96	1,23-96	1,23-96
September 1942 ..	3% Loan, 1955 ..	1,25-00	1,23-25	15	08
September 1943 ..	3% Loan, 1956 ..	1,25-10	1,25-10	3-12	1-59
August 1944 ..	3% Loan, 1958 ..	1,10-00	1,07-95	1,07-92	1,07-92
September 1945 ..	3% Loan, 1960 ..	3,00-00	2,78-44	2,78-44	2,78-44
September 1946 ..	2½% Loan, 1961 ..	4,09-30	3,81-77	3,81-77	3,81-77
July 1950 ..	3% Development Bonds, 1960.	4,39-75	4,38-25	4,38-25	4,38-25
September 1951 ..	3½% Loan, 1962 ..	3,01-49	3,01-49	3,01-49	3,01-49
August 1952 ..	4% Loan, 1964 ..	5,24-81	5,24-81	5,24-81	5,24-81
July 1953 ..	4% Loan, 1963 ..	10,33-71	10,33-71	10,33-71	10,33-71
Total—A ..		39,03-99	34,54-73	31,94-38	31,92-76
Share of Madras in A.			22,41-78	16,91-92	
<i>B. Loans raised from 1st October 1953 to 31st October 1956.</i>					
When issued.	Description of loan.	Total amount issued.	Amount outstanding on 31st October 1956.	Amount outstanding on 31st March 1957.	
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	
		RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	
August 1955 ..	4 per cent loan, 1967.	10,47-17	10,47-17	10,47-17	
September 1956 ..	4 per cent loan, 1968.	13,83-56	13,83-56	13,83-56	
Total—B ..		24,30-73	24,30-73	24,30-73	
Share of Madras in B ..			19,78-61		
Total share of Madras in A and B ..			36,70-53		
Deduct—Repayments made from 1st November 1956 to 31st March 1957.			83		
Balance on 31st March 1957 ..					36,89-70

[1st March 1958]

STATEMENT SHOWING THE DEBT POSITION—*cont.*
(ii) LOANS FROM THE CENTRAL GOVERNMENT.

	RS LAKHS.
A. Outstanding balance on 30th September 1953	59,49.46
Share of Madras in the population ratio (62½ per cent)	37,19.89
Repayments made from 1st October 1953 to 31st October 1956	1,97.14
Balance on 31st October 1956	35,22.75
B. Loans received from 1st October 1953 to 31st October 1956	40,20.01
Repayments made during the period	9,53.81
Balance on 31st October 1956	30,66.20
C. Total outstanding debt on 31st October 1956 (A + B)	65,88.95
D. Share of reorganized Madras in the outstanding debt on 31st October 1956 (81.40 per cent).	53,63.41
E. Loans received from 1st November 1956 to 31st March 1957	10,47.62
Total—(D + E)	64,11.03
Less—Repayments made during the period from 1st November 1956 to 31st March 1957.	2,32.30
F. Total outstanding debt to Central Government on 31st March 1957	61,78.73

SUMMARY OF THE DEBT POSITION AS ON 31st MARCH 1957.

A. Loans raised by the Madras Government—	
Open Market Loans [vide Statement (i)]	36,69.70
Loans from the Central Government [vide Statement (ii)]	61,78.73
Special irredeemable loans	1.29
Loans from autonomous bodies	26.13
Total—A.	98,75.85
B. Share (9.55 per cent) of loans raised by the Travancore-Cochin State—	
Open Market Loans	65.96
Loans from the Central Government	1,23.44
Total—B.	1,89.40
Grand total of outstanding debt of Madras State (A + B)	1,00,65.25

1st March 1958]

APPENDIX IV TO THE BUDGET SPEECH.

STATEMENT SHOWING THE DETAILS OF EXPENDITURE IN RESPECT OF THE
MADRAS STATE SECOND FIVE-YEAR PLAN.

(For further details, please see the Supplement on the Second Five-Year Plan.)

Main Heads of Development.	Total provision. (2)	Actual expenditure in 1956-7. (3)	Revised Estimate of expenditure in 1957-8. (4)	Budget Estimate, 1958-9. (5)
(1)	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
I. Agriculture and Community Development—				
Agricultural Production	2.59	18	79	1,26
Minor Irrigation Projects	3.38	69	74	78
Land Development and Soil Conservation.	1.17	15	29	17
Animal Husbandry	2.17	10	39	41
Dairying and Milk Supply	1.42	11	30	41
Forests	1.35	13	26	29
Fisheries	.95	11	12	21
Co-operation	2.08	8	32	37
Community Projects	13.92	2.21	2.18	2.31
Miscellaneous	12	..	..	..
Total—I.	29.15	3.76	5.39	6.22
II. Irrigation and Power—				
Irrigation	12.34	4.11	2.87	1.51
Power Projects	53.25	13.47	13.02 (a)	11.94 *
Total—II.	65.59	17.58	15.89	13.45
III. Industry—				
Medium Industries	76	25	15	5
Village Industries	2.24	1	11	12
Khadi Development (b)	1.12	..	..	..
Handloom	4.14	1.53	1.53	92
Handicrafts	58	..	6	9
Industrial Estates	95	9	41	21
Small-Scale Industries	3.33	18	69	91
Sericulture	2	..	1	2
Coir	2	..	..	..
General Schemes	20	2	7	7
Total—III.	13.36	2.13	3.03	2.39

* Out of Rs. 11.94 lakhs, a sum of Rs. 4.10 lakhs is shown as a loan by the State Government and the balance of Rs. 7.84 lakhs is to be met from the resources of the State Electricity Board.

(a) Out of Rs. 13.02 lakhs, a sum of Rs. 3.73 lakhs being expenditure incurred till the date of taking over of the scheme by the State Electricity Board and a loan of Rs. 2.00 lakhs are exhibited in the State Budget. The balance of Rs. 7.29 lakhs is met from the resources of the State Electricity Board.

(b) Since treated as outside the plan.

[1st March 1958]

STATEMENT SHOWING THE DETAILS OF EXPENDITURE IN RESPECT OF THE
MADRAS STATE SECOND FIVE-YEAR PLAN—*cont.*

Main Heads of Development.	Total provision.	Actual expenditure in 1956-7.	Revised Estimate of expenditure in 1957-8.	Budget Estimate, 1958-9.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
IV. Transport and Communication—				
Roads	6.79	67	1.02	92
V. Education—				
Education	10.33	73	2.09	2.50
Technical Education	1.21	8	58	35
Total—V. ..	11.54	81	2.67	2.85
VI. Health—				
Medical	8.14	24	93	1.35
Public Health	1.26	14	17	21
Water-supply—Urban and Rural ..	4.95	1.70	1.44	77
Total—VI. ..	14.35	2.08	2.54	2.33
VII. Housing	2.87	38	50	77
VIII. Welfare of Backward Classes ..	5.06	44	89	1.01
IX. Labour and Labour Welfare ..	59	3	7	12
X. Social and Women's Welfare ..	75	2	1	4
XI. Miscellaneous	2.19	24	30	37
Add—Provision which has yet to be adjusted.	8	..	..	..
Grand Total ..	1,52.27	28.14	32.81	30.67

1st March 1958]

APPENDIX V TO THE BUDGET SPEECH.

SECOND FIVE-YEAR PLAN.

(i) STATEMENT SHOWING GRANTS FROM THE GOVERNMENT OF INDIA FOR
PLAN AND NON-PLAN SCHEMES.

(1)	Actuals, 1956-7.	Revised Estimate, 1957-8.	Budget Estimate, 1958-9.
	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
A. Grants for State Plan Schemes—			
1 Agricultural Production	2.00	30.43	49.46
2 Soil Conservation	.82	2.42	3.03
3 Minor Irrigation Projects	..	25.00	25.00
4 Animal Husbandry	2.61	10.07	15.15
5 Dairying and Milk-supply	.05	1.42	2.27
6 Forests	1.72	4.05	4.13
7 Fisheries	.09	3.31	3.99
8 Co-operation	.11	4.69	7.77
9 National Extension Scheme and Community Development Programme.	89.48	1,23.84	98.11
10 Village and Small Industries—			
(i) Village Industries	..	6.82	7.73
(ii) Handicrafts	..	3.61	7.20
(iii) Small Scale Industries	..	2.45	5.99
(iv) Sericulture	..	..	.86
(v) General Schemes	..	3.25	3.63
(vi) Handlooms	94.58	1,08.06	64.57
11 Education	32.13	1,19.03	1,34.75
12 Health—			
(i) Medical	..	4.14	18.91
(ii) Public Health	..	.32	.26
(iii) Rural Water-supply	..	..	10.45
13 Housing	..	2.81	15.39
14 Welfare of Backward Classes	21.16	43.84	49.42
15 Labour Welfare	..	.23	.62
16 Miscellaneous—			
(i) Broadcasting	.51	.68	.50
(ii) Statistics	..	.96	1.80
Total ..	2,45.26	5,01.44	5,30.99
Less—Grants for Category B Plan Schemes to be taken up with the additional resources of the State.	..	..	12.00
Total Grants for State Plan ..	2,45.26	5,01.44	5,18.99 Or 5,19 lakhs roundly.

[1st March 1958]

(i) STATEMENT SHOWING GRANTS FROM THE GOVERNMENT OF INDIA FOR PLAN AND NON-PLAN SCHEMES—cont.

(1)	Actuals, 1956-7. (2)	Revised Estimate, 1957-8. (3)	Budget Estimate, 1958-9. (4)
	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
B. Grants for State Non-Plan Schemes—			
Cyclone Relief Measures	1,25.58	..	..
Development of State Roads of Economic and Inter-State importance.	23.99	12.54	20.18
Grants for—			
Increasing the emoluments of low-paid employees.	..	1,25.00	1,25.00
Grant-in-aid under Article 275 (1) of the Constitution.	2.51	8.31	7.05
Subventions for Development Schemes	14.18	(a)	(a)
Education	34.46	4.05	6.91
Handlooms	18.20	2.09	.69
Local Development Works	..	50.00	30.00
Industries including Khadi	9.08	45.88	40.64
Other items	10.08	1.34	..
Total—B. ..	2,38.08	2,49.21	2,30.47
C. Grants towards centrally sponsored schemes in respect of which the Central share of expenditure is not included in the State Plan—			
Education	..	2.94	.27
Medical	7.00	10.16	13.18
Public Health	6.15*	13.84 *	13.11*
Housing—Slum Clearance	..	..	17.50
Welfare of Backward Classes	27.28	20.15	27.00
Social Welfare	.09	.67	3.03
Labour Welfare—Craftsmen Training	..	6.47	9.47
Tourism	..	..	1.25
Total—C. ..	40.52	54.23	84.81
Grand Total—A, B and C. ..	5,23.86	8,04.88	8,46.27

(a) Shown under Plan.

* Includes also the value of equipments.

1st March 1958]

(ii) LOAN ASSISTANCE FROM THE GOVERNMENT OF INDIA.

(1)	Actuals, 1956-7. (2)	Revised Estimate, 1957-8. (3)	Budget Estimate, 1958-9. (4)
	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
A. Plan Schemes—			
Agricultural Production	42	20	35
Minor Irrigation	39	30	45
Animal Husbandry	..	..	26
Dairying and Milk-supply	..	..	..
Forests and Soil conservation	16	20	27
Fisheries	..	..	9
Co-operation	..	..	12
Community Projects and National Extension Service.	75	55	58
Irrigation	5.63	6.90	9.00
Power	..	..	..
Medium Industries	..	..	5
Handloom Industry	1.06	34	27
Industrial Estates	..	..	20
Small Scale Industries	50	75	48
Health	..	..	16
Housing	64	36	48
Miscellaneous	..	..	5
Total—A. ..	9.55	9.60	12.81*
B. Non-Plan Schemes—			
Fertilizers (short-term loan)	1.55	1.22	1.50
Cyclone relief measures	1.40	1.00	..
Police housing schemes	7	40	44
Share capital of Sugar Mills and Spinning Mills ..	10	20	..
Loans towards—			
Increasing the emoluments of low-paid employees.	..	25	25
Water-supply and Drainage Schemes	30	1.25	70
Construction of Buildings for Educational Institutions.	7	3	..
Cotton Extension Schemes	3	4	..
Slum clearance	..	9	40
Share of Small Savings *	92	5.50	..
Development of Minor Ports	4	..	..
Total—B. ..	4.48	9.98	3.29
Grand Total—A and B. ..	14.03(a)	19.58(a)	16.10

(a) Excludes Ways and Means advance.

† A credit of Rs. 6.50 lakhs has been taken for in 1958-59 for the share of this State from small savings together with the proceeds of an open market loan.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Monday, the 3rd March 1958. *

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. CHERIAN) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS

STARRED QUESTIONS.

Temple lands

* 28 Q.—SRI T. PURUSHOTHAM: Will the Hon. the Minister for Revenue be pleased to state—

(a) whether any difficulties are experienced by the religious institutions as a result of the application of the Rent Reduction Act and the Estates Abolition Act to temple lands; and

(b) if so, what they are and the steps taken to remove them?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: (a) & (b) The answer * is laid on the table of the House.

SRI T. PURUSHOTHAM: As the Government have conceded that the loss incurred by the religious institutions on account of the Abolition Act should be made good to them, will the Hon. Minister tell us the amount involved inasmuch as the Government have admitted the reasonableness of this proposition when they say that, in view of the financial liability, the proposal to amend the Act was dropped?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: In view of the lengthy answer given, I have nothing further to add except to say that with regard to the category of inams, the Government are making good the loss incurred, that is, the difference between the amount they were getting and they will get according to the Act. Only with regard to the estates and undertenures, it is not being done.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Sir, the reason stated by them is this. Because there is financial liability, they will not look into the question. Sir, there was a writ petition in the High Court and that was allowed in favour of the devasthanam. Still, the Government say that they will not look into the matter.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: That is because the inam tenures stand on a different footing. They ought to be treated in a particular way. But, with regard to the estates and undertenures, I think the Government have done whatever is possible.

[3rd March 1958]

SRI T. PURUSHOTHAM : May I invite the attention of the Government to the latest report of the Commissioner for Hindu Religious Endowments with regard to the difficulties experienced by the religious institutions on account of these Acts and will the Government reconsider the position and amend the relevant Acts with a view to seeing that justice is done to the religious institutions?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : If the hon. Member makes a specific representation about what he has stated, I shall pass it on to the Hon. the Minister in charge of Religious Endowments.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : May I repeat my question? It is stated in the second paragraph of the answer, "Though under section 38 of the Abolition Act, the religious institutions are assured of the income they had been getting before the taking over of their inam estates, yet, in arriving at the additional compensation payable under this section, the compensation paid by the Government under section 5 (1) of the Madras Estates Land (Reduction of Rent) Act, 1947, is not taken into account as it is considered to be not an income derived from a source in the estate. A proposal to amend section 38 (2) (a) of the Abolition Act suitably to remove this difficulty was examined but, in view of the financial liability, the proposal was dropped. This was also the subject-matter of certain writ petitions filed in the High Court by the Ramanathapuram and Sivaganga Devasthanams. The High Court has allowed the writ petitions." This is what they have stated.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Yes, Sir. I stick to the answer that has been given.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : The Hon. the Revenue Minister said that the Minister in charge of Hindu Religious Endowments could take the decision. Can the House take it that he accepts the principle but that he wants the decision to be taken by the Minister in charge of Hindu Religious Endowments?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : I have not yet heard the full representations. I am not in a position to say whether I accept the principle or not. I shall pass it on to the Hon. Minister concerned.

SRI P. T. RAJAN : May I know the contents of the communication sent by the Commissioner of the Hindu Religious Endowments Board to the Government?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : It relates to a different Ministry. I want notice of the question.

SRI P. T. RAJAN : I think the Hon. the Minister for Revenue will be acquainted with the contents.

3rd March 1958]

School Assistants of B.T. grade

* 30 Q.—**SRI MOHAMED RAZA KHAN** (on behalf of Sri V. R. Ranganathan) : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) the number of posts of School Assistants of B.T. Grade, permanent and temporary, sanctioned for Government institutions, viz., secondary schools including middle schools and training schools for this State;

(b) whether any post remained vacant on 1st July 1957; and

(c) if so, the number of such posts and the reasons therefor?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM (on behalf of the Hon. the Minister for Finance) : (a) 548, Sir.

(b) & (c) About 36 posts remained vacant on 1st July 1957 owing to the deputation of teachers for re-training in Basic Education and dearth of qualified hands for appointment. Most of the vacant posts were filled in subsequently.

SRI JOHN ASIRVATHAM : May I know the provision made for those who were on leave or under training and the children who went without any instruction at all?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : The hon. Member may put a separate question.

Highways Department

* 31 Q.—**SRI T. PURUSHOTHAM :** Will the Hon. the Minister for Public Works be pleased to state whether there is any proposal before the Government to amalgamate the Highways Department with the Public Works Department, and if so, the stage at which the matter now stands?

THE HON. SRI P. KAKKAN : A proposal to amalgamate the Highways Department with the Public Works Department is being examined. Details are being worked out.

SRI T. PURUSHOTHAM : As the Highways Department is a specially technical department, would the Government consider the question whether it would not impair the efficiency of the work connected with roads and bridges if the Highways Department is amalgamated with the Public Works Department?

THE HON. SRI P. KAKKAN : It will also be considered, Sir.

SRI V. V. RAMASWAMI : இம்மாதிரி இரண்டு துறைகளையும் இணைப்பது என்றால், இரண்டு துறைகளின் தலைவர்களாகிய இரண்டு சீப் இன்ஜினியர்களுக்கிடையே பதிலாக ஒரு சீப் என்ஜினியர் வைத்துக்கொள்வது என்று அர்த்தமா? எவ்வளவு டிபார்ட்மெண்ட்டு இல்லாவிட்டால், பி. டி. பி. யு. டி. ஜெனரல் சீப் என்ஜினியரையே தலைவராக வைத்துக்கொள்வது என்பது கொள்கையா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

[3rd March 1958]

THE HON. SRI P. KAKKAN : இன்னும் இரண்டு டிராப்ட்டெண்டு களையும் ஒன்றாக இணைப்பது பற்றி ஒரு முடிவுக்கு வரவில்லை. அதற்குள்ளாக ஒரு சீப் இன்ஜினியரை வைத்துக்கொள்வதா என்று பிரச்சனை எழவில்லை என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI P. T. RAJAN : Will the Hon. Minister be pleased to give an opportunity to this House to have its say before the Government come to any definite conclusion in the matter?

THE HON. SRI P. KAKKAN : Certainly, after the Government come to a conclusion, the House will be informed about it. (Laughter.)

SRI P. T. RAJAN : Perhaps I have not made myself clear, Sir. Will the Hon. Minister be pleased to consult this House before he comes to a conclusion in this matter?

THE HON. SRI P. KAKKAN : We cannot consult the House before coming to a decision. We are examining the question departmentally. We will disclose the final decision when it is reached.

Arannmore Palace in Ootacamund

* 32 Q.—**SRI MOHAMED RAZA KHAN :** Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether it is a fact that the Arannmore Palace in Ootacamund has been purchased by the Government;

(b) if so, at what price; and

(c) how it is proposed to be used?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM (on behalf of the Hon. the Minister for Finance): (a) The Government are considering the purchase of the entire Arannmore Palace at Ootacamund.

(b) The matter is still in the stage of negotiation.

(c) The question as to the use to which the building should be put will be considered by the Government after its purchase.

SRI V. CHAKKARAI CHETTY : Will the Hon. Minister be pleased to state whether the idea in purchasing the palace is to accommodate the royal personnel and high dignitaries visiting the place?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I may assure the hon. Member that it is not at all the idea of the Government that this palace should be purchased by the Government and used as a palace.

3rd March 1958]

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : Will the Hon. Minister be pleased to inform the Education Minister about the desirability of locating the college at present in Stonehouse Hill in more favourable surroundings, if possible, in the Arannmore Palace?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I shall certainly convey this idea of the hon. the Leader of the Opposition to the Hon. the Education Minister.

DR. V. K. JOHN : May I know with what object the Government are proposing to acquire this property?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Now and then we have to hold several conferences—All-India conferences and Provincial conferences—and Seminars and there is no suitable accommodation for these purposes. We do need also a Guest House over and above what we have in Ootacamund. Therefore, we thought that the opportunity to purchase this building which could be got for a fairly cheap price should not be missed and that we could put it to useful purposes.

SRI T. PURUSHOTHAM : Is there any proposal to have a session of the Legislature at Ootacamund?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : There is no such proposal.

SRI A. M. ALLAPICHAJ : In the event of our purchasing the palace and if we so desire, will there be enough accommodation to have our sessions there?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Even here a session of the Legislature could be held and this building could accommodate all.

DR. V. K. JOHN : Will it accommodate Ministers and Members of the Legislature visiting Ootacamund?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Yes, Sir. The Guest House will serve the purpose of accommodating guests.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : At what stage are the negotiations? Has the price been fixed? If not, what are the difficulties standing in the way?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : The negotiations are almost over. The title deeds have to be examined and the question of payment, etc., has to be gone into.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : What is the price?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I do not think it is advisable to disclose the price before the deal is finalized.

[3rd March 1958]

3-10 p.m. **SRI V. V. RAMASWAMI** : வேணிற் காலத்தில் பல கூட்டங்கள் போடுவதற்கு உதகமண்டலம் தோதாக இருக்கும் என்ற உத்தேசத்தில் அங்கே அந்தக் கட்டிடம் வாங்கப்பட்டதாகக் கனம் அமைச்சர் அவர்கள் கூறினார்கள். வேணிற் காலத்தில் சட்ட சபைக் கூட்டத்தையும் அங்கே கூட்டுவதற்கு அரசாங்கம் யோசிக்குமா?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : அங்கே சட்ட சபையைக் கூட்டும் விஷயத்தை சட்ட சபை முடிவு செய்ய வேண்டும்.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Is the Hon. Minister aware that some of his Colleagues have given an indication that the very purpose of purchasing the palace is to have the session of the Legislature at Ootacamund in that very place?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, some of my Colleagues might have given the indication that this building could provide the necessary accommodation for a session of the Legislature. That does not mean that the Government have any proposal to have the next session during the coming summer in Ootacamund.

DR. V. K. JOHN : Did the Government ask the owner of the building to give it as a gift to the public?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Perhaps, Sir, the Deputy Leader of the Opposition may negotiate it for the consideration of the Government.

Coastal road from Ramanathapuram to Tuticorin

* 33 Q.—**SRI V. V. RAMASWAMI** : Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state with reference to the Legislative Council Starred Question No. 127 answered on 24th December 1956—

(a) whether the preliminaries in regard to the formation of a coastal road from Ramanathapuram to Tuticorin have been completed;

(b) if so, when the work will be taken up for execution; and

(c) if not, the stage at which the matter now stands?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM (on behalf of the Hon. the Minister for Local Administration) : (a) Yes, Sir.

(b) The work has been already taken up for execution.

(c) Does not arise.

SRI V. V. RAMASWAMI : இராமநாதபுரம் ஜில்லாவிலிருந்து திருநெல்வேலி ஜில்லா வரையில் எந்த எந்தப் பகுதிகளில் இந்த ரோடுகள் போடப்பட்டிருக்கின்றன என்ற விவரத்தை கனம் அமைச்சர் அவர்கள் தெரிவிக்க முடியுமா?

3rd March 1958]

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM :

Ramanathapuram district.—Improvements to road from Ramanathapuram-Mandapam road (National Highways No. 49) to Uthirakosamangai, Sikkal, Sayalgudi to district limits (length 37½ miles) (exclusive of bridges and culverts). Estimated cost : Rs. 10,28,000.

Tirunelveli district.—Formation of road from Taravaikulam to Surangudi and on to district limits (including construction of culverts, soil stabilization, metalling, etc.) (excluding bridges). Estimated cost : Rs. 7 lakhs.

Coastal road from Ramanathapuram to Tuticorin

* 34 Q.—**SRI V. V. RAMASWAMI** : Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state whether there is any proposal before the Government to form a coastal road from Ramanathapuram to Tuticorin connecting Vembar, Kannirajapuram, Naripaiyur and Sayalgudi villages?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM (on behalf of the Hon. the Minister for Local Administration) : A coastal road is being formed from Ramanathapuram to Tuticorin under the Central Road Fund Programme but it does not connect Vembar, Kannirajapuram, Naripaiyur with Sayalgudi. The coastal route will connect Taravaikulam, Veppalodai, Kalluvannai, Malamandai, Surangudi, Sevalpatti, Tarikudi, Sayalgudi, Sikkal and Utharakosamangai.

The formation of a road to connect Vembar (in Tirunelveli district) with Kannirajapuram, Naripaiyur and Sayalgudi (in Ramanathapuram district) is proposed as a separate link to the above coastal road and the Government of India have been addressed for a grant. Their orders are awaited.

MR. CHAIRMAN : Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—CALLING ATTENTION UNDER RULE 41 (1) OF THE MADRAS COUNCIL RULES TO A MATTER OF URGENT PUBLIC IMPORTANCE, NAMELY THE ACCIDENT OF A CHILD FALLING DOWN A MANHOLE IN MOUNT ROAD, MADRAS.

* **SRI T. PURUSHOTHAM** : Mr. Chairman, Sir, under rule 41 (1) of the Madras Legislative Council Rules, I wish to call the attention of the Hon. the Minister for Revenue to a matter of urgent public importance, viz., that a nasty accident occurred on December 30, 1957, at about 6 p.m., the scene of the accident being the sidewalk opposite to Wellington Talkies, Mount Road, Madras, when a child fell down a manhole which was left open without proper cover. On a checkup, it is seen that there are several open drainages and manholes in the sidewalks in the City of Madras without any cover. Enquiry reveals that these manholes are left exposed without lids. I myself, Sir, had a sad experience. Coming from the bungalow of the hon. lady Member, Mrs. Jothi Vencatachellum, after a party that she gave, I nearly

[Sri T. Purushotham] [3rd March 1958]

slipped into one of these open drains in the sidewalk in the street opposite to her bungalow. The urgency for paying needed attention to this matter is quite apparent when it is noted that apart from the public nuisance caused by such open manholes, the school children run a great risk and are exposed to the danger of falling into them. Luckily, Sir, in the incident referred to, the child was saved with great difficulty by a person who was going on a motor bike at the time and who jumped down and rescued the child. The attention of the Minister is invited to the above urgent matter with a view to prompt steps being instituted to avoid recurrence of such accidents and danger to public health.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Sir, it is reported that no manhole was left open as alleged by the hon. Member and that the accident referred to by him occurred because some miscreant or pavement vendor had removed a concrete slab covering over the storm water drain by the side of the Bharat Insurance Building in the General Patters Road and left it on the other side of the road. The depth of the road is only two and a half feet. The Commissioner, Corporation of Madras, has also reported that the overseer concerned replaced the slab in its proper place immediately.

The Commissioner further states that whenever a covering slab over the side drain is found missing, the Divisional staff immediately attend to it and provide new slabs which are kept ready for such purposes and that there are also standing instructions to the Divisional staff to pay special attention to such defects. The Commissioner, Corporation of Madras, has also addressed the Commissioner of Police to instruct the Police on patrol duty to apprehend the offenders who unauthorizedly remove the drain covering slabs and to take deterrent action.

III.—GOVERNMENT BUSINESS.

DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE YEAR 1958-59.

* SRI T. PURUSHOTHAM: Mr. Chairman, Sir, the Budget speech of the Hon. the Finance Minister has been supplemented by the Hon. the Leader of the House who gave a clear exposition of the financial policy of the State Government which, it is clear, is based on social justice and economic progress. We are grateful to him for having given us such a clear picture. The hon. the Deputy Leader of the Opposition has always been complaining that in the Budget speeches, details are not given on the expenditure side. I was going through some of the Budget speeches in the previous years. I find that the Deputy Leader of the Opposition has been making much of it that clear details are not given in the Budget with regard to expenditure on the various departments. I am sure, Sir, that he will be perfectly satisfied in regard to the procedure adopted now and that he would be able to follow

3rd March 1958] [Sri T. Purushotham]

the Budget better. But I do not know, Sir, though he may be satisfied on this point, whether he may not have something new with which to attack the Government in regard to the Budget.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: It is an anticipated attack.

* SRI T. PURUSHOTHAM: Sir, the taxation proposals also have been very clearly explained. I do not think that there can be any serious objection to the proposed increase in the sales tax on diesel oil especially as ninety per cent of the proceeds of the tax will go to the coffers of the local bodies. The disparity in rates of sales tax between petrol and diesel oil is sought to be removed by this with particular reference to motor transport.

The other item of taxation relates to the levy of agricultural income-tax on the lines of the enactment now in force in regard to plantation holdings. Even with regard to this, I feel that it is but fair that non-agricultural income also should be taken into consideration in fixing the slabs and rates of taxation. As pointed out by the Hon. the Leader of the House, the burden of this measure will mainly fall on those who have the capacity to pay and liberal terms of compounding are proposed to be offered to smaller assesses. In view of this categorical statement, I feel that this is a piece of social justice and ought to be accepted.

The third piece of taxation relates to the enhancement of the rate of entertainment tax from 20 per cent on the first slab to 25 per cent and from 25 per cent to 33-1/3 per cent on the next slab and so on. I feel that this increase in entertainment tax will hit the recreational facility of the common man. More than the rich, it is the middle class and the lower middle class people that enjoy the cinema in the evenings after a day's work, and I feel that the Government ought to encourage and not curb this recreational facility for the common man. (Interruption.) But cinema is the most popular recreation and the common man likes to go to the cinema. This burden of tax would fall on the poor man. That is my objection to this. Here, again, I do note that the additional revenue to be derived by the enhancement of the rate would go to the benefit of local bodies. Ninety per cent of this would go to the benefit of the local bodies, and it is pointed out that the annual share of the Madras Corporation may amount to about Rs. 6 lakhs. I need hardly emphasize, after hearing just now the statement of the Health Minister regarding the condition and the risky state of our roads, the need for greater attention. In the City, the roads are so bad and full of pot-holes. I sincerely hope that the Corporation would take advantage of this additional revenue and see that the roads are improved and maintained well. All the same, my objection is there that this enhancement of entertainment tax would fall on the middle class people and the poorer classes, and if this could possibly be scrapped, I should be glad.

90 DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE YEAR 1958-59

[Sri T. Purushotham] [3rd March 1958]

Sir, hon. Members will note that in regard to the presentation of the Budget this year, two Statements of Demands for Grants are placed before the Legislature. One is for Advance Grants to be made. The Demand for Advance Grants will be made in the first instance and later, regular Demands for Grants for 1958-59 would be taken up. There are thus two Statements of Demands coming before the Legislature. Hon. Members, I feel, should have a clarification of this new procedure. I know that this is being done in the Lok Sabha. But I do not know why this procedure is being followed here. It was stated that the Advance Grants would be sanctioned before the 31st March 1958 and that later on, we would have a session of the Legislature in Ootacamund when the regular Demands for Grants would be taken up. But just now the Hon. the Home Minister has told us, in reply to a question, that there may not be the possibility of having a session of our Legislature in Ootacamund. When that is so, why this double arrangement of Advance Grants first and next regular Demands for Grants to be put before the Legislature needs some explanation, and I hope the Hon. the Leader of the House will clarify this point and state whether this would be a regular feature in future years also.

Sir, on going through these Demands, I see that there is no Demand under Electricity. I know that a separate Electricity Board has been constituted. The Budget of the Madras State Electricity Board has been placed on the table of the House. This Budget was discussed by the Electricity Board and also by the Madras State Electricity Consultative Council. I trust that the proper procedure would be for the Minister for Electricity to present the Budget relating to the Electricity Board separately in both Houses of the Legislature and have a day allotted for discussion of the Electricity Board Budget. As no mention is made in regard to this, I thought I should draw the attention of the House to this so that we might have the position clarified and a definite procedure might be laid down in regard to this.

Speaking on the subject of electricity, Sir, I see that a rosy picture is presented about the electricity schemes in our State. Our electricity programme is

DR. V. K. JOHN : Is that rosy picture correct?

* SRI T. PURUSHOTHAM : I know fully well that it is correct. That is why I am referring to it. What is stated here is true. Our electricity programme is making commendable progress. I would invite the Deputy Leader of the Opposition to visit the Kundah Project and the Periyar Project, and then he will be quite convinced about the progress in regard to the electricity programme in our State and also how it would be possible before the end of this year to take electricity from Periyar Project and also from the Kundah Project.

We are certainly glad to be assured of the good progress made by the Electricity Department. I should like to draw the attention of Government in this connexion to a statement made by the

3rd March 1958] [Sri T. Purushotham]

Railway Minister at the Centre recently while presenting the Railway Budget for 1958-59. Referring to the work on the Tambaram-Villupuram Railway Electrification Scheme, the Railway Minister has stated that the work of electrification of Madras-Egmore-Tambaram-Villupuram section had to be slowed down on account of the difficulty expressed by the Madras Electricity authorities to import steel towers and supply the needed electricity power for this scheme. I raised this question recently at the meeting of the Madras State Electricity Consultative Council, and the Chief Engineer for Electricity and the Secretary of the Public Works Department, who is the Chairman of the State Electricity Board and also the Chairman of the Madras State Electricity Consultative Council, replied, in regard to the observations made by me, that the Madras Electricity Board had made the necessary arrangements to supply the required electrical energy for the electrification of the railway track between Tambaram and Villupuram. The Chief Engineer emphatically denied that the power supply was ever refused. I am quoting from the official report of the proceedings of the Consultative Council. The Chief Engineer said, "The department is ready even now to give supply at Acharapakkam but the Railways are yet to construct their own lines to take supply." A serious charge against the Electricity Board of this State has been made, and I hope, Sir, and I would urge that the State Government should take this up with the Central Government. It should be pointed out to the Central Government that the State Electricity Board and the Chief Engineer are ready to give supply even now at Acharapakkam and I feel that the Railway Minister has made quite an unfair charge against our Board. I hope, Sir, that this matter will be taken up with the Central Government and that speedy arrangements will be made to complete the railway electrification between Tambaram and Villupuram.

With regard to the irrigation schemes the Hon. the Finance Minister has said that most of our irrigation schemes have been completed and that water has been supplied for irrigation during the current year, and has added that our problem is not the non-utilization of existing resources but the non-availability of fresh resources to implement a further programme. May I here refer to the reports of the District Planning Committees on the Second Five-Year Plan? I have got the report here from the North Arcot district. You know, Sir, the Second Five-Year Plan is hailed as the People's Plan. The Planning Committee of the North Arcot district has stated that a number of medium size irrigation works might be taken up for detailed investigation and early execution.

3-30 p.m.

DR. V. K. JOHN : Was not the First Five-Year Plan a People's Plan?

* SRI T. PURUSHOTHAM : It was a People's Plan and more so is the Second Plan because when the First Five-Year Plan was formulated, we did not have popular committees. It was the Government that gave the Plan to us then. For the Second Five-Year Plan, however, we constituted representative committees all over

[Sri T. Purushotham] [3rd March 1958]

and the people's representatives themselves put up the various schemes for the consideration of Government and inclusion in the Plan. The Area Committees in the North Arcot district have proposed several irrigation works. Recently, when I was in Tirunelveli district, people represented to me that there were such medium-size schemes also in that district which should be implemented. I am sure, when the reports from other districts come—I have called for printed copies of these—I could speak with greater authority but I know there are similar representations from all the districts for the execution of medium-size irrigation schemes. As stated by the Finance Minister, there is no scope for major schemes any more. Provision for minor irrigation works to be taken up has been included in the Budget. I hope the Government will consider this question of medium irrigation schemes as well and see that investigation of such schemes is taken up without delay. I wish the Hon. the Minister for Public Works were here. I know that it is not possible for the ordinary Public Works divisions to do the investigation in such cases. So, I would propose for the consideration of the Government that a special division of the Public Works Department should be constituted immediately to investigate such medium schemes which are so necessary for the development of irrigation facilities in all the districts.

Sir, on a perusal of the Budget Memorandum, it is seen that a number of new schemes have been proposed for execution during 1958-59. As many as 337 schemes are included and a very exhaustive list covering all the departments has been given. Very important schemes which would go a long way in ensuring the economic progress of this State are proposed to be executed during the year. We also find some very interesting schemes have been included in the Budget for being implemented during the year. One such is the scheme for printing a brochure on the general set-up of the Revenue Administration. I am sure this will be printed in Tamil and made available to the public, because the public have all to do with the Revenue Department. I proposed some time ago that a brochure of the kind should be printed and I am glad to find that a provision of Rs. 7,400 has been made for the printing and issue of the brochure on Revenue Administration.

I am particularly glad that a sum of three lakhs of rupees has been provided for renovation and repair of poor and needy temples. In the first year, a sum of one lakh of rupees was provided for the purpose. Last year, the provision was two lakhs of rupees. The money has been usefully spent in renovating temples which were in a dilapidated state. I congratulate the Hon. the Minister for Home, who is in charge of Religious Endowments, on making this provision of three lakhs of rupees this year and I hope that the Government will draw up a comprehensive list of such temples in need of renovation and repair and have them all attended to. On a perusal of the Administration Report of the Hindu Religious Endowments Department, it is seen that the Department has already drawn up a list of temples needing repairs and renovation and I hope a five-year programme will be drawn up for execution of repairs to all these temples.

3rd March 1958] [Sri T. Purushotham]

In the Health Schemes, I find that under Rural Medical Relief—subsidy to medical practitioners—a provision of Rs. 50,000 has been made. I should like to know whether this is intended for payment of extra subsidy to the rural medical practitioners. You, Sir, know the condition of the rural medical service, and now the medical practitioners posted to the villages do not stick on there. They find it hard to be there on the small subsidy which is given to them by the Government and the local bodies. It is not stated specifically in the detailed Budget Memorandum what this new provision is and whether there will be payment of extra subsidy to rural medical practitioners.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: The 'non-practice' allowance has been raised to Rs. 100.

* SRI T. PURUSHOTHAM: I am extremely glad to know from the Hon. the Minister for Health that this provision represents payment of extra allowance to the rural medical practitioners. The subsidy that is being given now—Rs. 50—is being raised to Rs. 100. I cannot but offer my congratulations to the Hon. the Minister for Health on what he has done. This question has been pending for a long time. Having been intimately and practically associated with the working of the Rural Medical Scheme, I may say that this enhanced subsidy will go a long way in popularizing the scheme and encouraging medical practitioners to go and live in villages.

I should like to refer to one other point with regard to the Health Department. Sir, it is a matter of grave concern that most of the Health Officers now in service are retired men re-employed. Even the Assistant Directors of Public Health, who recently retired, have been re-employed as Health Officers. These persons who are re-employed are paid, under the Fundamental Rules, the maximum pay which they were drawing at the time of retirement. Is it not bad economy, I would ask the Hon. the Minister for Health, to retain these men in service on the maximum pay? By recruiting young men . . .

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Where are they?

* SRI T. PURUSHOTHAM: I shall presently answer that point. Recently we discussed this question at a meeting of the Public Health Board. The present scale of pay of Health Officers is Rs. 160—600. On retirement, they are being re-appointed on Rs. 600. Most of them, as I said, are re-employed people. Some of them are aged even more than sixty. Twenty posts of Health Officers are now vacant and ten posts of Health Officers have been filled by emergency arrangement, that is, L.M.P.'s have been appointed as Health Officers without any training whatsoever. Because nobody else is available, they have been appointed. Why is this so? It is because the scale of pay of these Health Officers is so low. It ought to be revised. I may tell you, Sir, that the present scale of pay of the Health Officers in the Andhra State has been revised as Rs. 275—600. The starting pay here in

[Sri T. Purushotham] [3rd March 1958]

our State is Rs. 160. There it is Rs. 275. The maximum is the same as here. There is also provision for public health qualified candidates to start on Rs. 325 per mensem. I would earnestly appeal to the Hon. the Health Minister and tell him that this is not a matter in which we could afford to be complacent. We cannot show our hands that men are not available for the Health Officers' course. We have discussed this matter in the Public Health Board and I expect the Hon. the Health Minister to see that the scale of pay of the Health Officers is raised and that the service is made more attractive. At least let us fix the scale on a par with what is obtaining in the neighbouring State of Andhra and ensure that this deficiency of men in the Health Service is removed. (Interruption.) Recently they have done it in Andhra and another point is this. They have called for applications from candidates for Health officer's training. This may kindly be taken note of and necessary action taken.

(THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU was heard to say 'Yes, Sir.')

* SRI T. PURUSHOTHAM: We are glad, Sir, that the Education Budget has received just consideration. That is so perhaps because Finance and Education Ministries are combined in one Minister. Only yesterday at a public function in Chingleput district, the Hon. Sri C. Subramaniam was given the title of 'Kamakshi'. (Laughter.) I too wondered why a feminine title should be conferred on a gentleman, the Education Minister of our State. But the Tamil Vidwan explained: 'Ka' means Saraswathi and 'Ma' means Lakshmi. Combining the two portfolios of Education and Finance, Saraswathi and Lakshmi respectively, our Minister was called 'Kamakshi'. He is doing all that is necessary for educational advancement and stabilisation of the finances of the State.

I am glad, Sir, that the recommendations of the Legislature Committee on the White Paper on Education have been accepted and implemented by the Government, that enrolment of pupils continues to increase at the rate of one lakh per annum, that new schools are being opened and that existing schools are being expanded. I hope this tempo of progress would be maintained and that ere long we would see that educational progress in this State makes a mark and will be (An hon. Member: The envy), I will not say the envy, but that it would receive the unanimous appreciation of one and all in our country.

Sir, hon. Members would feel glad that full fee concessions would be granted to children of Non-Gazetted Officers in the high school classes as well. This, I take it, would go a long way to help the Non-Gazetted Officers. I hope this concession will be extended to teachers also. I am sure the teachers' representatives will press for it. The general question of revising the scales of pay and conditions of service of Government servants of this

[Sri T. Purushotham] 3rd March 1958]

State so as to be on a par with those of the Central Government servants should be taken up with the Central Government. There is a brief reference to it in the Hon. the Finance Minister's speech. I feel this discrepancy in the scales of pay between the State Government servants and the Central Government servants should go and we should move in the matter and see that something is done to remedy the present state of affairs.

Sir, the Budget provides for special schemes for the benefit of Harijans and Backward Classes. I remember in this connexion that the question of giving a seat for a Harijan or a member of the Backward Class on the Public Service Commission came up during question-time in this House and that the Hon. the Home Minister replied on behalf of the Chief Minister and said that when a vacancy arose, the question might be considered. Now that there is a vacancy in the Public Service Commission, I hope this aspect also would be borne in mind when filling up that vacancy. (An hon. Member: Why not create a vacancy or an additional post rather?) Sir, I also wish to mention in this connexion that Article 316 of our Constitution provides that at least one-half of the Members of the Public Service Commission should be officials and by implication I take it that this would mean that there shall be room for non-officials being appointed as Members of the Public Service Commission. I would urge for the consideration of the Government that at least one among the three Members of the Commission should by convention be earmarked for a non-official.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I suppose, Sir, retired officials are considered to be non-officials.

* SRI T. PURUSHOTHAM: Sir, it is definitely stated in the Constitution that those in whose case a period of ten years has not elapsed since their retirement would continue to be classified as officials for the purposes of this appointment. It would be a healthy convention if my suggestion is accepted. The presence of a non-official would not only be in keeping with the implied tenor of the Constitution but also in keeping with the democratic ideals and would also infuse fresh outlook in the Commission's activities. Therefore, I would urge this for the consideration of Government.

Sir, I am glad that a special grant of Rs. 2 lakhs will be made to the Nilgiris District Board for improving the roads leading to beauty spots on the hills. There is need for developing beauty spots around Madras too. A sub-committee of the Central Regional Tourist Advisory Council recently went round Madras and we have made special recommendations to the State and the Central Governments in this behalf. From the tourist angle, the Central Government make a distinction, namely, that they would provide Central funds only in respect of schemes of interest to foreign tourists and that the other schemes would have to be taken up by the State Government. I would, therefore, bring to the notice of the State Government that they too should take greater interest in this matter and that it should not be entirely left to the Transport

[Sri T. Purushotham] [3rd March 1958]

Ministry of the Central Government to deal with this problem. The State should constitute its own advisory committee and carry out comprehensive schemes of development of Tourist Centres at the State level.

3.10
p.m.

In this connection, I wish to refer to the Bird Sanctuary at Vedanthangal (Madurantakam) about which we have advertised so much, and to which tourists are rushing. Even last Sunday when I went there, there was a fleet of cars going to the place. But, most unfortunately, Sir, there is not even a drop of water in Vedanthangal tank so much so all the birds have flown away. Our Governor wanted to visit Vedanthangal this morning, but it is reported that he has cancelled the programme because there are no birds there now. This question of supplying water to Vedanthangal has been pending for a long time. (Interruption.) This is the season. I know it. When there is water in that tank, birds would be there. Birds go away in May and return again when the monsoon sets in. The question of providing water to the tank has been pending for a long time. I do not know why it is still pending. Even from the point of view of irrigation, it was proposed that a channel should be taken from the Valayaputhur tank, but this has not been done. I would request the Government to see that this scheme is completed for the double purpose of providing irrigational facilities to the ryots of that area and also, from the tourist angle, of supplying water to this tank so that the Bird Sanctuary may be maintained properly.

DR. V. K. JOHN: Is it the contention of the hon. Member that the Government are not doing their duty in this matter?

* SRI T. PURUSHOTHAM: I am sorry that the hon. the Deputy Leader of the Opposition does not appreciate the point. I am particularly bringing to the notice of the Government matters which should receive their earnest attention. I know the Government are doing their best. With regard to the construction of a channel from the Valayaputhur tank, I know the Hon. the Home Minister is taking personal interest in the matter because he is interested in advancing the cause of food production and I believe that he has issued orders that immediate sanction should be given to the scheme. Still, nothing has been done. I am bringing this to the notice of the House because the House ought to know the state of things in the State and also add their weight and lend their support to ensure execution of such schemes.

* DR. A. SREENIVASAN: They will do it in spite of us.

* SRI T. PURUSHOTHAM: Then there is no need for the Legislature at all. But I do not feel just as the hon. Member does. Everything may not be done by the Executive. They have got their duty to perform and we also have got our duty to perform.

Sir, a sum of Rs. 89 lakhs is provided in the Budget for mufassal water-supply schemes. But it is a matter for regret that water-supply schemes are not being carried out promptly.

3rd March 1958] [Sri T. Purushotham]

That is my grouse against the Health Department. It has been said that there are appreciable shortfalls in implementing certain schemes because of the delay in sanctioning schemes and delay in preparing estimates and carrying out the programmes. (Interruption.) I refuse to take cognizance of such interruptions. I believe that this remark in the Budget speech applies especially to the execution of water-supply schemes. There is dual system in this matter. There is a department, Public Health Engineering Department, dealing with investigation of water-supply schemes, and the Public Works Department is in charge of the execution of the water-supply schemes. This dual control is, I believe, very dangerous. Certain schemes are investigated and sanctioned and when, during the execution thereof, certain difficulties are found, again the matter is sent through the Public Works Department to the investigating wing for revision of the estimates. Thus the matter is dragging on for any length of time. This dual system should be scrapped and there must be one public health engineering department to investigate, design and carry out all these schemes. I know of a very interesting case of delay in the execution of water-supply schemes. A scheme for improving the water-supply to a Panchayat Union in Ramanathapuram district where I was for some time was mooted in 1912. I mean the investigation of a water-drinking water-supply scheme for Sivaganga Panchayat. A water-supply scheme for the panchayat was actually sanctioned in 1941 on a definite promise of half grant from the Government and the first stage was taken up in 1948 and it was practically finished in 1950. After that, no progress has been made and the panchayat has now been asked to meet the entire cost of the scheme. I should like to point out to the Hon. Minister that this is very unfair after the definite promise made to the panchayat for the execution of the scheme on a 'half grant' basis, the other half to be met by the panchayat. The panchayat has been able to collect public funds and with the help of the Raja of Sivaganga, Sri M. G. Mukundaraja Ayyangar and others the promised share of the panchayat was made good. Now, they find that after such a long period the scheme is still held up. I would earnestly appeal to the Government to review the case and see that justice is done. The Government should sanction the usual half grant and also loan of such amount as the panchayat may require and it is the duty of the State to see that the scheme is completed.

In conclusion, Sir, I should like to refer to a matter relating to ourselves. You would remember, Sir, that when the delegates to the Commonwealth Parliamentary Conference were here, you and the Hon. Speaker of the Assembly gave an evening party to the Secretary of the Commonwealth Parliamentary Association. The Hon. the Leader of the House also was present and the Secretary of the Parliamentary Association in a thought-provoking address to us that day told us that we should have Inter-Legislature Associations and that these Associations should create opportunities for inter-State exchange of visits, delegations and conferences. You would remember, Sir, that I suggested immediately to you and the Legislature Secretariat that this matter should be

[Sri T. Purushotham]

[3rd March 1958]

taken up further, that proposals for consideration and implementation of such a scheme should be taken up and that this should be included as a Part II Scheme in the Budget this year. But I find that there is no such provision in the Budget. I remember having read in the newspapers also that the question of formation of a Legislature Association—I believe it was to be called the Indian Parliamentary Association—was discussed at the Conference of our Presiding Officers held in recent years and that it was proposed that steps should be taken for the formation of such an Association and that a conference of legislators should also be held along with the Conference of Presiding Officers and that the Centre and the States should provide funds for creating such opportunities for contact, parliamentary education and better mingling of the legislators in this country. It is my fond prayer that you should use your good offices in this matter. I am sure that the enlightened Leader of the House and also the distinguished Leader of the Opposition would lend their support to this move, and that our Finance Minister too would not object. I would request you, Sir, very kindly to move in the matter and see that the Legislature Secretariat takes it up so that even now a Supplementary Demand may be brought forward though this does not find a place in the regular Budget.

Thank you, Sir.

4 p.m. * SRI G. KRISHNAMOORTHY: Mr. Chairman, Sir, this Budget is an utter disappointment to teachers. We are now discussing the Budget which relates to the third year of the Second Five-Year Plan. As submitted by me on many an occasion in this House, teachers are yet to benefit by the proposals in the Five-Year Plans. They were given nothing in the First Five-Year Plan and even this Budget, which comes as a Budget for the third year of the Second Five-Year Plan, gives nothing that will encourage them and make them pay their undivided attention to the task of moulding the nation. If really the Government have faith in the belief that any development has to go through education, this state of affairs will not be there. The Budget will be certainly quite different then. Now, the Government may say that the allotment for education is a little over what was spent on education last year. At the same time, there is a statement from the Government themselves that if there is an increase in that expenditure, it is due to the grants given by the Union Government. Now, this Government which originally planned to spend about thirty-eight crores of rupees on education during the Second Five-Year Plan period, have reduced it to the figure of eleven and odd crores of rupees. Even while allotting the grants from this sum of eleven and odd crores of rupees, they have not allotted anything for the teachers. At once, the Government may come and say, 'We have recently given an increase of Rs. 12 in the salaries of all teachers'. In fact, it was stated so by the Government on the sacred floor of this House some months back. Now, this Rs. 12 is an allowance given to all servants in the State inclusive of menials in Government service in view of the

[3rd March 1958] [Sri G. Krishnamoorthy]

soaring prices. This is not an addition to the salary. I was surprised to find, on some of the pages of the detailed Budget, headings like "Amount required for increase in salary and allowances for teachers". The salary of teachers has not yet been increased. It is there where it was. The teacher has been given no increase in salary. He has been paid twelve rupees as increase in dearness allowance. But, wonderfully enough, the Government classified this twelve rupees in the case of elementary school teachers into two heads, one called the "additional special pay" and the other called the "dearness allowance". They classified six rupees out of this twelve rupees under the head "additional special pay". I do not know what made them do this. They are getting considerable help from the Union Government in respect of the amounts. Now, in the same breath, the Government have stated that this additional special pay will not be taken into account for purposes of calculating dearness allowance and also that this additional pay will not count for purposes of pension. Then, does it deserve the name of pay? Perhaps because it does not deserve the name of "pay" the Government have embellished it further with the two words "special additional". In the detailed Budget they say that that amount has been provided for increase in the salaries of teachers. I say, Sir, that not a pie has increased in the salary of the teacher. Then, what is the position? Hon. Members will be surprised to hear that in the year of grace 1958 there are teachers getting twenty rupees per month without getting any increment. They are called lower grade teachers. Many a time I put forward their case on the sacred floor of this House and represented that they should be given at least an increment. It is long since that course of training was abolished. But even to-day there are about two thousand teachers in our shrunken State of Madras who draw this twenty rupees. Should not an increment be given to them? But if the same teachers are employed under Government—teachers with the same qualifications—they get from Rs. 23 to Rs. 33 with an increment of one rupee a year. We can find some such cases in labour welfare schools. But in aided schools, they are kept static. The Government have refused on the floor of this House to consider the question of granting an increment to them.

I find that there are about 40,000 teachers who are called higher grade teachers and who serve in aided educational institutions. I may explain the term "higher grade" to mean that higher grade teachers are those who have passed some Form between Third Form and Fifth Form and who have had two years of professional training. There are about 40,000 such teachers, as I said earlier, in the Second Five-Year Plan period, in the scale of Rs. 30— $\frac{1}{2}$ —33. The Government have got to remove the disparity in the scales of pay of these teachers in aided schools. I think the scale is worse than that which the menials get. If the same teacher is employed under Government, his pay goes from Rs. 30 to Rs. 50 at the rate of one rupee a year. If this teacher is employed under the municipality or the district board, his pay

[Sri G. Krishnamoorthy] [3rd March 1958]

goes from Rs. 30 to Rs. 45. Among similarly qualified teachers, we have got a difference in the maximum, namely, Rs. 17. The difference of Rs. 17 between Rs. 33 and Rs. 50, for a teacher starting on Rs. 30, constitutes more than 50 per cent of his salary. Hon. Members will well remember how I put forward these cases through a non-official resolution, and how at last the Government came forward to remove the disparity in the scale of pay in the case of secondary grade teachers, that is, matriculate teachers with two years' training qualification. They are yet to remove the disparity in this case. There are at least forty thousand teachers to-day in this State, after the partition of Andhra and the further reorganization of States, who are drawing this wonderful increment of half a rupee for six years and then stopping with Rs. 33 for the rest of their service.

If the salary scales are not to be improved in the Second Five-Year Plan period, when our Government and the Union Government think of money, not in terms of lakhs but in terms of crores of rupees, when else can this poor teacher get salvation? Let the Government think over this matter again and see the difference between the problem of the teachers and that of other professions. If the Government give the teacher **anything** they give it to the entire nation. The teacher's task is the moulding of the nation. The task of a member of any other profession will be in a particular sphere. But the teacher's task concerns the entire nation, and if Government do not come forward even during the Plan period, when they are thinking of crores of rupees, to just give a living wage to this teacher, I must again state on the floor of the House that they are not doing what the Father of the Nation would have liked them to do.

Hon. Members will well remember how I often submitted on the floor of the House that money should not be spent on buildings. Hon. Members would have recently seen through newspaper reports how the same advice has been given from Delhi quarters. From the Union Government authorities the advice came that instead of spending money on buildings, money should be spent on teachers and that pupils could be made to sit under trees or in the pials of houses or in shady places. Especially, our State is a State wherein we do not get heavy rains even for six days in a year. What need is there for massive buildings with deep foundations and an imposing structure? With all the windows and doorways we have provided, we bring in only hot air to the students. I wonder why for even a basic school, which has everything of Gandhiji for its origin, the Government plan an expenditure of Rs. 18 lakhs, Rs. 20 lakhs and so on. We can find many such items in the Budget. When they themselves admit the value of simple living and the practical simple life that the author of the scheme led in a hut, with a mud floor and a thatched roof, are the Government doing the right thing in doing these things? It may be very glaring when I point out the case of a basic school. But is this not true in the case of all schools? Item after item of building

3rd March 1958] [Sri G. Krishnamoorthy]

you will find in the Budget. Of course, from 1952 I have been repeating this matter, and the cost under buildings, road repairs and other things has been considerably less. But should it be so much and so high, and should we Indians go to the extent of thinking that filling a dirty road with cement is more necessary than filling a hungry stomach with food in a poverty-stricken nation? It is really sad that amounts should be provided at the rate of one lakh of rupees per mile for cement concreting of roads when we cannot fill the stomachs of children and adults with food. How far have we gone in the name of civilisation? Far, far away we have gone from truth and realities. When are we to realise this? Now, if we really think that men and minds matter more than brick and mortar, then our Budget must be different. Do we have a different Budget after the departure of the Britisher? We are in the same rut. Perhaps we may say

DR. V. K. JOHN : The hon. Member's point is that Government have no list of priorities.

(Deputy Chairman of the Chair.)

* SRI G. KRISHNAMOORTHY : Certainly, Sir, they do not place first things first. As our Deputy Leader of the Opposition pointed out, nobody would object to our having tarred and concrete roads if only our stomachs are filled first, and then we have sufficient money for cement concrete roads. Nobody says that modern civilisation ought not to be resorted to, but first things must come first. The plight of the teacher is an example of the Government's want of doing such a thing as placing first things first. The plight of the teacher does not end here. My description of the plight of the teacher ends here and not the plight of the teacher. It continues. I would request the Hon. Minister to consider what the position of this teacher getting Rs. 20 or Rs. 30 per mensem and stopping with a maximum of Rs. 33 will be in these days of rise in prices. The Government may say, 'We are giving them some dearness allowance'. Even people getting higher salary know how this dearness allowance is not able to meet the four hundred per cent increase in the cost of living. So, this dearness allowance is nothing. If really Government say that the lower salaried men will get a higher dearness allowance, that would be quite a different thing. But here expecting the moulder of the nation to give undivided attention to the task of moulding the nation which is to bear the entire burden of the freedom won by the Father of the Nation without a living wage is not a proper thing. What does the teacher want after all? He wants a living wage. I would request on behalf of the teachers that teachers be given food, clothing and shelter. They do not want anything more. Let them be given these three necessities. If they are not given these necessities, how can the nation, which is bent upon producing the future citizens with the necessary patriotic zeal, enthusiasm, and strength to bear that burden of our hard-won freedom, expect these teachers to do their work with

[Sri G. Krishnamoorthy] [3rd March 1958]

undivided attention? There are other things like security of service which I shall deal with later on. What about the cost of living and the meagre salary that the teacher is getting? If really hon. Members think that the salary of the teacher is so low that he cannot give his undivided attention to the task of moulding the nation, and if, as it is patent, the nation can spend more annually during these Plan periods, and again have such recurring expenditure in later periods, is it not the duty of the Government to come forward and translate their sympathies into action? They say that they have got their sympathy for the teacher. But what stands in the way of translating their sympathy into action? Readily may come the answer, as usually it comes, 'finance'. But should finance be an impediment only to not implementing the proposals regarding teachers? What about dams, bridges and other things? Are we not attending to these in the interests of the future of the Nation? Can anybody say that the present generation is not sacrificing just to build up the future generation? We are sacrificing a little more than what we can. When that is the case, should we not see that the citizen in the next generation and the generation after next is equipped with sufficient honesty, integrity and character through schools? We think of other nations. We study what other nations do. We collect statistics for comparative study and quote them. Should we not do the same thing in respect of education also? Can any nation develop but through education? Whether it be militarisation or the propagation of the Gandhian cult, can the process go on but through the school? Did not this same Government do that in the days of rationing? Did not they find the students and teachers best suited for doing propaganda for the popularisation of wheat and for the avoidance of rice? Unless and until you care for these children who are the citizens of the future nation and unless and until you care for the teachers by giving them at least a living wage, there is no salvation. This Budget which does not provide anything for the teacher in spite of the repeated requests of the representatives of teachers, is, as I submitted earlier, an utter disappointment to them. I submit that the number of teachers who draw meagre salaries is greater than those who draw from Rs. 45-90 and Rs. 75-175.

There are schools which do not pay salaries to teachers properly. Is it not the duty of the Government to see that irrespective of the question of agency—whether the school is run by private management aided by the Government or a district board—the salaries of teachers are paid then and there on the first day of the succeeding month, if not on the last day of the month for which salaries are due, as is done in business houses? I recently heard of the case—hon. Members might have had information about it—of a high school in Tirupathur, North Arcot district, wherein salaries had not been paid for several months to teachers. I have already submitted the case of panchayat teachers in Tanjore district where they have not been paid the enhanced dearness allowance of Rs. 12 due to them from November 1956 up till now. The teachers have not got this enhanced dearness allowance. In some cases, they

4-20
p.m.

3rd March 1958] [Sri G. Krishnamoorthy]

have not been given the increment due in spite of the Government saying that they are eligible for the increment and also the local board scale of pay. They now think of 'panchayat raj'. The district boards are sought to be abolished and their powers transferred to the panchayats. Should we not first rectify these defects in the cases I have just now mentioned before we think of building up a panchayat raj? Should we not lay stronger foundations for our panchayats?

Sir, there are certain things which can be done by the Government in spite of their financial stringency. That is what I have been telling the Government all these years. The faith of the teacher in the Government is becoming less and less. The sympathy which the Government say they are having for the teacher is not there. It has been proved by successive Budgets. Recently, I had occasion to submit on the sacred floor of this House that the discriminatory treatment meted out to teachers should be removed. The removal of this discriminatory treatment on the whole would not cost more than ten lakhs of rupees. Our revenues have risen to Rs. 63 crores. I know of the days when the revenue was only Rs. 18 crores for the composite State of Madras. Now the State has shrunk more than half but our revenues have gone up to Rs. 63 crores. As against this, ten lakhs of rupees is practically nothing, if really the Government feel that there is an element of justice in the demand of the teachers. There are about a lakh of teachers, even in the shrunken State, from the lowest class to the highest class. A little more than fifty per cent of these teachers are in schools aided by the Government—what we call aided schools. These teachers have been denied the allowance which has all along been enjoyed by the other 50,000 teachers. Can we expect such a thing being done under a Congress Government? Should it not have been removed overnight in the name of justice? The Government have granted house-rent allowance to teachers in Government schools, district board schools and municipal schools but not to teachers in aided schools. There are big schools in the City of Madras and in other major towns. There are also elementary schools in villages. Now, the Government are denying this allowance to these 50,000 teachers in aided schools. All the teachers cannot get it because this allowance is also subject to certain limits in its scope. It is given according to the area concerned. If it is a major panchayat or a taluk centre, the teachers will get three rupees. In villages, they do not get anything. In Madras City, they get eleven rupees. In places like Tiruchirappalli and others, it ranges between five and seven rupees or so. I have been requesting the Government, from the time Dr. M. V. Krishna Rao was the Minister for Education, to grant this allowance to all teachers. In fact, it was then that the Government gave me the figure that this proposal of mine would cost ten lakhs of rupees for the composite State. It would be considerably less now. It cannot be more than six lakhs of rupees and when I say this, I take into account some schools which have newly come into existence. Then, Sir, medical concessions have been given to the first set of

[Sri G. Krishnamoorthy] [3rd March 1958]

50,000 teachers but denied to teachers in aided institutions who number about 50,000. This is a position which cannot be easily explained away by the Government. If a man falls sick, he is given some aid. Suppose two teachers—one a municipal school teacher and the other an aided school teacher—fall sick. The Government tell the municipal school teacher, 'Well, you are a municipal school teacher; you are ill; surely, I will give you aid.' What do they say to the other teacher who is also sick? They say, 'Oh, no, you cannot get any aid; you are not fit for receiving aid. Go on, suffer and die; that is your luck, man! That is your luck.' Should not the Government which profess faith in the Father of the Nation have sympathy and remove this disparity? It is now years since this disparity started. It has not been removed.

4-30 p.m. The third thing is pension for the B.T.'s. The Government have introduced a pension scheme for teachers. Not only L.T.'s and B.T.'s but even Tamil pandits, physical training instructors and others getting B.T. scales of pay are denied pension. And we speak of the position that Tamil should occupy. We have passed the Official Language Act and we are introducing Tamil for transacting business in almost all offices. Yet, the Tamil pandit in the State which is really Tamil Nad is denied the pension. How can the Government explain these things? Is it proper that because the Tamil pandit gets the L.T. grade of pay, he should be denied the pension? Every teacher who retired after 1st April 1955 is supposed to receive a pension. But because the rules issued very late, very few teachers have got the pension and in many cases pension is being denied to them. The Government brought in this pension provision after my agitation for the last fifteen years or more for some gratuity. Sir, a secondary grade teacher in Tiruchirappalli died of poverty and this made me think that after all, a teacher who was doing the nation's duty should have something from the nation, from the public exchequer, for the maintenance of the soul in his body. Therefore, we were passing that resolution every year and pressing upon the Government the need for the grant of gratuity. We were also asking for free educational concessions to teachers' children. Incidentally, I may say that I am very thankful to the Government for having extended the full fee concessions from Form IV to Form VI to the children of Non-Gazetted Officers which implies the inclusion of teachers also. From the year 1935 we wanted free educational concessions for children of teachers at all stages inclusive of professional colleges. Somehow or other, a beginning was made in the year 1952, and that is being continued by the Government. We are very thankful for that. So also with reference to gratuity. At last, the Government came forward with the proposal of granting one-fourth pension (30/120) for full thirty years of service. But how have they framed the rules for the grant of these pensions? They have framed the rules they were to apply to Government servants while the benefit of the rules is to go to non-Government servants who were not getting pension and who had been kicked like anything from school to

3rd March 1958] [Sri G. Krishnamoorthy]

school. There is a provision in the rules that if a teacher had resigned and gone to another school, all the previous service would be forfeited. Then, what is the use of such a rule? Practically it means, 'You, teachers, will not get any pension'. The rule was framed for grant of pension to district board and aided school teachers who were not getting pension. According to this rule, in the case of district board teachers, there will be no trouble. But in the case of aided school teachers who number over 50,000, this rule is not at all useful. But, somehow or other, the framers of the rule had the foresight to say that in case these rules were to be relaxed and services, though broken, were to be recognised, Government would have to be consulted. There is such a provision in the rules. Now, all the pension papers go to the District Educational Officers or the Inspectress of Schools, as the case may be, as they are the final authorities but, somehow or other, they are sent to the Director of Public Instruction. And down comes the thunderbolt from the Director of Public Instruction saying that the teacher is not eligible for pension. May I ask, Sir, 'Are teachers to be so unsympathetically treated by the Government Department?'

DR. V. K. JOHN: If they had been so unsympathetically treated by the Government, why did they vote for the Congress?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: The voting is a secret process and I do not think that the hon. the Deputy Leader of the Opposition Dr. John is entitled to disclose it here.

DR. V. K. JOHN: I merely wanted to know why the teachers returned the Congress to power when they were so badly treated?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Even if the hon. Member knows that they voted for the Congress, he is not within his bounds to say that they voted for the Congress.

* SRI G. KRISHNAMOORTHY: I am glad the question has been answered by the Hon. the Leader of the House.

In respect of pensions, though there is a saving clause in the rules, the pension papers are returned saying that the teachers are not eligible for pension. Let me refer to the types of cases returned by the Director of Public Instruction.

Now, teachers are allowed to be in service even by the District Educational Officer till the end of their sixtieth year and even till the end of the 62nd year. Now, they say: 'Well, you completed your 55th year—if it is a district board school—and 60th year if it is an aided school—before 1st April 1955, the crucial date of the rule, and though you remained in service and retired after 1st April 1955, say, in the year 1958, you completed your 55th year or 60th year long before the date mentioned in the rule and so, you are not eligible for pension'. What about the seven years of service that he had been rendering till the date of his retirement? Had he not been doing service to the nation? Was not the school inspected by the Inspecting Officers? Was he not paid salary—at least a part from

[Sri G. Krishnamoorthy] [3rd March 1958]

out of the grant from the public exchequer? What is the meaning in saying for pension purposes, 'You completed 55 years long before 1st April 1955? Why should the teacher be made to depend on the mercy of the District Educational Officers or the Director of Public Instruction, the officers who granted extension of service and inspected the school? I ask, 'Are they not Government servants paid from the public revenues and equipped with authority by the Government?' Then, should they not have the authority also to say, 'The teacher served the nation continuously and he must be paid pension'? That is one type of case.

Another instance is that of teachers serving in district board schools till their 55th year, going thereafter to aided schools, where they could serve till 60 years of age, and retiring after 1st April 1955. Such teachers are told, 'Because you have come over to the aided school, there is a break in your service. Though your major service was in the district board, you retired from the district board before 1st April 1955, and you are not eligible for pension.' The third type of teachers are those who would have resigned on account of the troubles of the management. In such cases, they say, 'Well, you served in the school for twenty years, but you resigned and went to another school. There is break of service. You yourself resigned. You say the termination was through a resignation letter. So, all the previous service is forfeited according to the rules'. Even to-day if I have to speak so much for security of service for teachers, hon. Members can imagine what the position of teachers would have been long before 1st April 1955. How could the teachers have left the school but through a resignation letter? The managements always threaten them. Even now we find in newspapers that so many Headmasters are sent away with or without even the ordinary three months' contract notice. Now, if a threatening situation is brought about by the management—it can always be done as in the case of a husband in respect of his wife; that is the position of the teachers—what else can the teacher do except to resign?

DEPUTY CHAIRMAN: If the wife is ill-treated, there is the court to protect her.

* SRI G. KRISHNAMOORTHY: But here we have to appeal to the Government only. That is why I ask in the name of justice for redress in these cases, saying: 'Let the members of our nation feel at least after 1947, that if they draw public money, if they draw salary as Government servants, they must do their work in the interest of the nation and if they interpret the rules, they should interpret them liberally.' But, Sir, the tendency on the part of these Government servants, from the time of the Britisher, is to see, especially when public money has to be shelled out by the Government, again and again with spectacles, without spectacles, with open and sharp eyes, how that money could be withheld. The Government servants become so sincere that they forget that after all, the money that they give goes only to the brother-workers and that they are serving a Government which say, 'We want to establish a socialistic pattern of society'. We only want that these

3rd March 1958] [Sri G. Krishnamoorthy]

departments and the officers in the departments should develop a liberal outlook in regard to the interpretation of the rules. We expect this of Government servants in a democratic set-up after independence, especially because prior to the attainment of freedom, we were oppressed and suppressed. This is the position with regard to the pension scheme.

Then, Sir, the Government might say, 'We agree with what all you say. We sympathise with the cause of the teachers. What you say seems to be just and we do not grudge paying the teachers. But we do not have the funds. If we had the money, teachers would have got it first'. But, Sir, on more than one occasion, I have put forth concrete and constructive suggestions on the sacred floor of this House to get the needed money into the treasury. I suggested to them a scheme called the 'Teachers' Maintenance Fund Scheme' whereby Rs. 2 crores could have been easily got by them. I also told them that the publication of text-books must be undertaken by the Government. The Legislature Committee on the White Paper on Education even recommended it.

(Mr. Chairman in the Chair.)

But the Government which sponsored it have given it up, though temporarily for two or three years. If really the Government feel that it is only the teachers that write the books and that the benefit by way of profit in printing, publishing and sale of books should go to the teachers, the teachers would get about Rs. 1.25 crores. Again, I submitted that if each pupil in an elementary school was made to give a donation of one rupee per quarter—they have three quarters—three rupees per year and if each pupil in the middle and high schools, from the I to the VI Forms was made to pay one rupee per instalment—they pay ten instalments—along with the fee for each month, the total for each year would go to over one crore of rupees. That would go a long way to fill the treasury with money. I tell the Government that with these Rs. 2 crores the teachers can be easily paid an increase of Rs. 15 over and above what they are getting to-day. When I brought forward a resolution in regard to the Teachers' Maintenance Fund, it had to be stopped halfway. The then Ministry even asked me how teachers would treat students who were not able to pay and whether they would not get angry with them and so on. I gave them all the points. I told them that the collection might be even voluntary and that in India which had been noted for its Guru-sishya tradition in spite of the 150 years' foreign rule, they were sure to get it voluntarily. But the Government came forward and said, 'Well, that is a tax on the public.' But, somehow or other, when they bring in Bills concerning taxation, whether it is betterment levy or any other thing, they are bent upon getting them passed. Schools began to raise the school fees during the last few months. Then I had occasion to submit to the Hon. Minister on the floor of this House, 'What are the Government going to do now?' When I wanted the Government to get some money from the pupils, they said, 'It is an extra levy.' But in the schools in this very

[Sri G. Krishnamoorthy] [3rd March 1958]

Madras City school fees have been raised by one rupee or eight annas, in spite of the Government saying that they should not raise the fees. The Government have not taken any action so far, perhaps because they are helpless in the matter.

Finally, I would request the Government to see that these constructive suggestions are examined at least by a committee as to whether they are feasible. They do not reply to my suggestions though the Hon. Ministers will note down all these points at the time of the Budget discussion. I request them to reply to my points and then examine whether these proposals are feasible. I would request them to examine why they cannot get these Rs. 2 crores and utilize that sum for an immediate extra payment of Rs. 15 per teacher, that is, over and above what he is getting now, and irrespective of the agencies they serve under and the grades to which they belong.

MR. CHAIRMAN: Rev. Thambusamy will now speak.

* REV. D. THAMBUSAMY: Mr. Chairman, Sir, I am new to the technicalities and ramifications of a State Budget. But, judging it from the point of view of the common man, let me say that it is most disappointing. Transport is going to be more expensive; cinema-going will be more costly. Whether it deserves to be expensive or not, I am not going to judge. But, certainly, if agricultural income-tax means anything, it may be that food and rice also will become expensive. From the point of view of a layman, I feel that it has not been helpful, in spite of the deficit, to offer benefits to the community as a whole. From the point of view of education, education that aims at building up the citizens of our motherland and of the State, I have a feeling that it is a great disappointment.

The hon. Member Sri Krishnamoorthy has referred to a number of things connected with education. I do agree that our Finance and Education Minister is a Kamakshi—Lakshmi and Saraswathi—and I feel that it is not enough to be Saraswathi and Lakshmi to give benefits out of the bounty. (Sri Mohamed Raza Khan: He should be a Karna). But it requires the attitude and liberality of a Karna who would be prepared to give to those who deserve. That is the position in which the school teacher is placed now. That certainly needs a Finance Minister who will have the attitude of a Karna because the teachers have been serving and serving faithfully and loyally. Especially, from the point of view of the teachers in aided schools, several problems are there and they have been duly represented to the Government from time to time. One is the discrimination with regard to house-rent allowance between teachers in aided schools and teachers in Government and local body schools. After all, there seems to be a feeling everywhere that all teachers receive house-rent allowance. When we tell people that it is not true, it is most disappointing and surprising to them to hear that house-rent allowance is not paid to a certain section of teachers. The fundamental needs of mankind are food, shelter and clothing. It is not as if they are providing for shelter but a house-rent allow-

• 3rd March 1958]. [Rev. D. Thambusamy]

ance will go a long way towards relieving the difficulties of teachers who are already hard put to. From the financial point of view, as was pointed out by the hon. Member Sri Krishnamoorthy, it is only one per cent of the total income, and not the Rs. 10 lakhs as before in the Composite State but only Rs. 6 lakhs.

Reading through the Budget speech, I find that Rs. 233 lakhs have been provided for welfare schemes. For housing Rs. 21 lakhs have been provided and Rs. 60 lakhs have been provided for slum clearance. In a Welfare State that aims at a socialistic pattern, is it too much to ask for Rs. 6 lakhs towards amelioration of the condition of a community of 55,000 teachers in the whole State of Madras?

It might be asked, 'Why not take advantage of house building schemes?' It is a legitimate question. I have known of cases where we have tried to form house building co-operative societies, but the position of the teacher in aided schools is such that to pay even Rs. 150 as an initial payment has been too much and has been practically impossible for many a teacher. Either the rules have been so framed because they are to be availed of by Government servants only or the initial outlay is not forthcoming because of the poverty-stricken condition of the teachers. In these circumstances, these welfare schemes or house building schemes will not give any kind of relief to the poor teachers in aided schools. As such, in the re-allocation, I should like to submit that provision may be duly made for at least Rs. 6 lakhs so that due relief of house-rent allowance may be given to the 55,000 teachers in the State of Madras.

Revised scales of salary have been recommended and provided for in the Budget for Agricultural Demonstrators. I am very happy to see that that kind of revision of scales of salaries has been made. From the point of view of scales of salaries for teachers, I beg to submit that from the days of the Sergeant Commission we have yet to give properly revised scales of salary for teachers in aided schools and in Government schools. For fifteen years there has been only very slight revision of the scales of salaries of teachers. This is a fact. We have yet to receive the scale of salary that was recommended by the Sergeant Commission for any grade of teachers. The scale of salary of senior L.T. teachers also requires careful consideration. I beg to submit, Sir, that it is time that we give them the same scale of salaries to the L.T. and B.T. Assistants working both in Government and private schools. At present for L.T.'s in aided schools it is Rs. 85 to Rs. 185 and then the scale goes up to Rs. 245 for Headmasters and Headmistresses only. Often, it has been stated that only in Government schools this first grade scale of Rs. 180—245 will be given. This too will be given only to one-third of the L.T. Assistants. As things stand, after a period of 14 years of service the L.T. Assistants reach the maximum and then they mark time with no interest in their vocation. The question of revising the scale of pay of L.T. Assistants in aided schools in the first grade scale of

[Rev. D. Thambusamy] [3rd March 1958]

Rs. 180—245 should be considered sympathetically and I am sure it does not cost much to Government. The cost, if any, will be something in which the management also has a share and as such I would submit that the burden on Government revenues will be very, very low.

The pension scheme has also been referred to. Now this pension is offered only to one particular section while the other is kept watching. This is again discrimination. Even where this scheme has been offered to that particular section, it has been working only with considerable dislocation. It is, therefore, time that we went into the scheme wholeheartedly and gave effect to it to all grades of teachers in the spirit in which the principle had been accepted.

I certainly must congratulate the Hon. Minister and the Government on the proposal that has been made to give relief in respect of school fees to the children of Non-Gazetted Officers in Forms IV to VI in all high schools. On the analogy of it, I take it, Sir, that children of teachers will get it. This is a step in the right direction. More such steps in the right direction are necessary to fulfil the aim of free-education. Further, it is also the desire of the Government to give free secondary education to all up to the age of fifteen in high schools. However, it is not quite clear to me why financial provision has to be made in the first year when relief has to be given to children of Non-Gazetted Officers when schools will draw the grant on this in the following years. Except in Government schools and schools under local bodies, this burden will fall heavily on aided managements. The incidence of expenditure on the managements is also too heavy to bear. Unless the Government come forward to give ready advances without delay to the private managements, the private managements will be greatly handicapped.

Once again, Sir, in the re-allocation of allotment in the Budget I do beseech and urge upon the Government that education which is the means—the primary means—of building up the future citizens of our motherland needs more encouragement. It deserves more sympathetic consideration and a fair deal, especially from the point of view of house-rent allowance and pension scheme for teachers. I do hope that the Government will see that equity and justice is done to our teachers.

* SRI M. ETHIRAJALU : கனம் சேர்மன் அவர்களே, வரும் ஆண்டு வரவு செலவுத் திட்டத்தை மிகவும் நல்ல முறையிலே தயாரித்ததற்கு என் வணக்கத்தையும் நன்றியையும் நிதி அமைச்சர் அவர்களுக்கும் மந்திரிக் குழுவின்ருக்கும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஒரு நாட்டின் சுபிட்சம் அந்த நாட்டின் வரவு செலவுத் திட்டத்தை பார்த்தாலே தெரியும் என்று சொல்லுவதற்கு ஏற்ப, இந்த நாட்டிற்குப் பல தேசங்களிலிருந்து வரக்கூடிய அறிஞர்களும், படித்தவர்களும், அரசாட்சி செய்பவர்களும் நாட்டின் முன்னேற்றத்தைப் பார்த்து வாயார வாழ்த்துகின்ற நிலை இந்த ராஜ்யத்தை ஆளக்கூடிய அமைச்சர் அவையின் ஒரு நல்ல செய்கையத்தான் குறிக்கும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. அப்பேர்ப்பட்ட அயாது உழைக்கும் காங்கிரஸ் மந்திரி சபைக்கு எனது நன்றியை மீண்டும் மீதற்கண் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

3rd March 1958]

[Sri M. Ethirajalu]

நூற்றைம்பது வருஷங்களாக நாட்டின் முன்னேற்றம் என்ன என்பதை தெரியாது இருந்த லட்சக்கணக்கான கிராமங்களில், இன்று குடி தண்ணீர் வசதி, பள்ளிக்கூட வசதி, மருத்துவ வசதி, பாதை வசதி, சமூகக் கல்வி நிலையங்கள் வசதி ஆகியவை போன்ற எல்லா வசதிகளும் திருப்திகரமான முறையில், புரட்சிகரமான முறையில், ஒழுங்கான முறையில் அமைந்திருப்பதைப் பார்க்கும்போது இந்த நாட்டில் ஒரு மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை. இது சென்ற பத்து ஆண்டு காலமாக பொறுப்பேற்று நடந்த ஒரு மந்திரி சபையின் உன்னத சேவையைக் குறிக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அதோடுமட்டும் அல்லாமல், நமது ராஜ்யத்தில் இருக்கக்கூடிய கிராம மக்கள் அத்தனை பேரும் நாடு என்றால் என்ன, சர்க்கார் என்றால் என்ன, தங்களுக்கும் சர்க்காருக்கும் சுதந்திரம் கிடைத்த பிறகு எந்தவிதமான தொடர்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை அறிந்திருப்பதை நாம் ஒருக்காலும் மறுக்கவே முடியாது. எதிர்க் கட்சிக் காரர்கள் அத்தனை பேரும் இந்த பட்ஜெட் உதவாக்கரை பட்ஜெட் என்று சொன்னாலும் கூட, உள்ளத்திலே அவர்கள் நினைத்துப் பார்க்கும்பொழுது, ஒரு சம்பிரதாயத்திற்காகச் சொன்ன சொல் என்பதை அவர்களே நினைப்பார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

நாம் முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் பல அணைக்கட்டுகளைக் கட்டுவதற்கு ரூ. 4,800 கோடி செலவு செய்தோம். இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின்கீழ் இதுவரை ரூ. 1,500 கோடி செலவு செய்திருக்கிறோம். 1951-ம் வருஷத்தில் நமது உணவு உற்பத்தி 28 லட்சம் டனாக இருந்ததைப் பார்த்தோம். பல அணைக்கட்டுகளின் காரணமாக 1956-57-ல் உணவு உற்பத்தி 46 லட்சம் டனாக இருந்தது. இருந்தாலும் சென்ற ஆண்டில் ஒரு பெரிய மாறுதல் நம் ராஜ்யத்தில் ஏற்பட்டதை நாம் எல்லோரும் அறிவோம். அதுதான் உணவு பற்றாக்குறை நிலைமையும், உணவு விலை விஷம்போல் ஏறிய நிலைமையும் ஆகும். இதைத் தடுக்க சர்க்கார் எடுத்துக்கொண்ட நடவடிக்கைகள் எல்லோருக்கும் தெரிந்ததே. எண்ணாறு நியாய விலைக் கடைகளைத் திறந்து 4,000 டன் அரிசியை விநியோகித்து அந்த விலை ஏற்றத்தைக் குறைத்ததை நாம் எல்லோரும் அறிவோம். அந்த நிலைமைக்கேற்ப நமது ராஜ்யத்தில் மீண்டும் உணவை அதிகமாக உற்பத்தி செய்ய வேண்டுமென்ற ஒரு எண்ணம் சர்க்காருக்குத் தோன்றியிருப்பதன் காரணமாக, விவசாயிகளுக்கு நல்ல வித்துக்கள், பசுந்தாள் உரம், கம்போஸ்ட் உரம், மேலும் கடன் வசதி, ரசாயன உரம் மற்றும் எல்லா விதமான வசதிகளையும் செய்து கொடுத்து அவர்களை ஊக்குவிக்கிறார்கள். விவசாயிகள் விஷயத்தில் நமது சர்க்கார் பெரு முயற்சி எடுத்துக்கொண்டு வருவதை நாம் அறிவோம். இந்த நிலையில் விவசாயிகளுக்கு இந்த வருஷ வரவு செலவுத் திட்டத்தில் என்னென்ன உதவிகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன என்று பார்க்கும்பொழுது, ரசாயன உரங்கள் வாங்குவதற்கு விவசாயிகளுக்குக் கடனாகத் தந்து உதவ 60 லட்ச ரூபாயும், 180 விதைப் பண்ணைகள் நடத்துவதற்கு 72 லட்ச ரூபாயும், பாதி விலையில் பூச்சி மருந்துகளை வழங்குவதற்கு எட்டு லட்ச ரூபாயும், விவசாயிகளுக்குப் பாதி விலைக்கு பூச்சி மருந்து தெளிக்கும் கருவிகளைக் கொடுப்பதற்கு நான்கு லட்ச ரூபாயும் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதோடுகூட, பெரிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களுக்காக வருகிற ஆண்டில் செலவு செய்வதற்காக ரூ. 1 கோடியும் 69 லட்சம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. குளம், கிணறுகள் முதலியவைகளைத் துரண்டுபதற்கு 10 லட்ச ரூபாயும், 500 பெரிய, சிறிய கூட்டுறவு சங்கங்களின் மூலம் தக்காலிக் கடன் கொடுப்பதற்கு 3 கோடியே 5 லட்ச ரூபாயும் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. மற்றும், 81 நில அடமான பாங்குகள் ஏற்படுத்தி, 77 சத விதிக் கிராமங்களையும், கிராம மக்களில் 40 சத விதிக் தினரையும் தழவி விவசாயிகளுக்கு 13½ கோடி ரூபாய் நிதி வழங்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் விவசாயத் துறையில் நமது சர்க்கார் எவ்வளவு அக்கறை காட்டுகிறார்கள் என்பது நன்கு புலனாகிறது. இதை யாரும் மறுக்கவோ மறக்கவோ முடியாது. இந்த நிலையில் நமது ராஜ்யத்தில் இன்னும் உணவுப் பற்றாக்குறை இருந்து வருகிறது.

இந்த நிலையில் உணவு உற்பத்தியை இன்னும் அதிகரிப்பதற்கு எடுத்துக் கொள்ள வேண்டிய நடவடிக்கைகள் எவ்வளவோ இருக்கின்றன என்பதை நாம் எல்லோரும் அறிவோம். நமது ராஜ்யத்தில் 3 கோடி

[Sri M. Ethirajalu]

[3rd March 1958]

20 லட்சம் ஏக்கர் நிலம் இருப்பதாக நம்பிடும் கணக்கு இருக்கிறது. அதில் 1 கோடி 40 லட்சம் ஏக்கர் சாகுபடிக்கு வாய்க்குள்ளவையாகவும், மற்றவைகள் காடு, ஏரம்புகளாகவும், 38 லட்சம் ஏக்கர் தரிசாகக் கிடப்பதாகவும் சொல்லுவதை நாம் ஒவ்வொருவரும் அறிவோம். நான் கேட்டுக் கொள்ளுவது என்னவென்றால், உடனடியாக உணவு சய தேவையைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ள வேண்டுமானால், ஒரு பெரிய பிரிவின்கீழ் ஒரு இலாகாவைத் தனியாக ஏற்படுத்தி, தரிசாகக் கிடக்கும் நிலங்களை கணக் கொடுத்து, ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும், லாண்டி காலனிகளையெல்லாம் கொண்டு, என்று அமைத்து நிலங்களை யெல்லாம் ஒன்றிணை விவசாயத் தோழர்களுக்கும், பிற்பட்ட இளைத்தவர்களுக்கும் பிரித்துக் கொடுத்து இவ்வசயம் அவர்களுக்கு விவசாயத்திற்கு வேண்டிய டிராக்டர்கள், புல் மோசர்கள் முதலிய கருவிகளையும் கொடுத்து, சட்டறவு சங்கங்கள், புல் மாக விவசாயம் பசுந்தான் உரம், மராயன் உரம், பூச்சி மருந்து முதலியவைகளை எல்லாம் இவ்வசயமாகக் கொடுத்து அவர்களை ஊக்குவிக்க முற்பட வேண்டும் என்பதுதான் என்று கோரிக்கை. இப்படிச் செய்தால் 2 லட்சம் டன் உணவுப் பற்றாக்குறை இருப்பதாக நமது வாய் செலவுத் திட்டத்தில் சொல்லியிருப்பதை நாம் இந்த ஆண்டிற்குள்ளேயே பூர்த்தி செய்து விடலாம் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அது மட்டுமல்ல, நாம் இன்றைக்குப் பல அணைக்கட்டுத் திட்டங்களை நிறைவேற்றியும் உணவு விஷயத்தில் நமது சய தேவையைப் பூர்த்தி செய்ய முடியவில்லை என்பதற்கு மற்றொரு காரணமும் சொல்லலாம். நமது ராஜ்யத்தில் ஆற்று நீர்ப்பாசனமுள்ள ஒன்றிரண்டு ஜில்லாக்களைத் தவிர, மற்ற ஜில்லாக்களில் வானத்தையும், குளத்தையும், ஏரியையும் நம்பி பயிர் செய்ய வேண்டிய நிலைமை இருப்பது சர்க்காருக்குத் தெரியும். அந்த நிலையில் குளங்களைத் தூரெடுப்பதுதான் மராமத்து வேலை என்று சொல்கிறார்களே தவிர, அந்தக் குளங்களின் கரைகளையும், கவிங்கல்களையும் உயர்த்துவதற்கு எவ்வித நடவடிக்கையும் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இதற்கு சர்க்கார் மராமத்து வேலை என்றால் கரைகளையும், கவிங்கல்களையும் உயர்த்தவேண்டி உத்தரவிட்டால் நிச்சயமாக உணவைப் பொறுத்த வரையில் நம் சய தேவைப் பூர்த்தியை இந்த வருஷத்திலேயே செய்து முடித்துவிடலாம் என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள நான் ஆசைப்படுகிறேன். நம் ராஜ்யத்திலுள்ள 3 கோடி மக்களுக்கு 5 அவுன்சு வீதம் கணக்குப் போட்டால் கூட நமக்கு 48 லட்சம் டன் உணவு வேண்டியிருக்கிறது. ஆகையால் அந்த அளவிலே இன்னும் 2 லட்சம் டன் தேவையை இந்த ஆண்டிலேயே பூர்த்தி செய்துவிடலாம் என்பதை நான் மீண்டும் வற்புறுத்திச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கால்நடை உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கு ஒவ்வொரு ஜில்லாவிற்கும் தகுந்தவாறு நாம் பல வசதிகளையும், உதவிகளையும் செய்து கொண்டிருக்கிறோம்.

மாதவரம் கால்நடைப் பண்ணைத் திட்டத்தின்கீழ் வேலைகள் துரிதமாக மேற்கொள்ளப்படுவதற்கு இந்த ஆண்டு வரவு செலவுத் திட்டத்தில் ரூ. 25 லட்சம் செலவு செய்யத் திட்டமிட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், சர்க்காரைப் பொறுத்த மட்டிலும் கால்நடை அபிவிருத்தியைச் செய்தால் மட்டும் போதாது. கால்நடைகளை எப்படி அபிவிருத்தி செய்ய வேண்டுமென்பதைப்பற்றி ஒவ்வொரு கிராமத்திலுமுள்ள மக்களிடமும் எடுத்துச் சொல்லப்படுவதில்லை. இந்தப் பெரும் குறை இன்றும் இருந்து வருகிறது. நம் கிராமங்களில் கால்நடைகளை மக்கள் ஏன் அபிவிருத்தி செய்ய முடிவதில்லை என்றால், அங்கெல்லாம் போதுமான மேய்ச்சல் புல் வெளி கள் கிடையாது. ஒரே புல் தரைகள் இருந்தாலும், அவைகளைக் காட்டிலா காவின்ர் எடுத்துக்கொண்டு விடுகின்றனர். காட்டிலாகாவின்ர் எடுத்துக் கொண்டுள்ள நிலங்களுக்கு கால்நடைகளை மேய்ச்சலுக்காக அனுப்பினால், அதற்கும் வரி (கட்டணம்) வசூலிக்கப்படுகிறது; ஒரு ஆட்டிற்கு 12 அணை, ஒரு எருமைக்கு 8 அணை, ஒரு பசுவிற்கு 8 அணை என்ற விகிதங்களில் வரி வசூலிக்கிறார்கள். இதன் காரணமாக கிராமங்களில் கால்நடை அபிவிருத்தி பாதிக்கப்படுகிறது.

3rd March 1958]

[Sri M. Ethirajalu]

அடுத்தபடியாக, கிராமங்களில் கால்நடைகளுக்கு ஏதாவது கோமாரி போன்ற நோய் வந்தால், அவைகளைக் கிராம மக்கள் மருத்துவசாலை களுக்குக் கொண்டுபோவது கிடையாது. அவர்கள் காலியம்மனுக்கும் மாறியம்மனுக்கும் வேண்டிக்கொண்டு வியாதி போய்விடும் என்று நம்புகிறார்கள். இந்த நிலைமை இன்று வரை நீடித்து வருகிறது. இது மாறியாக வேண்டும். அதற்கான நடவடிக்கையை சர்க்கார் எடுக்க வேண்டும். மாட்டு நோய்கள் காலண்டர் ஒன்றை சர்க்கார் தயாரிக்க வேண்டும். அதாவது, கால்நடைகளுக்கு எந்த எந்த மாதங்களில் எந்த எந்த நோய்கள் வரும் என்பதையும் அதற்கு மருந்து என்ன என்பதையும் அதில் குறிப்பிட வேண்டும். அந்தக் காலண்டரின் பிரதிகளை கிராமங்களில் ஒவ்வொரு வீட்டிற்கும் கொடுத்தால், கிராமவாசிகள் கால்நடைகள் அபிவிருத்திக்கு பெருமுயற்சி எடுப்பார்கள். நாம் இப்போது செலவழிக்கும் பணத் தொகையைக் குறைக்கலாம்; இவ்வளவு பணம் செலவழிக்க வேண்டிய அவசியம் இருக்காது. அப்படிச் செய்தால் கிராம மக்கள் தாங்களே கால்நடைகளை நன்றாகப் பராமரித்து, அவைகளை அபிவிருத்தி செய்வதில் அக்கறை எடுத்துக்கொள்வார்கள்.

அடுத்தபடியாக, கோழிப் பண்ணைகளையும் ஆட்டுப் பண்ணைகளையும் வளர்ப்பதற்காக இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் பணம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது குறித்து நான் சந்தோஷப்படுகிறேன். கோழிப் பண்ணை நடத்துவதிலும், ஆட்டுப் பண்ணையையும் விதைகளுக்குக் கொடுத்து உதவ வேண்டும். அவர்களுக்கு வேண்டிய கோழிகளும் ஆடுகளும் கிடைப்பதற்கு வகை செய்தால், எவ்வித உதவியும் இல்லாத விதைகள் வாழ்க்கைத் தரம் உயரும். ஆகவே இது சம்பந்தப்பட்ட இனத்திற்கு பணம் ஒதுக்கியிருப்பதற்காக சர்க்காரை நான் பாராட்டுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, காடுகளை வளர்ப்பதற்கு 29 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப் பட்டிருக்கிறது. இந்தத் திட்டத்தின்படி கடலோர மாவட்டங்களில் முந்திரி, சவுக்கு போன்றவைகள் பயிர் செய்யப்படும் என்பதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறது. மண் வளப் பாதுகாப்பிற்காக ரூ. 17 லட்சம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. நிச்சயமாக இவை எல்லாம் நாட்டு மக்களுக்கு மிகவும் பயனளிக்கும் என்று நம்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கைத்தொழில்களின் அபிவிருத்திக்காக அரசாங்கத் தார் ஏராளமாகப் பணம் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். ரேயான் பட்டுத் தொழிற்சாலை, நெய்வேலியிலுள்ள பெரிய தொழிற்சாலைகள், திருநெல்வேலியிலுள்ள சோடா பாக்டரி ஆகிய பெரிய தொழிற்சாலைகளுக்கு சர்க்கார் பண உதவியளிக்கும் அதே சமயத்தில், சிறு கைத்தொழில்களை ஊக்குவிப்பதற்காகவும் வரவு செலவுத் திட்டத்தில் ரூ. 25 லட்சம் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். இதனால் கிராமங்களிலுள்ள சிறு தொழிலாளர்கள் முன்னேற முடியும். இந்தச் சிறு கைத்தொழிற்சாலைகளை நகரங்களில் அமைக்கக் கூடாது என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். கூடிய வரை மேஜர் பஞ்சாயத்துக்களிலாவது இவைகளை அமைக்கவேண்டும். கிராமங்களில் சிறு கைத்தொழில்களை ஆரம்பித்து அபிவிருத்தி செய்தால், கிராம மக்கள் கைத்தொழில்களில் ஈடுபட்டு நல்ல வருவாயை அடைவார்கள் என்றும் அரசாங்கத்தார் இந்த இனத்தில் செலவழிக்கும் பணம் நாம் எதிர் பார்க்கும் பலனை அளிக்கும் என்றும் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கைத்தறித் தொழிலாளிகள் சட்டறவுச் சங்கங்களில் சேருவதற்கும், அவர்களுக்கு வேண்டிய வீடுகளைக் கட்டிக்கொள்வதற்கும், அவர்களுடைய தொழிலுக்குத் தேவையான எல்லா சாமான்களையும் வாங்கிக்கொள்வதற்கும், கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு அரசாங்கத்தார் ஏராளமான பண உதவியளித்து வருகிறார்கள். இது நம் நாட்டு மக்களுக்கு மட்டுமின்றி வெளி நாட்டு மக்களுக்கும் தெரியும். ஏனென்றால், வெளி நாடுகளில் கைத்தறித் துணிகள் விற்கப்படுகின்றன. நம் நாட்டுக் கைத்தறித் துணிகளை விற்பதற்காக வெளிநாடுகளில் 'ஷோ ரூம்' கள் வைத்து நமது கைத்தறி வியாபாரத்தைப் பரப்பி வருகிறோம். மேலும் இவர்களுக்கு சென்ற ஆண்டில் திருநெல்வேலியில் ஒரு தூற்பு ஆலை

[Sri M. Ethirajulu] [3rd March 1958]

அமைக்கத் திட்டமிட்டோம். அது சீக்கிரத்தில் உற்பத்தியைத் தொடங்கப் போகிறது. இந்த வருஷத்தில் 12,000 கதிர்கள் கொண்ட இன்னொரு நூற்பு ஆலையை ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் தொடங்குவதற்கு சர்க்கார் உத்தேசிக்கிறார்கள். கைத்தறி நெசவாளர்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவதற்கான எல்லாவற்றையும் செய்வதற்காக சர்க்காரைப் பாராட்ட நாம் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

அடுத்தபடியாக, வீடுகள் கட்டும் திட்டத்தின் கீழ் தொழிலாளர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக்கொடுப்பதற்காகப் பணம் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. வீடுகள் கட்டும் திட்டத்தின் கீழ் இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில், கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்கு 15 லட்ச ரூபாயும் நகர அபிவிருத்தி டிபாஸ்டுக்கு 17 லட்ச ரூபாயும் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தத் திட்டத்தின் கீழ், சென்ற இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளில் சென்னையில் பாட்டாளி மக்களான தொழிலாளர்களுக்கு எந்த வீடும் கட்டிக் கொடுக்கப்படவில்லை என்பதை வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இனிமேலாவது நகர அபிவிருத்தி டிபாஸ்ட் யார், யார் தொழிலாளர்கள் என்று கவனித்து, அன்றாட வாழ்க்கையில் மக்களுக்கு உதவி செய்யும் பாட்டாளித் தொழிலாளர்களுக்கு வீடுகள் கிடைக்கும் வகையில் இந்தத் திட்டத்தை இந்த வருஷத்திலாவது நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இத்திட்டத்தின் கீழ் சென்னை நகரில் 20 சேரிகள் தேர்ந்தெடுத்து அவைகள் ஒழிக்கப்பட்டு 4,000 ஹரிஜனக் குடும்பங்களுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுத்து வாழ வகை செய்யப்படும் என்று குறிப்பிட்டிருப்பதைப் பார்த்து நான் சந்தோஷப்படுகிறேன். இப்படிப்பட்ட திட்டத்தை மற்ற ஜில்லாக்களிலும் நிறைவேற்றக் கூடாதா என்று கேட்க விரும்புகிறேன். சென்னை நகரிலுள்ள சேரிவாழ் மக்களின் நிலைமையை விட மிக மோசமான நிலைமையில் மற்ற ஜில்லாக்களிலுள்ள சேரிவாழ் மக்கள் இருக்கிறார்கள் என்று கவனம் செலுத்த வேண்டும். பிரசங்கத்தின்பேரில் நடந்த விவாதத்தின்போது கூட நான் சொல்லியிருக்கிறேன். மூன்று சென்னை ஜில்லாக்களுக்கு உடனடியாக கட்டி வாழ கிடைக்கவில்லை. இந்த நிலையில், அவர்களுக்கு உடனடியாக வீடு கட்டிக்கொடுக்க முடியாவிட்டாலும் வீடுல்லாமல் தவிக்கும்படி அவர்களை சர்க்கார் விட்டுவிடக் கூடாது என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதற்கு அவசியமான உத்தரவை ஜில்லாக்களெல்லார்களுக்குப் போட வேண்டுமென்றும் சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கல்வித் துறையில் சர்க்கார் 1956-57-ம் ஆண்டில் 10 கோடியே 60 லட்ச ரூபாய் செலவு செய்தார்கள். இந்த வருஷத்திற்கு ஒதுக்கியுள்ள பணம் ரூ. 11 கோடியே 47 லட்சம். ஆரம்பக் கல்வித் திட்டத்திற்காக 1957-58-ல் 6 கோடியே 54 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டது. வரும் ஆண்டில் ஆரம்பக் கல்விக்காக 6 கோடியே 59 லட்சம் ரூபாய் செலவழிக்கப்படும் என்று வரவு செலவுத் திட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது கண்டு நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

எல்லா மக்களுக்கும் ஆரம்பக் கல்வி அளிப்பதற்காக, 500 பேர் ஜனத் தொகையுள்ள ஒவ்வொரு சிறிய கிராமத்திலும் ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடம் இருக்க வேண்டும் என்று அரசாங்கம் தீர்மானித்திருக்கிறது. ஆனால் இப்போது கிராமங்களிலுள்ள ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்கள் நல்ல முறையில் நடக்கவில்லை. கிராமங்களிலுள்ள பள்ளிக்கூடங்களில், மாணவர்கள் உட்காருவதற்கு போதிய பலகைகள் இல்லை. கிராமப் பள்ளிக்கூடங்கள் இராக் காலங்களில் மாட்டுத் தொழுவங்களாக மாறிவிடுகின்றன. கிராமப் பள்ளிக்கூடங்கள் நன்றாக நடந்தால்தான், அவைகளில் படிக்கும் பிள்ளைகள் நன்றாகப் படித்துத் தேர்ச்சி பெற்று நகரங்களிலுள்ள உயர்தரப் பள்ளிகளுக்கு வர முடியும். மேலும், கிராமங்களில் இருக்கும் குழந்தைகளுக்கு இராக் பள்ளிக்கூடங்களை நடத்த வேண்டும். அங்கே இராக் பள்ளிக்கூடங்களை ஆரம்பித்து நடத்தாவிட்டால், ஆரம்பக் கல்வித் திட்டத்தில் நாம் வெற்றிகாண முடியாது என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஹரிஜனங்கள், பின்தங்கிய வகுப்பினர் ஆகியோருடைய நலனுக்காக சென்ற ஆண்டில் இந்த ஆண்டுக்கு 40 லட்சம் ரூபாய் அதிகமாக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வரவுச் செலவுத் திட்டத்தில்

3rd March 1958] [Sri M. Ethirajulu]

இதற்காக 233 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். 15,000 மாணவர்களுக்கு உதவிச் சம்பளம் வழங்க 28 லட்ச ரூபாயும், 12,000 மாணவர்கள் விடுதிகளில் தங்கி படிக்க மானியமாக 22 லட்ச ரூபாயும், ஹரிஜனப் பள்ளியில் படிக்கும் மாணவர்களுக்கு மத்தியான உணவுக்காக 27 லட்ச ரூபாயும், 5,000 வீடுகள் கட்டுவதற்கு மானியமாக 27 லட்ச ரூபாயும், 5,800 ஜோடி காளை மாடுகள் வாங்குவதற்கு மானியமாக 18 லட்ச ரூபாயும், 175 கிணறுகளுக்கு ரூ. 5 லட்சமும், சிறு குடிசை தொழிலுக்கு ரூ. 9 லட்சமும் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதை எல்லாம் பார்க்கும்பொழுது இன்னும் பின்தங்கிய வகுப்பினர்மீதுச் சேர்ந்த மாணவர்களுக்கு சலுகைகளை அளிக்க அதிகமான தொகை ஒதுக்க வேண்டுமென்று நான் அரசாங்கத்தை வற்புறுத்திக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இது மிகவும் குறைவானதுதான். எத்தனையோ மாணவர்கள் தங்களுடைய ஊர், பெயர், இனம் மூன்றையும் மாற்றிக் கொடுத்து தவறான வழியிலே இந்தப் பின்தங்கிய மாணவர்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய சம்பளச் சலுகையைப் பெறுவதற்கு நான் என்பதை நான் அரசாங்கத்திடம் பல தடவை வற்புறுத்திச் சொல்லியிருக்கிறேன். இந்தத் தவறு எங்கே ஏற்படுகிறது, எப்படி ஏற்படுகிறது என்றால், அடிப்படையிலேயே சர்ட்டிபிகேட் வாங்கும்பொழுது மணியக்காரர்கள் சரிவரப் பரிசீலனை செய்யாமல் கையெழுத்துப் போடுவதும், அதன்பேரில் தாசில்தார் கையெழுத்துப் போடுவதுமான ஒரு தவறான சூழ்நிலை வழக்கமாக ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை நான் மீண்டும், மீண்டும் இந்தச் சபையில் சொல்லியிருக்கிறேன். அவ்விதமான ஒரு சூழ்நிலை இனியும் ஏற்படாமல், பின்தங்கிய வகுப்பினரைச் சேர்ந்த மாணவர்கள் என்றால், எந்த நிலையில் உள்ளவர்கள், அவர்களுடைய பொருளாதார நிலை என்ன என்பதையெல்லாம் சரிவரப் பரிசீலனை செய்து, ஏழை பின்தங்கிய சமுதாயத்தாருக்கே போய்ச் சேர வேண்டும் என்று வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன். அவ்வாறு சம்பளச் சலுகை கொடுப்பதற்கு பரிசீலனை செய்ய ஒரு தனிக் கமிட்டி நியமித்தால்கூட நன்றாக இருக்கும். அல்லது, சட்ட சபை அங்கத்தினர் களுக்காவது அந்த சர்ட்டிபிகேட்டுகளை அனுப்பி, அந்த மாணவர்கள் உண்மையாகவே பிற்பட்ட வகுப்பினரைச் சேர்ந்தவர்களா, இல்லையா, என்று பரிசீலனை செய்யச் சொல்ல வேண்டும். அவ்வாறு செய்தால் சட்ட சபை மெம்பர்கள் இது விஷயத்தில் உண்மையைக் கண்டறிந்து சொல்லுவதற்குத் தயாராக இருக்கிறார்கள் என்பதை நான் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். தவறாக சம்பளச் சலுகையை ஏமாற்றிப் பெற்றிருந்தால் அவர்களிடமிருந்து மீண்டும் வாங்கிய தொகையை வாங்குவதோடு, தவறாக சர்ட்டிபிகேட் கொடுத்தால் அவர்கள்மீது நடவடிக்கை எடுக்கலாம்.

அடுத்தபடியாக, வேலையில்லாத திண்டாட்டம் இன்றைக்கு நமது நாட்டில் அதிகமாக இருந்து வருகிறது என்பதைப் பல பேர்களும், கீழ் சபையிலும் மேல்சபையிலும் எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறார்கள். நாம் அந்த வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை ஒழித்துத்தான் ஆக வேண்டும். அதற்காக எத்தனையோ தொழிற்சாலைகளிலும், சர்க்கார் உத்தியோகங்களிலும் கூட இடம் ஒதுக்கியிருக்கிறோம். இருந்தாலும், ஒரு மணி நேரத்தில் 1,600 பேர்கள் பிறக்கிறார்கள், 1,100 பேர்கள் இருக்கிறார்கள் என்றால், மக்கள் பெருக்கம் அதிகமாகத்தான் ஆகிக்கொண்டு வருகிறது என்பதை அவர்கள் மறந்து விடுகிறார்கள். அதிகமாக மக்கள் பெருகிக் கொண்டு போவதைத் தடுப்பதற்கும், வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்குவதற்கும் நாம் பெரு முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். ஒரு நல்ல வழியைப் பின்பற்ற வேண்டும். இப்பொழுது உத்தியோகத்தில் இருப்பவர்கள் 55 வயது வரை என் நீடித்து இருக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்கிறேன். அவர்கள் 18 அல்லது 25 வயதிலிருந்து சர்க்கார் உத்தியோகத்தில் இருந்துவருவது நாம் அறிந்த விஷயம். இருபத்தைந்து வருஷ காலம் வேலை செய்த பிறகு என் அவர்கள் ரிடையராகக் கூடாது என்பதுதான் என்னுடைய கோரிக்கை. அப்படி அவர்கள் 50-வது வயதில் வேலையை விட்டுப் போனால், தங்களுக்குத் தள்ளாத வயதில் ஓய்வு

5-20
p.m.

[Sri M. Ethirajalu]

[3rd March 1958]

எடுத்துக் கொள்ளலாம். அவர்களுக்குப் பதிலாக வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தில் அவதிப்படும் இளைஞர்கள் உத்தியோகத்திற்கு ஏராளமாக வர முடியும். அது நல்லதொரு திட்டமாக இருக்கும். ஆகவே ரிடையாராகும் வயதை 55-லிருந்து 50-ஆகக் குறைக்க வேண்டுமென்று நான் அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

SRI V. V. RAMASWAMI : மந்திரிகளின் வயது ?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : They get employment after 50 years.

* **SRI M. ETHIRAJALU :** இன்று நமது ராஜ்யத்தில் ரிப்யூஸ் பிரிண்டுக் காகிதம் அதிக விலை விற்பதற்குக் காரணம் தெரியவில்லை. சென்ற இரண்டு, மூன்று மாதங்களுக்கு முன்னதாக ஒரு ரீம் 17 ரூபாயாக இருந்தது, இன்றைக்கு 23 ரூபாயாக விற்பதற்குக் காரணம் தெரியவில்லை. கேட்டால் போதுமான இருக்குமதி கிடைக்கவில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். அதே மாதிரி போட்டோ எடுப்பதற்கு வேண்டிய பொருள்களின் விலையும் அதிகமாகியிருக்கிறது. அதற்கும் காரணம் தெரியவில்லை. கேட்டால், இறக்குமதி கிடைக்கவில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். இதனால் பேப்பர் வியாபாரிகள் பிளாக் மார்க்கெட்டில் கொள்ளை லாபம் அடிக்கிறார்கள். இதைத் தடுப்பதற்கு அரசாங்கம் உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். சாதாரணமாக இந்த விலை உயர்வின்ால் சிறு பத்திரிகைத் தொழில் நடத்துபவர்கள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். மக்கள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். இந்த விலை உயர்வின் காரணத்தை அமைச்சர் அவர்கள் தங்கள் பதிலிலே சொல்ல வேண்டுமென்று தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இந்த நாட்டில் எத்தனையோ சுகத் தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய வேலை முறை, ஓய்வு நேரம், வாழ்க்கை நிலை முதலியவைகள் இன்னும் சரியாக நம் ராஜ்யத்தில் கவனிக்கப்படவில்லை. ஹோட்டல் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை நிலை உயர்வதற்காக, அவர்களுக்குச் சம்பள வசதி, லீவு வசதி, ஓய்வு நேரம், முதலியவைகளைச் செய்துகொடுப்பதற்காக நமது தொழில் அமைச்சர் கூட்டம் கொண்டு வரப்போகிறார்கள். அதைப்போல பல தொழிலாளர்கள் இந்த ராஜ்யத்தில் இன்னும் இருக்கிறார்கள். அந்தத் தொழிலாளிகளின் நிலையை உயர்த்துவதற்கும், அவர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவதற்கும் வேண்டிய வசதிகளையெல்லாம் செய்து கொடுக்க பெரு முயற்சி அமைச்சர் அவர்கள் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று நான் தாழ்மையுடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன். குறிப்பாக, சலவைத் தொழிலைச் செய்கின்ற தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை நிலையை உயர்த்தவேண்டுமென்று எத்தனையோ வகுப்புகளாக இந்தச் சட்ட சபையில் கேட்டுக்கொண்டு வந்தும் கூட, இன்று வருஷங்களாக இந்தச் சட்ட சபையில் கவிர் வேறு எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் வரை அரசாங்கம் கல்வியைத் தவிர வேறு எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுக்காதது கண்டு வருந்துகிறேன். சலவைத் தொழிலாளர்கள் முன்னேற சலவைத் துறைகள் கட்டிக்கொடுக்க மாடி கேட்கிறார்கள் என்ற எண்ணம் அடியோடு மாறவேண்டும். அது அவர்கள் தொழில் முன்னேற்றத்திற்கு அல்ல; பொது மக்கள் சுகமாக, வியாதி பரவாமல் வாழ்வதற்கு என்பதை சர்க்கார் மறக்கக்கூடாது. பொது மக்கள் வியாதியின்றி வாழ வசதியாக இருக்கும் என்பதை நாட்டு மக்களும் சர்க்காரும் அறிய வேண்டுமென்பதை நான் இச்சபையில் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். மக்களுக்காக உழைக்கும் சலவைத் தொழிலாளர்களுடைய நிலை உயர்த்தப்படவேண்டுமென்று பல வருஷங்களாக நான் கெஞ்சிக் கேட்கும் பயனற்ற தாகப்போய்விட்டது. இந்தக் கோரிக்கை எப்பொழுது திரும்பித் தெரியவில்லை. நமது தொழிலமைச்சர் இருக்கும்பொழுதே இந்த விஷயத்தை நன்றாகப் பரிசீலனை செய்து ஆவன உடனடியாகச் செய்வார்கள் என்று நம்புகிறேன். அவர்கள் 20, 30 வருஷங்களாக ஒவ்வொரு குடும்பத்தாருக்கும் தெழில் செய்து கொடுத்துவிட்டு வயோதிக காலத்தில் தங்களுக்கு எந்தவிதமான பிரதி பிரயோஜனம் இல்லாமலும் தங்கள்

3rd March 1958]

[Sri M. Ethirajalu]

சந்ததிகளை நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கு ஏற்பக் கொண்டு செல்ல வழியில்லாமலும் கடைசி காலத்தில் தவிக்க விட்டு அந்தக் குடும்பங்கள் இருக்கும் இடம் தெரியாமல் மறைந்துவிடுகின்றன. சலவைத் தொழிலாளர்களுடைய வாழ் நிலையை எண்ணிப் பார்க்கும் பொழுது உழைப்பவர்கள் மனம் கங்காமல் இருக்க முடியவில்லை. அவர்கள் கூலியும் இதுவரை உயர்ந்தபாடிಲ್ಲ. அவர்களுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுப்பதாகச் சொல்லி அதுவும் ஏமாற்றப்பட்டது. ஆகவே, எல்லா வற்றையும் உடனடி கவனிக்கக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்தபடியாக இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தைத் தயாரித்த அறிவின் சிகரம் என்று சொல்லக்கூடிய நமது நிதி அமைச்சர் அவர்களையும் இந்த சபைத் தலைவரையும் அமைச்சர் குழுவையும் நான் பாராட்டுகிறேன். அரசாங்கம் நல்ல முறையில் நடக்க வேண்டும், நாட்டு மக்கள் அதில் பங்கு கொள்ள வேண்டுமென்ற உணர்ச்சியோடு இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தைத் தயாரித்ததற்கு, குறிப்பாக காமராஜ் மந்திரி சபைக்கு என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொண்டு, என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* **SRI K. V. RAMASWAMY :** மதிப்பிற்குரிய சபைத் தலைவர் அவர்களுக்கும், மற்றுமுள்ள என்னை சகோதர சகோதரிகளுக்கும் என்னுடைய வணக்கம் உரித்தாகுக. இன்றைய தினம் நான் பேச ஆசைப்பட்டேன். ஆனால் இங்கு அதிகமாக நண்பர்கள் சபையில் இல்லாமல் இருப்பதுபற்றி நான் மிகவும் வருத்தத்தோடு பேசுகிறேன். நான் சில இடங்களிலே போய் பேசுவது உண்டு. இரவு மூன்று மணி, நான்கு மணிக்குக் கூட கூட்டங்கள் நடத்தியிருக்கிறேன். அந்த சந்தர்ப்பத்தில்கூட மக்கள் அந்த இடத்திலேயே தனாலிலே படுத்து எழுந்திருந்து பிரசங்கங்களைக் கேட்பதற்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள் என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது. அந்த சந்தர்ப்பங்களில் பணியாக இருந்தாலும் சரி, மழை இருந்தாலும் கூட, அல்லது கோடை காலத்தில் வெய்யில் இருந்தாலும் கூட, சில இடங்களில் கூட்டங்கள் நடப்பது உண்டு. அதிலும் எல்லென் காலத்தில் இடைவிடாது இம்மாதிரி ஒவ்வொரு இடத்திலும் கூட்டம் நடப்பது உண்டு. மக்கள் காத்திருந்து பிரசங்கங்களைக் கேட்பது உண்டு. அந்தக் கூட்டங்களுக்கு வருபவர்களுக்குச் சம்பளம் கொடுப்பதில்லை, அல்லது வேறு 'பேட்டா' கொடுப்பதில்லை. ஆனால் நாம் அனைவரும் பொது மக்களுடைய பணத்தை சர்க்காரிடமிருந்து சம்பளமாகவும் 'பேட்டா' வாங்கவும் வாங்குகிறோம். இதை நாம் அனைவரும் மனதில் வைத்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அப்படி இருந்தும் கூட, இந்தக் கூட்டத்தில் 'கோரம்' இல்லாமல் போய்விடுமோ என்பதற்காக, 'அமருங்கள், அமருங்கள்' என்று சொல்லக்கூடிய நிலைமை ஏற்படுவதைப் பார்த்தால், மிகவும் வெட்கக்கேடாக இருக்கிறது என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஏன் இங்கே நாம் வீற்றிருக்கிறோம் என்பதை நாம் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். மக்களுக்காக நல்ல காரியங்களை நிறைவேற்றவேண்டுமென்பதற்காகத் தான் நாம் இங்கே விவாதங்கள் நடத்துகிறோம். அப்பேர்ப்பட்ட அரிய சந்தர்ப்பம் இது. மனித வாழ்க்கையில் கிடைக்கக்கூடிய நேரம் என்பது ஒரு மாணிக்கத்தைப் போன்றது. அதுவும் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளாக இருப்பவர்களின் நேரம் பொறுக்கியெடுக்கப்பட்ட மாணிக்கத்தைப் போன்றது. அந்த நிலையில் நாம் அனைவரும் இங்கு வந்திருக்கிறோம் என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது. அதை மனதில் வைத்துக்கொண்டு நல்ல காரியங்களை நிறைவேற்றவேண்டியது நமது கடமை. தேச பக்தர்களாக இருக்கக்கூடிய பல அங்கத்தினர்கள் நாம் இன்று சத்திரம் பெற்றுவிட்டதாக நினைக்கலாம். ஆனால் சத்திர நாட்டில் மக்கள் சத்திர திரமாக வாழ்வதற்கு வகை செய்யவேண்டியது நம்முடைய பெரிய கடமையாகும் என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. நம் கடமையை நாம் முதலில் உணர வேண்டும். நாம் ஒவ்வொருவரும், அவரவர்களுடைய ஊர்களுக்கும், நம் நாட்டு மக்களுக்கும் என்ன செய்யவேண்டும் என்பதை அறிந்து கொண்டு, அவைகளைச் செய்வதற்கு ஆர்வம் கொள்ள வேண்டும். அதுதான் என் விருப்பம். ஆகவேதான் நம்மிடமுள்ள குறையை நான் முதலில் குறிப்பிட்டேன்.

[Sri K. V. Ramaswamy]

[3rd March 1958]

(Deputy Chairman in the Chair.)

நம் நாடு முன்னேறி, நம் நாட்டு மக்கள் நல்வாழ்வு வாழ வேண்டுமானால், நம் நாட்டில் எது மிகவும் முக்கியமாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டும்? நம் நாட்டில் விவசாயம்தான் மிகவும் முக்கியமாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டும். நம் நாட்டில் விவசாயிகள்தான் மிகவும் முக்கியமானவர்கள். அவர்கள் தான் இந்த நாட்டை உயலிக்கிறார்கள். இந்த நாட்டில் இப்போது ரூ. 5,000, ரூ. 10,000 மாதச் சம்பளம் வாங்குபவர்களும் இருக்கிறார்கள்; வயலில் உழைத்து நான் ஒன்றுக்கு 4 அணு வீதம் கூலி பெறுபவர்களும் இருக்கிறார்கள். இப்படி நான் ஒன்றுக்கு 4 அணு கூலி பெறும் விவசாயத் தொழிலாளி, தன் சிரமத்தையும், பசியையும் பார்க்காமல், தன் உழைப்பை உலகத்திற்கு மிகவும் அவசியம் என்ற உத்தமமான மனப்பான்மையுடன் வயலில் வெகு நேரம் உழைக்கிறான். அவனிடம் கடிக்காரம் இருக்காது. 'வயலை விட்டு வெளியே செல்லலாமா? காப்பி சாப்பிடலாமா?' என்று அவன் நினைக்கமாட்டான். சில தொழிற்சாலைகளில் வேலை ஆரம்பிக்கும் நேரத்திலும் வேலை முடியும் நேரத்திலும் மணி அடிப்பது உண்டு. வயலில் மணி அடிக்கப்படுவதில்லை. மணி அடித்தாவி விட்டதா? நாம் போகலாமா? என்று விவசாயி பார்க்கமாட்டான். மணலொட்டியை எடுத்துக்கொண்டு வயலில் வேலை செய்ய ஆரம்பித்தால், அவன் வேலை செய்துகொண்டேயிருப்பான். அப்படி வயலில் வேலை செய்யும்போது, அவனுக்குத் தாகம் எடுத்தால் தண்ணீர் குடிப்பதற்காக அவன் கொஞ்ச தூரத்திலிருக்கும் கிணறு வரை செல்லமாட்டான். அப்படிச் சென்றால் நேரம் வீணாகிவிடும் என்ற காரணத்தால், அவன் வயலுக்குச் செல்லும் போது ஒரு பாளையில் தண்ணீர் எடுத்துக்கொண்டு செல்லான். தாக மெடுக்கும்போது அந்தத் தண்ணீரைக் குடிப்பான். தினம் 4 அணுக் கூலி பெறும் விவசாயத் தொழிலாளி அப்படி உழைக்கும்போது, ரூ. 150 மாதச் சம்பளமும் சபைக் கூட்டத்தின்போது சபைக்கு அவர்கள் வரும் ஒவ்வொரு தினத்திற்கும் ரூ. 12½ படியும் பெறும் சட்ட சபை அங்கத்தினர்கள் சபையில் பெரும்பாலும் இருப்பதில்லை. கனம் அங்கத்தினர்கள் சபையின் கௌரவத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று நான் அவர்களைத் தாழ்மையுடனும் பணிவுடனும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

5-30
p.m.

விவசாயத் தொழிலாளர்களின் கஷ்டங்களை நீக்க வேண்டியது சர்க்காரின் முதல் கடமை ஆகும். 'உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார், மற்றெல்லாம் தொழுதுண்டுகொண்டு மின்செல்பவர்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. உழவர்களுக்கு அவ்வளவு மதிப்பை நம் முன்னோர்கள் கொடுத்திருந்தார்கள். காங்கிரஸ் சர்க்கார் விவசாயிகளுக்குப் பல நன்மைகளைச் செய்திருக்கிறது. முதலில், விவசாயிகளின் கடன் பளுவை மிகவும் குறைத்திருக்கிறார்கள்; அதற்காகக் கடன் நிவாரணச் சட்டம் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். மேலும், விவசாயக் காரியங்களுக்காகக் கிணறுகள் வெட்டுவதற்கு அரசாங்கத்தார் கடன்கள் கொடுத்திருக்கிறார்கள். மழை பெய்யாத இடங்களில் பல சமயங்களில் வரி வஜா செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வளவு காரியங்களை சர்க்கார் செய்தாலும் விவசாயிகள் அவைகளால் பூரணமாகப் பயனடைய முடியவில்லை. விவசாயிகளுக்கு சர்க்கார் கடன் கொடுக்கும் விஷயத்தில், கிராமக் கர்ணமிடமிருந்தோ மணியக்காரரிடமிருந்தோ விண்ணப்பத்தில் கையெழுத்து வாங்கி வந்தால்தான், விவசாயிகளுக்கு உத்தியோகஸ்தர்கள் கடன் கொடுக்கிறார்கள். இதன் காரணமாகக் கடன் வாங்கும்போது, பல விவசாயிகள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். கடன் வாங்கும்போது விவசாயிகள் பலருக்குக் கமிஷன் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. விவசாயி நூறு ரூபாய் கடன் வாங்க வேண்டியிருக்கிறது. இந்தக் கமிஷனில் யார் யாருக்குப் பங்கு உண்டு என்பது வேறு விஷயம். எப்படியோ ரூ. 15 அவன் கையைவிட்டுப் போய்விடும். இந்த நிலைமை மாற வேண்டும். இது சம்பந்தமாக, அவசியமான எச்சரிக்கை உத்தரவுகளைத் தாசில்தார்களுக்கும் கிராம அதிகாரிகளுக்கும் சர்க்கார் அனுப்ப வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மேலும், கடனை வாங்கி வரும் போது விவசாயிகள் பலர் அதைப் பறிகொடுத்து விடுகிறார்கள். தாலுகா ஆபீசிற்குச் சென்று கடன் தொகையைப் பெற்றுக்கொண்டு, ரயிலிலோ

3rd March 1958] [Sri K. V. Ramaswamy]

பஸ்விலோ தங்கள் கிராமத்திற்கு வந்து சேருகிறார்கள். அப்படி வரும் போது அவர்கள் பணத்தைப் பறிகொடுத்து விடுகிறார்கள்; யாரோ அதைத் திருடிவிடுகிறார்கள்; பிறகு வீட்டிற்கு வந்த பிறகுதான் தங்கள் பைகாலியாக இருப்பதை அவர்கள் பார்க்கிறார்கள். இந்த நிலைமையும் மாற வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, நில அடமான பாங்குகளைப்பற்றி சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். நில அடமான பாங்குகளிலிருந்து விவசாயிகள் கடன்களைக் காலா காலத்தில் பெற முடிவதில்லை. 'கலியாணத்திற்குப் பணம் கேட்டால் கருமாதிக்குப் பணம் கிடைக்கிறது' என்று சொல்வதுண்டு. அந்த மாதிரி நில அடமான பாங்கிலிருந்து விவசாயிக்குக் கடன் பெறு தார்தமாகக் கிடைக்கிறது. நில அடமான பாங்குகாரர்கள், கடன் கேட்கும் விவசாயிகளிடம் பல பழைய காலத்து தஸ்தாவேஜைகளைக் கேட்கிறார்கள். இவைகளை விவசாயிகள் எளிதில் தேடிக்கொடுக்க முடிவதில்லை. பலர் இவைகளைக் கொடுக்கவே முடிவதில்லை. இதன் காரணமாக விவசாயிகள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். ஆகவே, விவசாயிகளுக்குக் காலா காலத்தில் நில அடமான பாங்குகளிலிருந்து கடன் கிடைக்கக்கூடிய வகையில் விதிகளைத் தளர்த்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். குடியானவர்களுக்குச் சில நன்மைகளை சர்க்கார் செய்திருக்கிறார்கள். இன்னும் என்ன நன்மைகளை அவர்களுக்கு சர்க்கார் செய்ய வேண்டுமென்பதைப்பற்றிப் பின்னர் சொல்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, விவசாயிகளினால் சர்க்காருக்கு என்ன லாபம் என்பது கேள்வி. விவசாயிகள் சர்க்காருக்குக் கந்தாயம் கொடுக்கிறார்கள். அவர்கள் கிஸ்தி கொடுப்பதை எக்காரணத்தைக் கொண்டும் நிறுத்த முடியாது. அவர்களிடமிருந்து கிஸ்தியை அவசியம் வாங்கியே தீருகிறோம். இரண்டாவதாக, விவசாயிகள் தானியத்தையும், மற்ற விளைபொருள்களையும் பயிர் செய்கிறார்கள். நான் கவர்னர் பேருரையின் மீது விவாதம் நடந்தபோது, புகையிலைப் பயிரைப்பற்றிப் பேசியது எல்லோருக்கும் ஞாபகம் இருக்கும் என்று எண்ணுகிறேன். புகையிலையைப் பயிர் செய்வதால் என்ன லாபம் என்பதுபற்றி உங்களுக்குச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். புகையிலைக்கும், சர்க்காருக்கும் என்ன சம்பந்தம் என்று நீங்கள் கேள்வி. ஒரு ஏக்கரில் புகையிலை விவசாயம் செய்தால், 15 மூட்டை நிலைக்கலாம். ஒரு ஏக்கரில் புகையிலை எடுக்கலாம். இதைக் குழிப் பிடித்து 30 மூட்டை வரையில் புகையிலை எடுக்கலாம். இதைக் குழிப் புகையிலை என்று சொல்லுவார்கள். வரப்புப் புகையிலை என்பது வேறு. குழிப் புகையிலைக்கு ராத்தல் ஒன்றுக்கு 8 அணு வரி. ஒரு மூட்டைக்கு 80 ராத்தல். சராசரியாகப் பார்க்கும்பொழுது ஒரு ஏக்கருக்கு 22 மூட்டை புகையிலை கிடைக்கலாம். ஆக, 1,700 ராத்தலுக்கு மொத்தம் 880 ரூபாய் வரி கொடுக்கிறார்கள். ஒரு ஏக்கர் நிலத்தில் மூன்று மாதம் விவசாயம் செய்யக்கூடிய ஒரு விவசாயி புகையிலைப் பயிருக்காக 880 ரூபாய் நம் சர்க்காருக்கு வரியாகக் கொடுக்க வேண்டுமென்பதை நான் இந்த சபையிலே தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இவ்வளவு வரி ஒரு லட்சாதிபதி கூடக் கொடுக்கிறாள் என்பது அடுத்த கேள்வி. அப்படி வரி கொடுக்கக்கூடிய குடியானவனுக்கு நாம் என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறோம்? அவர்களுக்கு என்ன சலுகைகள் செய்து கொடுக்கிறோம் என்பதை ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டிய நிலையிலே நாம் இருக்கிறோம். அப்படியிருக்கக்கூடிய குடியானவனுக்கு என்ன கஷ்டம் ஏற்படுகிறது என்றால் தன்னுடைய நிலத்திற்கு மண், ஒரு போன்றவைகளைக் குளங்களிலிருந்து எடுத்துச் செல்லுவதற்குப் போதுமான ரோடு வசதி கிடையாது. அந்த ரோட்டில் போகும்பொழுது ஒரு சக்கரம் மேலும், மற்றொன்று கீழமாக இருக்கும். மேட்டில் ஏறும்பொழுது மாட்டின் கழுத்து வீங்கிக்கொண்டு விடுகிறது. இம்மாதிரியான பல உபத்திரவங்கள் குடியானவனுக்கு ஏற்படுகின்றன. இந்தக் கழுத்து வீங்கியிருக்கும் மாட்டை ஒட்டிக்கொண்டு சந்தைக்குப் போனால், அங்கே எம் தர்மராஜன் மாதிரி எஸ்.பி.லி.வ. இன்ஸ்பெக்டர்கள் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இந்த விவசாயியின் மாட்டைப் பார்த்து வுடன் 'நிறுத்து' என்கிறார்கள். உடனே விவசாயி 'எஜமான், ஒன்று மில்லை என் கழுத்திலே!' என்று சொல்லுகிறான் 'மாட்டின் கழுத்திலே' என்பதற்குப் பதிலாக. இது ரொம்பப் பரிதாபகரமாக

5-40
p.m.

[3rd March 1958]

அடுத்தபடியாக, விவசாயிகளுடைய குறைபாண்டு பற்றியது. இது ரொம்பவும் முக்கியமானது. அது சம்பந்தப்பட்ட மந்திரி அவர்கள் இத்கே இருந்தார்கள். இப்பொழுது அவர் வெளியே போயிருக்கிறார் என்று நினைக்கிறேன். காரணம் குடியானவர்களுக்கு இன்றியமையாத விஷயம். ஆரம்ப காலத்தில் பம்புசெட்டு வைப்பதற்கு வேண்டிய பணத்தை சர்க்காரே கடனாகக் கொடுத்து உதவினார்கள். பிற்பாடு 'வரவா மாமியார்' கழுவை போல் ஆனார், என்று சொல்லுவது போல் நிலைமை மோசமாகிவிட்டது. கரண்டு உபயோகப்படுத்தினதும், உபயோகப்படுத்தாவிட்டாலும் இத்தனை வருடங்களுக்கு என்று ஒப்பந்தம் ராங்கப்படுத்திது. ஒரு ஹார்ஸ் பலருக்கு இத்தனை என்று கணக்குப் போட்டு அதை முட்டிலிலேயே குடியானவர்கள் தலையில் வைத்து அழுத்துகிறார்கள். குடியானவன் பயிர் காய்கிறது என்று கவலையினால், நீட்டிய இடத்தில் கையெழுத்துப் போட்டு விடுகிறான். 'சப்பையா கவுண்டர்', மாரி 'கவுண்டர்' என்று பேரைக் கூப்பிட்டவுடன் கரண்டு வேண்டுமென்ற ஆவலினால் கையெழுத்துப்போட்டு விடுகிறான். இம்மாதிரியான சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது.

அதேதபடியாக கரெண்டு கனெக்ஷன் கொடுத்து பம்புசெட்டை மாட்டு வதற்கு, அதற்கான பரீக்கை பாஸ் செய்து செரிடிபேக்ட் வாங்கியிருப்பவர்கள் தான் அந்த வேலையைச் செய்யவேண்டும் என்று சர்க்கார் புதியதாக விதி போட்டிருக்கிறார்கள். இதுபற்றிக் குடியானவனுக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. அதனால் சர்க்கார் தனக்குப் பாதகம் செய்கிறார்கள் என்ற மனப்பான்மை தான் அவன் உள்ளத்தில் வளர்ந்துவருகிறதே தவிர, சர்க்கார் தனக்கு ஒன்றும் சலுகை செய்ததாக அவன் உள்ளத்திலே உணர்ச்சி ஏற்பட வில்லை. யுத்த காலத்தில்தான் இந்த சர்சார்ஜ் போடப்பட்டிருந்தது. இன்னும் கூட அந்த சர்சார்ஜ் போடவேண்டுமா என்று நான் கேட்கிறேன். மக்கள் 'நீங்கள் தான் எம்.எல்.லி, ஆக ஆகிவிட்டீர்களே; இந்தக் குறைகளை எடுத்துச் சொல்லக்கூடாது', என்று என்னைக் கேட்கிறார்கள். ஆகவே, அவர்களுடைய குறைகளை இந்தச் சபையில் எடுத்துச் சொல்ல முன்வந்துள்ளேன். அதே மாதிரி அந்த மக்களிடம் போய் 'நீங்கள் சொன்ன குறைகளை சபையில் எடுத்துச் சொல்லிவிட்டேன்' என்று தெரிவித்த பிறகு தான் நான் வீட்டிற்குப் போவேன். இந்தத் தொல்லைகளை நீக்கவேண்டும். யார் வேண்டுமானாலும் பம்பு பண்ணுவதற்கும் இடமளிக்கும் வகையில் விதி வகுக்க வேண்டும். இப்போது இருக்கும் முறை சரியாக அமல் நடக்கவில்லை. சம்பந்தப்பட்ட பத்திரத்தில் கையெழுத்துப்போடும் உத்தியோகஸ்தர், எந்தத் தோட்டத்தில் கிணறு இருக்கிறது என்றும், எங்கே யார் பம்புசெட்டை நிறுவகிறார் என்றும் பார்ப்பதில்லை. அவர் எங்கேயோ இருந்துகொண்டு கையெழுத்துப்போட்டு விடுகிறார். நாம் இவ்வளவையும் பார்த்துக்கொண்டு சகித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். வெள்ளைக்காரர்கள் காலத்தில் உத்தியோகஸ்தர்கள் செய்த அக்கிரமங்களை எதிர்த்து ஆர்ப்பாட்டம் செய்த நாம் இன்று இப்போர்ப்பட்டவர்களை விட்டுவைத்திருக்கிறோம்.

APR 1967

[illegible]

[Sri K. V. Ramaswamy]

[3rd March 1958]

விவசாயிகளின் நிலைமையைப் பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தேன். விவசாயிகளின் நலனுக்காக இன்னும் என்ன காரியங்களைச் சர்க்கார் செய்யவேண்டும்? இது சம்பந்தமாக, எனக்கு முன்பு பேசிய கனம் அங்கத்தினர்கள் ரொம்ப அழகாகப் பேசினார்கள். எங்கள் ஜில்லாவில் நிறைய மில்கள் தோன்றிவிட்டதால், பல விவசாயிகள் மில் தொழிலாளர்களாக ஆகிவிட்டனர். விவசாயத் தொழிலில் ஈடுபடுவதை அவர்கள் கேவலமாக நினைக்கிறார்கள். 'மண்வெட்டியை எடுத்து மண்வெட்டுவதா!' என்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். விவசாயி ஒரு பெரிய பாட்டாளி. அவன் அதிகாலையில் எழுந்திருப்பான். அதிகாலையில் எழுந்திருக்க வேண்டுமானால் நமக்கு 'அலாரம்' வேண்டும். அதிகாலையில் எழுந்து ரெயிலுக்குப் போக வேண்டியிருந்தால், நாம் கடிக்காரத்தின் அலாரத்தைத் திருப்பி வைத்துவிடுவோம். ஆனால் கிராமத்தில் விவசாயிக்கு 'கொக்கரக்கோ, கொக்கரக்கோ' என்ற அலாரம்தான் இருக்கும். அது என்றும் அதிகாலையில் தவறாமல் ஒலிக்கும். அப்படிச் சத்தம் போடும் கோழிக்கு கடிக்காரத்திற்குச் சாவி கொடுப்பது போல் சாவி கொடுக்க வேண்டாம். அது விவசாயியை அதிகாலையில் தினைநோறும் எழுப்பி விட்டுவிடும். அதற்காகத்தான் அவன் கோழி வளர்க்கிறான். அவன் அதி காலையில் எழுந்து வயலுக்குச் சென்று விவசாய வேலைகளைச் செய்வான். அப்படிப் பாடுபடும் விவசாயி அந்த அந்தக் காலத்தில் அந்த அந்த விவசாய வேலைகளைச் செய்ய வேண்டும். அவன் நேரத்தைக் கணக்குப் பார்த்துக்கொண்டு, சில கட்டங்களில் வேலையை நிறுத்திவிட்டால் விவசாயத்தில் சரியான பலனை அடைய முடியாது. உதாரணமாக, புகை நல்லது; இல்லாவிட்டால், புகையிலை புராவும் பிரயோஜனமற்றதாகி விடும். ஆகவே விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கு வேலை நேரத்தை நிர்ணயிக்க முடியாது. ஹோட்டல் தொழிலாளர்களுக்கு வேலை நேரம் நிர்ணயிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இன்னும் ஹோட்டல் தொழிலாளர்களின் வேலை நேரம் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதேமாதிரி கூலித் தொழிலாளியின் வேலை நேரம் நிர்ணயிக்கப்பட்டுவிட்டால், கூலியைச் செய்துகொள்ளப் போகிறவர்கள் திண்டாட வேண்டியதுதான்; பாதி கூலியைச் செய்துவிட்டு நன் வேலையைக் கூலித் தொழிலாளி நிறுத்திவிட்டால் கூலியைச் செய்து கொள்ளச் சென்றவர் திண்டாட வேண்டியதுதான். (சிரிப்பு). இப்படிப்பட்ட தொழிலாளர்களின் வேலை நேரத்தை நிர்ணயிக்க முடியாது. விவசாயத் தொழிலாளர்களின் வேலை நேரத்தை நிர்ணயிக்கமுடியாது. மில் தொழிலாளியின் வேலை நேரத்தை நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். வேலை ஆரம்ப நேரத்திற்கான மணி அடிக்கப்பட்டவுடன், மில் தொழிலாளி வேலைக்கு வருகிறான். வேலை முடியும் நேரத்திற்கான மணி அடிக்கப்பட்டவுடன், அவன் வீடு திரும்புகிறான். விவசாயத் தொழிலாளியின் வேலை நேரம் நிர்ணயிக்கப்பட்டால், விவசாயம் பாதிக்கப்படும். விவசாயத் தொழிலாளி அந்த வேலைகளைச் செய்கிறான். குளங்களிலிருந்து நிலங்களுக்குத் தண்ணீர் பாய்ச்ச ஆரம்பித்தால், அவன் எல்லா நிலங்களுக்கும் தண்ணீர் பாய்ச்சிவிட்டுத் தான் வீடு திரும்புகிறான். சில நிலங்களுக்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சிவிட்டுத் திரும்பினால் விவசாயம் சரியான நடக்காது. அதேமாதிரி நடை நடக்கும்போதும், நேரமாகிவிட்டால் அவன் வேலையைப் பாதியில் நிறுத்துவதில்லை. சிறிது நேரமானாலும் நடவு நடை வேலையை முழு வதும் செய்துவிட்டுத்தான் வீடு திரும்புகிறான். விவசாயக் கூலி வேலைக்கு வரும்போதும் ஏதோ ஏறத்தாழ வருவான். ஆனால் வேலையைக் கடைசி வரையில் செய்துவிட்டுத்தான் வீட்டுக்குப் போவான். 'நானேக்கு எப் போது வேலைக்கு வருவாய்?' என்று விவசாயக் கூலியிடம் கேட்டால் 'பழைய சோற்று நேரத்திற்கு வருவேன்,' என்று சொல்வான். பழைய சோற்று நேரம் என்பது காலை 7½ மணி முதல் 10½ மணி வரையுள்ள நேரம். பத்தரை மணிக்கு மேல்தான் 'சோத' நேரம், வருகிறது. விவசாயக்கூலி வேலைக்கு ஏறத்தாழ வருவான். அவன் வேலைக்கு வரும் வழியில் அவன் வீட்டுக்கு வரும் பந்துகளைச் சந்தித்தால் அவர்களைத் தன் வீட்டிற்குக் கொண்டுபோய் அவர்களை உபசரித்துவிட்டு வேலைக்கு வரலாம்; அப்படி ஏறத்தாழ அவன் வேலைக்கு வரலாம். அப்படி அவன் தாமதித்து வேலைக்கு வந்தால் அதற்காக அவனுக்கு அபராதம்

3rd March 1958]

[Sri K. V. Ramaswamy]

போடப்படமாட்டாது. விவசாயத் தொழிலாளிக்கும், மற்றத் தொழிலாளி களுக்கும் வித்தியாசம் என்னவென்றால், விவசாயி நிலத்தில் இருக்கும் காய் கறி, விறகு இவைகளைச் சுதந்திரமாக எடுத்துக்கொள்ளுவான். செடியில் தக்காளிப் பழம் இருந்தால், அதைச் சுதந்திரமாகப் பறித்துச் சாப்பிடு வான். ஆனால் ஆபீசில் வேலை செய்யக்கூடிய தொழிலாளிகளுக்கு எங் கிருந்து விறகு கிடைக்கும், காய்கறி கிடைக்கும்? செக்ரடேரியட்டில் வேலை செய்பவர்களுக்குக் காகிதம்தான் கிடைக்கும். காகிதத்தை வேண்டுமானால் சாப்பிடலாம். அதைத் தவிர வேறு ஒன்றையும் சாப்பிட முடியாது.

SRI V. V. RAMASWAMI : தான்மேலில் சாப்பிடலாம்.

* SRI K. V. RAMASWAMY : அங்கே காச கொடுத்தால்தான் சாப்பிட லாம். மேலும் நடந்து போகவேண்டிய சிரமம் இருக்கிறது.

தான் முன்னால் பேசியபடி கரண்டு விஷயத்திலே ரொம்பவும் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

DEPUTY CHAIRMAN : இன்னும் 2 நிமிஷங்கள் தான் இருக்கின்றன.

* SRI K. V. RAMASWAMY : இந்த விஷயத்தை நாம் ஆராய்ந்து பார்த்து அதற்கு ஆவன செய்வது நமது முக்கியமான கடமை. லஞ் சத்தை ஒழிப்பதில் சர்க்கார், சபை அங்கத்தினர்கள் எல்லோரும் ஒத் துழைக்கவேண்டும். இன்னும் எனக்கு இரண்டு நிமிஷங்கள் தான் இருக் கின்றன என்று சொன்னார்கள். நான் அதில் ஒரு நிமிஷத்தை மிச்சப் படுத்தி என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொண்டால், மறுமுறை எனக்கு ஒரு நிமிஷம் கூடுதலாகப் பேசுவதற்கு அனுமதிப்பார் என்று நினைக்கிறேன். இவ்வளவு நேரம் பேசுவதற்கு எனக்கு உரிமை கொடுத்ததற் காகவும், என்னுடைய பேச்சைக் கொஞ்சம் பேர்களுடும் அமைதியோடும் ஆர்வத்தோடும் கேட்டதற்காகவும் என்னுடைய வணக்கத்தைச் செலுத் திக்கொண்டு, என்னுடைய அபிப்பிராயங்களைத் தீர்க்கமாக ஆலோசித்துக் கட்டமைக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு. என்னுடைய பேச்சை முடித் துக்கொள்ளுகிறேன். ஜெய் ஹிந்த்!

DEPUTY CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. tomorrow.

The House then adjourned.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 87. Notification issued with G.O. Ms. No. 4777 Revenue, dated 28th December 1957, regarding amendments to the Madras General Sales Tax Rules, 1939.

* 88. A short review of the activities of the certified school for the half-year ended 30th June 1957.

* 89. Notification issued with G.O. No. 4559, Revenue, dated 10th December 1957, regarding amendments to the Madras General Sales Tax (Turnover and Assessment) Rules, 1939.

* 90. Notification issued with G.O. Press No. 4560, Revenue, dated 10th December 1957, regarding amendments to the Madras General Sales Tax (Turnover and Assessment) Rules and the Madras General Sales Tax Rules, 1939.

* 91. Notification issued with G.O. No. 4504, Revenue, dated 4th December 1957, regarding amendments to the Madras General Sales Tax (Turnover and Assessment) Rules, 1939.

* Laid on the table of the House on 1st March 1958.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Tuesday, the 4th March 1958.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. CHERIAN) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Women Police

* 35 Q.—SRI T. PURUSHOTHAM: Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(a) whether any women have been recruited in the Police Force in this State;

(b) if so, the number of women so recruited; and

(c) the duties assigned to them?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) No, Sir.

(b) & (c) Does not arise, Sir.

SRI T. PURUSHOTHAM: May I know, Sir, why no women have been recruited to the Women Police Force and whether there are any special reasons for not recruiting them to the Police Force?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I cannot give any reasons as such for not recruiting women to the Police Force. All along it has been the men's Police. Of course, they have been looking after men and women. But, now, the question of having a women Police wing in the State Police Force has been under examination and consideration for a pretty long time and recently, Government have accepted the proposal to have a small skeleton Police staff of women consisting of one Assistant Sub-Inspector and six constables for attending to certain specific work. Hon. Members would have been aware that this proposal is contained in the Budget proposals about the Police.

SRI T. PURUSHOTHAM: What are the specific duties for which the women Police would be drafted?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: As it is, this small skeleton force that will be drafted would attend particularly to women passengers in the railways. But, generally, Sir, these are the purposes for which the women Police Force, if it is considered—and it has been considered—necessary, could be appropriately and usefully employed. Patrolling areas where undesirable women may frequent, rescue young girls found homeless and in danger of becoming prostitutes, accompanying the Police on Immoral Traffic Act raids, escorting to court and guarding in court female prisoners, escorting remand and female undertrial prisoners,

[3rd March 1958]

APPENDIX.

[Vide answer to starred question No. 28 asked by Sri T. Purnashotham, at the meeting of the Legislative Council held on 3rd March 1958, page 81 supra.]

The difficulties reported to be experienced by the religious institutions as a result of the working of the Madras Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948, and the action taken by the Government are indicated below:—

(i) Under section 38 of the Abolition Act, where an inam estate was held immediately before the notified date by a religious institution, the Government should pay to the institution, every year, a tasdik allowance equal to the basic annual sum, and where the tasdik allowance so payable is less than the difference between—

(a) the average net annual income derived by the institution from all sources in the estate during the five complete faslis immediately preceding the notified date, and

(b) the income which the institution may be expected to receive from the lands in respect of which it is entitled to a ryotwari patta

the deficiency should be made good to the institution by the Government every year. This concession is not applicable to zamindari and under-tenure estates owned by religious institutions. In respect of these estates, the institutions are entitled only to a lump-sum compensation, from investing which they do not get as much income as the institutions which owned inam estates get under section 38 of the Abolition Act. The question whether the benefits of section 38 of the Abolition Act should be extended to the institutions which own zamindari and under-tenure estates was considered in the past and dropped, in view of the financial commitments involved.

(ii) Though under section 38 of the Abolition Act, the religious institutions are assured of the income they had been getting before the taking over of their inam estates, yet, in arriving at the additional compensation payable under this section, the compensation paid by the Government under section (5) (1) of the Madras Estates Land (Reduction of Rent) Act, 1947, is not taken into account as it is considered to be not an income derived from a source in the estate. A proposal to amend section 38 (2) (a) of the Abolition Act suitably to remove this difficulty was examined but, in view of the financial liability, the proposal was dropped. This was also the subject-matter of certain writ petitions filed in the High Court by the Ramanathapuram and Sivaganga Devasthanams. The High Court has allowed the writ petitions. Further action to be taken in the matter has yet to be examined.

3rd March 1958]

(iii) Under section 38-A of the Abolition Act, the compensation payable in respect of an inam estate held by an individual on condition of rendering service to a religious institution is paid to the individual and the institution is left without any effective means of compelling him to continue to perform the service for which the inam was granted. It was therefore suggested that the section should be amended so as to preserve the continuance of the service to the religious institution in respect of inam estates falling under that section. The Government were however advised that such an amendment could be made applicable only to those inam estates which had not yet been taken over. As such estates were few in number, the Government decided that it was not worth while to amend the section and accordingly dropped the proposal.

(iv) Complaints have also been made about the delay in the payment of compensation under the Rent Reduction Act. In cases where there have been delays in the submission of applications by the institutions for payment of compensation the Government are adopting a liberal policy and condoning the delays. The Collectors have been instructed to warn the managements of the institutions against delays in submitting their applications and to see that the proposals are dealt with expeditiously at all stages by their subordinate officers and also to see that the amounts due to the institutions are paid to them promptly.

[4th March 1958]

existing Investigation officers and questioning complainants in cases such as assaults on women, rape, etc., and questioning women accused and women and child witnesses, patrolling large railway stations and meeting trains to deal with, control and assist women passengers, dealing with stray children and bandobust duties at large gatherings where women congregate.

SRI T. PURUSHOTHAM: Could not the women Police be employed to run the 'May I help you' squads that have recently come into existence in the State?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Let us first try with the small skeleton staff in the railways. Then, we shall see what we can do further with the experience that we would be gaining.

DR. V. K. JOHN: Sir, are the Government of the opinion that women in the Police Force cannot discharge the duties and responsibilities which men can discharge?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I do not know, Sir, whether the hon. the Deputy Leader of the Opposition has a different view, but I think it is the general view that on account of physical handicaps, women Police cannot discharge their duties and responsibilities in the same way as men Police are expected to discharge and have been discharging.

DR. V. K. JOHN: What about strong women?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Even strong women, unless they are transformed into men, cannot become men for this purpose.

SRI T. PURUSHOTHAM: What is the special dress that will be provided for the women Police Force?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: There should be no difficulty about the dress. Hon. Members have seen Scouts and N.C.C.'s wearing special dress and that is not a very important matter. But that is also under examination.

SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV: May I know when the women Police Force will start work?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: That would depend upon hon. Members passing this Budget. (Laughter.)

Non-payment of salaries to teachers of Elementary Schools in Nannilam taluk

* 36 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether it is a fact that the teachers of elementary schools under the management of Panchayats in Nannilam taluk of Tanjore district have not been paid their salaries due from 1st March 1957; and

(b) if so, the reasons therefor?

4th March 1958]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN (on behalf of the Hon. the Minister for Finance): (a) The salaries of teachers have since been paid.

(b) The delay in payment of salaries was presumably due to want of adequate funds with the Panchayats and also to the delay in the sanction of teaching grants by the Regional Inspector of Municipal Councils and Local Boards. The Inspector of Municipal Councils and Local Boards states that this delay was occasioned in consequence of the shifting of the office of the Regional Inspector from Tiruchirappalli to Madurai.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Have the Government information. Sir, that even to-day in Vishnupuram Panchayat in Nannilam taluk, there are teachers who have not got their salaries for the past one year or two?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Government have no such information. The hon. Member may put a separate question, Sir.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Government kindly issue instructions to the concerned officers to see that the teachers are regularly paid their monthly salaries as also their increments or at least appoint a Special Officer to investigate the matter as I have been receiving several representations in respect of this matter?

SRI V. CHAKKARAI CHETTY: May I ask a question, Sir? Do the Government pay compensation to teachers for the delay in the payment of their salaries? If payment of salary is delayed, it means loss to the teachers. Are the Government compensating the teachers for the loss that they are sustaining?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: There is no provision for the payment of compensation in such cases. As regards the question put by the hon. Member Sri G. Krishnamoorthy, I wish to state that there is no need to say that people should observe rules. Whenever there is a breach of rules, it may be brought to the notice of the Government.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Are the Government aware that not only in Nannilam taluk but in other places also in panchayat schools, the payment of salaries is delayed for a number of months?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: The Government can understand it but I cannot say that they are aware of every case where there is delayed payment. These things should be brought to the notice of Government as specific instances.

SRI A. M. ALLAPICHAJ: Supposing a specific case of delay in payment of salary is brought to the notice of the Government, what steps would the Government take?

[4th March 1958]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: We see that the salaries are paid as in this very case the salaries have been paid.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Government issue instructions through the Inspector of Municipal Councils and Local Boards to see that the teachers in the Vishnupuram School are paid their salaries immediately whatever be the cause for the delay in payment?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Unless the Government know for a fact that there is delayed payment, we cannot issue instructions. So far we have only a report from the hon. Member on the floor of this House. We will have to find out whether there has been delayed payment in the cases referred to.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: As I have been posted with written information that the concerned teachers have appealed to the Government, will the Government take up the appeal and issue instructions?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: The hon. Member may put a separate question.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: How does this want of funds arise when there is already Budget provision? If it is due to administrative delays, it is one thing. But we are unable to understand how this want of funds could arise.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: The Panchayats do not have adequate funds. They have to pay in the first instance and recoup later. That is the difficulty.

Small-scale and Heavy Industries

3-10 p.m. * 37 Q.—SRI V. V. RAMASWAMI: Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) whether any small-scale and heavy industries are going to be established in the State during the year 1958-59; and

(b) if so, what they are?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: (a) & (b) The Government do not propose to start any heavy industries during 1958-59. It is proposed to start the following small-scale industrial units during 1958-59:—

(1) Wood Seasoning Plant with Saw Mill and Servicing Unit at Guindy.

(2) Common Lease Shop in the Industrial Estate at Guindy.

(3) Cycle Assembling Unit at Guindy.

(4) Cycle Assembling Unit at Vellore.

(5) Industrial Co-operative Timber Works at Marthandam.

[4th March 1958]

(6) A co-operative society for Carpenters and Black-smiths at Thookanaickenpalayam (Coimbatore district).

(7) A Co-operative Steel Trunks Factory at Nagapattinam.

SRI V. V. RAMASWAMI: செலத்தில் ஆலுமினியம் தொழிற்சாலை ஏற்படுத்தும் விஷயமாக அரசாங்கம் என்ன முடிவுக்கு வந்திருக்கிறது என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: அது விஷயமாக நிரந்தரமான முடிவு ஒன்றும் செய்யப்படவில்லை. அங்கு கிடைக்கும் மாக்சைட் கனிப்பொருளைப்பற்றி ஒரு சர்க்கை இருந்து வருகிறது. அதுபற்றி முடிவான அபிப்பிராயத்தை பிரெஞ்சு நிபுணர்கள் இன்னும் சொல்லவில்லை. சொன்னவுடன் அது விஷயமாக முடிவு செய்யப்படும்.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: May I know whether there is any possibility of starting of heavy industries in the private sector in our State?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I welcome most heartily every effort by private industrialists to start industries in the Madras State and I assure all those people who wish to start industries in the State every facility which the Government can give.

SRI V. V. RAMASWAMI: இந்த ராஜ்யத்தில் என்ன என்ன தொழில்களை ஆரம்பித்து நடத்தலாம் என்று ஆராய்ந்து யோசனைகள் கூறுவதற்கான குழு ஒன்றை அரசாங்கத்தார் நியமித்தார்கள் அல்லவா? அந்தக் குழுவின் என்ன யோசனைகளைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்? அவைகள் விஷயமாக அரசாங்கத்தார் ஏதாவது முடிவிற்கு வந்திருக்கிறார்களா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: சென்னை ராஜ்யத்திலுள்ள தொழில்களைப்பற்றி ஆராய்வதற்காக ஆறு மாதங்களுக்கு முன்பு ஒரு ஆலோசனைக் கமிட்டி நியமிக்கப்பட்டது. என்ன என்ன தொழில்களை இந்த ராஜ்யத்தில் ஆரம்பித்து நடத்தலாம் என்பதை ஆராய்ந்துவிடதற்காக அந்தக் கமிட்டி சில உப-கமிட்டிகளை நியமித்திருக்கிறது. அந்த உப-கமிட்டிகளின் ரிப்போர்டுகள் இன்னும் தயாராகவில்லை.

DR. V. K. JOHN: Have the Government invited any private agencies to start heavy industries in this State?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: The invitation is made every time during Budget discussions and in replying to questions. I hope this will be treated as an invitation.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Apart from the invitations and assurances of facilities being provided, may I know whether the Hon. the Minister for Industries has taken any initiative in contacting industrialists of the South and creating that feeling in them that they should come out with some proposals?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: It is exactly for that purpose that we have constituted the State Industrial Development Committee and in that Committee we discuss the possibilities of starting new industries in the State. Then we also consider the persons who are competent to do that. I do not think that any further steps could be taken beyond what has been done now.

[4th March 1958]

*Legislative Assembly Hall at Government House Estate,
Mount Road*

* 38 Q.—SRI MOHAMED RAZA KHAN : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) the estimated amount of expenditure to be incurred by the Government in converting the Legislative Assembly Hall at Government House Estate, Mount Road, Madras, into a Children's Theatre; and

(b) whether there is any proposal before the Government to use this Hall for conducting public meetings also?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN (on behalf of the Hon. the Minister for Finance) : (a) The question is still under consideration of the Government. An estimate of Rs. 1 lakh for making alterations and improvements to the Legislative Assembly Hall in the Government House Estate, Mount Road, Madras, for use as a Children's Theatre, as well as for the furnishings, has been recently received from the Chief Engineer, Public Works Department and is under examination.

(b) No.

SRI T. PURUSHOTHAM : Will the Government allow the Hall for holding public functions or music performances on payment of rent when the Hall is free and not required for children's shows?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Certain alterations have got to be made in this Hall if it is to be treated as the Children's Theatre and until final decisions are taken in this behalf, we do not want to create any precedent by giving it on hire to someone or another.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Is it not the intention to have it only as the Children's Theatre? Very recently, if I remember aright, when the inauguration took place, a performance also was held for the children. Has it not been decided to have it only as the Children's Theatre?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Yes, it has been decided to have it as the Children's Theatre. But the further question whether it could be used as a meeting hall is still undecided.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Will it not be more advisable for the Government to keep the Hall always closed so that posterity may always say that once upon a time the Legislative Assembly met there and that a sum of Rs. 10 lakhs was spent on its construction? Will it not be more advisable to keep it as a relic at least? (Laughter.)

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Well, it all depends on how one looks at it. If the hon. Member thinks that by closing it, posterity will remember it, I differ from him. Perhaps, people will remember it more if it is put to some use.

[4th March 1958]

DR. V. K. JOHN : Will there be these film shows everyday? Will they not ruin the children?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : We do not want to ruin the children.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : If I remember aright, the Prime Minister who inaugurated it said, 'I am happy that it is being put to better use.' Does keeping the Hall closed for six months in a year mean its being put to better use?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : It will be put to better use if it is used as a Children's Theatre, and it is expected that there will be one or two shows every month. It would not be kept closed for six months in a year as the hon. Member suggests.

Decentralization of work in Government Press

* 39 Q.—SRI T. PURUSHOTHAM : Will the Hon. the Minister for Electricity be pleased to state—

(a) whether there is any proposal before the Government for decentralization of the work in Madras Government Press and for the location of a Branch Press in each district; and

(b) if so, the stage at which the matter now stands?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : (a) No.

(b) Does not arise.

SRI T. PURUSHOTHAM : Will the Government consider the proposal to have District Presses at least in big places like Madurai, Tiruchirappalli, Coimbatore, etc. as the work in the Press in the Mint buildings is very heavy and also the starting of District Presses would provide work for some in those centres?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : I shall examine the suggestion.

MR. CHAIRMAN : Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—ANNOUNCEMENT BY THE HON. CHAIRMAN RE DECISION OF THE BUSINESS ADVISORY COMMITTEE.

MR. CHAIRMAN : At a meeting of the Business Advisory Committee held at 2-30 p.m. to-day, the following programme of business has been decided upon :—

Tuesday, 4th March 1958 ..	} General discussion on the Budget for the year 1958 —59.
Wednesday, 5th March 1958 ..	
Thursday, 6th March 1958 ..	
Friday, 7th March 1958 ..	

[Mr. Chairman] [4th March 1958]

- Saturday, 8th March 1958 .. The Madras Bhoodan Yagna, Bill, 1957 (L.A. Bill No. 15 of 1957).
The Madras Maternity Benefit (Amendment) Bill, 1958 (L.C. Bill No. 1 of 1958).
The Madras Animal Preservation Bill, 1958 (to be introduced).
- Monday, 17th March 1958 .. Government Bills that may be passed by the Assembly.
- Tuesday, 18th March 1958 .. The Appropriation (Vote on Account) Bill, 1958, and other Government Bills.
- Wednesday, 19th March 1958 .. Presentation of the Final Supplementary Statement of Expenditure for 1957-58 and other Government Bills, if any.
- Thursday, 20th March 1958 .. Government Bills that may be passed by the Assembly.
- Tuesday, 25th March 1958 .. { Discussion on the Memorandum submitted by the Government of Madras on the Report of the Official Language Commission.
- Thursday, 27th March 1958 .. {
- Wednesday, 26th March 1958 .. Discussion on the Final Supplementary Statement of Expenditure for 1957-58.
- Friday, 28th March 1958 .. Supplementary Appropriation Bill, 1958, subject to the Bill being passed by the Assembly.

The Council will meet from 3 p.m. to 6 p.m. on all these days.
Further programme will be announced in due course.

III.—GOVERNMENT BUSINESS.

DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE YEAR 1958-59—*cont.*

MR. CHAIRMAN : The House will now continue the discussion on the Budget.

* SRI T. PURUSHOTHAM : On a point of information, Sir. Would it not be possible to display in the lobby outside the list of speakers for the day and also give an indication of the time when they would be speaking so that we may have that information . . .

4th March 1958]

MR. CHAIRMAN : It would not be possible to do that. It is quite impossible. I do not get the names of speakers beforehand sometimes. Chits come in when I am sitting here. It is difficult to adjust the time for the speakers. That is why some Members are disappointed at times.

* SRI T. PURUSHOTHAM : I have suggested this because there is such a facility provided in other countries, in our Parliament and in some other Parliaments.

MR. CHAIRMAN : Unless the hon. Members who intend to speak give me their names in time, I cannot adjust the time. Such a thing never happens.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Mr. Chairman, Sir, as usual the hon. Member Sri Purushotham initiated the debate on the Budget and right from the beginning he showered plenty of blessings on the Government. I do not grudge it. As usual, he showered blessings—please mark the word 'blessings'. When he was talking on the taxation proposals. I wondered whether even for them blessings were required and that too, blessings in plenty. Well, that is by the way.

After a very careful perusal of the speech of the Hon. the Finance Minister and also the supplemental speech—if I could use that expression—of the Leader of the House, one comes to the fair conclusion that the Madras Government, no doubt with the limited resources at their disposal to the tune of Rs. 62 crores, have done very well in spreading them uniformly and evenly on the various departments. On that account, there cannot be much criticism that a particular department has been starved or has not been treated properly or that another department has been given much more than what is necessary. Of course, arguments can be advanced on either side, but those who are in power, with all the information at their disposal, have tried to do their best to have a uniform spreading of the expenditure on the various departments, particularly those connected with nation-building activities. With the limited resources of our State, that is, Rs. 62.40 crores—it will come to Rs. 63 crores—we are spending a sum of Rs. 12 crores and odd on Education. It works out to more or less 20 per cent of the entire Revenue Account. As was said by the Hon. the Leader of the House in his speech, compared to the figure of Rs. 4 crores and odd in the year 1945-46, we have got now Rs. 12 crores for Education in spite of the fact that the State is smaller than what it was in the year 1945-46 in respect of area. Really we may take credit for it. If we have comparative figures for the States, we can find out whether the Madras State is the only State which is spending such a substantial sum on Education. I have no grievance on that account. When I was listening to the speeches of some of the Members representing the teachers, I was anxious to know what suggestions they would offer to do something for the teachers. I do have all my sympathy for them. They being educationists and being in the know of things better, I

136 DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE YEAR 1958-59

[Sri Mohamed Raza Khan] [4th March 1958]

thought that they could surely suggest to the Government, 'No doubt you are spending Rs. 12 crores. You can effect economy here and there and that amount or whatever is saved could be diverted to giving relief to the teachers.' Unless such a suggestion is made, it would be very difficult to adjust things. If the entire expenditure on Education is taken into consideration, we will find that every item—whether at the University level or on the technical side—is thought of only because there is a dire necessity for it. However, we should feel happy and proud that a sum of Rs. 12 crores is being spent on a single item, namely, Education, which works out to 20 per cent of the entire income in 1958-59. I do not want to say much about Education here. But I may remind the Hon. the Leader of the House—as I stated last year—that the Government themselves thought of the great difficulties to which second grade colleges were put, financially at any rate, when they were upgraded to the first grade. The Minister for Finance who fortunately happens to be the Minister for Education also felt the difficulties to which they were put. He said, 'The Government of Madras appreciate the difficulty. We are in correspondence with the Central Government.' If I remember aright, last year there was a matching grant also to the extent of Rs. 10 lakhs. What happened to that? At what stage is it now? I request the Hon. the Leader of the House to clarify that point. But might I say on this occasion that the second grade colleges which were upgraded last year are in dire need of financial help and that if something is not forthcoming from the Government, they will be put to a good deal of trouble in the coming year? I am sure the Leader of the House will bestow some thought and attention on this.

3-20 p.m. Then, Sir, there is the second aspect—the question of our finances. I was just perusing the statement of the Hon. the Finance Minister in his Budget speech. I do not want to take up the time of the House by reading the whole thing. He has stated, "The Commission's recommendations do not meet our case in full". But the Hon. the Finance Minister, being a clever man, has not given any specific reasons for that but has left it at that. It would have been much better if he had said how the recommendations of the Finance Commission had fallen short of our expectations. There is also another significant statement in his Budget speech. It is stated, "We may no doubt feel that a more liberal approach would have been justified, but we must appreciate that the resources of the Centre are also limited". Here also the statement is in contradicting terms. The Government of Madras may have some reason or other for not agreeing with the recommendations and findings of the Finance Commission. It may be political or otherwise. All the same, I may say, Sir, that the Madras State has not been treated in the manner in which and the extent to which we expected the Finance Commission to deal with it.

Sir, there is another thing. If I could refer to you, Sir, the Madras State has been classified for all practical purposes as a forward State throughout India. This is so as far as my knowledge

4th March 1958] [Sri Mohamed Raza Khan]

goes. I want to know from the Hon. the Leader of the House on what basis the Madras State has been classified as a forward State. It might perhaps have been so before 1953. Then because of its size, because of its population and because of its historical importance the Madras State might have been regarded as a forward State. We are not sorry for that.

DR. V. K. JOHN : 'Forward', yes, in respect of taxation.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Possibly, the hon. the Deputy Leader of the Opposition is correct in that respect. But, Sir, that is by the way. I really do not know why Madras State should be regarded as a forward State. Only three States in India are classified as "forward States". They are Madras, Bombay and Uttar Pradesh. The rest of the States are regarded as "backward States". This may be, I think, economically or financially. They are, therefore, being given assistance by the Central Government. This year some of these States have been given a sum of four crores of rupees. Similarly, I think Madras should have been classified as backward so that similar financial assistance could be secured. I may, particularly, mention here that we are really backward, backward in resources, backward in industrial development and backward in other activities. If the criteria for deciding whether a particular State is backward or not are really applied, Madras should have been classified as a "backward" State, and, as I said earlier, a sum of four crores of rupees could be secured. Then we could have allotted that sum for primary education or for small nation-building activities.

I may also incidentally point out, Sir, that there is no note on what the assets and the liabilities of the State are. This should have been noted so that the public could watch what our public debt is. But we do not have ready information.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : It has been mentioned in the last year's Budget.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Then, Sir, there is also the question of paying interest at varied rates on the loans. There is also the demand, I think, from the Government of Madras that instead of the Government paying interest ranging from 3 per cent to 14½ per cent, it would be much better for the Government of Madras to consolidate all their debts and fix the interest at a uniform rate of 2 to 2½ per cent. But I leave it to the Government for decision.

Sir, when I am speaking on this subject, I must say that last year's Budget was a deficit Budget to the tune of Rs. 2½ crores. But I am happy to note that conditions have improved since then. The Government can take credit and the Hon. the Finance Minister also takes credit for that.

[Sri Mohamed Raza Khan] [4th March 1958]

(Deputy Chairman in the Chair).

3-30
p.m.

Therefore, Sir, when such was the position, I do not feel that conditions are in any way going to be bad as far as this year is concerned. If we take the speech of the Finance Minister, we see that he himself visualises that this year will be better in point of finance than last year. If this is the position, I see no justification for the Government to launch on these new taxation measures. Might I assure the Leader of the House and all those who are on the Treasury Benches that it is not just for the pleasure of making criticism that I am referring to these taxation proposals, though it is likely to be taken that it is usual for a Member of the Opposition to criticise all taxation proposals? Since 1946 I find that there has not been a single year wherein the Government have not brought forward taxation proposals. I speak subject to correction.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Other States have more.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: May I remind the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar that our Ministers are very intelligent? When it suits them, they quote other States and other Ministries. When it does not suit them, they say, 'Why should we follow other States?' I am at a loss to understand why we should have taxation proposals. The deficit for this year is very much less. It is about Rs. 1,35,00,000. (Sri K. Balasubramanya Ayyar: It is one crore and five lakhs of rupees). After taking into account the amount which the Government expect from the Government of India, the net deficit this year will be one crore and five lakhs of rupees. I do not understand the logic or the reasons, much less the arguments, for launching on these taxation proposals to cover this very small deficit. Accustomed as the Government are for the last twelve years to bring in taxation measures, this year also they have brought forward taxation measures. They think probably, 'Let us not exclude any fresh tax, for that would be a bad precedent next year'. Thank God, they have restricted the taxation measures to three.

First, let me take the agricultural income-tax, and say a few words on it and leave it then to our expert, the hon. Member Sri K. Balasubramanya Ayyar, to deal with it with all the legal acumen and knowledge that he possesses. Let me not spoil it by making a lengthy speech. We can leave the entire thing to him. Here I may draw the attention of the House to the fact that Member after Member, right from 1946, was criticising the Government for their taxation proposals. Members were asking Government, 'Why not you have agricultural income-tax?' I am sorry I do not have the record here of the various speeches of the Finance Minister. But year after year the reply was, 'It is easy to make the suggestion to have agricultural income-tax. But it is so difficult to collect it'. I think right from 1946 to 1952 (I can quote two gentlemen in this connection, though it may be embarrassing to them—one is the Hon. the Home Minister and the other is the hon. Member Sri O. P. Ramaswami Reddiar), when repeated attempts were made not

4th March 1958] [Sri Mohamed Raza Khan]

only by the Members of the Opposition but also by the Members of the Party in power to have an agricultural income-tax, they said, 'It is easy to speak of an agricultural income-tax, but very difficult to collect'.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: We have yielded to democratic pressure.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: I wish you kept up to this spirit in all matters and not with reference to taxation matters only. They said that an agricultural income-tax was very difficult to collect and was very cumbersome. Now, they are imposing this agricultural income-tax. But the difficulties to which people will be put are very great. What is the machinery they are going to create, and how are they going to collect the tax? What amount of trouble the people will be put to by having to keep accounts and submit accounts and also appeal? I will only say, 'God take care of these landholders in this State of Madras'. The day is not very far off when the landholders will voluntarily come to the Government and say, 'You can take our entire lands and put them to whatever use you like'. Not being an agriculturist myself and knowing very little about agriculture, I ask the Government whether they have examined the aspect how far this tax will affect the food production of our State. The other aspect to which I wish to refer here is that the Government will take the other income also just for the purpose of fixing the grade of taxation. I think the Press has already commented (and also Advocates have remarked) on the legal obligations involved and have expressed doubts whether this Government are competent to impose this tax. I leave the matter at this, and I am sure my hon. Friend Sri K. Balasubramanya Ayyar will take it up from where I left.

The next taxation proposal is to increase the levy on diesel oil. Here also I am sorry to point out that there is no justification for an increase. The argument is, 'You are paying 35 naye paise on petrol; why should the levy on diesel oil be 10 naye paise?' This is no argument at all. The Government must know that people have switched over to diesel oil at an enormous cost. If we now impose on them this increased levy, they will be put to a lot of trouble. Just now the lorry services which are run in our State have been very helpful in transporting goods. I see the Hon. the Finance Minister is now entering the Chamber when I am making a small criticism of the taxation proposals. This increase of tax on the diesel oil from 10 to 35 naye paise is not justified. I know many of the people who are in the trade had to spend a lot of money to effect the change from petrol to diesel oil. They did so, because diesel oil was cheaper. This increase will surely affect the transport industry in Madras State. After all, the increase that the Government propose is going to be passed on to the people who are using the lorries.

The hon. Member Sri Purushotham had some sympathy for the cinema-goer. He pleaded their cause. After all, the only recreation for the poor is a visit to a cinema house once a week or

[Sri Mohamed Raza Khan] [4th March 1958]

a fortnight. Though the cinema-goer may not have to pay much, still I do not think there is any need for this tax. I am of the emphatic opinion that there is no necessity for this taxation. Even this so-called deficit of one crore and five lakhs of rupees could be managed.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : As they did last year.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Thank you very much.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : But there is no Finance Commission now.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : The speech of the Finance Minister itself contains two or three reasons. One is that in spite of the fact that there was a huge deficit to the tune of Rs. 2½ crores, conditions in our State have so improved that we are on the road to progress and that we were able to wipe out the deficit, apart from some windfalls from the decision of the Finance Commission. This year the Hon. Minister is sanguine and optimistic that the Government of India will reduce the rate of interest on loans, which would result in a saving of Rs. 60 lakhs. This is a valid factor to say that there is no necessity to cover the Budget deficit. As I have said earlier, accustomed as they are to taxation proposals year after year, the Government have brought in taxation proposals. They think, 'Let us do this irrespective of other considerations'.

I find in the Budget Memorandum that there is a statement of excess expenditure incurred by the various departments. That gives us an indication as to the excess amount which has been spent in the current year. But I do not think I shall be able to locate the figures. We find that there are shortfalls also in expenditure. The departments do not utilise the full amount allotted. In spite of my attempts, I am not able to get at the figures. However, I would be very much obliged if the Leader of the House would look into this.

At page 3 of the Budget speech, the Finance Minister says that the cost of living index has gone to 512 in December 1957.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : This is food price index.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : The food price index has increased to 512. There is the statement that there is an increase in production. There is also the statement that all our schemes are working very well. It is the duty of the Government to find out why prices of food articles have gone up so much in this State of Madras.

3-40
p.m.

As far as this State is concerned, this is one difficult problem. The whole economy of this State depends on food prices. Unfortunately, in the last three or four months, food prices have gone up considerably. I want to know from the Hon. the Leader of the House what steps the Government have taken to keep the prices

4th March 1958] [Sri Mohamed Raza Khan]

at a reasonable level. I do not want that the agriculturists should be deprived of proper price for their produce. But the price should be reasonable. I hope some light would be thrown on this question when the Hon. the Leader of the House replies to the debate.

The Hon. the Minister for Electricity is not here. The Electricity Department is one department of which we can be proud. In the matter of electrification, Madras has been able to progress considerably in the last six or eight years. Unfortunately, however, at present, due to failure of monsoons, there is a power cut of 25 per cent. I am sure that with the completion of the Periyar Scheme and with the starting of an additional thermal station in Madras, there will be no need for any power cut in the future. This is one Department which has done creditably well.

Apart from electrification, the electricity schemes have another purpose. They help the development of industries in the State. Times without number, we have been saying that Madras cannot boast of any heavy industry either in the public sector or in the private sector. The reasons for this state of affairs, I may say, are not far to seek. Private capital is very shy. People are not prepared to come forward to finance such schemes for they are terribly afraid of the income-tax burden. They feel that any effort on their part to start heavy industries will only result in more tax being paid to the Government. May I say that the patriotic spirit in them should compel them to come forward to start heavy industries? We must find a way out of this difficulty. In fact, there are many heavy industries which are capable of development in the private sector. Bauxite industry, for instance, can be taken up in the private sector and developed. I know the Madras Government—particularly the Hon. the Minister in charge of Industries—are anxious to help in the starting of heavy industries in the State. I am sure he will take the initiative and see that the private sector in the State is encouraged to take up this industry and develop it. If this is done, we can feel proud that in spite of difficulties, we have been able to set up heavy industries in the State.

With regard to small-scale industries, no one could have any grievance as far as this State is concerned. The Government have done their best. The Industrial Estate at Guindy which has cost the Government eighty lakhs of rupees is evidence of the Government's interest in the development of small-scale industries. Not only accommodation but other facilities have been provided for the opening of factories and the like. The analytical and testing laboratories will give expert advice in the setting up of new factories. The location of the polytechnic there is another great achievement. I am sure the people will come forward to take full advantage of these facilities and start new industries. They must take the risk. After all, in all things, there is risk in the initial stages. It is worth while taking that risk because we will be providing employment to a good number of people by starting new industries. Situated as we are, we have to depend on small-scale industries only in our State. We can have heavy industries also but they cannot be more than a few.

142 DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE YEAR 1958-59

[Sri Mohamed Raza Khan] [4th March 1958]

The next item I would like to refer to is the problem of handloom weavers. The hon. Members Mr. Arunachalam and Mr. Gajapathy Nayagar are better fitted to speak on this subject, I know. Still, I would like to make a few remarks in passing. There is one aspect of the problem which the Government have not examined. They have been saying—and the Central Government also feel—that all handloom weavers should come within the co-operative fold. They have gone to the maximum extent possible to help the weavers get into the co-operative fold. In spite of the best facilities provided, I am sure a major percentage of weavers are still outside the co-operative fold. Have the Government enquired into the causes for this? Why have these people not taken advantage of the offer made by the State as well as the Central Government?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: May I remind the hon. Member that the membership of the co-operative societies has gone up from 90,000 to 190,000?

SRI MOHAMED RAZA KHAN: It would be better if the Hon. Minister gives the percentage of membership.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Forty per cent in the co-operative fold and 60 per cent outside.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: That is what I want. I am not disputing your statement. All that I say is, in spite of the sincere and best efforts of the Government, a majority of weavers have kept out of the co-operative fold. As the Hon. Minister said, 60 per cent are outside it. He will kindly examine the causes.

Then, Sir, as regards housing, the Government may say that much has been attempted or is being attempted so that the housing problem may be solved in Madras City and elsewhere. As far as the City is concerned, the fundamental duty of the Government is to clear the slums. No doubt, we are spending some amount on the clearance of slums. The difficulty is, when we try to remove the slum-dwellers from the slums, more slums spring up round about or in the heart of the City. Therefore, this is a very important problem which the Government should solve immediately. When I am on this subject, I would like to point out that the best solution to this problem is provision of houses for the Government officials first. The capital expenditure that may be incurred on this account is worth while because Government officials are undoubtedly suffering a lot. I do not say that there should be a scheme to provide houses for Government officials at all levels. Let them attend to the needs of those at the lower levels. That will incidentally solve the housing problem generally.

Sir, I have taken thirty minutes.

DEPUTY CHAIRMAN: Thirty-five minutes.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: I am thankful to you, Sir. The Government should not think that it is their duty to bring in taxation proposals and that it is the duty of the Opposition to

4th March 1958] [Sri Mohamed Raza Khan]

oppose them. Whatever they may think about previous years, this year, there is no case for the Hon. the Minister for Finance to come up with taxation proposals. Well, he could wait. If he waits, there is every possibility of our State getting the benefit of reduced rates of interest on loans taken from the Central Government. I am sure the State Exchequer could take credit for sixty lakhs of rupees this way which would, to a great extent, wipe out our deficit. I feel that the Government should consider that aspect.

In this connection, I might make a reference to the portfolio in charge of the Hon. the Home Minister. I was surprised to find that there was no reference to law and order in the State of Madras and the expenditure on the Police. In the previous Budget speeches there used to be always some reference or other to the law and order situation and the expenditure on the Police. As I have said, I do not want to go into anything in particular. We are always proud of our Police Department and the people here with a due sense of responsibility have been giving them all possible help to function successfully and efficiently. Not only that. Hon. Members here are also very careful not to say a word on the floor of this House which would impair their morale. I am sure and confident that if cases of excesses especially at the lower levels are brought to the notice of the Government, the Home Minister would surely go into them and prevent them. Nobody would like that the bad elements should be encouraged. Everyone would want that they should be put down, and with a strong hand, if necessary. Whenever excesses are noticed—we had some reports of excess—I am sure that the Hon. the Home Minister will do well to see that they do not recur.

Another reference I should like to make in this connection after reading some reports is this. The other day there was a decision of a High Court Judge to the effect that whenever anti-corruption proceedings were instituted against any officer, an officer of at least an equal rank should always be asked to enquire into the case. I am told that there have been many cases in which officers of lower rank have been asked to enquire and examine witnesses. This is a bad state of affairs. I refer to this because even a High Court Judge has expressed the view that only an officer of equal rank, if not of a higher rank, should be asked to enquire into such cases.

While I am on this subject, I might also refer to another matter. If officers are corrupt, by all means punish them. But, in some cases, simply because an officer has been charged with corruption, all methods are resorted to to get evidence from all and sundry and particularly from the low type of people against their own officers. I do not say that that particular officer should not be punished. He may be punished. That does not matter. But the whole morale of the team, whether it be in the Police Department or in the Agricultural Department or in any other department, would be considerably affected if such a procedure to obtain evidence is adopted. I think I have made my point clear

[Sri Mohamed Raza Khan] [4th March 1958]

to the Hon. Minister. My main point is this. An officer might be charged with corruption. There will be an enquiry. It might be possible that even though there might be no evidence, since the officer has been charged with corruption, they might want to create evidence through the agency of small people, loafers, people of no means. That would be a bad thing to do because that would affect the morale of the officers continuing in service.

Sir, I wish the Government all success. I am sure their plans and programmes will work well and surely when we meet next time—I am sure we will all meet next time—we will be told, in 1958-59 we made considerable progress. In fact, our progress had been beyond our expectations in the field of production and so on and in spite of meagre resources—this sum of Rs. 62 crores in these days is not a big sum because prices have gone up and this would only be equal to only Rs. 12 crores or so in 1945 or 1946—the Government of Madras have done their best to serve the people of the State.

SRI V. CHAKKARAI CHETTY: Mr. Deputy Chairman, Sir. I wish to make a very brief speech on the Budget. The first thing I should like to say is this. This Budget is not a spectacular Budget. It is a realistic Budget giving only a picture of the realities of the situation and not raising unnecessary hopes or putting into our hearts groundless fears. Therefore, I congratulate the Hon. the Minister for Finance on the very sober and realistic Budget that he has prepared.

It is said, Sir, that major irrigation schemes have been taken up. I am very glad to hear that but, unfortunately, all these important schemes of irrigation do not seem to produce more food for the people of our country. It is a curious fact. I was thinking about it and I remember the Tamil saying: 'சேழாநாடு முத்து' (Sēḻānāḍu muttu). In the Chola country where the Cauvery flows, there is plenty of food and in Pandiya Nadu, there is plenty of 'muttu', that is, pearls, and in Sera Nadu there is plenty of 'சேழம்' (Sēḻam), that is, elephants. But, unfortunately, although the Cauvery is still flowing in the southern districts of Tanjore and Tiruchirappalli, I do not think there has been anything like an increase in food production in our State. It is an unfortunate thing that we are not self-sufficient in the matter of food but are obliged to import food of the value of many crores of rupees, thereby making food not only dearer but also impoverishing the people by taking the money away from our own State to some other State or country. I deprecate this thing and I hope that the Government will do something in this matter. All these hopes of the Government doing things are only pious hopes. I do not believe that the Government will be able to do anything unless the people are behind the Government and push them on to do something for them. The Government are always everywhere lethargic. There is an initial inertia and, therefore, unless the people push on the Government, the Government won't do anything.

4th March 1958] [Sri V. Chakkarai Chetty]

There is one thing more with regard to food. I read a great deal about what is called the multi-purpose food. This food consists of a combination of groundnut—that which remains after the oil has been extracted, groundnut cake—and then Bengalgram. These are mixed together, and made into what is called the multi-purpose food. When I was thinking about it, I remembered what my grandmother used to say. Whenever I ate 'Kadalakai' or 'Verkadalai'—I was very fond of it—she used to say, 'Don't eat this. It would make you giddy and spoil your digestion.' If I ate it in spite of her opposition and without taking her consent, she used to give me jaggery of the size of a marble because, according to her idea, jaggery was the antidote to the mischievous effects that the groundnuts produced. I hope, Sir, that the Government in giving this multi-purpose food are also preparing to give jaggery to those people to whom this multi-purpose food is to be given. I would like to warn the Corporation of Madras and other public bodies feeding the poor during the midday meals that they should not have recourse to the multi-purpose food which is bound to produce manifold diseases in our State in addition to the diseases already current. Therefore, I do not want this multi-purpose food to be popularised. Of course, I know our people won't take to it. Therefore, let not the Government make any huge efforts to popularise this food for the sake of increasing our food supply. That is one thing I want to say.

Sir, the conditions of our manual labourers have by no means improved. I am referring to the workers in the Electricity Department. They get Rs. 18 as basic wage and Rs. 30 as dearness allowance whereas in the textile mills—I know the conditions of the workers there as I have been connected with those workers also—the ordinary salary of a worker has increased and the dearness allowance is three annas for every point increase in the index number. It is not left to the sweet will and pleasure of the officers to give what dearness allowance they please. It has been fixed so that the workers in the textile mills may know how much they can demand from their employers who are making enormous profits.

(Mr. Chairman in the Chair.)

The Electricity Department is also, I believe, making profits and it seems to me necessary that they should look into this matter, taking into consideration the representations of the workers of the Electricity Department as well as the management and come to some just and equitable settlement with regard to the basic pay as well as the dearness allowance to be paid to them, whether it should be paid in lump sum or according to a certain graded scale. I am pleading on behalf of the workers of the Electricity Department as I am bound to plead on behalf of all workers in the various industries, because the workers are the backbone of our country, whether in the agricultural sector or in the non-agricultural sector. If they are dissatisfied, it means the whole community as such is dissatisfied, and if they are satisfied, it means the whole community is satisfied. If they are not satisfied, there is bound to be constant trouble and friction between the employers and the workers. But

4th March 1958] [Sri V. Chakkarai Chetty]

in the matter of food and further expansion in the industrial field both in the private and public sectors. I am not afraid of public competition with the private sector. It would be all the better for the private sector to have a competitor in the State so that they may be on their guard with regard to the management of their institutions.

தமிழிலே சொல்லவேண்டுமென்றால், மத்திய சர்க்கார் நம் முடைய ராஜ்ய சர்க்காரை நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்க்கிறார்கள்.

SRI V. CHAKKARAI CHETTY : தாய் எப்படி தன்னுடைய பிள்ளைகளை நன்றாகப் பருக்கிறாள் என்பதை மத்திய சர்க்கார் ராஜ்ய

SRI V. CHAKKARAI CHETTY : தாய் எப்படி தன்னுடைய பிள்ளையை வளர்க்கிறாளோ, அம்மாதிரி நம்முடைய மத்திய சர்க்கார் ராஜ்ய சர்க்காரை வளர்க்கிறார்கள். மத்திய சர்க்காரில் இருக்கிற பெரிய பெரிய மந்திரிகள்கூட நம்முடைய தமிழ் நாட்டில் இருக்கிற தலைவர்களை அவ்வளவாக மதிக்கிறதில்லை என்று பெரிய டெமாண்ட்ஸ் டிரேஷன் எல்லாம் நடந்தது. வாக மதிக்கிறதில்லை என்று பெரிய டெமாண்ட்ஸ் டிரேஷன் எல்லாம் நடந்தது. தமிழ் நாட்டில் இருப்பவர்கள் அப்படி அல்ல. அவர்கள் ஒருக்காலும் தமிழ் நாட்டில் இருப்பவர்கள் அப்படி அல்ல. ஆதிகாலம் தொடங்கியே வடக்கிற்கும் தெற்குக்கும் எப்பொழுதும் ஒருவிதமான சண்டை உண்டு. வடக்கே இருப்பவர்களுக்கெல்லாம் தெற்கிலிருந்து வருபவர்கள் மீது ஆட்சி செய்ய வேண்டுமென்ற ஒரு விருப்பம் வந்தது. அதையெல்லாம் தமிழ் நாட்டில் இருப்பவர்கள் உடைத்துத் தள்ளிவிட்டார்கள். இப்பொழுது தமிழ் மொழி ஆட்சி மொழி ஆகிவிட்டது. அதைப் பூர்த்தி செய்து, இன்னும் பலவித முயற்சிகளையும் செய்து நம்முடைய தமிழ் நாட்டிற்கு ஆகவேண்டிய விஷயங்களிலே குறிப்பாக இருந்து (ஸெல்ப்-ஸ்பிக்ஷன்ஸி) தன் நிறைவு பெறுவதற்கு முயற்சி செய்யவேண்டும். தன்னுடைய வயிற்றுக்கு எவ்வளவு வேண்டுமோ அதைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். நம்முடைய கவர்ன்மென்டார் பொது ஜனங்களோடு ஒத்துழைத்து ஆக வேண்டியதைச் செய்வார்கள் என்று நம்பி, என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

DR. A. SREENIVASAN : ததாஸ்து ! (சிரிப்பு).

* SRI V. R. RANGANATHAN: Mr. Chairman, Sir, I am not quite competent to deal with the Budget. There are more competent people here for that purpose. I will only confine my remarks as usual to Education, and that too, to the administrative side of education. Before I do that, I would like to refer to one or two things. First of all, as the hon. Member Sri Mohamed Raza Khan and others pointed out, it would have been better if the small deficit had been left uncovered. After all, nobody in these days is frightened by deficit Budgets. When the Central Government have presented a Budget with a deficit of about Rs. 30 crores, why not we have a deficit of Rs. 1.05 crores? But the

With these words, I congratulate the Hon. the Finance Minister on the very sober and realistic Budget that he has prepared and presented. I hope that we shall soon have self-sufficiency

[Sri V. R. Ranganathan] [4th March 1958]

4-10
p.m.

two taxes that are being proposed will directly hit the food production in the State. The proposal to introduce agricultural income-tax in respect of all lands is certainly going to affect the landowners. It will also certainly affect food production. Could you not postpone its introduction? We have been talking of self-sufficiency in food. But nothing is being done to strengthen the hands of the landholders or to increase the food production.

Then, there is the other tax, the tax on diesel oil. I do not care what happens to the transport though many people are worried about it. I certainly feel that it will affect agriculture also. That is my point. A large number of oil engines are being used for agricultural purposes. They will have to pay more and you may very well know what a pie means to the landholder. The other day somebody said—I do not want to say who he is—that only fools took to agriculture. I think it looks like that. Whatever step you take, it affects agriculture to some extent, directly or indirectly. Then also, Sir, we used to talk about the Japanese method of cultivation which was expected to bring about a revolution in our methods of cultivation and to increase our food production. But I find that there is no reference to it in the Budget speech.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: There is reference to it on page 4 of the Budget speech.

* SRI V. R. RANGANATHAN: I was not aware of this. Anyhow, we would like to know what exactly has happened there. Are they going to give up the experiment? Has it proved successful? Or, is it to be changed over to a modified method to suit our conditions? We would like to have a little more information on this point.

Next, Sir, I come to the Guindy Industrial Estate. I am only sorry that when the Government have planned for ninety units, only fifty-two units have been taken over. In spite of the fact that they have provided all the amenities there, provided concessions and every inducement possible, it is still found that as many as 40 units have been left without occupation. I am not after the fact that these units have to be occupied. The fact is that you cannot build an estate and say, 'please go and occupy'. I may say that Guindy is not the proper place for the location of this industrial activity. We cannot compel industrialists to occupy the units. The only alternative will be to prevent by compulsion the starting of any industries within the City limits. I do not know if the Government can do it. The drastic thing will be to shift all industries from the City to Guindy and outside the City limits. I may mention here that a similar situation arose some time back. About 30 or 40 years back—perhaps the hon. the Leader of the Opposition will remember it—the Institute of Science at Bangalore made halls. But the halls could not be put to use. This was due to the fact that it was done without proper planning. So, what I say is that buildings and laboratories should not be built without proper planning.

4th March 1958] [Sri V. R. Ranganathan]

The other thing I would like to refer to is the provision in the Health Budget for taking over local fund dispensaries. I think it is a right move. But I think we are moving very slowly because I may mention that some of these dispensaries are either without doctors or even where there are doctors, they are without drugs. So much so, very little or no useful purpose is being served there. But when Government take them over, at least there will be some pressure from the public and they will be able to attend to the needs of the dispensaries better. But the pace of progress is very slow. I wish more and more local fund dispensaries are brought under Government control.

Speaking about rural dispensaries, Sir, I do not think that we have done enough to induce our doctors—medical men—to go to the villages and take up jobs there. There is a proposal here to give some kind of compensation to them. What exactly is the quantum of compensation, I do not know. But I am sure that it will not be adequate enough for any medical officer to be induced to go there. After all, it is a professional course on which a sum of about ten thousand rupees is spent by a student for four years' study. Afterwards, if he is to be sent to an out-of-the-way place where he does not have the means of education for his children, a proper house to live in and the ordinary amenities, it is rather difficult to induce him to live there. Unless you give compensation equal at least to the salary one is getting here, I do not think you can induce anybody to live there.

There is one other thing. It is rather depressing to note that many of these doctors are kept in the same place for years without any chance being given to others to go and work there. I am not saying that doctors in the General Hospital should be transferred to the Stanley Hospital or from the Stanley Hospital to the General Hospital or to the Royapettah Hospital. I am speaking about doctors kept in hospitals in out-of-the-way places that are ill-equipped. I think there must be a system of periodical transfer of doctors so that others may go there, take advantage of the various facilities there and get acquainted with the working of the dispensaries.

Sir, there is one other matter. That is about education. The increased provision that is made in the Budget particularly for elementary education is very welcome. But I want to know, Sir, without proper staff, without qualified teachers and contented staff—how you are going to improve education in the rural centres. Figures were given to the effect that in Government schools, about half the number of posts were held by teachers not qualified for the posts. Then, how are the Government going to fill up the posts? Unless they improve the service conditions, I do not think they can ever have a contented staff.

There is also the other point about education. That is about the reorganisation of secondary education. The expenditure is likely to go up, and I do not know whether the Government are looking forward to the Central Government grant or whether they

[Sri V. R. Ranganathan] 4th March 1958

will spend more and more every year. I do not know if there is any progressive scale of expenditure fixed. Some recommendation was made by the Select Committee. I do not know whether the Government are going to implement it fully.

There is provision for supply of midday meals. This is welcome. I think that even if the children do not receive proper education, at least they improve in health. I want to know, Sir, whether the Government are going to leave it to the teachers to manage the whole thing. Some years ago when we had the provision of midday meals in 'compulsory' areas, we had a perfect organisation—perfect that could be obtained at that time—for supervising the supply of midday meals. There was a register of attendance. We had also supervisors to go and see that the children were properly fed and educated.

4-20
p.m.

Now, Sir, there is so much talk about midday meals. Every official is keyed to preparing statistics and data for publication. It is easy to produce statistics. I definitely use the word 'statistics', because very little is actually done. If my information is correct, most of these things are done just to please the superior officers and to satisfy the pressure from the officers. Where voluntary help is possible, it should be done without official pressure. The moment you use official influence to get help, it will be a failure. What is happening in regard to some of these projects is likely to be repeated in the case of midday meals, and this will be disastrous for children. How are the Government going to utilise this provision of Rs. 20 lakhs? If we say that the amount should be spent in each village or in each centre, that is not going to take place. What will happen is this. Out of what the Government give, they would be able to manage and then produce accounts to show that the other half was met by public donations. I think we have to safeguard these things. I understand that the Central Government are going to give us some grant in regard to the supply of midday meals, but they make it a condition that unless a specific amount is spent by the State Government, that amount would not be forthcoming. This means that we will have to maintain proper accounts and proper records. I hope this will be one way of checking the craze for producing statistics of midday meals.

Many of the subordinates have confessed to me that very little is being done actually. They have just to send reports to please their superior officers, because they do not want to be regarded as persons who are not co-operating with the Director's policy. It is worth while looking into the matter before the scheme is actually put into effect. It is worth while constituting a committee to see that this is done in the proper way.

There is another aspect. If we ask the teachers to go from door to door and beg foodgrains and money for this midday meal, it is not a desirable thing at all. It will merely place the teachers under an obligation, and I do not like the teachers to be under

4th March 1958] [Sri V. R. Ranganathan]

any obligation to any parent or even the local people. It is much better that voluntary help is always taken. But there should be no pressure and there should be no frowning when people do not co-operate with the Government. I mention this, because there is the talk going on about midday meals, and I find that every officer complains that he is not allowed time to attend to his other normal duties because the Director is using so much of pressure to obtain statistics and display them in his office and probably furnish the same to Government to show how effectively the midday meal scheme is working in his department. I went to a place not far away from Madras on a Sunday, and I was told that the Director was there and that the midday meal supply was inaugurated. I asked, 'How did it happen on a Sunday?', and I was told that it could happen only on a Sunday because on other days they did not get the midday meal. This is the kind of talk going on. I would like to say that this must be checked and the scheme run properly or given up altogether.

On the question of language and the service conditions of teachers, I have got a lot to say. A notification has been issued by the Madras Public Service Commission inviting applications for the posts of Assistant Commercial Tax Officers, Upper Division Clerks in the Secretariat, and so on. One of the conditions laid down is that the candidate must possess an adequate knowledge of Tamil. 'Adequate knowledge' of the language is explained in this way, namely, that the candidate must have studied that language (Tamil) in his high school course. Look at the implication of this. Anybody who applies for this job must have studied Tamil in his high school course. Now, if this is to be the condition of service, what happens to those people, Muslims for instance, whose mother tongue is Urdu? What happens to those people who have studied only Urdu in the high school course? Will not the Government give them time to qualify themselves later on by passing a test in the language or gaining adequate knowledge of it? No doubt, Tamil is going to be the language of the Madras State. But this can be done gradually. Why should the Government at one stroke exclude a large number of people from service? They may be a minority. Why shut them out from taking to Government jobs? The Government must give them sufficient notice. If they say, 'From to-day nobody will be admitted to Government service unless he has an adequate knowledge of Tamil', that will be hard on those whose mother tongue is not Tamil. The Government can say that within a period of five years everyone should get qualified in Tamil. Why not the Government introduce some such rule? We are actually barring the door to Government service to a large section of people, whose fault is that they studied their mother tongue in the high school course.

This takes me on to another akin subject, and that is with reference to the safeguards of the interests of minorities. We have always talked about safeguarding the interests of minorities by

[Sri V. R. Ranganathan] [4th March 1958]

Money is not properly spent and funds are allowed to accumulate except perhaps in the case of Chingleput where my friend, Mr. Purushotham, happens to be the Chairman. About Coimbatore also, I hear very good reports. But on the whole, money is not utilized with the result that some of the district boards have asked for permission to divert the funds for other purposes. It discloses a ridiculous state of affairs when you collect money for a particular purpose and do not use it for that purpose. The district boards want to improve their markets and highways with these funds. This shows the necessity for a separate Director of Libraries who can devote all his time to the organization of libraries and to making them really useful. May I ask whether it is not time now—it is five or six years since the Act came into force—to appoint a committee to go into the question (Sri K. Balasubramanya Ayyar: The Act was passed in 1948)—that shows I have a stronger case—whether the aims of the Act have been fully realised, and if not, to suggest ways and means of rectifying the defects, if any, in the Act itself. I think the Government will do well to appoint such a committee. Anyhow, the earlier suggestion of mine—appointment of a separate Director of Libraries—needs sympathetic consideration. At present, the District Educational Officers are expected to attend to this work. They have other duties to perform and they look upon this as additional work. They do not in consequence give much thought or attention to this branch.

Another matter to which I have been repeatedly calling the attention of the Hon. the Minister for Education and the Government by means of letters and by putting questions here is the unduly large number of suspensions in the Education Department. Officers have been suspended for years and the Hon. Minister himself gave the figure that nine officers had been under suspension for more than two years and that the enquiry was still going on. Last year or so, I mentioned in this House that two officers were kept under suspension for two years. Now it is three years. Still, they are under suspension and there is no probability of the Director passing any orders in the near future. There must be some rigid rule in all these matters to ensure that such cases are quickly disposed of. I think there is a rule—and this is more honoured in its breach than in its observance—which says that nobody should be kept under suspension for more than three months without the permission of the Government. I do not think Government permission is now sought. Every loophole is taken full advantage of to extend the period of suspension. And then, there is a limit up to which people could be paid subsistence allowance and beyond that limit it is stopped. Here, when a man is under suspension and his subsistence allowance also is stopped, how is he to get on? When the suspension period is extended, you should also continue to pay the suspension allowance or subsistence allowance. There should be some reason for extending the period. Otherwise, there is no justification for prolonged suspension.

4.40
p.m.

4th March 1958] [Sri V. R. Ranganathan]

I know, Sir, the Hon. Minister recently announced that he was appointing an additional Deputy Director to look into the question. That is not going to help him. Already he has sanctioned the post and a man has been appointed. Well, you can take it from me, very soon you will be disillusioned, because it is not the lack of support from the offices, it is not the lack of staff that stands in the way but the bottleneck is really the Director of Public Instruction. If you go into his office and make enquiries, you will find file after file goes into the Director's office but it never comes back. I am sorry I am a little personal. The files never come back. In this connection, I am reminded of a fable. It appears there was a lion's den and the lion invited the cunning fox to walk into the den for a chat. The fox, cunning as he was, found that every step was leading into the den and no step leading out. (Laughter.) The fox was warned. The same thing is happening in the Director's office. You can take it from me that every file goes into his office but never comes back. If any surprise check were to be made, you will find hundreds of such files. This is nothing new in the Education Department. Some years ago we had a Deputy Director who accumulated the files. The Minister then, when he inspected the office, was shown those files and the services of the officer were immediately terminated. He was a man who was asking for extension of his services. That was refused. I am not divulging any departmental secret. Another Minister asked for a list of pending papers. When we told him that so many papers were pending, the outcome was that very soon there was a number of applications for grant of leave. Such things happened in the past but there seems to be no check at all nowadays. Nobody seems to exercise any control. What is the Secretariat for if it is not going to avoid the delays and pull up the Director and find out what is the cause of the delays, and why papers are delayed. What is the kind of Secretariat you are having? I may mention, in this connection, that one of the previous Education Ministers used to call for a fortnightly list of pending papers with the Director. When the list came, the Secretariat used to scrutinise that and make some remarks and pass that on to the Minister. The Minister would call either the Director of Public Instruction or one of his Deputies and ask for the cause of the delay. Within a few days the arrears used to clear up because the Minister was taking an interest. Now, some such thing should be done. Otherwise, the papers with the Director would go on accumulating and for months together no orders would be passed. It is becoming a by-word among teachers and managements that the papers sent to the Director's office never return and that no orders are passed. I would invite anybody to go into the question and see if I am not correct. Ask any correspondent or management what is happening to-day with regard to his or its application. Many months he or it has to wait and wait indefinitely because no reply is sent by the Director. I am connected with a particular institution. We made a representation to the Director for the tenth time. It was an irregular order that the Director had passed and we contested that. Of

[Sri V. R. Ranganathan] [4th March 1958]

course, short of going to the courts, we did all that was possible. We wanted to appeal to the Government but the Director would not pass orders. It is seven months since the paper went to him, but he would not pass final orders. It has not come back to us. The management feels helpless because they cannot appeal to the Government without the orders of the Director. The only thing they can do is to go to a Court of Law. That seems to be the only remedy these days.

Last time when I spoke, I referred to the case of a Headmaster who was dismissed from one of the big High Schools in the Tanjore district. That Headmaster was under suspension for eight months. For all these eight months, his appeal was pending with the Director. Then, the moment the Director passed his orders, the management rushed to the Court by a writ and the poor Headmaster had to contest it. It is a long story and let me not weary the House with that long story. (An hon. Member: Interesting story.) Yes, it is an interesting story, a very interesting story indeed. Three courts, the Divisional Bench of the High Court, the full Bench and then the Supreme Court, dealt with this case and finally decided against the management and in favour of the Headmaster. That took eight months. The Director, in the first instance, took eight months. We often talk of delay in the courts, law's delays, but the Director took eight months to pass orders. But the three courts took only eight months to pass orders. The Headmaster was reinstated because there was no other choice. He was reinstated on a Saturday and was dismissed again on the next Monday. I referred to this case when I spoke last time.

SRI A. M. ALLAPICHAI: Did that happen at all?

* SRI V. R. RANGANATHAN: Sometimes facts are more interesting than fairy tales. I will give full particulars to the hon. the Deputy Chairman if he wants them and I shall be glad if he will take it up with his own Party people.

Well, then, when the Headmaster was dismissed again, he appealed to the Director and it took another seven months. I can give you the date on which the appeal was sent to the Director. But let me not tire the House by giving details. It took another seven months to deal with the second appeal. Do not think that these delays are not deliberate because from what I am going to say now you will see . . .

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, I have been listening with considerable attention to what the hon. Member has been saying. I must bring to the notice of the House that no direct attack on any officer as such is within the propriety of the House. They can attack the Ministry concerned, the Government concerned. But to charge an individual officer who is not able to defend himself on the floor of this House and explain the position is not within the propriety of discussion.

4th March 1958]

MR. CHAIRMAN: Quite right.

* SRI V. R. RANGANATHAN: I am thankful to the Hon. Minister for what he said. But I am attacking the department, though incidentally I may mention the word 'Director'. It only refers to the Education Department and when I say 'Education Department', I refer to the Hon. the Education Minister. If you want that I should only refer to the Minister or the department and if that is the convention, I am prepared to follow it. I am only referring to and attacking the department, the ways of the department, for which the Education Minister is responsible. Whether the Hon. Minister does it, or the Education Department does it or a petty official of the department does it, it is the Education Minister that takes the responsibility and ought to take the responsibility, the direct responsibility.

Well, Sir, this delay of seven months—I shall use the word 'Department' instead of the word 'Director'; because the Director is the appellate authority, I was using the word 'Director'—was a deliberate delay by the department for this reason. Two things made me believe that it was a deliberate delay. The first thing is this. When the first order was passed the Headmaster was under suspension and when the Director directed the management to restore him to service because his suspension was improper, he would not say at the same time that the Headmaster was entitled to arrears of salary for the period he was under suspension. Should not the Director, when passing the order, draw the attention of the management to this fact and say that he ought to be paid the arrears of salary and the matter reported to the department? Nothing of that kind was done. Now, what is the result? The management refused to pay the arrears of salary to the Headmaster. In the orders on the second appeal this has been deliberately omitted. A clause in the order stated that a separate order would be passed with regard to the question of arrears of salary.

MR. CHAIRMAN: You are expanding too much on a particular case.

* SRI V. R. RANGANATHAN: While I am sorry I have to refer to this particular case, it is an instance which is typical. It is not a single case of delay. It has assumed importance and magnitude because it went up to the Supreme Court and there was so much of agitation because of the strength and support given to the case by the Tanjore Teachers' Guild. It is not an isolated case. It is a typical case to show what is happening in the Education Department. I shall not proceed with the case further, except to say that in rejecting the second appeal the appellate authority had taken upon itself the role of the Prosecutor.

First of all, the Headmaster was dismissed on a specific charge of wilful disobedience of orders. That was the ground on which he was dismissed. The appellate authority—I will not use the word 'Director'—takes up some of the old charges, picks up a few out

[Sri V. R. Ranganathan] [4th March 1958]

of them and says, 'These charges were proved and so, the dismissal is held to be correct'. It only requires a law court to decide the question unless Government intervene and see that justice is done.

4-50
p.m.

There is urgent need to revise the agreement between the management and the teacher. That is long overdue. I think that the Legislature Committee on the White Paper on Education made a recommendation that the question of revision of the agreement as well as the Madras Educational Code should be taken up immediately. I do not know if anything has been done in that direction. But there is urgent need for that.

The second suggestion that I have to make is that a tribunal should be appointed to go into disciplinary cases. This suggestion was made by the Secondary Education Reorganisation Commission. They recommended that a tribunal should look into all these cases. I would like the Government to consider this question.

Now, I have got only one point to make about secondary education. Reorganisation is going to take place and there will be upgrading of institutions. Will it not be more useful to have a Board rather than an individual controlling all these things? Will it not be more useful to have a Board of Secondary Education with statutory powers and not the Advisory Board which we have and which is ineffective? At this stage, when we are embarking on big schemes in secondary education, when institutions have to be upgraded, when large grants have to be given and when huge buildings have to be provided, will it not be useful to have a Board of Secondary Education rather than an individual to deal with these matters? A Board always ensures fairness and there will be proper representation also. Such a Board may deal with recognition and upgrading of institutions, sanction of grants and all such matters. The Director of Public Instruction may be on that Board and the Minister may himself, if necessary, preside over that Board. I think such a thing exists in one other State. I do not know if it is correct. The Leader of the Opposition will be able to state whether there is such a Board in any other State.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: This was one of the recommendations of the Secondary Education Commission.

* SRI V. R. RANGANATHAN: Well, Sir, I think it is worth while considering whether a Board of Secondary Education with statutory powers will not be much more useful.

Lastly, I shall only refer to one order that has been issued recently again by the department. There is rule 37 in the Madras Educational Rules. It affects a large number of people. That is why I am referring to it. The rule permits admission of pupils who were under private study to any class up to III Form in a secondary school. Many private institutions were coaching students and giving them some education. These children could be admitted to any class up to III Form in a secondary school, but

4th March 1958] [Sri V. R. Ranganathan]

an order has been issued by the department that hereafter no pupil coming from a European school, from a private school, could be admitted into any standard in a secondary school. Then, there is a little modification that in no case could he be admitted to an English section of a secondary school. I would ask whether the department has got the power to alter a rule made by the Government. The Madras Educational Rules have been authorised by the Government. Can the department alter them? I do not think it can. But a circular has been issued and pupils have come and told me that they are in a fix. Anyhow, I hope the Hon. Minister will look into the question.

There is another thing which also the Government might look into. The revised syllabus for elementary schools has been brought into force. It is one of the recommendations of the Legislature Committee on the White Paper on Education and I am glad that it has been finalised and brought into force. But, during the first week of January the revised syllabus was confirmed and publishers were asked to submit text-books for approval before the end of February this year. They were given seven weeks' time to prepare text-books and submit them for approval by the Text-Book Committee. Sir, is it possible to do so? Do you expect any decent text-book to be prepared in seven weeks' time? Well, there is the order, and I do not know if the Government are likely to intervene in the matter. There is no use of complaining afterwards that the text-books are of an inferior quality and that their standard is low. If it is so, we have not given the publishers enough time to prepare the text-books.

I have got a few more points. But I am afraid I have taken more time than I ought to. I shall reserve them till the end of the month.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Mr. Chairman, Sir, the Budget speech delivered by the Finance Minister and also by the Leader of the House we have listened to with the respect that is due to it. The feeling that is left in our minds is that though the Budget may be good in parts, there is no consistent or sound economic policy behind the Budget. At one place they talk of self-sufficiency in food and at another place they say that food production must be sufficiently increased and that steps have to be taken for that purpose. At one place they complain that the Central Government and the Finance Commission have not sufficiently dealt with the demands of the Madras Government and at another place they say that the Government of India are also in difficulty and that, therefore, we have to accept the position and look to our internal resources. In that way, they give up their case and they begin to look to internal resources. In that case, the Government of India will hardly think of conceding our demand. For example, in a school budget if there is no deficit, no grant will be forthcoming. Unless there is some demand and unless that demand is true and there is necessity for it, it will not be conceded. I do not want the Government to put up a false

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [4th March 1958]

5 p.m. demand. In two places, on pages 14 and 24 of the Budget speech, there is a complaint made by them. At the same time, the speech finally ends by saying, 'Let us look to our internal resources.' Sir, I may invite reference to page 17 of the Budget speech where-in it is said: "We may no doubt feel that a more liberal approach would have been justified, but we must appreciate that the resources of the Centre are also limited, and that the Commission was faced with the difficult task of reconciling various conflicting interests." Then, again, there is another sentence on page 16: "We had also pleaded for a reduction in the rate of interest charged on Central loans, taking into consideration the large resources raised by the Centre through deficit financing." Then finally the paragraph ends by saying, "Let us record our thanks to the Commission for the relief they had actually recommended." How can it be? Well, we also record our thanks to the Hon. the Finance Minister. What we have to see is whether our demands which are very legitimate for various reasons have been acceded to or not. The disparity in the rates of dearness allowance between the Central Government servants and the State Government servants should be removed. The N.G.O's are meeting on the 19th April 1958 and you will see what happens.

When we feel that the Central Government have not dealt with our demands properly, there is no justification on our part to present a balanced Budget and to resort to taxation. After all, the deficit is only about Rs. 105 lakhs while last year the deficit was Rs. 333 lakhs. But, somehow or other, last year's Budget proved to be a surplus Budget. That being so, I do not think that there is any necessity for the Madras State to think of ever covering the deficit, and making the Budget surplus again so that the Government of India may stick to their conclusions and may never concede our just demands. This is a wrong policy, an un-economic policy. The rebate on the handlooms has been reduced. This must be increased to 12 nP as it originally was. There is also a specific case for requiring the Central Government to reserve certain varieties of cloth to the handlooms because we have large accumulation of stocks. Therefore, what I am saying is that the deficit ought to have been left uncovered. The Central Government have a deficit. For the matter of that, other States have deficit Budgets. For example, Andhra Pradesh is having a deficit Budget. Andhra Pradesh never cared to reduce the deficit. But what are the taxes that are proposed here to wipe out this deficit?

Dr. V. K. JOHN: Our Ministers want to be popular with the Central Government.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: There is the agricultural income-tax. I anticipated even when the Madras Plantations Agricultural Income-tax Act was on the anvil that there would be a tax on agricultural income. But I never knew that it would take this very ugly shape.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: We will try to beautify it, Sir.

4th March 1958]

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Those who pleaded for agricultural income-tax had stressed the fundamental principle that agricultural income-tax should replace land revenue. But what is happening here? The land revenue goes on merrily and in addition, we have to pay agricultural income-tax. This has not been mentioned anywhere by any economist. Even the Taxation Enquiry Committee has postponed this question due to various difficulties.

What will the landholder do now? That is why I called it 5-10 p.m. 'ugly'. To say that the total income should also be taken into consideration for the purpose of fixing the slab and the rate is the unkindest cut of all. This is not legal also. Everyone of us, who is paying income-tax knows very well that agricultural income is not taken into consideration for the purpose of income-tax. Why? This is because income-tax comes under the jurisdiction of the Centre and agriculture is entirely under the jurisdiction of the States. They do not take the agricultural income into consideration at all. I also have got lands and I also pay income-tax. Never have they up till now taken into consideration my agricultural income, though the agricultural income I get is not worth mentioning. (Sri O. P. Ramaswami Reddiar: It will be legalised by Acts.) About this, I shall mention later. It is a Constitutional matter. In the case of the agricultural income-tax, contrary is the case. They cannot take into consideration the income-tax which is not within the jurisdiction of the State. There is one other point. Any slab or rate must be related to the income. We cannot take the other outside income into consideration and then say, 'This is the total income and, therefore, this is the rate'. This is the fundamental principle in income-tax law. We shall discuss all this when the matter finally comes up before us. I do not want to enlarge upon this now. But I speak here with a sense of responsibility before retired judges who are here (Interruption by Sri A. Gajapathy Nayagar). Therefore, it is I am mentioning that you will take care when the question is raised whether it is legal at all. It is not legal. The rate and the slab must be related to the particular income, and this point has been decided by a number of Courts (Bombay Court and other Courts). We shall discuss all these things when the question comes up. I feel that this is neither legal nor equitable. I am here more upon saying that it is not equitable.

Now, let us consider the position of the landholder. It is a mockery to say that the landholders have the capacity to pay. They have no capacity to pay. That is very clear. The Government have fixed forty per cent as the share of the landholder in the produce. Even this forty per cent is not collected. There is no provision and no machinery under the Fair Rent Act by which any landholder will be able to collect this forty per cent which is given to him generously by the law. To get this forty per cent, the landholder must go on fighting with the tenant on the thrashing floor and only get thrashed. (Loud laughter.) Many landholders have actually been thrashed on the thrashing floor, and I am not at all exaggerating here. (Sri A. M. Allapichai: None but the

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] 14th March 1958
 fair deserve gain.) Not gain, but grain. You are perfectly right. (Dr. V. K. John : 'They are not important !') So long as the person thrashed is somebody else ! This is the state of the landholders. Their income has already been reduced. There is also the difficulty of having so many principles about reductions. The lessee will always be harping upon remissions. I am yet to see a lessee who has paid his full quota. It is within the memory of all of us that no lessee has ever paid his full quota without any deduction. Landholders are free to make remissions. They do not feel aggrieved. But now there is the difficulty. The Commissioner of Income-tax will ask, 'How can you remit? You cannot remit. If you remit, you are remiss in your duty.' There are difficulties other than this. I do not want to enlarge upon them now except to say that this is neither legal nor equitable nor does it conduce to increased production upon which we are harping. After all, agriculture requires capital.

SRI A. M. ALLAPICHAJ : How is it that the Finance Minister says that we are increasing food production every year and that we are now producing forty-six lakh tons of rice?

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Some time back I dealt with this. One pound per day is calculated at 46 lakh tons. All these calculations may satisfy the talk of the people, but not their hunger. Therefore, I repeat that this is no answer to self-sufficiency. The Minister himself has said that to stabilise the food prices, there is no self-sufficiency in food. The mystery is that everything has increased in our country. There seems to be no reduction anywhere. (SRI O. P. Ramaswami Reddiar : Even the population has increased). Everything has gone on increasing. The Government think of closing down the fair price shops. When they are closed down, the cost of living will increase still further, and you will find poor people put to a lot of difficulty. The Government must take such steps as are necessary for the purpose of raising greater production and not go on poking into the agricultural sector as far as possible at every stage. I know that the hon. Member Sri Ramaswami Reddiar, who is fully conversant with agriculture, will agree with me perfectly in all that I say. That is why his presence is always giving encouragement to me to talk about landholders. I am stating a fact, and I am prepared to confess it. While the presence of the hon. Member Sri A. Gajapathy Nayagar is sometimes depressing, Sri Ramaswami Reddiar's presence is always encouraging. (Laughter).

The next point I am on is the tax on entertainments. This is all right. They have given exemptions, but there is one phrase, namely, 'other than cinemas and horse-racing'. (Sri Mohamed Raza Khan : Sri P. T. Rajan is next to you.) (Laughter). About this, for once I am quoting my friend Dr. A. Sreenivasan, who is not here. He asked a question about the Madras Race Club in this Council on the 13th November 1957. Sri Mohamed Raza Khan, in a supplementary, asked the Home Minister, 'A decision was taken in 1948 that betting on horse-races should be abolished in Madras. What is the point in the Hon. Minister now saying that

4th March 1958] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

the matter has been under consideration for the last so many years?' The Home Minister replied that a decision was taken in 1948 that betting on horse races should be abolished in Madras. The Home Minister again said, 'The Government took a decision about five years ago that the Act need not be given effect to and that its implementation could be postponed for five years, because it was pointed out to Government—and the Government did appreciate that—that horse-racing contributed to horse-breeding and that horses were required for the army and also for research institutes. The Government could very well have a farm for horse-breeding at Guindy and Ootacamund only for the sake of horse-breeding and research institutes. What are these research institutes for? (Laughter). The Home Minister added, 'In view of this, the Government took a decision to put off giving effect to this Act for five years. When this five-year period is over, the Government will take up the question when it should be given effect to.' The five-year period is over, Sir. (Laughter). (Sri P. T. Rajan : They are lingering. It is the grace period now.) It is legged in the phrase 'other than cinemas and horse-racing'. Therefore, it will continue. That seems to be the case. Otherwise, they need not say, 'other than cinemas and horse-racing'. I would like to have a clarification whether the Government are still considering this question. This is one point upon which I wanted to mention horse-racing.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : You then want it to be abolished?

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Yes, even though it may be unpopular.

DR. V. K. JOHN : Many Congressmen are interested in 5-20
 horse-racing. p.m.

SRI A. M. ALLAPICHAJ : A number of poor people have been ruined by this rather than by ordinary gambling.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : I am glad to have the support of the hon. the Deputy Chairman. Horse-breeding will not be affected. When I say this, I am supported by so many distinguished people here. Therefore, the Government should seriously consider whether they should not abolish betting on horse-racing.

The Hon. the Minister for Finance says that the enhanced rate of entertainment tax will bring in a net additional revenue of Rs. 30 lakhs, 90 per cent of which will go to the benefit of local bodies. Then there is another proposal—enhanced sales tax on motor spirit like diesel oil. This proposal was made two years ago but subsequently wiser counsels prevailed and it was dropped. Again, it has been brought up and the increase proposed is from 10 nP. to 35 nP. The Hon. the Leader of the House in his explanatory statement has asked, 'What is the harm in increasing it to 35 nP. when the sales tax on petrol is 37 nP.?' Let me explain it.

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [4th March 1958]

Diesel oil is used more for purposes of agriculture. We say that our economy is agricultural economy and we talk of production. When it comes to the question of taxation, we forget all this. That is the difficulty here. Otherwise, the Hon. Minister's statement is a beautiful one. It is very good on one side and they go on harping on increased production, and so many other good things. On the other side, they are cutting the ground under their feet.

Dr. V. K. JOHN : What is the reason?

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : They will answer. Therefore, I feel that there is no consistent, sound, economic policy before the Government.

Then, I would come to the Medical Department. I am not so competent to speak on it as the hon. the Leader of the Opposition. Still, I want to harp on one point. The presence of the hon. Member Mr. Ramaswami Reddiar encourages me to speak about the establishment of hospitals of indigenous medicine.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : The hon. Member Mr. Gajapathy Nayagar is also interested in this.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : In paragraph 19 of the Budget speech of the Hon. the Minister for Finance, there is no mention about the establishment of hospitals of indigenous medicine. The Minister of Health in the Union Cabinet said the other day that the Central Government were ready to provide funds but that there had been no application forthcoming from the State Governments. Our State has not applied for any grant, while the Kerala State has applied for a grant of five lakhs of rupees or so for undertaking research in the indigenous systems of medicine. I do not use the word 'Ayurveda'. I am carefully omitting the words 'Ayurveda', 'Siddha' and 'Unani'. If I use them, it would appear that there is quarrel among the systems themselves. There is no difference between the three systems. I shall be happy if any of the three is encouraged. I am not for or against any one particular system. Therefore, when the Kerala Government say 'indigenous system', it means all the three. Only the names are different. All of them deal with drugs, medicines, etc. An Ayurvedic hospital would be much cheaper.

SRI O. P. RAMASWAMI REDDIAR : Naturopathy?

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : About that the Union Ministers talk more. In fact, the Union Ministers talk more about these various systems than our Ministers here. The Government have by their policy spoiled the indigenous system.

SRI A. M. ALLAPICHAJ : Don't you think that our doctors are responsible for this kind of situation?

Dr. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : Which doctors? Unani doctors? (Laughter.)

4th March 1958]

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : I will clear the air. Allopathic doctors only say that they are against the integrated system of medicine. Of course, some of the European doctors used to say that the indigenous system was unscientific. But none of our doctors have taken that stand, so far as I know.

SRI O. P. RAMASWAMI REDDIAR : They are prescribing Ayurvedic medicines also.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Yes; my esteemed Friend, Dr. Guruswami Mudaliar, has always been prescribing Ayurvedic medicines. I was once by his side early at 6 of the clock in the morning, when he wrote down in Sanskrit 'Brahmi Gritam'. I thought he would write something like diagrams which I had never been able to understand. As the hon. Member Mr. Ramaswami Reddiar says, Allopathic doctors have also been prescribing Ayurvedic medicines. Even the European doctors of the olden days were prepared to grant that there were very good indigenous drugs but said that they required research. Here there is a proposal to grant some compensatory allowance to practitioners of indigenous systems of medicine. I do not say that they should not be given any allowance. I approve of the proposal because they have been complaining that they are not given sufficient remuneration. All that I say is that there is dearth of proper personnel to man these hospitals. There is also the other point that the Government have not got sufficient funds to provide medical aid to all people at all places. The only solution is the opening of hospitals of indigenous medicine. I am glad that the present Minister for Public Health is thinking on these lines. I did not have any hope when his predecessor, Mr. A. B. Shetty, was here. He clearly said that he was not for indigenous medicine. There is nothing wrong in being frank. But there is no such difficulty with Mr. Manickavelu who, I hope, will be more helpful. When I was reading this paragraph in the Budget speech, I felt that I should impress upon the Government the necessity for establishing some hospitals of indigenous medicine in this State and posting, if possible, some of the Vaidyas to work there. In fact, many diseases were cured by these Vaidyas before the Allopaths came into the picture.

SRI O. P. RAMASWAMI REDDIAR : Even to-day 80 per cent of the villagers go to Vaidyas.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Therefore, there is a strong case.

The last thing that I want to refer to is something about the City. The population of the City has grown recently from 16 lakhs to 18 lakhs. Shortly it will be 20 lakhs. It is absolutely necessary that amenities should be provided to all the people who live in the City. I must, however, point out that still there are pavement-dwellers numbering about 50,000 to 60,000. (Sri Mohamed Raza Khan : More in Broadway.) The pavements

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [4th March 1958]

which are intended for pedestrians are used by these people who sleep on them. It is heart-rending to see them sleep on the pavements. This problem should be tackled at once.

There is another problem which relates to milk supply. I welcome the move on the part of the Government to have a colonisation scheme for Madhavaram. The Government have spent some lakhs of rupees on this scheme. The Corporation of Madras has proposed that a sum of Rs. 10 lakhs should be given to it in advance for the purpose of providing cattle sheds within the City. As it is, these cows and buffaloes are not properly kept. If I see the insanitary condition in which they are kept, I will not take my coffee tomorrow morning. Fortunately, I don't take coffee. Even the cows and buffaloes which supply milk to the General Hospital are kept in the most insanitary condition possible. It is to provide proper sheds for these animals that the Corporation wants Rs. 10 lakhs. The Corporation budget would show a deficit. The Corporation wants that repayment of the loans given to them by the Government—I think it is Rs. 42 lakhs—should be deferred for some time, say, five or ten years. The Commissioner the other day in his speech introducing the Corporation's Budget mentioned very strongly about it. He said that the Corporation was unable to meet the entire needs of the growing City and that, therefore, it required this help from the Government. I hope and trust that the Government would take this into consideration and defer recovery of the loan from the Corporation.

After the City transport was nationalised, huge buses, leviathan buses, have been put on the road. As they move on these roads, no other car can go this or that side and nobody can move this side or that side. It is one big thing occupying the entire road with a number of people within the bus. What is to happen to the roads on which such huge buses go? The roads have to be renewed, metalled and kept properly for these buses to run. Why I am saying this is that a good proportion of the motor vehicles tax which the Government collect should be given to the Corporation for the purpose of seeing that the roads are kept in proper condition. This is a very important matter. If the Corporation has funds, it can maintain the roads. But the point is that it has not got the necessary finances. The Commissioner has said so in the Budget speech. I hope and trust that the Government will look into this matter also.

One last point I wish to refer to is this. The interest which we are paying on the loans to the Government of India is mounting. We, therefore, demanded that the whole of the loan should be consolidated and that the interest should be nominal, a lower rate of interest. It should be only nominal such as two per cent or so. Let us not be afraid of saying so to the Government of India.

DR. V. K. JOHN : Why not the capital be written off?

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : That may also be suggested. But when they do not want to give up even the interest and consolidate the loans, I see very little chance of their

4th March 1958] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

writing off the capital. The Hon. the Finance Minister said that if that was done, it would relieve us to the extent of Rs. 60 lakhs. That is an important matter. Let us not also be optimistic about our Rs. 101 crores of debt. That is also a very serious matter. The Hon. the Leader of the House said that they were all assets. But, I may tell you, they are assets of a very different kind. They are all assets which we cannot utilize. As years go on, they would be entirely wiped out, these dams and others. They are all necessary. I am not complaining that all these things should not be taken up. But they are wasting assets and, therefore, this also should be looked into, and Government should see how the debt could be wiped out. Let us not be satisfied with merely saying, 'We have sufficient assets to the extent of Rs. 150 lakhs or so'.

SRI O. P. RAMASWAMI REDDIAR : It is Rs. 150 crores.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Yes, the figures are there. I take the figures from the statements furnished by the Government. What I am saying is that it is very necessary that we should look into this also and try to reduce, as far as possible, the outside debt.

If all these things are taken into consideration, we shall, in the long run, establish the Welfare State. About this we are not at all pessimistic. Our Government and the Ministers are doing their very best. I am not criticising them or their intentions. But what I say is that their policies ought to be much bolder and more consistent. That is my view. The Government should take every aspect of the question into consideration. It won't do to look at only one aspect of production and do things which really retard production. Take the handloom industry. There also the Government must chalk out a bold line of action. The former Chief Minister, Rajaji, said, 'Reserve cloths of certain types to handlooms'. He is the person who has got foresight. Sometimes he may make mistakes. (Interruption). That is a different matter. What I am saying is that some of the policies he was laying down were bold. He had foresight. That was why he asked for such reservation. Now, what do you see in the handloom industry? Accumulation of stock is there; wherever you go, there is accumulation of stock and there is no reduction in price. I am repeatedly urging that there should be deflation, reduction of prices. I do not know when this will come about. (An hon. Member : Government are printing notes.) We must attain self-sufficiency in food so that prices may be stabilised. We have to deal with the unemployment problem. These are the things to be tackled. The day when these things are tackled, when our production is complete, where our resources are full and when we no longer look to the Centre for resources even though there might be deficit budgeting, then I think our economy will be healthy, sound and consistent.

Thank you, Sir. (Cheers.)

[4th March 1958]

* **SRI A. SUBRAMANYAM :** கனம் அவைத் தலைவர் அவர்களே, கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் 1958-59-ம் வருஷத்திய வரவு செலவுத் திட்டத்தை நான் வரவேற்கும் முறையில், சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். பொதுவாக இந்த வருஷத்தில் அதிகமான வரிகளை மக்கள் மீது சுமத்தாமல், துண்டு விழும் தொகையை ஈடு செய்வதற்காக, சில குறிப்பிட்ட இனங்களுக்கு மட்டும் வரி விதித்திருப்பதை நான் மனமாரப் போற்றி வரவேற்கிறேன்.

வரி இனங்களைச் சற்று கவனிப்போம். முதலாவதாக, சினிமாக்கள், குதிரைப் பந்தயம் போன்ற பொழுதுபோக்குகள் மீதுள்ள வரி உயர்த்தப் படுகிறது. இரண்டாவதாக, டீசல் எண்ணெய் மேலுள்ள விற்பனை வரி உயர்த்தப்படுகிறது. மூன்றாவதாக, விவசாய வருமான வரி விதிக்கப் படுகிறது. இந்த வரிகளைப்பற்றி சபையிலே கனம் அங்கத்தினர்கள் தங்கள் அபிப்பிராயங்களை எடுத்துக் கூறினார்கள். குறிப்பாக, என்னுடைய நண்பர் கனம் புருஷோத்தம முதலியார் அவர்கள் சினிமா மீது விதிக்கப்படும் தமாஷா வரி நடுத்தர மக்களைப் பாதிக்கும், ஏழைகளைப் பெரிதும் பாதிக்கும் என்பதாகக் குறிப்பிட்டார்கள். அது எப்படி பாதிக்கும் என்பது தான் எனக்குப் புரியவில்லை. அரசாங்கம் இந்த வரிகளை விதிக்கும் பொழுது யார் யாருக்கு எந்தெந்த முறையில் விதிக்கவேண்டுமென்பதை ஆலோசித்துத்தான் வரியை விதித்திருக்கிறார்கள். ஆறு அணு டிக்கட் ஒரு ஏழை வாங்குவதாக இருந்தால், அதற்கு 2 நயா பைசா வரி விதிக்கப்படுகிறது. இது ஒரு வரி உயர்வாகக் கருதப்படுமா? 6 அணு கொடுக்கக்கூடிய ஒருவனுக்கு மேற்கொண்டு காலணு கொடுப்பது மிகவும் சிரமமாக இருக்கும் என்று சொன்னால், இதை யாராகிலும் ஒத்துக்கொள்ள முடியுமா? இதை அதிக வரி என்று சொல்ல முடியுமா என்பதைக் கனம் அங்கத்தினர்கள் யோசிக்கவேண்டும். அடுத்தபடியாக, 10 அணு டிக்கட்டுக்கு 3 அணு வரி விதிக்கப்படுகிறது. பத்து அணு கொடுத்து ஒரு டிக்கட் வாங்கக்கூடியவர்களுக்கு மேலும் 3 அணு கொடுப்பது அதிகமாகுமா என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். அதே மாதிரி 15 அணு டிக்கட் வாங்குகிறவர்கள் 1 ரூபாய் கொடுக்க வேண்டும். அதாவது 1 அணு மேற் கொண்டு கொடுக்க வேண்டும். பதினைந்து அணு கொடுத்து டிக்கட் வாங்கக்கூடிய நிலையில் இருக்கிறவர்கள், மேலும் அதிகமாக 1 அணு கொடுப்பது கஷ்டமா? இது ஏழைகளைப் பாதிக்குமா என்பதைச் சற்று யோசிக்க வேண்டும். அடுத்தபடியாக, ரூ. 1-4-0 கொடுத்து டிக்கட் வாங்கித் தமாஷாக சினிமா பார்க்கக்கூடியவர்கள் மேற்கொண்டு 1½ அணு கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதாவது, அவர்கள் ரூ. 1-5-6 கொடுக்க வேண்டும். ரூ. 1-4-0 கொடுத்துத் தமாஷாக சினிமா பார்த்துவிட்டு, அங்கே காபி, டீ சாப்பிட்டுவிட்டு, 1, 2 பாக்கெட் சிகரெட் ஊதிவிட்டு வெளியே வரக்கூடிய நிலையில் இருப்பவர்கள்தான் இந்த வரி கொடுக்க வேண்டும். அவர்கள் மீதுதான் 1½ அணு வரி விதிக்கப்படுகிறது. இது எப்படி ஏழைகளைப் பாதிக்கும்? ஆறு அணு, 10 அணு கொடுத்து டிக்கட் வாங்கி சினிமா பார்க்கிறவர்களுக்கு 1, 3 அணு அதிகமாகக் கொடுப்பதில் ஒன்றும் சிரமம் இருக்காது. ஆகையினால் இந்த வரி மிகவும் நல்ல முறையிலே தாரதமயத்தை அனுசரித்துத்தான் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் ஏழைகள் பாதிக்கப்படவில்லை என்பதை நாம் உணர வேண்டும்.

5-40* அடுத்தபடியாக, டீசல் எண்ணெய் மீது விற்பனை வரி உயர்த்தப் பட்டிருக்கிறது. என்னுடைய நண்பர் ஸ்ரீ பாலசுப்ரமணிய அய்யர் அவர்கள் கூட இது விவசாயிகளைப் பெரிதும் பாதிக்கும் என்பதாகத் தெரிவித்தார்கள். ஆனால் அதைப்பற்றி நாம் சற்று பரிசீலனை செய்யப் பார்க்கலாம். இந்த டீசல் எண்ணெய் பஸ், லாரி, குறிப்பாக தண்ணீர் இரைக்கக்கூடிய சில இயந்திரங்களுக்கும் பிரயோஜனப்படலாம். ஏற்கனவே ஒரு கால னுக்கு 10 நயா பைசாவாக இருந்த வரி இப்பொழுது 35 நயா பைசாவாக உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது, மேற்கொண்டு 4 அணு உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வரி ஏழைகளையும், தொழிலாளிகளையும் பாதிக்கும் என்பதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பல்கனில் 1 ரூபாய் கொடுத்து டிக்கட் வாங்கி பிரயாணம் செய்யக்கூடியவர்கள் மேற்கொண்டு 1½ அணு, 1½ அணு கொடுக்கவேண்டியிருக்கலாம். ஏனென்றால் அரசாங்கம்

4th March 1958] [Sri A. Subramanyam]

வரி விதித்தால் டிக்கட் கட்டணம் உயர்த்தப்பட்டு அது மக்களின் மேல் சுமத்தப்படும் என்று சொல்லலாம். அதிகப்பட்சமாக நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். வசூலிக்கவேண்டுமென்பதைச் சட்டபூர்வமாக நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். அதனால் ½ அணு, 1½ அணு கட்டணம் உயர்த்தப்படலாமே தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை. இது ஏழைகளை அதிகமாகப் பாதிக்க முடியாது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். அடுத்தபடியாக, லாரிகளில் ஏராளமான தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். அடுத்தபடியாக, லாரிகளில் ஏராளமான சாமான்களை ஏற்றிக்கொண்டு போகிறார்கள். அவர்களுக்கு நல்ல வருமானம் வருகிறது. மேற்கொண்டு அதிகமாக வரி கொடுப்பதால் அவர்களுக்கு ஏழமையோ அல்லது நஷ்டமோ ஏற்படுவதற்கில்லை. ஆகவே, இதுபற்றி நாம் அதிகமாகக் கவலைப்படவேண்டிய அவசியமில்லை.

அடுத்தபடியாக, விவசாய வருமான வரி விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மூவாயிரம் ரூபாய்க்கு மேல் வருமானம் வந்தால்தான் இந்த வரி விதிக்கப்படுகிறது. இத்துடன் கடைகள் மூலமாகவோ, அல்லது வேறு இனங்களிலோ வருமானம் வருவதற்கு வருமான வரி என்பதாகச் சொல்லி சில வரிகள் விதிக்கப்படுகின்றன. ஏழை விவசாயிகளாக இருக்கக் கூடியவர்களுக்கு ரூ. 1,000, ரூ. 1,500, ரூ. 2,000 ரூ. 2,500-க்கு மேல் வருமானம் இருக்காது. மூவாயிரம் ரூபாய்க்கு மேல் வருமானம் வரக்கூடியவர்கள் நல்ல நிலைமையிலே இருக்கக்கூடியவர்களாகத்தான் இருக்க முடியும். இந்த நிலைமையைப் பார்க்கும்பொழுது விவசாய வருமான வரியினால் ஏழை விவசாயிகளுக்குப் பெருத்த கஷ்டம் ஏற்பட்டுவிடும் என்று சொன்னால், இது யாரும் அவ்வளவு எளிதாக ஒப்புக்கொள்ளக் கூடிய விஷயம் அல்ல என்பதைமட்டும் நாம் சற்று கவனிக்க வேண்டும். இந்த வரி விதிப்பினால் 1 கோடியே 20 லட்ச ரூபாய் வருமானம் கிடைக்கும். இது துண்டு விழக்கூடிய பற்றாக்குறையை ஒருவாறு சரிக் கட்டுவதற்கு அரசாங்கத்திற்கு ஏதுவாக இருக்கிறது. இதனால் பெரிய வருமானம் வரப்போவதில்லை; ஏதோ ரூ. 1 கோடியே 20 லட்சம் தான் வரக்கூடும். பற்றாக்குறையைச் சரிக்கட்டுவதற்காகத்தான் இந்த வரி போடப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் இப்படிப்பட்ட வரிகளை விதிப்பது குறித்து புகார் சொல்லக்கூடாது. இந்த வரிகளைச் சிலர் வேண்டுமென்றே எதிர்க்கிறார்கள். அவர்கள் எப்போதும் இந்த அரசாங்கம் எதைச் செய்தாலும் அதைப்பற்றிக் குறை கூறிக்கொண்டே இருக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் கொண்டவர்கள். நம் சபையிலுள்ள டாக்டர் லக்ஷ்மணசாமி முதலியார், ஸ்ரீபாலசுப்ரமணிய அய்யர் போன்றவர்கள் அப்படிப்பட்டவர்கள் அல்ல; அவர்கள் அரசாங்கத்தைக் குறித்து ஏதாவது புகார் கூறும்போது, அந்தப் புகார் சரியானது அல்ல என்று நாம் எடுத்துக் கூறினால், அதை அவர்கள் ஒத்துக்கொள்கிறார்கள். ஆனால், கீழ் சபையிலுள்ள எதிர்க் கட்சிக்காரர்களும் வெளியிலுள்ள எதிர்க்கட்சிக்காரர்களும் எப்போதும் இந்த அரசாங்கம் எதை செய்தாலும் அதை எதிர்க்கிறார்கள். அரசாங்கம் எதைச் செய்தாலும் அதை எதிர்க்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் அவர்கள் அப்படிச் செய்கிறார்கள். இதைப் பார்க்கும்போது ஒரு கதை ஞாபகம் வருகிறது. இரண்டு குடிகாரர்கள் ஆக்ராவிற்குப் போனார்கள். “இந்தக் கட்டிடத்தை நான் பார்த்தார்கள். அப்போது ஒரு குடிகாரன், “இந்தக் கட்டிடத்தை நான் வீலைக்கு வாங்கப் போகிறேன்” என்று சொன்னான். உடனே மற்றவன் “இதை நான் விற்பதாக இல்லையே!” என்று சொன்னான். தாஜ் மஹாலுக்கும் அவர்களுக்கும் ஏதாவது சம்பந்தம் இருக்கிறதா? அந்த மாதிரி சம்பந்தா சம்பந்தமில்லாமல் இந்த எதிர்க் கட்சிக்காரர்கள் பேசுகிறார்கள். பொது மக்களுக்கு சேவை செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணத் துடன் இல்லாமல் குடிகாரர்களைப் போல் மொறுப்பற்ற முறையில் பேசுகிறார்கள். இன்னொன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். அதுவும் ஒரு கதை தான். ஒரு வீட்டுக்கு ஒரு பிச்சைக்காரன் வந்தான். “அம்மா, பிச்சை” என்று கூறினான். அந்த வீட்டில் ஒரு மாமியாரும் ஒரு நாட்டுப்பெண்ணும் இருந்தார்கள். பிச்சைக்காரன் பிச்சை கேட்டபோது மாமியார் வீட்டின் பின்புறம் தோட்டத்தில் இருந்தான். அப்போது வீட்டின் முன்னே இருந்த மருமகள், “உனக்கு பிச்சை கிடையாது, போ” என்று பிச்சைக் காரனிடம் சொன்னாள். உடனே பிச்சைக்காரன் அந்த வீட்டை விட்டு நகர ஆரம்பித்தான். இதையெல்லாம் தோட்டத்திலிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த மாமியார் உடனே வசலுக்கு வந்தாள். என்ன நடந்தது

[Sri A. Subramanyam] [4th March 1958]

என்று மருமகளிடம் கேட்டான். மருமகள் நடந்ததைச் சொன்னாள். அவளுக்கு மருமகளைப் பிடிக்காது. அவள் உடனே மருமகளிடம், “நான் அல்லவோ இந்த வீட்டிற்கு அதிகாரி? பிச்சைக்காரனுக்கு நான் அல்லவோ பதில் சொல்லவேண்டும்? நீ யார் அப்படிச் சொல்வதற்கு”, என்று கூறிவிட்டு, தன் வீட்டை விட்டு நகர்ந்து சென்று கொண்டிருந்த பிச்சைக்காரனைக் கூப்பிட்டாள். பிச்சைக்காரன் திரும்பி வந்தான். உடனே அவனிடம் “இவள் சொல்வதைக் கேட்காதே. நான் சொல்கிறேன், கேள். பிச்சை இல்லை, போ.” என்று சொன்னாள். அந்த மாதிரி, இந்த சர்க்கார் யார் யாருக்குப் பிடிக்கவில்லையோ அவர்களெல்லாம், இந்த சர்க்கார் செய்வதையெல்லாம் எதிர்க்கிறார்கள். நாட்டு மக்களுக்கு எவ்வளவோ நன்மைகளைச் செய்யப்போவதாகத் தேர்தல் காலத்தில் கூறிய எதிர்க் கட்சிக்காரர்கள், காங்கிரஸ் சர்க்கார் மக்களுக்காகச் செய்துவரும் நல்ல காரியங்களையெல்லாம் எதிர்க்கிறார்கள். நாட்டுக்கு எந்தவிதமான நன்மையையும் அவர்கள் செய்வதில்லை. இந்த நிலைநீடித்தால், நாட்டு மக்கள் நிதானமாக இருந்து, அடுத்த பொதுத் தேர்தலின்போதும் மற்ற சமயங்களிலும் அவர்களுக்குத் தகுந்த இடத்தையும் பாடத்தையும் கொடுப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

(Deputy Chairman in the Chair.)

இந்த ராஜ்யத்தில் உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்காகப் பெரிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களை அரசாங்கத்தார் வகுத்திருக்கிறார்கள். அமராவதி, கிருஷ்ணகிரி, சாத்தனூர், மணிமுத்தாறு போன்ற பெரிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களையும் சர்க்கார் நிறைவேற்றியிருக்கிறார்கள். சர்க்கார் இன்னும் என்னதான் செய்ய முடியும்? சர்க்கார் இவ்வளவையும் செய்திருக்கும் போது, “வடக்கு வாழ்கிறது, தெற்கு தேய்கிறது. இங்கே என்ன நீர்ப் பாசனத் திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கின்றன?” என்று சிலர் கேட்கிறார்கள். பட்டப்பகலில் வேடிக்கையாகப் பகல் வேஷம் போடுவது போல் இவர்கள் நடக்கிறார்கள். மேலும், சிலர் இரவெல்லாம் ராஜாக்களாக இருப்பார்கள். பொழுது விடிந்தவுடன் ஆண்டிகளாக ஆகிவிடுகிறார்கள். இவர்கள் நாடாக்காரர்கள். உதாரணமாக, ஒருவன் இரவில் நாடகத்தில் ராஜாவாக இருப்பான்; பொழுது விடிந்ததும், “என்ன ஐயா, ஒரு கப் டீ வாங்கிக் கொடுக்கிறாயா?” என்று கேட்க ஆரம்பித்து விடுவான். அதைப் போல் இந்த எதிர்க் கட்சியினர் ஏதோ நடக்கிறார்கள். இவர்கள், எதையோ உள் நோக்கமாகக்கொண்டு, “வடக்கு வாழ்கிறது, தெற்குத் தேய்கிறது” என்று சொல்கிறார்களே தவிர, மக்களுக்கு நன்மை செய்ய வேண்டுமென்ற நல்லெண்ணத்துடன் எதையும் சொல்லவில்லை. இதைப் பார்த்து நான் மிகவும் வருத்தப்படுகிறேன். இது குறித்து, அழுவதா அல்லது சிரிப்பதா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. இவர்கள் இப்படிப்பட்ட போக்கைக் கைவிடுவார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

மேலும், இந்த ராஜ்யத்தில் உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்காக, சிறு பாசனத் திட்டங்கள் பரிசீலிக்கப்பட்டு, எடுத்துக்கொள்ளப்படும் என்று கனம் மந்திரி ஸ்ரீ கக்கன் திருச்சியில் ஒரு கூட்டத்தில் சொல்லியிருக்கிறார். அதாவது, மதுரை ஜில்லாவைப் பொருத்தவரையிலும் சாத்தனூர், மஞ்சளாறு, கொடவனாறு முதலிய திட்டங்களும், கன்னியாகுமரி ஜில்லாவைப் பொருத்தவரையிலும் சித்தனாறு, மாம்பழத்தாறு போன்ற திட்டங்களும், நெல்லை ஜில்லாவில் கடவனாறு முதலிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களும், சேலம் ஜில்லா தர்மபுரி தாலுகாவில் சின்னாறு திட்டம் முதலியவைகளும் பரிசீலிக்கப்பட்டபின் நிறைவேற்றப்படும் என்று உறுதி கூறியிருக்கிறார். இதையெல்லாம் பார்க்கும்போது, வருங்காலத்தில் சென்னை மாநிலம் சுபிட்சமாக இருக்கும் என்பதை யாராவது மறுக்க முடியுமா என்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

கல்வியையும் சர்க்கார் நன்றாகப் பரப்பி வருகிறார்கள். பல மக்களுக்கு இலவசக் கல்விக்கு சர்க்கார் வகை செய்திருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு வருஷம் பட்ஜெட்டிலும் இலவசக் கல்விச் சலுகைகளை அளித்து வருகிறார்கள். இந்த வருஷம் பட்ஜெட்டில், என். ஜி. ஒக்களின் குழந்தைகளுக்கு உயர்நிலைப் பள்ளி வகுப்புகளிலும் முழுச் சம்பளச் சலுகை அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சர்க்காரைக் குறை கூறுபவர்கள் சிறிதும் சிந்திக்காமல் ‘இதனால் என். ஜி. ஒக்களுக்கு என்ன லாபம்?’ என்று கேட்கிறார்கள். இதனால்

[4th March 1958] [Sri A. Subramanyam]

என். ஜி. ஒக்களுக்கு லாபம் தான். உதாரணமாக, ஒரு என்.ஜி.ஒ.விற்கு மூன்று பள்ளி செல்லும் குழந்தைகள் இருக்கிறார்கள் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அந்த மூன்று குழந்தைகளும் மூன்று வெவ்வேறு வகுப்புகளில் படிக்கிறார்கள் என்றும், அந்த வகுப்புகளுக்கு மாதச் சம்பளங்கள் ரூ. 2-8-0, ரூ. 5, ரூ. 7-8-0 என்றும் வைத்துக்கொள்வோம். அந்த நிலையில் அந்த என். ஜி. ஒ.விற்கு மாதம் ஒன்றுக்கு ரூ. 15 லாபம் ஏற்படுகிறது. மேலும், என். ஜி. ஒக்களின் வாழ்க்கைத்தரத்தை இன்னும் உயர்த்துவதற்கும் சர்க்கார் வகை செய்ய விரும்புகிறார்கள். அதற்கான வழிவகைகளை சர்க்கார் ஆராய்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

மேலும், இப்போது அரசியல் தியாகிகளின் குழந்தைகளுக்கு சர்க்கார் கல்விச் சலுகை அளித்து வருகிறார்கள். ஆரம்பப் படிப்பிற்கும், ஹைஸ்கூல் படிப்பிற்கும், கல்லூரிப் படிப்புக்கும், தொழில் கல்லூரிப் படிப்பிற்கும் தியாகிகளின் பிள்ளைகளுக்கு இலவசக் கல்வியளிப்பதற்கான உத்தரவை சர்க்கார் பிறப்பித்திருக்கிறார்கள். அந்த உத்தரவில் சிறை சென்ற தியாகிகளின் குழந்தைகளுக்குத் தான் இந்தச் சலுகை உண்டு என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இதைச் சிறிது திருத்த வேண்டும். சிறை சென்றவர்கள் தான் தியாகிகள் என்று கூற முடியாது. ஏனென்றால், சிறை செல்லாத திருப்பூர் குமரன் தியாகி தான். அவர் சுதந்திர இயக்கத்தில் போராடியபோது அடியும் உதையும் பட்டு, மண்டையில் அடிவாங்கி, மண்டை பிளந்ததால் உயிர் துறந்தார். அவரொரு பெரிய தியாகி என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. அவருக்கு ஒரு நினைவுச் சின்னத்தை ஸ்தாபிப்பதற்கும் அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறது. அவருடைய பிள்ளைகள் இப்போது படிக்கிறார்கள் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அவர்கள் கஷ்டநஷ்டமடைந்திருக்கும்போது, அவர் சிறை செல்லவில்லை என்ற காரணத்தால் அவர்களுக்கு இலவசக் கல்விச் சலுகையை மறுப்பது தவறு. ஆகவே, சிறைக்குச் செல்லாவிட்டாலும், கஷ்டநஷ்டமடைந்த அரசியல் தியாகிகள் சிலர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஜெயிலுக்குச் சென்றவர்கள் அடைந்ததை விட அதிகமான கஷ்ட நஷ்டத்தை அடைந்தவர்களாகவும் கூட இருக்கக்கூடும். ராஜ்யம் பூராவிலுமாக அவர்களுடைய மொத்த எண்ணிக்கை குறைவாகவே இருக்கக்கூடும். எல்லா ஜில்லாக்களிலுமாக மொத்தம் சுமார் 70 பேர் தான் இருக்கக்கூடும். ஆகவே, கஷ்டநஷ்டமடைந்த அப்படிப்பட்ட தியாகிகளுக்கும் இந்தச் சலுகைகளைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, செர்வீஸ் கமிஷனைப்பற்றிச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். செர்வீஸ் கமிஷனில் பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கும் ஹரிஜனங்களுக்கும் போதுமான ஸ்தானங்களை வழங்க வேண்டுமென்று ஒவ்வொரு வருஷம் பட்ஜெட் விவாதத்தின் போதும் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். இவர்களுக்கு ஸ்தானங்களை ஒதுக்குவது முற்பட்ட இனத்தவர்களுக்குப் பாதகம் செய்வதாகாது. ஒருவன் தினந்தோறும் மூன்று அல்லது நான்கு வேளை சாப்பிடுகிறான். மற்றொருவன் நாட்கணக்கில் பட்டினி கிடக்கிறான். தினமும் பலவேளை சாப்பிடுவானுக்குக் கொடுக்கும் உணவைக் கொஞ்சம் குறைத்து, நாட்கணக்கில் பட்டினி கிடப்பவனுக்குக் கொடுக்கும் பங்கில் அதைச் சேர்த்துக் கொடுக்க வேண்டும். அவ்வளவு தான். இது சமதர்மம். நான் முன்பு இதைக் குறிப்பிட்டபோதெல்லாம் செர்வீஸ் கமிஷனில் ஸ்தானம் காலி இல்லை என்று கூறப்பட்டு வந்தது. இப்பொழுது காலி ஏற்படுகிறது. கூடிய சீக்கிரம் செர்வீஸ் கமிஷனில் பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கும் ஹரிஜனங்களுக்கும் போதிய ஸ்தானங்களை ஒதுக்க வேண்டுமென்றும், அவர்களுடைய முன்னேற்றத்திற்கு வகை செய்யும் திட்டங்களை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஹிந்தி விஷயத்தைப்பற்றிப் பலர் பலவிதமாக இன்னும் சர்ச்சை செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். ஹிந்தி படிப்பதினால் எந்த விதமான கஷ்டமும் இல்லை. நம்முடைய நாடு தமிழ் நாடு. ஆகவே, நாம் தமிழை முதலில் கற்றுக்கொண்டும் என்பதையாரும் மறுக்க மாட்டார்கள். அதில் யாருக்கும் எந்தவிதமான ஆட்சேபணையும் கிடையாது. அடுத்தபடியாக, இந்தியாவிற்குரிய பாஷை ஒன்றைக் கற்கவேண்டும். இதுதான் எல்லோருடைய விருப்பமும், எல்லா. தேசத்தினருடைய விருப்

[Sri A. Subramanyam] [4th March 1958]

பழம். ஒவ்வொரு தேசத்துக்கும் உரிய பாஷை ஒன்று இருக்கவேண்டுமென்று அந்தந்த தேசத்தில் கிளர்ச்சி, எழுச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஜப்பான் தேசத்தில் ஜப்பானுக்கு உரிய பாஷை ஒன்றை விரும்புகிறார்கள். சைனா தேசத்தில் சைனா தேசத்திற்குரிய பாஷை ஒன்றை விரும்புகிறார்கள். ஜெர்மன் தேசத்தில் அவர்களுக்கு உரிய பாஷையை விரும்புகிறார்கள். ஒவ்வொரு தேசத்திலும் அவர்களுக்கு உரிய பாஷை ஒன்று இருக்கிறது. இந்தியா தேசம் அடிமைப்பட்டிருந்தபொழுது ஆங்கில பாஷையைக் கற்கவேண்டியிருந்தது. ஆங்கிலம் படித்தால் தான் வேலை கிடைக்கும், இல்லாவிட்டால் சம்பளம் கிடையாது என்று நம்மை அடிமைப்படுத்தி, விரட்டி, அட்டி, உருட்டி, உதைத்து ஆங்கிலத்தைக் கற்றுக்கொள்ளும் படி செய்தார்கள். வெள்ளையர்கள் காலத்தில் அந்த நிலைமையில் நாம் ஆங்கிலத்தைப் படித்தோம். இப்பொழுது ஆங்கிலேயர்கள் ஒடிப்போய் விட்டார்கள். இது நம்முடைய நாடாகிவிட்டது. நம் நாட்டிற்கு உரிய மொழி ஒன்று வேண்டாமா? 'நீ' எந்த தேசத்தில் பிறந்தவன்? என்று கேட்டால் 'இந்தியா தேசத்தில் பிறந்தவன்' என்று சொல்லிக்கொண்டு 'பாஷை என்ன?' என்று கேட்டால் 'ஆங்கிலம்' என்று சொல்லலாமா? அப்படிச் சொன்னால் 'எப்பொழுது லண்டன் மாநகரத்திலிருந்து எந்த மூதாதை காலத்தில், எந்த முப்பாட்டன் காலத்தில் இந்தியாவில் போய் கப்பலில் இறங்கினீர்கள்? எத்தனை வருஷமாயிற்று?' என்று கேட்டார்களே? ஆகையால்தான் இந்தியாவுக்கு உரிய பாஷை ஒன்று வேண்டும், அதை நாம் கற்றே ஆகவேண்டும். அதுதான் ஹிந்தி பாஷை. நம் ராஜ்யத்தில் உள்ளவர்கள் முதலில் தமிழைக் கற்றுக்கவேண்டும். நம் ராஜ்யத்தில் தமிழிலேயே எல்லா நடவடிக்கைகளையும் நடத்தவேண்டும். கோர்ட்டு நடவடிக்கைகளும் தமிழிலேயே நடத்தப்பட வேண்டும். அடுத்தபடியாக, இந்தியாவுக்கு உரிய ஒரு பாஷையை நாம் கற்றுக் வேண்டும்; ஹிந்தி பாஷையை உலக விஷயங்களை நன்கு புரிந்து கொள்வதாயிருந்தால், உலகத்தைச் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்வதாக இருந்தால், மூன்றாவதாக நாம் ஆங்கிலத்தைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஹிந்தி பாஷையை உடனடியாகக் கற்று விடமுடியாது. ஏனென்றால் தமிழ் நாட்டில் இருப்பவர்களுக்கு ஹிந்தி படிக்கக் கொஞ்சம் அவகாசம் வேண்டும். நமக்கு ஹிந்தி கற்றுக்கொள்ளுவதற்கு குறைந்தது 20 வருஷ கால அவகாசமாவது மத்திய சர்க்கார் அளிக்கவேண்டும் என்பதுதான் நம்முடைய கோரிக்கை. அந்தக் கோரிக்கைப் பிரகாரம் நாம் ஹிந்தியைக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும்.

இதன் மத்தியிலே தமிழ் நாடுபற்றிச் சிலர் கிளர்ச்சி செய்கிறார்கள். உடனடியாகத் தமிழ் நாடு பிரிந்துவிட வேண்டுமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இன்னும் சிலர் திராவிட நாடு வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். திராவிட நாடு என்றால் என்ன? திராவிட நாடு என்றால் ஆந்திர நாடு, மலையாள நாடு, கர்நாடக நாடு, தமிழ் நாடு எல்லாம் சேர்ந்தது. மலையாளத்தவர்கள் தான் நம்மோடு சேரவில்லை என்று பிரிந்து போய் விட்டார்கள். ஆந்திரர்களும் நம்மோடு சேரவில்லை என்று பிரிந்துவிட்டார்கள். கன்னடியர்களும் நம்மோடு சேரவில்லை என்று பிரிந்து போய் விட்டார்கள். தமிழ் நாடு தனித்துத்தான் இருக்கிறது. இந்த நிலைமையில் திராவிட நாட்டை எப்படி ஸ்தாபிக்க முடியும்? யாரை எமாற்றுவது? ஒரு சிலரைச் சில காலம் எமாற்றலாம். எல்லோரையும் எப்பொழுதும் எமாற்ற முடியுமா? எந்தக் காலத்தில் திராவிட நாட்டை ஸ்தாபிக்க முடியும்? இப்பொழுது தமிழ் நாடு தனித்துத்தானே இருக்கிறது. தமிழ் நாட்டிலே தமிழ் மொழி அரசியல் மொழியாகிவிட்டது. ஆந்திர தேசத்தில் தெலுங்கு பாஷையில் ஆட்சி நடைபெறும். அதே மாதிரி மலையாள தேசத்தில் மலையாளத்திலும், கர்நாடக தேசத்தில் கன்னடத்திலும் ஆட்சி நடைபெறும். தமிழ் நாட்டில் தமிழை அரசாங்க மொழியாகக் கொண்டுவந்துவிட்டோம். இந்த நிலையில் திராவிட நாடு ஏற்பட முடியுமா? இது வீண் கிளர்ச்சி அல்லவா? 'நாங்கள் எல்லோரும் அறிவாளிகள், நாங்கள் சொல்லுவதைக் கேளுங்கள், எங்களுக்குச் சாதகமாக எவ்வளவோ கதைகள் இருக்கின்றன, நாங்கள் எல்லாவற்றையும் ஆராய்ச்சி செய்து நல்ல முறையிலே எடுத்துச் சொல்லுகிறோம்' என்று மக்களிடையே பிரசாரம் செய்து கொண்டிருந்தால் இதை யாராகிலும்

4th March 1958] [Sri A. Subramanyam]

நம்பியிருக்கமுடியுமா என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள். இதன் மத்தியில் இன்னொரு சிறு கூட்டம் என்ன செய்கிறது? நாம் தமிழர் என்று சொல்லிக்கொண்டு தமிழ் நாடு என்று கூச்சல் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. ஏதோ 'சாடே சாத்' என்று சொல்லுவார்களே, அம்மாதிரி 4 பேர்களை அடக்கி வைத்துக்கொண்டு நடு வழியிலே 'நாம் தமிழர், தமிழ் நாடு' என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்களைத் தமிழர்கள் இல்லை என்று யாராவது சொன்னார்களா? தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் தமிழர்கள்தான். வடநாட்டில் வேலை செய்யும் தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்தவர்களும் தமிழர்கள் தான். இப்படி நாம் தனித் தமிழ் நாடு என்று கூச்சல் போட்டுக்கொண்டிருந்தால், பம்பாய் மதுங்காவில் உத்தியோகத்தில் இருக்கக்கூடிய தமிழர்களுடைய நிலைமை என்ன ஆகும்? ஆங்காங்கு பெரிய உத்தியோகத்தில் இருக்கக்கூடியவர்களுடைய நிலைமை என்ன ஆகும்? உப-ஜனாதிபதியாகவும், ராஜ்ய சபைத் தலைவராகவும் உள்ள டாக்டர் ராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் வேலை என்ன ஆகும்? 'நீங்கள் தமிழர், தமிழ் நாட்டிற்குப் போ' என்று சொன்னால் நாம் என்ன செய்வது? இதையெல்லாம் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டாமா? இதற்குப் பகுத்தறிவு இல்லையா? நியாயம் இல்லையா? இதையெல்லாம் நாம் ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டாமா? ஆகவே, இவைகளெல்லாம் வேஷங்கள். சொல்வதொன்று, செய்வது ஒன்றாக இருக்கும். 'உனக்கும் எனக்கும் இல்லையடி ஊருக்கு அல்லவோடி சொன்னேன்' என்று பழமொழி சொல்லுவது வழக்கம். அது போன்று எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள், அறிஞர்கள், என்று தங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு இம்மாதிரிக் காரியங்களைச் செய்கிறார்களே தவிர, நாட்டிற்கு உகந்த நல்ல காரியங்களை ஆராய்ந்து பார்த்துச் செய்வதாக இல்லை. இந்த முறையிலே அவர்கள் செயல்பட முடியுமா? தமிழ் நாடு பிரிந்தாகவேண்டுமென்று சொன்னால், யாரும் அதை ஒப்புக்கொள்ள முடியுமா? தமிழ் நாட்டில் பச்சைத் தமிழர் தானே ஆட்சி புரிகிறார். தெலுங்கரா ஆட்சி செய்கிறார்? முதலமைச்சராக இருப்பவர் பச்சைத் தமிழர் தானே? அப்படியிருக்கும் பொழுது, தமிழ் நாடு பிரிந்துபோகவேண்டுமென்று சொல்லுவதில் என்ன அர்த்தம் இருக்கிறது? சபையின் முதல்வர் கனம் ஸ்ரீ வெங்கடராமன் அவர்களும் பச்சைத் தமிழர் தானே? இந்த நிலைமையில் ஏதாவது மாறுதல் வேண்டுமென்று சொன்னால், அரசாங்கத்திற்கே அதைச் செய்யத் தெரியும். எப்பொழுது என்ன செய்யவேண்டுமென்பது அரசாங்கத்திற்கே தெரியும். தமிழை ஆட்சி மொழியாக்க வேண்டுமென்று எந்தக் கலைஞராவது சொன்னாரா? எந்தக் கவிராயராவது சொன்னாரா? எந்தக் கற்பனை வீரராவது சொன்னாரா? எந்தச் சிந்தனையாளராவது சிந்தித்துச் சொன்னாரா? கேட்கிறேன். நம்முடைய ராஜ்யத்திலே ஆட்சி புரியும் தமிழர்கள் தமிழை ஆட்சி மொழியாகச் செய்தார்கள். தமிழ் நாடு என்று பெயர் வைப்பது அவசியமானால், அவர்களே செய்வார்கள். ஆனால் அப்படிச் செய்யவேண்டிய அவசியம் இல்லை. நாடு ஒன்றாக இருக்க வேண்டும். இந்தியா தேசம் ஒன்றாக இருக்க வேண்டும். இந்திய நாடு ஒரு பெரிய நாடாக இருக்க வேண்டும். மற்றவர்கள் இப்பொழுது எதற்காக நம் நாட்டிற்கு இவ்வளவு மதிப்புக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்? ஜசன்ஹாவர், புல்கானின் முதலியவர்கள் நம்முடைய நாட்டைக் கொண்டாடியிருக்கிறார்கள், கொண்டாடுகிறார்கள், ரஷ்ய தூது கோஷ்டியினர் சமீபத்தில் நம் ராஜ்யத்திற்கு விஜயம் செய்திருந்தபோது, அவர்களோடு நான் சில வார்த்தைகள் பேசினேன். 'உங்கள் நாட்டிலே விஞ்ஞானத்தை அபிவிருத்தி செய்து அணுகுண்டையும், விஷவாயு குண்டையும் கண்டு பிடித்து அதன் மூலம் மனித சமூகமே நசித்துப் போய்விடும்படி செய்கிறீர்களே? அதை விடுத்து, கோபத்தைத் தணிக்கவும், அன்பை ஏற்படுத்தவும் ஒரு குண்டைக் கண்டு பிடிக்க முடியுமா?' என்று கேட்டேன் அதற்கு மேற்படி கோஷ்டியின் தலைவர் சிரித்துவிட்டு 'ரொம்ப அழகான கேள்வியைக் கேட்டிருக்கிறீர்கள். நான் இதுபற்றி எங்கள் ஊரில் போய்ச் சொல்லுகிறேன். அம்மாதிரியான குண்டு செய்ய முடியாது. மனிதனுடைய மனதினால் தான் அதைச் செய்ய முடியும், அன்பினால் தான் செய்ய முடியும், மனமாறுதல் வேண்டும்' என்று அந்தத் தூது கோஷ்டியின் தலைவர் சொன்னார். நமது ஒப்பற்ற தலைவர் ஜவஹர்லால் நேரு அவர்கள் எல்லோரையும் ஆட்டிப் படைக்கிறார். அவர் காட்டும்

[Sri A. Subramanyam] [4th March 1958]

அன்பின் காரணமாக அவர் சொல்லுவதை மற்ற தேசத் தலைவர்கள் கேட்பதற்குக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். 'அன்பர் பணி செய்ய என்னை ஆளாக்கி விட்டுவிட்டால் இன்ப நிலை தானாக வந்து எய்திடும் பராபரமே' என்று தாயுமானசுவாமிகள் கூறியதற்கு இணங்க, மக்களுக்குச் சேவை செய்யவேண்டுமென்பதே நமது குறிக்கோளாக இருக்க வேண்டும். 'எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்' என்று பாரதியார் சொல்லியிருக்கிறார். ஆனால் நாம் எல்லோரும் மன்னர்களாக இனி இருக்க முடியாது. இப்பொழுது மன்னர்கள் இல்லை. ஜமீந்தார்கள் இல்லை. நாம் எல்லோரும் சேவை செய்யக்கூடியவர்களாக இருக்கிறோம். இதை நாம் எல்லோரும் மனதிலே வைத்துக்கொண்டு மக்களுக்கு சேவை செய்யவேண்டும், அரசாங்கமும் அவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய காரியங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று கூறிக்கொள்ளுகிறேன்.

கடைசியாக, ஒரே ஒரு விஷயத்தை நமது தொழில் அமைச்சர் அவர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். நாஷனல் கார்பன் கம்பெனி லிமிடெட் என்ற கம்பெனியில் வேலை செய்யும் ஒரு தொழிலாளி 2 வருஷ காலமாக சஸ்பெண்டு செய்யப்பட்டிருக்கிறான். ஸ்ரீநாராயணசுவாமி என்ற அந்தத் தொழிலாளி யூனியன் ஒற்றுமைக்காகக் கஷ்டப்பட்டு சேவை செய்தவன். அதன் காரணமாக அவன் மீது அங்குள்ள அதிகாரி குற்றவாளி என்று சொல்லி பொய் கேஸ் கொடுத்து விட்டார். இரண்டு வருஷ காலமாக அந்தத் தொழிலாளி சஸ்பென்ஷனில் இருந்தும், எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை. போலீஸ்காரர்களும் ஏற்கனவே விசாரித்து ரிப்போர்ட்டை அப்படியே வைத்திருக்கிறார்கள் என்று தெரிகிறது. கனம் மந்திரி அவர்களுக்கும் இது சம்பந்தமான ரிப்போர்ட்டு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஏதோ அதுபற்றி அட்ஜுடிகேஷனில் கவனிப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இரண்டு வருஷ காலமாக ஒரு தொழிலாளி சஸ்பென்ஷனில் இருந்தால் அவன் மனைவி என்ன கதி ஆவது? அவன் குழந்தை குட்டிகள் என்ன கதி ஆவது? சாப்பாட்டிற்கும் இதரச் செலவுகளுக்கும் என்ன செய்வார்கள்? இந்த இரண்டு வருஷ காலமாக இந்தத் தொழிலாளியின் நிலைமை என்ன? ஆகவே, கனம் தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் இந்த விஷயத்தை உடனடியாகக் கவனித்து ஆவன செய்யவேண்டுமென்று தெரிவித்துக் கொண்டு, கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டுவந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தை மனமார வரவேற்றுப் போற்றுகிறேன்.

DEPUTY CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Wednesday, the 5th March 1958.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. CITERIAN) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Raffles in aid of religious and charitable institutions

* 40 Q.—SRI T. PURUSHOTHAM: Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(a) whether there is any proposal before the Government to exempt the raffles in aid of religious and charitable institutions from the ban imposed on such raffles and lotteries;

(b) whether any applications for such exemption have been received by the Government from religious and charitable institutions; and

(c) if so, the action taken or proposed to be taken thereon?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) No, Sir

(b) Yes, Sir.

(c) The Government have refused permission as it is their settled policy not to permit lotteries or raffles of any kind in this State, whether the object is private gain or public good and however laudable the object may be.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Is the Hon. Minister aware if there is any rule in our State prohibiting the sale of tickets of raffles and lotteries conducted in other States? They sell their tickets in our State.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Yes, Sir. Perhaps it is so.

SRI T. PURUSHOTHAM: Will the Government consider the question of relaxation of the rule in the case of the poor and needy religious institutions, at the same time making provision for special safeguards against misuse of the concession?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Just as the Government are not able to make any distinction between charitable and other purposes, so also in this matter they are not able to make any distinction between poor and needy institutions and others.

[5th March 1958]

DR. V. K. JOHN : May I take it that the object of the Government is to create virtue in people by preventing raffles?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I do not know. Sir, how far the Deputy Leader of the Opposition believes in these things. But, anyhow, the Government try to avoid vices to the extent possible.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Is there anything in law to prevent the sale in our State of raffle tickets of other States?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : This is being looked into.

Language Pandits

* 41 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state whether the higher grade and secondary grade teacher training courses are considered sufficient for Pandits handling languages such as Tamil, Sanskrit and Hindi in the higher forms of high schools?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : The higher grade training qualification is inadequate. The secondary grade teacher training course is considered sufficient.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : In view of the fact that the methods of teaching languages are almost the same in the case of higher grade and secondary grade training courses, will the Government kindly consider the case of those Tamil Pandits who have this higher grade training as persons eligible for handling higher forms and for drawing that higher salary?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : No, Sir. There is no proposal to consider this question.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Government kindly examine the question in view of the fact that the methods of teaching languages are practically the same in the two training courses and see whether this is feasible?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : This has already been examined.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Is it a fact that a Sanskrit Siromani who has passed the S.S.L.C. Examination and who has undergone Hindi Pracharak Training is considered ineligible to handle Sanskrit classes in higher forms and is considered as not having training for handling Sanskrit?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I want notice, Sir.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : In view of the fact that the Hindi Prachar Sabha is recognized by the Government and the Pracharak Training in no way falls short of the training given to Pandits or the training given to other secondary grade men, will

5th March 1958]

the Government consider that one who is qualified in one of the training courses, say, Hindi, is also qualified to teach Sanskrit or Tamil provided he is a Vidwan or a Siromani?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : The methods of teaching Hindi may be quite different from the methods of teaching Tamil or Sanskrit. I do not see how qualification in Hindi will qualify one to teach Tamil or any other language.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : May I submit to the Hon. Minister and the Government that the methods of teaching languages are fundamental and that they cannot differ with respect to any language whatsoever?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : There is no question of an expression of opinion on this.

Report of Dr. Lokanathan on 'Sales Tax'

* 42 Q.—SRI V. V. RAMASWAMI : Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) whether the Government have received the Report of Dr. Lokanathan on 'Sales Tax'; and

(b) if so, whether a copy of it will be placed on the table of the House?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : (a) Yes, Sir.

(b) Copies of the Report have already been placed on the Table of the House.

SRI V. V. RAMASWAMI : டாக்டர் லோகநாதன் அறிக்கையில் கண்டுள்ள உரிச் சலுகைகள் வியாபாரிகளுக்கு உடனடியாகக் கிடைப்பதற்கு அரசாங்கம் என்ன நடவடிக்கை எடுக்கப்போகிறார்கள் என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : இதற்கு உரிய ஒரு மசோதாவை சர்க்கார் தயாரித்துக்கொண்டிருக்கிறது. அதைச் சட்டமன்றத்தில் கொண்டுவருவதற்கு முயற்சி நடந்துகொண்டிருக்கிறது.

DR. V. K. JOHN : Will there be any delay in introducing a Bill on the basis of that Report? Will that Report be the subject-matter of discussion in this House?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Any decision of the Government on the Report will be embodied in a Bill and the Bill will be brought before both the Houses. There will be adequate discussion then in both the Houses.

SRI V. V. RAMASWAMI : அரசியலார் கொண்டுவர இருக்கும் சட்டமானது இந்த ஸெஷனில் கொண்டுவரப்பட்டு நிறைவேற்றப்படுமா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : That is my endeavour.

DR. V. K. JOHN : Can we expect that Bill to come up in this session?

[Sri A. Gajapathy Nayagar] [5th March 1958]

திட்ட காலத்தின் இரண்டாவது ஆண்டான இந்த ஆண்டின் வரவு செலவுத் திட்ட அறிக்கை ஒரு தனிச் சிறப்பு வாய்ந்ததாக இருக்கிறது. அதற்கான காரணங்களை நான் சொல்வேன். இப்போது நம் தமிழ் நாடு நல்ல முறையில் அமைந்திருக்கிறது. தமிழ் மொழியும் சட்ட பூர்வமாக ஆட்சி மொழியாக்கப்பட்டிருக்கிறது. நமது அமைச்சரவையினரும் தமிழில் நல்லார்வம் கொண்டு, எல்லா அறிக்கைகளையும் வெளியிடுகிறார்கள். தமிழில் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இந்த ஆண்டில் பல அலுவலகங்களில் அரசாங்கத்தார் நடவடிக்கைகளைத் தமிழில் நடத்த ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். தமிழ் ஆட்சிச் சொல் அகராதியையும் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இவ்வளவு நல்ல காரியங்களைச் செய்திருக்கும் இந்த சர்க்காரை நாம் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். அன்றொரு நாள், தமிழ் மொழியை ஆட்சி மொழியாகக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று வற்புறுத்தித் தமிழை சபை நடவடிக்கைகளில் அறிமுகப்படுத்துவதற்காக, தமிழில் பேச நான் ஆரம்பித்தபோது, “கண்வெள்ளன்” காரணமாக—வழக்கத்தை யொட்டி—நாங்கள் அதைத் தடுக்கவில்லை” என்று சொன்னார்கள். தமிழ் நாட்டில் தமிழில் பேசுவதை யாரும் தடுக்க முடியாது. நான் ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அன்று எடுத்துக்கொண்ட முயற்சியின் விளைவாக, இன்று தமிழ் நாட்டில் தமிழ் ஆட்சி மொழியாக இருந்து வருகிறது. தமிழ் ஆட்சி மொழியாக வந்து நல்ல இடத்தைப் பெற்றிருப்பதற்கு தமிழ் நாடு பெரிய புண்ணியம் செய்திருக்கிறது.

இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தைப் பார்க்கும்போது, மற்றொன்று—எனக்கு ஞாபகம் வருகிறது. தமிழ் மன்னர்கள் ராஜ சபையைக் கூட்டி, அங்கே வந்து அமர்ந்ததும் தங்கள் அமைச்சர்களிடம் முதலில் “நம் நாட்டில் நல்ல மழை பெய்திருக்கிறதா? விளைச்சல் பெருகியிருக்கிறதா? மக்கள் சுதிர்சமாக இருக்கிறார்களா?” என்றெல்லாம் கேட்பார்கள்.

DR. A. SREENIVASAN : அது ப்ராமா.

* Sri A. GAJAPATHY NAYAGAR : கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ ஸ்ரீனிவாசனுக்கு அது ப்ராமாவாகத்தான் தோன்றும். “வானோக்கி வாழும் உலகெல்லாம் மன்னவன் கோலநோக்கி வாழும் குடி” என்ற திருக்குறளை அறியாதவர்களுக்கு அது ப்ராமாவாகத்தான் இருக்கும். மழை பெய்தால்தான் உலகம் வாழ முடியும். மழை பெய்தால்தான் மக்களுக்கு உணவு கிடைக்கும். இதை நன்குணர்ந்துதான் கனம் நிதி அமைச்சர் தமது உரையில் பருவ மழையைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அதைப்பற்றிப் புள்ளி விவரம் கொடுத்திருக்கிறார். தென் மேற்குப் பருவ மழை சாதாரணமாகப் பெய்யும் அளவிற்கு 20 சத விதம் குறைவாகப் பெய்தது என்றும் அதன் காரணமாக திருச்சி, சேலம், கோயம்புத்தூர் ஆகிய மாவட்டங்களில் புஞ்சைப் பயிர்கள் சரியாக விளையவில்லை என்றும் அவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

3-20
p.m.

உணவுப் பொருள்கள் உற்பத்தியைப் பார்க்கும்போது, உணவுப் பொருள் பற்றாக்குறை குறைவாகத்தான் இருக்கிறதென்று தெரிகிறது. நமக்கு வேண்டிய உணவுப் பொருள் 48 லட்சம் டன். ஆனால் ராஜ்யத்தில் விளைந்தது 46 லட்சம் டன். ஆகவே பற்றாக்குறை 2 லட்சம் டன்தான். இதைப் பார்க்கும்போது எனக்கு ஒன்று தோன்றுகிறது. அதாவது, நாம் என் கேரள ராஜ்யத்திற்கு 2 லட்சம் டன் உணவுப் பொருளை அனுப்பி விட்டு, ஆந்திராவிலிருந்து ஒரு லட்சம் டன் உணவுப் பொருளைக் கொண்டு வந்து பற்றாக்குறையை ஈடு செய்ய வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. இதை நான் ஒரு குற்றமாகச் சொல்லவில்லை. நம் ராஜ்ய உணவுப் பொருள் தேவையைப் பூர்த்தி செய்தபின் பிற ராஜ்யங்களுக்கு உணவுப் பொருளை அனுப்பக்கூடாது என்றுதான் நான் கேட்கிறேன். மத்திய அரசாங்கத்தின் உத்தரவின்பேரில் இப்போதைய முறையை நாம் கடைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கக்கூடும். நம் ராஜ்யத்திலுள்ள மக்கள் எல்லோரும் அரிசி சாப்பிடுபவர்களாகத்தான் இருக்கிறார்கள். கோதுமையையோ உபயோகிப்பதில்லை. ஆகவே, அரிசிப் பற்றாக்குறையை நீக்குவதற்கு நல்ல வழிமுறைகளைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தாரைக்

5th March 1958] [Sri A. Gajapathy Nayagar]

கேட்டுக்கொள்கிறேன். உணவு உற்பத்தியைப்பெருக்குவதற்காக, பொறுக்கு விதைப் பண்ணைகளையும் ரசாயன உரங்களையும் வழங்குவதற்கு வகை செய்திருப்பதற்காக அரசாங்கத்தை நான் பாராட்டுகிறேன்.

இரண்டாவதாக, ஒரு சிறப்பான விஷயம் இருக்கிறது. “நடப்பு ஆண்டில் மிக அதிகமாகத் துண்டு விழும் என்று நாம் எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாகத் துண்டு விழாமல் போனது மட்டுமல்லாமல் வரவிருக்கும் ஆண்டில் துண்டு விழும் தொகையும் குறைந்துள்ளது” என்று கனம் அமைச்சரே தமது உரையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இதை நாம் நன்றாகக் கவனிக்க வேண்டும். நம் அரசியலார் ஒன்றும் பாடுபடுவதில்லை என்றும், சென்னை ராஜ்யம் எங்கேயோ தென்னாட்டில் இருக்கிறதென்றும், இந்த ராஜ்ய அமைச்சர்கள் வடக்குக்குக் காவடி தூக்கிச் செல்கிறார்கள் என்றும், வடக்கேயுள்ள மத்திய அரசாங்கத்தார் தமிழ் நாட்டை கவனிப்பதில்லை என்றும் சிலர் கூறுகிறார்கள். ஆனால், மக்கள் காமுறும் காமராஜரும், மதிநலம் படைத்த நிதி அமைச்சரும் நமது மற்ற அமைச்சர்களும் டில்லி சென்று மத்திய அரசாங்கத்திடமிருந்து நல்லுதவி பெற்று வந்திருக்கிறார்கள் என்பது துண்டு விழும் தொகை குறைந்திருப்பதிலிருந்து தெரிகிறது. நேற்று ஒரு கனம் அங்கத்தினர், ‘ராஜ்ய அரசாங்க குமாஸ்தாக்கள் தங்கள் சம்பளத்தை உயர்த்த வேண்டுமென்று தெரிவித்த கோரிக்கையை இந்த அரசாங்கத்தார் நிறைவேற்றவில்லை’ என்று கூறினார். நம் அரசாங்கத்தார் அதை நிறைவேற்ற விரும்பியபோதிலும், அதை நிதிக் கமிஷனிடம் தெரிவித்து அதன் சிபாரிசைக் கோரியபோது, அதைக் கமிஷன் அங்கீகரிக்காததால்தான் அதை அரசாங்கத்தார் நிறைவேற்ற முடியவில்லை என்பது கனம் அமைச்சரின் உரையில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அவ்வாறு கூறுவதற்கு நிதிக் கமிஷனுக்கு அதிகாரம் இருக்கிறது. மத்திய அரசாங்கத்தார் எல்லா ராஜ்ய அரசாங்கங்களுக்கும் அளிக்கும் நிதி உதவியின் மொத்தத் தொகை ரூ. 200 கோடி. அதில் நம் ராஜ்யத்திற்கு 18 கோடி ரூபாய்தான் கிடைத்தது என்பதும் கனம் அமைச்சரின் உரையில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. கெஜட் பதிலில்லாத அரசாங்க ஊழியர்களின் சம்பளத்தை உயர்த்தாவிட்டாலும், அவர்களுக்கு வேறொரு நல்ல காரியத்தை நம் அரசாங்கம் செய்திருக்கிறது. அதாவது, அந்த ஊழியர்களின் குழந்தைகளுக்கு இதுவரை மூன்றாம் படிவம் வரையில் அளித்துவந்த இலவசக் கல்விச் சலுகையை விஸ்தரித்து இப்போது ஆறாம் படிவம் முடிய அளித்திருக்கிறது. இந்த இலவசக் கல்விச் சலுகையால் அந்த ஊழியர்களுக்கு எவ்வளவு லாபம் ஏற்படுகிறது என்று பார்க்க வேண்டும். சம்பள உயர்வு கொடுக்கப்பட்டிருந்தால், ஒவ்வொரு ஊழியருக்கும் இரண்டு அல்லது மூன்று ரூபாய்தான் கிடைத்திருக்கும். ஆனால், இலவசக் கல்விச் சலுகையளித்ததன் விளைவாக, சாதாரணமாக, பள்ளி செல்லும் குழந்தைகள் உள்ள ஒவ்வொரு ஊழியருக்கும் பத்து ரூபாயாவது லாபம் ஏற்படும். இந்த அரசாங்கத்தார் சர்க்கார் ஊழியர்களின் குறைகளைக் கவனித்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய நலன்களைப் பேணுவதற்கான எல்லாவற்றையும் அரசாங்கத்தார் தங்களால் முடிந்தவரையிலும் நிச்சயம் செய்வார்கள்.

சென்னை மாநிலம் தொழில் துறையில் பின்தங்கியிருக்கிறது. இந்த மாநிலத்தைத் தொழில் துறையில் முன்னேற்றமடையச் செய்வதற்கான முயற்சிகளை அரசாங்கத்தார் எடுத்திருக்கிறார்கள். நெய்வேலித் திட்டம் 1960-ம் ஆண்டுக்குள் முடிவடைந்துவிடும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுவதாக அரசாங்கத்தார் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நெய்வேலித் திட்டம் முடிவடைந்தவுடன் இந்த மாநிலம் தொழில் துறையில் துரிதமாக அபிவிருத்தியடையும். நெய்வேலித் திட்டத்துடன் இணைப்புத் திட்டமாக இருக்கும் மின்சார சக்தி உற்பத்தி அதிகரிப்புத் திட்டமும் நிறைவேற்றப் பட்டால் மாநிலம் செழிப்பும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. பெரிய தொழில்களில் பெரும் செலவு ஏற்படும். ஆனால், பெரும் தொழில் திட்டங்களுடன் இணைப்புத் திட்டங்களாக இருக்கும் சிறு தொழில் திட்டங்களும் நிறைவேற்றப்பட்டால், அது மிகவும் லாபகரமாக இருக்கும். சேலத்தில் கிடைக்கும் அலுமினியத்தைப் பயன்படுத்தக்கூடிய திட்டங்களும் நிறைவேற்றப் பட்டால் மாநிலம் தொழில் துறையில் கணிசமாக அபிவிருத்தியடையும்.

[Sri A. Gajapathy Nayagar] [5th March 1958]

சென்னையில் தொழிற் பண்ணைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்றும் கனம் அமைச்சர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அதற்காக கனம் ஸ்ரீ வெங்கட ராமன் அவர்களுக்கு நாம் நன்றி தெரிவிக்கவேண்டும். அங்கே தொழிற் பள்ளியும் வந்தால், தொழில்கள் நன்றாக அபிவிருத்தியடையும். இந்தத் திட்டங்கள் எல்லாம் முன்னேறிவருவதால், 1960-ம் ஆண்டுக்குப் பின்னால் நம் மாநிலம் செழிப்பதும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

அடுத்தபடியாக, மருத்துவத் துறையைப்பற்றிச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். நம் தமிழ் நாட்டிற்கென்ற சித்த வைத்தியம் நம்மிடம் இருக்கிறது. காலக்கேடால் சித்த வைத்தியம் இதுகாறும் புறக்கணிக்கப்பட்டு வந்தது. இனிமேல் அதைப் பேணி வளர்க்கவேண்டும். ஜாம்ஷெட்டூர் ஆயுர்வேத வைத்தியத்தைப் பாதுகாத்து வளர்க்கலாம். ஹைதராபாத்தில் யூனனி வைத்திய முறையைப் பேணி வளர்க்கலாம். நம் மாநிலத்தில் சித்த வைத்திய முறையைப் பேணி வளர்க்க வேண்டும். இதற்கு ஆவன செய்யும் கனம் அமைச்சர் ஸ்ரீ மாணிக்கவேலு அவர்களை நான் பாராட்டுகிறேன்.

ஹிந்து மத அற நிலைய பரிபாலன இலாகாவைச் சேர்ந்த எவ்வளவோ நிலங்கள் சரியானபடி சாகுபடி செய்யப்படாமல் இருந்து வருகின்றன. இந்த நிலை உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்குத் தடங்கலாக இருக்கிறது. இது விஷயமாக நமது அமைச்சர் கனம் ஸ்ரீ பக்த வத்சலம் அவர்கள் தகுந்த நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டு நிலங்களை நல்ல வகையில் உழுது விவசாயம் செய்யப் பாடுபட்டுக்கொண்டுவருகிறார்கள். ஆனால் சொல்லிப் பயனில்லை. ஆகையால், இதற்குத் தகுந்தபடி ஒரு சட்டம் கொண்டு வந்தால்தான் நிலைமை மாறும். ஆகவே, சீக்கிரத்திலே அற நிலைய பரிபாலன இலாகாவைச் சேர்ந்த நிலங்களை சரிவர சாகுபடி செய்வதற்குத் தக்க மசோதா ஒன்று கொண்டுவரவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

பிற்பாடு விவசாயத்தைப்பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். பாசன வசதி, உயர் ரக வித்துக்கள் வழங்குவது, நல்ல உரங்கள் வழங்குதல் முதலிய வசதிகளை விவசாயிகளுக்குச் செய்து கொடுத்த போதிலும், அதில் ஒரே ஒரு குறை இருக்கிறது. தன்னுடைய நன்மைக்காக எவ்வளவு வசதிகள் செய்துகொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை விவசாயி தெரிந்துகொள்ளும்படி செய்யாவிட்டால், இவ்வளவு வசதிகள் வழங்கியும் அதனால் முழுப் பலன் வற்படாது. மக்கள் மன நிலை மாற வேண்டும். இதுதான் முக்கியம். Man is the element. உதாரணமாக, நமது மகன் படிப்பதற்கு வேண்டிய மேஜை, நாற்காலி, புஸ்தகங்கள் முதலியவைகளை வாங்கிக் கொடுக்கலாம். ஆனால் அவன் படிக்காவிட்டால் என்ன செய்வது? அதனால் என்ன பிரயோஜனம்?

DR. A. SREENIVASAN : நாம் படித்துவிடுகிறது.

* SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : தகப்பன் நன்றாகப் படித்தவராக இருந்துவிட்டால், அப்பொழுது “நான் ஏன் படிக்கிறேன்?” என்று மகன் கேட்கிறான். நீங்கள் சொல்லித்தான் அவர்கள் அம்மாதிரிக் கேட்கிறார்களோ என்னவோ?

DR. A. SREENIVASAN : இருக்கலாம்.

* SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : இப்பேர்ப்பட்ட ஆசாமிகள் இருப்பதால்தான், நம் நாடு முன்னேறவில்லை என்பதை நான் என் வாயால் சொல்ல விரும்பவில்லை. என்னை இம்மாதிரிக் கேட்டதோடு நிறுத்திக்கொண்டால் போதும். என் மகனைக் கேட்கவேண்டாம் என்று கனம் அங்கத்தினரை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். எதைச் செய்தாலும் அது நன்மை பயக்கக்கூடியதாக இருக்கவேண்டும். நாட்டுப்புறத்தில் போய் விஷயம் தெரிந்தவர்கள் குறைகளைக் குற்றமாகச் சொல்லிவிட்டால், ரொம்ப நன்றாகப் பேசிவிட்டதாக நினைக்கிறார்கள். அவ்வாறு செய்வது

[5th March 1958] [Sri A. Gajapathy Nayagar]

தனக்கும் கெடுதி, நாட்டிற்கும் கெடுதி. ஒவ்வொரு அங்கத்தினரும் வெளியில் ஆபீஸரைப் போய்ப் பார்க்கலாம். அவரிடம் இருக்கிற நிலையைப் பற்றிக் கேட்கலாம், சொல்லலாம். அவரும் நம்மை மதித்து வரவேற்று நாம் சொல்லுவதைக் கேட்டுக்கொள்ளுவார். அவ்விதமாக நாம் செய்தால் தான் எல்லோருக்கும் நலன் உண்டாகும்.

அடுத்தபடியாக, நமது முதல் அமைச்சர் அவர்கள் மக்களுக்கு நல்ல உணவு வழங்க வேண்டும், குடி தண்ணீர், ரோடு வசதி முதலிய வசதிகளைச் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் தேசிய நலத் திட்டத்தில் ஈடுபட்டு அதைச் சீர்படச் செய்கிறார்கள். அதற்காக நான் அவரைப் பாராட்டுகிறேன். இப்பொழுது இருக்கும் ரெவின்யூ டிபார்ட்மெண்டு வேலை எப்பொழுதும் போல் அப்படியேதான் இருக்கும். ஆனால் நாட்டிற்கு நன்மை பயக்க வேண்டுமென்றால், இவைகளையெல்லாம் தேசிய நலத் திட்டத்தோடு இணைத்துச் செய்ய வேண்டும். சில நண்பர்கள் தேசிய நலத் திட்டத்திற்காக எவ்வளவோ வீண் செலவாகிறது என்று சொல்லுங்கள், அப்படி வீண் செலவு செய்யப்பட்டால், அதை எடுத்துச் சொல்லுங்கள், நமது அமைச்சரிடம் சொல்லுங்கள், கலெக்டரிடம் சொல்லுங்கள். அப்படியில்லாமல் அதிகமாகச் செலவு செய்கிறார்கள், வீண் செலவு செய்கிறார்கள் என்று தனக்குள்ளே சொல்லிக்கொண்டிருந்தால் என்ன பயன்? ஆனால் நாட்டினுடைய கவர்ன்மெண்டு எப்படி? The people get the Government they deserve. அதை நன்றாக மனதில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். என் நண்பர் டாக்டர் சீனிவாசனுக்கு முக்கியமாகச் சொல்லுகிறேன். அவருக்குத் தமிழ் தெரியாததால் ஆங்கிலத்தில் சொல்லுகிறேன்.

“The people get the Government they deserve. You get the Government you deserve. Do you deserve yourself? Do you deserve the community in which you were born? Do you deserve the Council in which you are sitting? Have faith in yourself and the Government. Be true to yourself. You only get the Government you deserve.”

DR. A. SREENIVASAN : ஞானோதயம் ஆகிறது!

* SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : குற்றம் நடந்தால் அதற்கு யார் ஜவாப்தாரி? முதலில் நான் ஜவாப்தாரி. பிறகு என் நண்பர் ஜவாப்தாரி என்பதை நன்றாக அறிய வேண்டும். ஆகவே, வீணாகக் குறை சொல்லிக்கொண்டிருந்தால், என்ன பயன்? நல்ல படியாக யோசனை செய்து பார்க்க வேண்டும். ஒத்துழைக்க வேண்டும், மனம் மாற வேண்டும், நல் மனம் படைக்க வேண்டும். பண்புற்ற மனம் கொள்ள வேண்டும். நல்ல பேச்சுப் பேச வேண்டும். மக்களோடு கலந்து விஷயங்களை எடுத்துச் சொல்லி வேண்டிய உதவி செய்யுங்கள். நாட்டுப் புறத்தில் இருப்பவர்களுக்கு இப்பொழுது எங்கே உரம் வாங்குவது என்பது தெரியவில்லை. கணக்குப்பிள்ளை போன்ற கிராம அதிகாரிகள் பழைய குருடிகள்தான். அவர்கள் குருடிகள் என்பது அரசாங்கத்திற்குத் தெரிய வில்லை. குருடிகள் என்றால் யார்?

DR. A. SREENIVASAN : கதவைத் திறக்க மாட்டார்கள்.

* SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : குருடிகள் இருக்கிற நிலையிலே இருப்பார்கள். நல்ல நிலையிலே வரமாட்டார்கள். மற்றவர்களைக் கொண்டே பிழைக்கக்கூடிய ஆசிரமிகள் இவர்கள். கனம் அங்கத்தினர்கள் எல்லோரும் நல் மனம் படைத்து மக்களுக்கு வேண்டிய சேவை யில் ஈடுபட வேண்டும். இல்லையென்றால், என்ன திட்டம் போட்டாலும், பயன் இல்லை. எல்லோரும் ஒத்துழைக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால், திட்டக் கமிஷன் எவ்வளவு திட்டம் போட்டும் பிரயோசனமில்லை.

இன்னொன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். நமது மின்சார இலாகாவிலே 20,000-க்கு மேற்பட்ட நிரந்தரத் தொழிலாளிகள் இருக்கிறார்கள். மேலும் 30,000 பேர்கள் தற்காலிகச் சிப்பந்திகளாக இருக்கிறார்கள்.

[Sri A. Gajapathy Nayagar] [5th March 1958]

3-30
p.m.

கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ குருநாதன் ராவ் அவர்கள் சொல்லுவது போல, அவர்களுக்கு மாதச் சம்பளம் ரூ. 26, ரூ. 28 தான். அவர்களுக்குச் சம்பளம் மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது. அவர்கள் செய்யும் வேலையோ திறமையான வேலை, டெக்னிகல் வேலை, அபாயகரமான வேலை. அவர்களுக்கு நல்ல வசதி செய்துகொடுக்க வேண்டியது நம்முடைய கடமை. மின்சாரத் திட்டங்களுக்காக நாம் அதிகப்படியாகச் செலவு செய்கிறோம். அப்படியிருக்கும்பொழுது, அந்த இலாகாவில் உள்ள ஊழியர்களுக்கு நல்ல சம்பளம் கொடுத்து உதவ வேண்டுமென்று நமது அமைச்சர் கனம் ஸ்ரீ வெங்கடராமன் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அப்படிச் செய்தால் தான், அந்தத் தொழிலாளர்கள் அமைதியாக வேலை செய்வார்கள். வீணாக ஸ்ட்ரைக் நோட்டீஸ் கொடுக்க மாட்டார்கள். வீண் கலவரம் ஏற்படாமல் இருக்கும்.

எனது நண்பர் பேசும்போது, விவசாய வருமான வரி அவசியமில்லை என்று சொன்னார். விவசாயத் துறையில் ஏதாவது வரி போடுவது என்றால், அதை முன்கூட்டியே எதிர்ப்பது என்ற நிலை ஏற்பட்டு விட்டது. விவசாயம் செய்யாமல் இருப்பவர்களுக்குக் கூட நிலம் சொந்தமாக இருக்கிறது. நிலத்திலிருந்து வரக்கூடிய வருவாயைக் கொண்டே அவர்கள் பிழைக்கவில்லை. மேலும், அவர்களுக்கு உத்தியோக ஊதியம் இருக்கிறது. வீட்டிலிருந்து வாடகை கிடைக்கிறது. அதோடுகூட கொஞ்ச நிலமும் இருக்கிறது. ரூ. 3,000-க்கு மேற்பட்ட வருமானம் வரக்கூடியவர்களுக்குத்தான் விவசாய வருமான வரி விதிக்கப்படப் போகிறது. விவசாய வருவாய், ஊதிய வருவாய், வீட்டு வருவாய் எல்லாவற்றையும் வைத்துக்கொண்டு 'கொஞ்சம் வரி கொடுங்கள்' என்று கேட்டால், என் இவர்களுக்கு மனக் கசப்பு உண்டாகிறது? கனம் நிதி அமைச்சர் இம்மாதிரிச் செய்வது சமூக நீதிக்கு ஒத்ததே என்று தமது உரையில் சொல்லியிருக்கிறார். சமதர்ம சமுதாயம் வரவேண்டுமென்றால், வரி கொடுத்துத்தான் ஆக வேண்டும். வரிப் பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு எங்கே போகிறார்கள்? வரி போட்டால் தானே, செலவு செய்யலாம், மக்களுக்கு வேண்டிய நன்மைகளைச் செய்யலாம். அதிகத் துண்டு விழாமல் இருப்பதற்காக நிதித் கமிஷனோடு போராடி பணம் சேமித்துத் துண்டு விழுவதைக் குறைத்திருக்கிறார்கள். மேற்கொண்டு செலவு செய்தால்தான் நாட்டிற்குப் பலன் உண்டாகும் என்ற கருத்துக்கொண்டு, மூன்று, நான்கு இனங்களில் மட்டும் வரி விதித்திருக்கிறார்கள். (ஒரு குரல் : வருஷா வருஷம்.)

மீசல் எண்ணெய் மீது வரி விகிதத்தை உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். எந்த வரி போட்டாலும் நாம் எதிர்த்துப் போராட வேண்டுமென்பது அவசியமில்லை. உதாரணமாக நான் சொல்லுகிறேன். என் வீட்டில் ஒரு கொட்டகை போடுவதற்கு 30 மைல் தூரத்திலுள்ள செங்கல்பட்டிலிருந்து ஒரு லாரியில் விழல் கொண்டு வந்தேன். அதற்கு நான் லாரிக் கட்டணம் ரூ. 50 கொடுக்க வேண்டியிருந்தது.

DR. A. SREENIVASAN : தாங்கக்கூடிய கை என்று கேட்டிருப்பான்.

*** Sri A. GAJAPATHY NAYAGAR :** அடுத்ததாக, பொழுது போக்கு வரியைப்பற்றிக் கூறுகிறேன். ஒரே சினிமாவை ஆறு தடவைகள் பார்க்கிறான் ஒருவன். ஒரு நாளில் பகலில் ஒன்று, இத்தியானத்தில் ஒன்று, இரவில் ஒன்று ஆக மூன்று காட்சிகள் பார்க்கிறான். இப்படி வீண் செலவு செய்கிறவன் அதற்குமேல் இரண்டு அணு வரி ஏன் கொடுக்கக் கூடாது? அப்படியும் பணம் எங்கே போகிறது? மக்களுடைய நன்மைக்காகத் தானே செலவு செய்யப்படுகிறது.

இம்மாதிரி ஒரு அருமையான வரவு செலவுத் திட்டத்தை—யாருக்கும் தொல்லை இல்லை, யாருக்கும் துன்பம் இல்லை, யாருக்கும் எவ்விதத்திலும் கஷ்டம் இல்லை—நாம் எல்லோரும் வரவேற்க வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டு, இதுகாறும் பேச அவகாசம் கொடுத்த சபைத் தலைவர் அவர்களுக்கு என்னுடைய வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்டு, என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

5th March 1958]

*** Sri N. NALLASENAPATHI SARKARAI MANRADIAR :**

கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தை நான் ஆதரிக்கிறேன். இந்த வரவு செலவுத் திட்டம் ஓரளவு உபரித் திட்டமாக அமைந்திருக்கிறது. அதற்காக நான் மிகவும் சந்தோஷப்படுகிறேன். இதை உபரி பட்ஜெட்டாக ஆக்குவதற்காக அரசாங்கத்தார் சில புதிய வரிகளை விதித்திருக்கிறார்கள். அவைகளுள் விவசாய வருமான வரி மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கது. ஏற்கெனவே தோட்டச் சொத்துக்களுக்கு விவசாய வருமான வரி விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது அரசாங்கத்தார் மற்ற எல்லா நிலச் சொத்துக்கள் மீதும் விவசாய வருமான வரி விதித்திருக்கிறார்கள். ஆயிரத்து ஐந்து ரூபாய்க்கு மேற்பட்ட வருமான முடையவர்களின் தோட்ட வருமானத்திற்கு அந்த வரி விதிக்கப்பட்டது. ஆனால், இப்போது விதிக்கும் விவசாய வருமான வரியைப் பொறுத்த வரையில், அரசாங்கத்தார் 3,000 ரூபாய்க்கு உட்பட்ட வருமானமுடையவர்களின் நில வருமானத்திற்கு விதி விலக்கு அளிக்கிறார்கள். விவசாய வருமான வரி விதிக்கப்பட வேண்டுமென்ற அபிப்பிராயம் நீண்ட காலமாகவே இருந்து வந்திருக்கிறது. விவசாயிகளுக்கு வரக்கூடிய வருமானத்தையும் அவர்களுடைய உழைப்பையும் பார்க்கும்போது, இந்த வரி விதிப்பு அவர்களை மிகவும் பாதிக்கும் என்று நான் நினைக்கிறேன். விவசாயம் சுலபமான தொழில் அல்ல. விவசாயத் தொழிலில் பல கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. மலைத் தோட்டங்கள் பெரிய தொழிற்சாலைகளைப் போன்றவை. ஆகவே, மலைத் தோட்ட முதலாளிகள் கணக்குகளை வைத்துக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. அவர்கள் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் கணக்குகளைப் பார்த்து எளிதில் வரி விதிக்கலாம். ஆனால், சாதாரண விவசாயிகள் பலவகைப் பயிர்கள் பயிர் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. அவர்கள் கணக்குகள் வைத்துக்கொள்வதில்லை. அவர்கள் கணக்குகள் வைத்துக் கொள்வதும் கஷ்டம். ஆகவே, விவசாய வருமான வரி விதிப்பது மிகவும் கஷ்டத்தைக் கொடுக்கும். என்னைப் போன்ற பெரிய விவசாயிகளே விவசாயம் சம்பந்தமாகக் கணக்குகள் வைத்துக்கொள்ளமுடிவதில்லை. இந்த நிலையில், ரூ. 3,000-க்கு மேற்பட்ட வருமானம் உடைய விவசாயிகளுக்கு நிலையில், ரூ. 3,000-க்கு மேற்பட்ட வருமானம் உடைய நிர்ணயத்தாலும் எவ்வளவோ விவசாய வருமான வரி உண்டு என்று நிர்ணயித்தாலும் எவ்வளவோ கஷ்டங்கள் ஏற்படும். விவசாயிகளுக்கு ஏற்கெனவே பல தொல்லைகள் இருக்கின்றன. அவைகளுடன் வரி வசூலிக்கும் அதிகாரிகளின் தொல்லைகளும் இந்த வரி விதிப்பால் ஏற்படும் என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன். மேலும், உதாரணமாக, ரூ. 5,000-க்கு மேற்பட்ட வருமானம் உடையவர்கள் ரூபாய்க்கு 5 நயா பைசா வீதம் வரி செலுத்த வேண்டியிருக்கும். 10,000 ரூபாய்க்கு மேற்பட்ட வருமானம் பெறுபவர்கள் ரூபாய்க்கு 10 நயா பைசா வீதம் வரி செலுத்த வேண்டியிருக்கும். இரண்டு அணு என்று கணக்குக்குத் தோதாக இருப்பதற்காக 10 நயா பைசா என்பது 12 நயா பைசாவாக உயர்த்தப்படக்கூடும். அப்படியே கணக்குப் பார்க்கும்போது 25,000 ரூபாய்க்கு மேற்பட்டு வருமானம் பெறுபவர்கள் ரூபாய்க்கு 6 அணு வீதம் விவசாய வருமான வரி செலுத்த வேண்டியிருக்கும். இந்த வரியின் மூலம் அரசாங்கத்திற்குக் கணிசமான வருவாய் வராது என்றும் தெரிகிறது. பட்ஜெட்டில் துண்டு விழும் தொகையான 1 கோடியே 5 லட்சம் ரூபாய்க்கும் குறைவாகத்தான் இந்த வரியின் மூலம் பணம் கிடைக்கும் என்று தெரிகிறது. அப்படியிருக்கும்போது, இந்த வரியை ஏன் போட வேண்டும்? இப்போது விவசாயிகளுக்குப் பல தொல்லைகள் இருக்கின்றன. உணவுப் பொருள் உற்பத்தியைப் பெருக்க வேண்டுமென்று ஒரு பக்கத்தில் சொல்கிறோம். குடும்பக் கட்டுப்பாடு என்று சொல்லி குழந்தைகளை அதிகம் பெறக்கூடாது என்று மற்றொரு பக்கத்தில் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறோம். எது அதிகரிக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறோமோ அது குறைந்துகொண்டே போகிறது. எது வேண்டாமென்று சொல்கிறோமோ, அது நிறைய உற்பத்தி ஆகிக்கொண்டே யிருக்கிறது. இந்த நிலையில் உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்கத்தான் வேண்டும். இந்த நிலையில் விவசாயிகளுக்கு விவசாய வருமான வரி விதித்தால், அவர்களுக்கு விவசாயத்தில் உற்சாகம் குறைந்து போகும். அதனால் உணவுப் பொருள் உற்பத்தி பாதிக்கப்படும்.

உணவுப் பொருள் உற்பத்தி பெருக வேண்டுமென்பதற்காக, அரசாங்கத்தார் விவசாயிகளுக்குப் பல உதவிகளை அளிக்கிறார்கள். விவசாயிகளுக்குப் பொறுக்கு விதைகள், ரசாயன உரங்கள் முதலியவை கிடைப்பதற்கு

[Sri T. P. Srinivasavaradan] [5th March 1958]

the Government some of our grievances and the Hon. the Minister for Education himself on the floor of this House admitted on more than one occasion that our demands were legitimate and just and that it was only for want of finance that he was unable to meet all the demands. We thought that at least some of our demands which did not involve much financial commitment would be met, when this Budget was presented. We represented to the Government that the disparity in the scales of pay of teachers should be removed first, that the scales of pay should be revised for the better, that the Pension Scheme should be extended to all categories of teachers, that the house-rent allowance should be granted to the teachers and that the Government should see that at least the enhanced dearness allowance of twelve rupees was given to each teacher. Let me take up the question of scales of pay. It has been pointed out to the Government more than once that different scales of pay are fixed for teachers in Government service, under local bodies and in aided institutions. If we take elementary school teachers, we find that the secondary grade teachers serving in Government elementary schools get Rs. 45-3-60-2-90 whereas those serving under local bodies get Rs. 45-2-85. If we take the higher elementary grade teachers, those who serve in Government schools get Rs. 30-1-50 and those under local bodies get only Rs. 30-1-45. In the case of the Madras Corporation, they get Rs. 31-1-45-1½-60 and in aided elementary schools, their pay is Rs. 30-1-33. So, we now find that a teacher serving in an aided institution gets less than a teacher with the same qualification serving in a local body institution or a Government elementary school, I mean the same class of teachers with the same qualifications. We wanted that this disparity at least should be removed if the revision of scales of salaries for the better could not be taken up. That has not been done. The disparity still remains.

Another thing which I want to bring to the notice of the Government is this. In the case of aided elementary schools, there is no ban on the levy of school fees. So far as aided elementary schools in urban areas are concerned, they have been levying fees and with the fee income the managements have been able to give the teachers something more than the usual scale. But two years back the Government said that the compensation would be not at their rates but at the rate of four annas, six annas or eight annas. That is a very low rate of compensation. The managements are now unable to pay any higher salary. They have now reduced the scale of salary to the one stipulated for the purpose of grant. So far as teachers in elementary schools are concerned, we find that there is so much disparity. I know it is very difficult for the Government to find finance. I concede that point. If they revise the scales of pay of teachers, then they will have to revise the scales of pay of the Non-Gazetted Officers. I know that there is difficulty. But what we want is, 'Before revising the scales of pay of the teachers, at least put them on a par while the other categories of teachers whose qualifications are the same and whose worth is the same more or less.'

3-5½
p.m

5th March 1958] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

I want to bring to the notice of the Government one other thing. I recently went to Mangalore. You know the scales of salaries of teachers in Mysore were very low. They have suddenly raised the scales of salaries. The scale for the secondary grade teacher there is Rs. 50-3-80-4-100. But our scale here is Rs. 45-3-60-2-90. The maximum has been raised by Rs. 10 and the minimum by Rs. 5 there. Then the L.T's. there get Rs. 85-5-90-6-150-10-200. In our State the maximum is only Rs. 175, the scale being Rs. 85-5-125-10-175. They have suddenly raised the scales of salaries in the case of L.T's. and also in the case of secondary grade teachers. It is a good feature. I do not say that it is sufficient for us but there has been an enhancement in the scale of salary. I also saw in the papers that the Kerala Government and the Mysore Government, for raising the scales of salaries of teachers, have been promised some grant by the Central Government. I do not know whether such a promise has been made to our Government or not. (An hon. Member: They have not asked for it.) In any case, we poor teachers have to suffer. Therefore, Sir, the first thing to do is to remove the disparity in scales of pay and then to increase the scales by at least a few rupees, though not much.

Coming next to the extension of the Pension Scheme, I am really sorry to say that the Government have not been able to concede this very small demand. This is the point. We have now got something like 120,000 teachers in the elementary schools and the secondary schools put together. Of these 112,000 we have got 73,600 in the elementary schools and 8,000 in the basic schools. These teachers get pension now. In the secondary schools we have got about 20,000 teachers. Out of these, there are nearly 1,500 teachers in Government schools and of the remaining 18,500, nearly about 12,500 are benefited by the pension scheme. You may ask, 'how?' The Government have granted pension to secondary grade teachers, second grade pandits, drawing masters, physical instructors and craft instructors. The only categories now omitted are L.T's. and first grade pandits and physical directors. These are the three categories which have been omitted. So, out of nearly 112,000 teachers, the Government have excluded only 6,000 teachers. Of these 6,000 teachers only about 2 to 3 per cent retire. The maximum that an L.T. or a First Grade Pandit would get will not be more than Rs. 45 and the total to be paid as pension in a year won't be more than Rs. 70,000. The Budget expenditure is Rs. 62 crores. I really wonder whether this Government cannot afford to spend Rs. 70,000 on this item. In the secondary schools the majority of the teachers get the benefit of the pension. Only a few are excluded. Their salaries are not very high.

Coming next to enhanced dearness allowance, last year they first gave Rs. 5 extra dearness allowance and then raised it to Rs. 12. This enhanced dearness allowance of Rs. 12 was given to all Non-Gazetted Officers. Then they said that all employees of the local boards would get this. Then they said that all elementary school teachers would get this enhanced dearness allowance.

[Sri T. P. Srinivasavaradan] [5th March 1958]

Of the 19,684 teachers in the secondary schools, nearly 50 per cent are in district board schools. Of the remaining 50 per cent who are in the aided institutions, namely, eight or nine thousand teachers, only 4,000 get this enhanced dearness allowance. You may ask, "How is it that it is so?" It is because the Government have added a rider to this grant of enhanced dearness allowance, namely, 'The aided secondary school managements may be permitted to grant this'. If they had stopped with that, it would have been very good. But they still further added to that and said, 'The loss of fee income would be reimbursed to them only at the rates of fees levied in the year 1955-56'. Now, each teacher has to be paid Rs. 12 more. If you take my school, the extra expenditure involved in paying that increased dearness allowance is Rs. 20,000. If the Government pay Rs. 10,000, the management will have to find the balance of Rs. 10,000. Every school will have to find 50 per cent of this extra expenditure on payment of enhanced dearness allowance. But if the Government were to say that they would compensate only at the rates of fees the schools levied in 1955-56, it would be absolutely impossible for them to pay the enhanced dearness allowance. The result is that many aided institutions have not granted the enhanced dearness allowance. Then, when we pressed on the Hon. Minister this point, he said that he was expecting some grant from the Central Government. We were hoping and hoping that the entire dearness allowance of Rs. 12 would be given by the Government. It is high time for the Government to see that they either compensate this amount in full or allow the aided institutions to levy more fees telling them at the same time that they would compensate the loss in fee income at the new rates, and not at the old rates. Everybody knows the cost of living has increased, the price of stationery has gone up, and the prices of everything have gone up. So, I would request the Government to see that the benefit of the enhanced dearness allowance is given to all teachers in the aided institutions. The teachers in Government schools, elementary schools and local board schools get the benefit. The number of teachers who have been excluded from this benefit is very small.

Then, Sir, coming to the recent announcement of the Government, which people praised so much, on which also I certainly congratulate the Government, extending the benefit of full fee concessions to the children of Non-Gazetted Officers up to VI Form, I say it is very good. But I ask, 'To how many have the Government extended or granted this concession?' They have granted this concession to 1½ lakhs of Non-Gazetted Officers. Not to one or two. We have already granted this concession in the case of elementary school teachers who number about 81,000 and odd inclusive of those in basic schools. So, 230,000 employees—1½ lakhs of Non-Gazetted Officers and 80,000 elementary school teachers—have the benefit of educating their children free up to VI Form. Then, whom have the Government excluded? They have excluded only about 19,000 teachers in the secondary schools.

5th March 1958] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

Their children get free education up to III Form and they have to pay half-fee from IV Form up to the VI Form which others have been paying till recently. Even out of these 19,000 teachers, 1,500 are in Government schools. I am quite sure they will slowly extend this concession to teachers in local bodies and only teachers in aided institutions will be made to suffer.

SRI T. PURUSHOTHAM: Why do you think that it will not be extended to teachers in aided institutions?

* SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: If the hon. Member speaks on behalf of the Government, then surely I will doubly convey my thanks to them if it is extended.

My point is, there was a Minister for Education in 1939.

SRI T. PURUSHOTHAM: Is it to be presumed that whatever ^{4 p.m.} is said on this side of the House represents the view of the Government?

* SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: If the Government extend the concession, I shall feel doubly thankful to them. I wonder why they have not stated so. What prevented them from saying that also? Some years ago, in 1938 or 1939, when we waited in deputation on the Education Minister, the then Education Minister stated, 'The teachers in Government institutions are our children. The teachers in local body schools are our step-children' and the teachers in aided schools are nobody's children. (Laughter.) That is what exactly happens now. Take the Pension Scheme. There are so many thousands of teachers. The Government have granted pension to more than one lakh of teachers. But they have excluded about 6,000 teachers from the scheme. Take, again, the fee concession. The Government have granted this concession to nearly 230,000 employees inclusive of the Non-Gazetted Officers and they have excluded for that purpose about 12,000 teachers.

SRI T. PURUSHOTHAM: They are not included yet. (Laughter.)

SRI K. M. RAMASAMY GOUNDER: Will the Government give retrospective effect to the order?

* SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: I am coming to the house-rent allowance. It has been the policy of the Government that whatever allowance is granted to the Non-Gazetted Officers should be extended to the teachers also. But the only allowance that has not been so granted is the house-rent allowance. If we take the whole State, we will find that only teachers in certain areas get this house-rent allowance. Practically, all teachers in local board schools get this house-rent allowance provided that area is included in the areas eligible for this allowance. The remaining number of teachers is 50,000, who are employed in aided elementary schools. Out of these 50,000 teachers, we find that 30,000 teachers live in areas which are not eligible for this house-rent allowance. Only 20,000 teachers are, therefore, eligible for this allowance. But they have been denied this allowance. The

[Sri T. P. Srinivasavaradan] [5th March 1958]

allowance varies from Rs. 5 to Rs. 15. On an average, each teacher may get about Rs. 10. This works out to Rs. 8 lakhs a year. If the Government grant this enhanced dearness allowance and house-rent allowance and extend further the Pension Scheme to the teachers which involves an expenditure of not more than Rs. 70,000 per annum, I think the teachers would be very much satisfied, at any rate, for the present and they will not press any other demand.

My next point is about the Second Five-Year Plan.

MR. CHAIRMAN : The last point.

* SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Yes, Sir. I shall try to finish within five minutes. Now, we find here an item of Rs. 12.57 lakhs as grants from the Government of India towards revision of scales of pay, dearness allowance, etc. There is an increase of Rs. 2.07 lakhs over the amount provided in the previous year. In the previous year, the figure was Rs. 10.50 lakhs. I do not know whether the increase represents increase in the dearness allowance or in the salaries.

I next come to the opening of multi-purpose schools. A sum of Rs. 15.03 lakhs is given by the Government of India for this purpose. A sum of Rs. 4.16 lakhs is given for improvement of facilities for teaching of science, etc.—the core subjects—and for improvement of libraries in secondary schools. Where there are four schools in an area, the Government give one school a grant of Rs. 15,000 for the teaching of core subjects. What prevents them from asking the management of that school to give apparatuses and library facilities to the other schools? The Government cannot equip the laboratory in all the schools. They cannot provide the library with all the books. But all the resources can be pooled together. I find one school having a fully equipped laboratory, but a neighbouring higher elementary school is not at all equipped. Maps and other things we use only during certain parts of the year. For the remaining parts of the year they are not used. Since there is not adequate money, I would request that all our resources should be pooled together wherever possible. It may not be possible in big schools. But wherever there are small schools, it is possible to pool all the resources together till we are able to find money to equip all the schools with these necessary things.

I am glad to note one thing here. It is stated here that the question of conversion of middle schools into basic schools has been postponed. I wish they converted the so-called elementary schools into basic schools after getting the necessary implements and the necessary number of trained teachers. Do not simply change the name and then call it basic school. Simply because the Government give more grants to those schools, the teachers undergo refresher course in two months and come back. The school is called a basic school and it is given 70 per cent grant whereas the schools which have been following the old methods are starved further and further. I would like to know what is entirely wrong with the present non-basic schools. They teach

5th March 1958] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

the three R's. A committee must be appointed to examine the structure of these basic schools and find out how far they have been rendering useful service to the community. My own humble opinion is that it is a sheer waste of money to spend on these basic schools when teachers are not fully equipped for the purpose.

DR. V. K. JOHN : Is there any basic school?

* SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : There are a number of basic schools.

Let me conclude by saying that there is frustration among the teachers. If there is deterioration in standard, it is due to certain factors. One of them is frustration among the teachers. They feel that there is no hope for them. The best men are not attracted to the teaching profession. The pay scales are so low. This morning, I found the University Grants Commission had made some recommendations. They apply to the high schools and elementary schools also. It is the Commission's considered view that improvement of the salaries of the teachers is vital to the whole effort to improve the standard of teaching and research in the Universities and colleges. The teaching profession, the Report says, has almost ceased to attract the best men and women and those already in the profession feel disheartened. These lines express my view most beautifully and emphatically. If University education is to improve, secondary education must improve and if secondary education is to improve, elementary education must improve. The teachers at these levels certainly should get adequate salaries—I won't say 'higher salaries'. That is of vital interest to improvement of standard in education. If the Government want to get their money's worth, they must see that the teachers are properly and adequately paid. But I am afraid that it is not so done and we find men whom we may call misfits in the profession. Further, there is frustration among teachers.

Money has been provided for expansion of elementary education. Automatically, the boys trained in elementary schools will go to secondary schools. But the Government are afraid of opening an adequate number of secondary schools. What is being done now? A section of 40 pupils has become a section of 45 pupils. The strength of 45 pupils is normally a strength of 50 pupils in all district board schools. Do the Government think that there will be efficiency in such a state of affairs? Do they think that the teachers can work when there is frustration and loss of hope? Will there be efficiency when there are teachers who have taken to the teaching profession as a last resort? Do the Government think that they can get their money's worth in these circumstances? It is better to consolidate than to expand now. Consolidation is the most important thing. If the Government do not do it, they will simply be wasting their money, not only their money but also the contributions from the Government of India.

[Sri T. P. Srinivasavaradan] [5th March 1958]

If the Government want money, they impose a tax on this and that. I would suggest that they should find out some source of income to pay the teachers. Why do they not find out a new source of income to meet the extra expenditure so far as education is concerned?

4-10 p.m. * DR. V. K. JOHN : Mr. Chairman, Sir, this Budget, in my opinion, is of the old pattern and goes by the same road which is now leading the country to an economic crisis. There is nothing fresh or refreshing in this Budget that has been presented here. Sir, the Congress Government, since achieving independence, has been following a certain policy and programme in fiscal matters. Its main feature is increased expenditure year after year. The expenditure to-day is colossal. It is even five or six times more than what it was in 1946-47, both at the Centre and in the States. The important feature of this mounting expenditure is that the Government do not tell us what the result is—they don't want to tell us, they are unable to tell us.

The second feature is the rigorous taxation, indirect and direct, and other kinds of impositions such as excise duties, import and export duties, etc. The taxations imposed by the Centre and the States have also multiplied themselves manifold. Before you impose any tax, you assess what the extent of the expenditure involved is and then you go in for the money. You must cut your coat according to the cloth. I remember I stated on a previous occasion that every Minister must have training under a tailor for at least a month so that he might know how to cut his coat according to the cloth. (Laughter.) The third feature is the expansion of the State sector. It has expanded all these years and is still expanding. It hopes to expand still further. The fourth feature of this fiscal policy is the suppression and liquidation of the private sector. Then, Sir, there is also the other feature, namely, the maladjustment in fiscal matters between the Centre and the States, the States always having to beg for loans and grants. This has been the feature from the very beginning. What is the result of this fiscal policy which the Government of India and the States have followed? This is summed up in a paper correctly. With your permission, Sir, I shall read it here. The paper has stated :

“ But the really disturbing factors are the admitted decline in the rate of industrial expansion, the sharp fall of 25 per cent in the prices of equity shares since August 1956, the fall of 8.7 per cent in the index for gilt-edged securities during 1957, the failure of small savings to come up to expectations, the continuing drain of our external balances and the undiminished dependence on food imports to meet internal shortages. One other alarming symptom, of which we have no statistical estimates, is the rise in unemployment. What has vitiated our fiscal policy during the past few years is its heavy concentration on the financing of schemes in the public sector at any cost without any regard to the impact of the new taxation measures on the non-public

5th March 1958] [Dr. V. K. John]

industrial economy of the country or on the incentives to earn and to save. The maintenance of a high rate of public expenditure, financed partly through deficit financing, which reached record dimensions in the current year, has, far from setting up a virtuous circle of development expenditure leading to further development, resulted in stifling expansion in the non-public sector while setting in motion inflationary forces.”

This, Sir, appeared in the leader of a daily two days ago and I agree with it. The Government, after making many mistakes, trials and errors, do not want to go back and reverse the gear, and that is the greatest pity of all. Sir, the other day, I read an American author stated a great truth that history teaches only one thing—and only one thing—that it teaches nothing. (Laughter.) The Government at the Centre and in the States, Sir, are functioning in such a way that experience teaches them nothing. For the last ten years they have been following a fiscal policy which is leading the country to an economic crisis. Let us take the State of Madras. Madras has the reputation of being the first and foremost in following these policies. Comparatively its expenditure is the highest and its taxation is the highest among the States in India. What is the result of this expenditure? You will also find that the cost of living is going up in Madras more than in any other State. They say that production is high, forgetting that propaganda is not production.

Now, Sir, the Government have followed in Madras a policy which other States have not followed. The result is that we are in a difficult position in Madras. The cost of living is mounting up and it will move upwards, no doubt. Yesterday, the Leader of the House was kind enough to give us figures of the cost of living indices. You will find that in 1956, the cost of living index was 334 and it rose, step by step, stage by stage, every month. During December 1957 it was 390. The average for 1957 was 376 while that for 1956 was 354.5. Now, Sir, this increase in the cost of living is due mainly to these vigorous and rigorous taxation measures. To taxation we must also add the cost of transport and the cost of electricity, both of which are the highest in this State.

The Government in the Finance Minister's Budget speech have taken credit for extending power to villages—at what cost, they won't tell us. What is the rate for a unit in Madras; what is it in Mysore, what is it in Andhra Pradesh and what is it in Kerala? They won't compare anything in Madras with that in other States at all.

Then, there is the taxation—motor taxation. The motor taxation is the highest in Madras. They have taken over the Transport business and they are going to take up more of this. I have asked again and again, ‘Why don't you put on every route in Madras one or two buses belonging to a private agency and control that private agency?’ I am quite sure that if you fix the maximum—and not the minimum—the private agency will run buses better. They will be more regular. The private agency

[Dr. V. K. John] [5th March 1958]

will run buses in such a manner that the Government buses will have to be taken off the road. The Government know that. Therefore, they don't do it. The State sector is expanding.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: May I remind the hon. Member that at present in Madras on four or five routes, there are private buses? There are private buses in the whole of the Kanayakumari district.

4-20 p.m. * DR. V. K. JOHN: The Kanyakumari district came only the other day to us. Sir, the private buses are being run in other places very much more efficiently than the public transport. If the Government allow private buses on the roads and reduce the fares, they will result in taking the public buses off the road. Is it to the advantage of the public that the Government must expand the public sector? We know how crores of rupees were invested by a Corporation, which is manned by the Government, and how there was a sensation on it within one year. Why should we, after all, nationalise any industry? The Government must follow what is called the expanding economy, which is practised in America, or follow the economy, which is followed in Soviet Russia. If the Government do not follow the economy in the democratic countries, they can follow the economy followed in Soviet Russia. They are neither fish nor flesh. (The Hon. Sri R. Venkataraman: We are something different.) The result of this is that the cost of living is going up and that the poor man is bearing all this burden.

In the Budget speech, mention is made about production. We are told how production is going up. At the same time, the Government state that the price of paddy is going up by leaps and bounds. The Government say that the price of paddy has gone up from month to month. In paragraph 4 of the speech, it is said, 'The upward trend in food prices was a continuous source of anxiety in 1957. This was so because the wholesale index of foodgrain prices which stood at 377 in July 1956, had shot up during the next six months to 494 in January 1957'. It is stated that food production is higher. How these two positions are to be reconciled is a very difficult thing for me to understand. One test is given in the Budget speech of 1957-58. In paragraph 3 of the last year's Budget speech, it is said, 'Under the stimulus of the favourable season and the various measures of intensive cultivation, the index of agricultural production in the State (base 1947-50) has risen by four points from 115 in 1955-56 to 119 in 1956-57'. In this year's Budget, they have not followed the same test. They are following a different test, so that the reader may be confused. In paragraph 5 of this year's Budget speech, it is stated, 'The total food production of the present Madras State in 1955-56, the final year of the First Five-Year Plan, was 44 lakhs of tons as against 28 lakhs of tons in 1950-51, the base year for our present crop statistics'. Last year they gave the rise in points. This year they give the rise in lakhs of tons. If the rise had been given this year also in points,

5th March 1958] [Dr. V. K. John]

we can understand something. But the increase this year has been given in lakhs of tons. We do not know what the truth is. If production of rice is so much, how can there be this rise in price? There cannot be. If two lakhs of tons were sent to Malabar, the Government have got supplies from another place. The real truth is that production has not gone up. It has gone down.

Then, I come to taxation. The Government have exhausted all kinds of taxes. One tax that is now introduced is the agricultural income-tax. Why cannot the Government have a rational basis for taxation? I can understand the introduction of agricultural income-tax, if the Government abolish the land revenue. Two years ago, the Government said that agricultural income-tax could not be introduced except in plantations. Now they have introduced this tax. I agree that it is better to introduce a tax on income. But, at the same time, we should not have a tax on agricultural income and also land revenue. Why should not the Government rationalise the taxation structure? The most serious complaint is the maladjustment of the financial relationship between the Centre and the States. We are always begging for loans or for grants from the Government of India. There is no end to this. The Government of India are collecting all the taxes which are elastic. They collect the money from this State and we go to them for loans. Is it correct that we should go and beg for loans and grants from out of moneys collected from us? Last year I suggested and I suggest now also that all these loans from the Government of India should be written off. How can it be a loan? The money is collected from us, and then they give it as a loan. It is quite absurd for anybody to say that a loan is given to us out of the money taken from us. It is not correct at all. We ought to insist on the writing off of these loans. The interest on the loans we have to give is five hundred and sixty-six lakhs of rupees every year. In course of time, this will rise.

One more point, Sir. Not only we have this regressive taxation, but our capital expenditure is incurred in a most funny way. I shall now read from the speech of the Hon. Sri M. Bhaktavatsalam, which he made on the 17th December 1956. How mistakes can be made by the Finance Department in giving figures, one is unable to understand. The Hon. Sri M. Bhaktavatsalam said—

“During the last five years, we have borrowed from the public and the Government of India about Rs. 96 crores in all as against which we have invested during the same period about Rs. 100 crores made up of Rs. 40 crores on electricity projects, Rs. 25 crores on irrigation works, Rs. 5 crores on buildings, Rs. 19 crores on loans to local bodies and cultivators and about Rs. 11 crores on various other productive capital works. Some of these works have yet to come into productive use and we may have some temporary embarrassments. But nobody can challenge the wisdom of our investments and our inherent financial stability.”

4.30 p.m.

[Dr. V. K. John] [5th March 1958]

So, it is Rs. 100 crores loan and Rs. 100 crores investment. Then, the Hon. Mr. Venkataraman said in this House on 9th June 1957—

“ So far we have borrowed Rs. 98 crores from the Government of India and the general public; but we have invested all these moneys in productive capital works—about Rs. 60 crores on electricity schemes and Rs. 40 crores on irrigation works. We have lent about Rs. 25 crores to agriculturists and public bodies and have securities worth Rs. 12 crores in various depreciation funds.”

So, 40 became 60, 25 became 40 and 19 became 25; including the value of securities, it becomes Rs. 137 crores.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : We are progressively improving.

* DR. V. K. JOHN : This year, the Hon. the Leader of the House has said—

“ The accelerating pace of Capital Outlay in recent years has naturally increased the public debt of the State which now stands at about Rs. 101 crores involving an annual recurring charge of Rs. 566 lakhs towards servicing (i.e., interest). But this should not perturb us in the least, because we have built up substantial assets, the benefits of which accrue to the people in an abundant measure. We have invested 70 crores of rupees on electricity schemes, Rs. 45 crores on irrigation works, and we have lent Rs. 32 crores to agriculturists and local bodies. The book value of all our investments is more than Rs. 150 crores and exceeds the public debt by a handsome margin.”

We do not find in the Budget any figures of these large sums. I ask the question and I have always asked this question : what is the return you get out of these investments? How has the expenditure jumped up so much in one year? Do you get the interest upon your investments? I say, you do not. You say you expect to do so. One investment which gives you some income is ‘ electricity ’. But you are charging double the rates to consumers here, as compared with rates in other States. Is this a beneficial result of expenditure? One thing which you will not say in the Budget is what the beneficial result of the expenditure you have incurred is. A few years ago, I asked the Hon. the Minister for Education, who said that the Government were spending nine crores of rupees on Education as against Rs. 4½ crores during the British regime, what the result of that expenditure was.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : More schools.

* DR. V. K. JOHN : Ten per cent more schools and more students. Why not you say in the Budget, you are spending so much on various projects and the return is so much? At no time will you say that the result is this. The fact is that you are unable to say what the result is because you have wasted the money;

[5th March 1958] [Dr. V. K. John]

crores of rupees are collected by means of rigorous taxation measures and one motive with you is ‘ power ’ and patronage. This is so both here and at the Centre. Your idea is this. ‘ Let us have power so that we may give appointments and extend patronage.’ But the motive behind every step that you take is to exercise patronage. This is how expenditure has gone up. Take the Police. As against an expenditure of one crore of rupees ten years ago, to-day you spend on the Police five crores of rupees. Why? Because, when a Minister goes out, he wants 100 policemen for patrolling. You have not increased their pay and allowances. But you are unable to confess that this is a waste. You are unable to reduce the expenditure. I noticed last year both this House and the other House insisted that an enquiry should be made into the causes of this mounting expenditure. The Hon. the Minister for Finance said that a senior I.C.S. officer was being appointed to work under a sub-committee of the Cabinet and that he would look into the question. Is there one word in the present Budget speech about what he is doing or what he has done or what the Cabinet Sub-Committee has done? Member after Member said that non-officials should be associated with the committee. But they were not. Sir, the fact is, every day the cost of living is going up. Poverty is on the increase. Unemployment is on the increase. People live on pavements, for you would not build houses for them. What you are doing is, you are leading the country to economic ruin by following policies which you have been following for the last ten years. I ask you : ‘ Will you go back? Will you reverse the gear and benefit by your experience? ’ Sir, the country is heading for a crisis, a financial crisis, as Pandit Nehru has said. We are in that stage now. And that is due to the Congress both at the Centre and in the States following a fiscal policy which is ruinous to the economy of this country.

SRI T. M. NARAYANASWAMY PILLAI : I wish, Mr. Chairman, I had been called after some one from the other side had spoken.

MR. CHAIRMAN : I will call the hon. Member later.

SRI T. M. NARAYANASWAMY PILLAI : All right. That is better.

* SRI S. P. SIVASUBRAMANYA NADAR : Mr. Chairman, in supporting the Budget, I cannot refrain from offering a few remarks on some of the salient features of it. This year, there is a welcome change in the form in which the Budget is usually presented in that we are given now every detail as to the expenditure incurred by every department districtwar. One is now able to know what are the works taken up by the Government in every district under each item.

There are three new taxes proposed in the Budget. Diesel oil is going to be subject to a sales tax of 35 nP. This tax is not going to affect very much either the bus-owners or the agriculturists. Bus-owners are levying fares on the basis that their

[Dr. V. K. John] [5th March 1958]

So, it is Rs. 100 crores loan and Rs. 100 crores investment. Then, the Hon. Mr. Venkataraman said in this House on 9th June 1957—

“ So far we have borrowed Rs. 98 crores from the Government of India and the general public; but we have invested all these moneys in productive capital works—about Rs. 60 crores on electricity schemes and Rs. 40 crores on irrigation works. We have lent about Rs. 25 crores to agriculturists and public bodies and have securities worth Rs. 12 crores in various depreciation funds.”

So, 40 became 60, 25 became 40 and 19 became 25; including the value of securities, it becomes Rs. 137 crores.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : We are progressively improving.

* DR. V. K. JOHN : This year, the Hon. the Leader of the House has said—

“ The accelerating pace of Capital Outlay in recent years has naturally increased the public debt of the State which now stands at about Rs. 101 crores involving an annual recurring charge of Rs. 566 lakhs towards servicing (i.e., interest). But this should not perturb us in the least, because we have built up substantial assets, the benefits of which accrue to the people in an abundant measure. We have invested 70 crores of rupees on electricity schemes, Rs. 45 crores on irrigation works, and we have lent Rs. 32 crores to agriculturists and local bodies. The book value of all our investments is more than Rs. 150 crores and exceeds the public debt by a handsome margin.”

We do not find in the Budget any figures of these large sums. I ask the question and I have always asked this question : what is the return you get out of these investments? How has the expenditure jumped up so much in one year? Do you get the interest upon your investments? I say, you do not. You say you expect to do so. One investment which gives you some income is ‘ electricity ’. But you are charging double the rates to consumers here, as compared with rates in other States. Is this a beneficial result of expenditure? One thing which you will not say in the Budget is what the beneficial result of the expenditure you have incurred is. A few years ago, I asked the Hon. the Minister for Education, who said that the Government were spending nine crores of rupees on Education as against Rs. 4½ crores during the British regime, what the result of that expenditure was.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : More schools.

* DR. V. K. JOHN : Ten per cent more schools and more students. Why not you say in the Budget, you are spending so much on various projects and the return is so much? At no time will you say that the result is this. The fact is that you are unable to say what the result is because you have wasted the money;

[5th March 1958] [Dr. V. K. John]

crores of rupees are collected by means of rigorous taxation measures and one motive with you is ‘ power ’ and patronage. This is so both here and at the Centre. Your idea is this. ‘ Let us have power so that we may give appointments and extend patronage.’ But the motive behind every step that you take is to exercise patronage. This is how expenditure has gone up. Take the Police. As against an expenditure of one crore of rupees ten years ago, to-day you spend on the Police five crores of rupees. Why? Because, when a Minister goes out, he wants 100 policemen for patrolling. You have not increased their pay and allowances. But you are unable to confess that this is a waste. You are unable to reduce the expenditure. I noticed last year both this House and the other House insisted that an enquiry should be made into the causes of this mounting expenditure. The Hon. the Minister for Finance said that a senior I.C.S. officer was being appointed to work under a sub-committee of the Cabinet and that he would look into the question. Is there one word in the present Budget speech about what he is doing or what he has done or what the Cabinet Sub-Committee has done? Member after Member said that non-officials should be associated with the committee. But they were not. Sir, the fact is, every day the cost of living is going up. Poverty is on the increase. Unemployment is on the increase. People live on pavements, for you would not build houses for them. What you are doing is, you are leading the country to economic ruin by following policies which you have been following for the last ten years. I ask you : ‘ Will you go back? Will you reverse the gear and benefit by your experience? ’ Sir, the country is heading for a crisis, a financial crisis, as Pandit Nehru has said. We are in that stage now. And that is due to the Congress both at the Centre and in the States following a fiscal policy which is ruinous to the economy of this country.

SRI T. M. NARAYANASWAMY PILLAI : I wish, Mr. Chairman, I had been called after some one from the other side had spoken.

MR. CHAIRMAN : I will call the hon. Member later.

SRI T. M. NARAYANASWAMY PILLAI : All right. That is better.

* SRI S. P. SIVASUBRAMANYA NADAR : Mr. Chairman, in supporting the Budget, I cannot refrain from offering a few remarks on some of the salient features of it. This year, there is a welcome change in the form in which the Budget is usually presented in that we are given now every detail as to the expenditure incurred by every department districtwar. One is now able to know what are the works taken up by the Government in every district under each item.

There are three new taxes proposed in the Budget. Diesel oil is going to be subject to a sales tax of 35 nP. This tax is not going to affect very much either the bus-owners or the agriculturists. Bus-owners are levying fares on the basis that their

[Sri S. P. Sivasubramanya Nadar] [5th March 1958]

buses are run on petrol and making great profit by converting petrol engines into diesel oil engines. There is, of course, a protection for the passengers. The fares are fixed by the Government and the owners cannot collect more on account of the increased tax. As regards consumption of diesel oil for agricultural purposes, the levy of four annas is not going to affect the agriculturist materially.

(Srimathi Saraswathy Pandurangam in the Chair.)

4-40
p.m.

The second item of taxation is the entertainment tax. This has been increased at every slab. This really will affect the poor and middle class people whose only entertainment now available is the cinema. Drama and music are not within the reach of these people. Practically the art of drama has gone out of the stage. The important actors have taken to the more lucrative profession of acting in cinemas rather than to the stage and enacting dramas. We rarely get good dramas enacted nowadays. We have dramas now and then in the exhibitions where the charge is rather prohibitive. As regards music, it requires a little bit of talent to appreciate that art. It is not everybody that appreciates music unless he has the ear for music. Similar is the art of dance. So, the only cheap entertainment which the poor and the middle class have is the cinema. One of the hon. Members who spoke before me a few minutes back remarked that people were addicted to go to three shows a day and that they could afford to pay this enhanced tax. If they can go to three shows a day, they now pay the existing rate. If the rate is increased, they will cut short the number and as a consequence, the income also will be affected. Sir, cinema being the only entertainment which the poor and the middle class people are resorting to and can resort to, this tax may be waived for the present.

Then comes the more important question of the levy of agricultural income-tax. There is an ambiguity as regards this method of taxation. It is mentioned in the Budget speech that up to Rs. 3,000 there is exemption. But when we go a little down in his speech, we find that in reckoning the total income for the purpose of this tax, the non-agricultural income also will be taken into consideration. I am at a loss to know whether agricultural income alone will be taken into consideration over and above Rs. 3,000 or whether even in reckoning the Rs. 3,000 limit, the non-agricultural income will be added to the agricultural income. If it is the latter, almost all the landholders, big and small, will come within the purview of the agricultural income-tax. Take, for instance, a person who is employed and who gets Rs. 150 per month. He will get an income of Rs. 1,800 and if his agricultural income is Rs. 1,200, he comes under the Act. A man getting Rs. 500 as income from his land if he has got other incomes totalling Rs. 2,500 will also come within the purview of this Act. So, this must be clarified, namely, whether the Government contemplate to assess a person to agricultural

5th March 1958] [Sri S. P. Sivasubramanya Nadar]

income-tax only when his agricultural income exceeds Rs. 3,000 irrespective of other incomes he might get or whether they contemplate in reckoning the total income to take into consideration the other incomes also and whatever be the pittance of the agricultural income he gets. If it is the latter, he will come within the clutches of the agricultural income-tax. As has been already pointed out, the land tax that is paid in this State is rather the highest. In the Thambaraparani delta area, the tax levied on one acre of nanja land is Rs. 22-8-0. Added to this there is the cess for local boards, cess for libraries and similar other cesses. These are added on. Over and above that, now this agricultural income-tax is levied. That would spell disaster on the landholders, if we take into consideration what they are going to get from their tenants, namely, 40 per cent, 60 per cent going to the tenants.

It is mentioned in the Budget speech that facilities would be granted for compounding and that, therefore, there would be no necessity for small landholders to keep accounts. I fail to see how without keeping proper accounts a particular person can show that his income is so much and arrive at the compounding figure. He has, of course, to keep accounts which must satisfy the officer who is empowered to compound the tax. Unless the assessee places before the officer materials on which he could arrive at a definite figure, it will be left to the arbitrary powers of the officer to fix whatever rate he pleases. The assessee will be at the mercy of the officers concerned. Even otherwise, the assessee will have to keep accounts for his other incomes because the other incomes will be tacked on to the agricultural income-tax, for fixing the slab rate. So, at any rate, the landholder is not saved from keeping accounts, if he has to place before the assessing authorities the real facts of affairs or feels he has to seek remedy elsewhere.

Sir, it has also been said that the fixing of a ceiling will rather throw away the agricultural income-tax. I fail to see the significance of the argument here also, because when you take into account income from other sources and add it on to agricultural income for the purpose of fixing the exemption limit of Rs. 3,000 however small the agricultural income may be, with the addition of the income from other sources, he will come within the purview of the Act. Another thing is this. The income from other sources, which is not agricultural income, is already taxed under the Income-tax Act. Now, for the purpose of fixing the slab, the income from other sources is again taken into consideration and a higher rate is imposed. So, there is the question of double taxation, first income-tax for non-agricultural income and then agricultural income-tax when it is included for the purpose of assessing the taxable income under this Act. Therefore, the landholder will suffer in both ways. My suggestion is that the Government could wait till a decision is taken on the fixation of a ceiling on land-holding. Then they can bring in a uniform rate of taxation as far as these items are concerned.

[Sri S. P. Sivasubramanya Nadar] [5th March 1958]

Then, I will pass on to the electricity programme. It is making commendable progress. But I cannot help referring to the cut that is imposed, which has become an annual feature. The cut was only 25 per cent. Now we are threatened with a 50 per cent cut. During periods when we want electricity most, we are threatened with a cut in supply. We require electric energy during summer months for domestic consumption, such as for running fans, etc. When we want it and our children want it for purposes of health and sanitation, we are denied the right to use the current. We are asked to close down the fans. We are asked to use the current during winter months when we don't want such conveniences. Mostly in summer months, the students have their examinations. In the household there are a number of children. There are students appearing for examinations. They sit late in the night. But the electricity cut stands in the way. They have to give up the electric light to which they are accustomed and to use the old kerosene light. That is the position to which they have been reduced. At least, for purposes of domestic consumption, exemption may be granted from the cut. Even otherwise, we take pride in the fact that a large number of pumpsets have been installed and that we are supplying energy for them. It is only during summer that the pumpsets have to work to their full capacity. Then only we are in need of water-supply. During winter we get natural water-supply. We have got rains and there is no necessity to bale out water then. But when this cut comes in, the pumpsets have to be kept idle and to supplement the water that is got, we have to use either a diesel oil engine or some other oil engine. So, I would suggest that any progress or increase in respect of electricity extension must be in consonance with the generation of energy. Otherwise, in spite of the fact that electricity is extended to a number of villages and to a number of pumpsets, nobody gets the full benefit of it. Neither the new consumers nor the old consumers are benefited by it. The cut is made applicable to the old consumers and the newcomer also gets only a trifling quota. That is how the present system works.

I will now come to one or two things regarding my district of Tirunelveli. There is an antiquated bridge over the river Tambaraparani on the Banares-Cape Comorin trunk road. That was built a century ago with the munificence of a rich person by name Sulochana Mudaliar. At that time, it was not contemplated that such big lorries, buses and motor traffic will pass over the bridge. It was constructed taking into consideration the traffic then existing, mainly bullock-cart traffic and, to a certain extent, jutka traffic. Now, when big buses carrying about 45 or 50 passengers have to pass through the bridge, pedestrians have no place at all. They scramble for their life over the parapet wall. That is a miserable and sad sight. Schemes have been put up to provide a bridge for these pedestrians and people going on cycles. But the trunk road from Banares to Cape Comorin is under the management of the Highways Department and the Government have been demanding contribution from the municipality. We know the slender resources

5th March 1958] [Sri S. P. Sivasubramanya Nadar]

of the local bodies. Therefore, the municipality was not able to contribute anything. For that reason, the work of widening this bridge has been allowed to lie over. This may be looked into taking into consideration that this is a trunk road and that it is the responsibility of the Highways Department to keep it in proper condition and to widen this bridge at the expense of the Government.

Now that Tirunelveli enjoys two big irrigation schemes, namely, the Papanasam Reservoir Project and the Manimuthar Reservoir Project, we have now to take up smaller schemes. The ryots have been agitating for long for the execution of the Giriar and Pambar Projects. Now, it is time that these schemes are taken up and executed so that the dry areas of Sankarankoil and Nanguneri may be benefited. There is a big tank called the Manor tank. That has been designed by our old Rajas. It is so big a tank that once it gets filled up, it feeds its ayacut for three successive crops. But the difficulty is that it never gets filled up. There was never an occasion when it got filled up and the ayacut was fully supplied with water. The history of it tells us that it does not even get water for one single crop. There has been continuous remission of land tax for the ayacut under this tank. The only thing is that we must find some means by which this tank may be filled up from a proper source. The ryots have been agitating for a very long time to get this done. But in season and out of season the Public Works Department has only been saying that any scheme that has been suggested is not feasible. Only the department must take interest and find out a way to get this tank filled up so that the entire ayacut may produce a very large quantity of foodgrains and the two taluks of Sankarankoil and Tirunelveli may be benefited.

* SRI K. M. RAMASAMY GOUNDER: Madam, Vice-Chairman, as a Member representing the teachers, I concur with those representatives who have voiced forth their feelings already in the matter of Education. In spite of the imposing figures under Education in the Budget, we find it most disappointing in the sense that no provision has been made for bettering the conditions of the teachers. I endorse everyone of the words uttered by my learned colleague, Sri T. P. Srinivasavaradan. There is more than frustration in the teaching community; it may flare up in any way and in any form and at any time. We do not know how long we can just make the starved teachers remain contented, with indefinite promises. There has been a noteworthy increase in the pay of Agricultural Demonstrators from Rs. 100 to Rs. 135 as starting pay and from Rs. 200 to Rs. 270 as maximum. Of course, to encourage agriculture, everything should be done. But teachers, especially low-paid teachers should be given every encouragement and when my hon. Friend, Mr. Srinivasavaradan and myself were comparing notes before he rose to speak, I just showed him the University Grants Commission Report. He said that he was going to quote the very words found therein, namely, 'Improving the conditions of teachers is not only in their interests, but in the larger interests of the community.' So, I need not repeat his words at

4-50
p.m.

5 p.m.

[Sri K. M. Ramasamy Gounder] [5th March 1958]

length and waste the time of the House. I wish, on reconsideration, the Hon. the Minister for Education tries to do something by way of definite assurances in his reply to this debate.

Incidentally I want to refer to the medium of instruction. Even the other day when I was talking on the Governor's Address, I made my views clear, but now I want to be more definite that the medium of instruction should be Tamil so far as this State is concerned right up to the University courses. To begin with, at least in the Training Colleges where the optional subjects are taught in Tamil, and where the general subjects yet continue to be taught in English, the medium of instruction should be Tamil. The colleges, that have taken to Tamil as regards optional subjects are the Teachers' College, Saidapet, the one at Kumarapalayam, the one at Pudukottah and Sri Ramakrishna Vidhyalaya Teachers' College, Perianaickenpalayam. As an enthusiast and advocate of Tamil, the Principal, Teachers' College, Saidapet, I am told, has already addressed the Madras University for permitting him to have all the subjects taught in Tamil from the next academic year, i.e., from 1958-59. But I come to know that there are some technical difficulties and so I am afraid that it may be turned down on that score. But I look forward to our learned Vice-Chancellor and make an appeal to him that he should find out ways and means of encouraging this right effort and give his helping hand to see that this salutary reform is effected forthwith, in the next academic year itself.

There is everything encouraging about agriculture. I have already quoted from the Finance Minister's speech the Agricultural Demonstrator's pay. There is provision in regard to the distribution of improved seeds, of ammonium sulphate, of chemical manures, of subsidies and loans, and the supply of sprayers and dusters. We have been very profuse and we have been giving liberally. It is a move in the right direction. Agriculture should be improved by all these means. But more than that, even the agricultural officers—they are called by different names at different places—who may be looked upon for any assistance do not pay adequate attention to the agriculturists. The Hon. the Finance Minister's speech drew our pointed attention to the fact that the tillers of the soil should be made aware of all the facilities available to them—about securing chemical fertilisers, insecticides and for approaching in time the local authorities competent to sanction them an agricultural loan, etc. All these are there. The Government are doing their best to make the officials change their outlook. But I am sorry to say that the outlook has not changed. There may be exceptions among the Block Development Officers just rubbing shoulders with the agriculturists and doing their best. But my experience is that a great majority of them are in the old groove—in the bureaucratic line—not working with the agriculturists. It is found that all that they want to do they do sitting at their desks. I am told that a majority of them go to help those who are well off and who may not need assistance from them and that the deserving agriculturists are

[Sri K. M. Ramasamy Gounder] 5th March 1958]

overlooked. So, I request that there should be some arrangement—something like an Advisory body—to see that the distribution of loans, insecticides and other Government sponsored manures, seeds and everything is done equitably.

As regards irrigation, we can feel proud not only of our achievements in the past but of even the proposed Parambikulam and Peermedu projects. We wish that the Kerala Government come to our rescue, see the wisdom of our demand and allow us to take water from those rivers. These projects are going to benefit the Madras State and more especially the Coimbatore district. But, more than that, we have to look to minor irrigation schemes. The Hon. the Finance Minister has rightly said that we must do our best to maintain our minor irrigation system in good order for which they have provided Rs. 70 lakhs in the budget. This may not be enough if all the minor irrigation tanks and other water resources are taken up. So, with the energy and co-operation of the Public Works Department staff, we can do more and see that there is more of production, so that the food crisis may be tided over without any difficulty, without importing from other States or even from outside the country.

5.10
p.m.

Here, in passing, I should also make mention of some of the difficulties now experienced in the already completed project, namely, the Lower Bhavani Project, which has been considered to be a very unique project and perhaps the first project taken up after the advent of Swaraj. A sum of Rs. 11 crores was spent on it, and there was much of attraction about the scheme, and people outside the project area were envious of the Lower Bhavani Project area people and were saying that we were living in a paradise and that we were getting everything. This is the view entertained by outsiders. But the real truth should be made known, especially on the floor of this House. This is a very peculiar or a very uncommon project, so to say, because it is a dry project, not giving water for nanja cultivation except for those fields which are under percolation, where water is oozing and where the land is unfit for any other cultivation. But even this is not allowed, and poor cultivators, especially those who happen to cultivate paddy or some such wet crops, as plantain and the like (and plantain in our parts is also a garden crop) are penalised by 15 times to 20 times, and they are made to pay more than what the land has produced for the season. So much so, the lands which were formerly sold for Rs. 2,000 and more per acre now fetch only a sum of about Rs. 1,000. Those who have lands are now willing to part with them instead of retaining them and feeling proud of their possession. They want to do away with the land and have the hard cash with them. Because of these difficulties, there has been a reclassification. It is in the making. I saw some order that land hereafter should have some permanent classification instead of leaving the poor ryots at the mercy of the village karnam or some lower official. There will be three classes on a permanent footing. That is, lands where there is percolation and oozing, garden lands

[Sri K. M. Ramasamy Gounder] [5th March 1958]

where there are wells on the spot, and dry lands to be watered purely from the Lower Bhavani source. Even then, we, who are actually there, know where the shoe pinches. We feel that it is not going to be a permanent remedy. I would like to suggest to the authorities—that—be including the Minister for Public Works and the Minister for Finance, that instead of all these complications, the whole ayacut area may be divided into two equal halves, as lower and upper reaches and that water might be given for paddy cultivation in alternate years. I am afraid that it will take some more time before anything permanent is settled in this respect. In the interest of the poor cultivating ryots, we should find out some permanent solution for all these difficulties.

(Mr. Chairman in the Chair.)

Now, I would like to make a reference to the striking figures given under 'Co-operation'. The figures given are in crores of rupees. The department proposes to open three hundred large sized credit societies and more. I am afraid these banks are only on paper. What I practically find is that the district central banks have no money to advance to the primary banks. That has been the case for three or four months, and the loan applications made by the ryots have been pending sanction for months together. This is the case with regard to the Coimbatore District Central Bank. I am sure about this. I now want the authorities to look at the state of affairs in the nearby co-operative urban bank at Gobichettipalayam. This bank is an independent unit by itself. It has a surplus of five lakhs of rupees, of which some three lakhs of rupees have been deposited in the Coimbatore Central Bank itself. It has a further surplus of a lakh and more rupees. There is no delay in the sanction of loans to the members of that unit, and they have been quite happy about it. So, before starting new institutions and expanding the movement, we should find money to finance these banks for giving loans to agriculturists and see that there is no undue delay in the sanction of loans, as otherwise all the good work that we contemplate and all the good work these units have to do may not be effective.

Coming to the question of 'Health', Sir, we have been told that there would be improvements to several District Headquarters Hospitals and that several dispensaries under local bodies are going to be upgraded. These are all welcome features in the Budget. More than this, the Government are opening or have already opened 52 primary health centres—almost equal in status to the taluk headquarters hospitals. Because doctors are not willing to go to primary health centres, the Government propose to have a residential housing programme. This will take some time. It should be a 'hasten slow' programme, as otherwise opening merely a health centre in a village and leaving it at that without proper staffing will be waste of funds—both public and private. Then, simple units like maternity and child welfare centres are

5th March 1958] [Sri K. M. Ramasamy Gounder]

not at all working satisfactorily. Nine hundred thayies are going to be given training or retraining, leave alone midwives. The thayies working in the maternity centres, I am told on authority (and I speak with a full sense of responsibility) have not been paid their salaries for months together. We do not know who is at fault. If the poor Ayah, who has been depending on the mere salary she receives from Government, has not received her salary for months together, we can imagine her difficulties. This is not a satisfactory state of affairs. In regard to this, I have given notice of a starred question and I hope matters will be set right very soon.

Sir, as regards rural water-supply, it is gratifying to note that a sum of sixty lakhs of rupees has been provided. Here I want to draw the attention of the Government to the fact that their policy has been to supply water through main pipes of the protected water-supply scheme. I can just give one or two examples. Water is taken from Siruvani to Coimbatore through main pipes and on the way there are villages like Alandurai and Perur which get this water. Water is taken to Tirupur from the Coonoor or the Bhavani river and the main pipes going through Avinashi, Puliampatti and other villages give water to these villages. What I want to impress upon the Government is that a uniform policy should be adopted in this respect. We have been told repeatedly that T's will be provided in the main pipes and that adequate provision will be made for supply of water to the villages from the main pipes. When this is so, we are surprised that this assurance is not going to be fulfilled in the case of the Gobichettipalayam scheme. Water is going to be supplied to Gobichettipalayam town within a year or even within a few months. Ninety per cent of the area through which the main pipes run is a panchayat area, and this panchayat has helped a lot in acquiring the lands for laying of roads and rendered all sorts of help in order to see that the scheme is executed with utmost expedition. The people of the panchayat were also promised that water would be supplied to the panchayat and that provision of a T had also been made in the main pipes. But now we are told that the present provision of sixty lakhs of rupees is not for that purpose and that Government have no funds even to give a subsidy or to help the panchayat on a half-grant and half-loan basis. Perhaps, they want the panchayat to be content with its present source of water-supply. The Government should, instead of having different policies for different places, follow a uniform policy. They should give preference to rural schemes. Even the sum of fifteen lakhs of rupees provided for the Gobichettipalayam scheme is Government money given from the Plan funds. The village people have, therefore, every right to expect a small percentage of the water flowing through the villages to be supplied to them. I request that a uniform policy may be adopted and the villages provided with protected water-supply.

MR. CHAIRMAN: Twenty minutes is the allotted time and the hon. Member has already taken forty-five minutes.

5-20
p.m.

210 DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE YEAR 1958-59

[5th March 1958]

* SRI K. M. RAMASAMY GOUNDER: Excuse me, Sir. I thank you for reminding me. Of course, I want to say something more, but I shall do so later.

* SRI T. M. NARAYANASWAMY PILLAI: Mr. Chairman, I see Mr. Gajapathy Nayagar is not here. (Laughter.)

MR. CHAIRMAN: He has to catch the train. He has gone.

* SRI T. M. NARAYANASWAMY PILLAI: I do not know how he would have felt, if he had heard our Deputy Leader of the Opposition. I understood from his speech that he was impliedly saying that nobody should criticise the Government. But all of us are glad that the Deputy Leader of the Opposition subjected the policy of the Government to a very careful analysis and I think, whatever may be the views he expressed with regard to the details of administration, we shall all agree that there is a very good case for a close examination of the expenditure which is mounting year after year. There is every reason why the promise made by the Hon. the Minister for Finance when he presented the Budget last year should be fulfilled. I am not alarmed by the figures given in the Budget this year, viz., that the revenue and expenditure have gone up to sixty crores of rupees. I remember, somewhere about 1930, the expenditure of the Government and the revenue of the Government were roughly about Rs. 17 crores. And if you take into account the abnormal rise in prices, you need not be alarmed merely by the present expenditure being sixty crores of rupees and odd. Nevertheless, I feel that at present there is a very good case for a close examination of the present expenditure. While the expenditure before the partition of the State was 'X', to-day it is either '2X' or at least '1½X', and that for a State reduced in size. That is why, I say, perhaps a careful examination of the expenditure and the necessary consequential pruning would result in giving the Government such money as would enable them to avoid the new taxes. It is in that sense that I put forward this view and, therefore, it is a criticism well meant to which even the hon. Member Mr. Gajapathy Nayagar need not take exception.

SRI P. T. RAJAN: Why do you talk about him when he is not here?

SRI K. M. RAMASAMY GOUNDER: But it will reach his ears.

* SRI T. M. NARAYANASWAMY PILLAI: Descending lower down and looking at the Budget from the standpoint of an ordinary person, I should think that perhaps I would have to echo the same sentiments expressed in this House by hon. Members today and yesterday. What strikes one is that there is absolutely no necessity for the levy of these new taxes.

5-30 p.m. Sir, this is the first year—and we must congratulate the Hon. the Finance Minister on this—after a series of years when perhaps the Budget, to all intents and purposes, is virtually a balanced

5th March 1958] [Sri T. M. Narayanaswamy Pillai]

Budget, a Budget without any huge deficit about which we need have any concern. Therefore, nothing serious would have happened if that gap had been left uncovered. After all, the gap is only a little over a crore and five lakhs of rupees and could safely have been left uncovered. My hon. Friend here Mr. Raza Khan characterised it as being due to a habit, but I think it might be by way of response to the request made by the Centre to the States for submitting surplus Budgets. I am really glad that the gap is not a wide one. I was myself thinking that the gap might be very wide, considering the fact that we were in the third year of the Second Five-Year Plan period. Two years have gone and we are in the third year and the results of the expenditure during the first two years could not have borne fruit, and we have at the same time, to go through two more years, 1958 and 1959. The Budget year is, therefore, a crucial year and if we are able to tide over the Budget year and pull through it satisfactorily, not only pull through, but successfully tackle the problems, then I think it would be a fair sign that we would succeed in implementing the entire Second Five-Year Plan properly. That is why I say that I am very glad that this year has proved a good year. There is practically no deficit. From this point of view, I must congratulate the Government.

There are some other satisfactory features in the Budget speech. The speech draws attention to the satisfactory food position. Of course, this question dominates the whole scene and if the food position is not satisfactory, whatever else might be satisfactory, we are bound to fail. The index to our prosperity, to our progress depends upon the satisfactory food position. If the figures given in the Budget speech are correct and well-founded—some hon. Members questioned it—certainly it is a cause for satisfaction. For myself, I have not examined the question. But, at the same time, I have no reasons to take exception to the figures given by the Government. But there is one point to which I would like to invite the attention of the Government. Are they right, is it the practice, or has it been the practice to assess the food requirements at only one pound per individual on the average? I remember one pound is equal to 16 ounces. I also think 16 ounces was the ration allowed during the war time.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: It was 12 ounces and it was progressively reduced to 6 ounces.

SRI V. V. RAMASWAMI: என்ன ஐயா? 1952-ல் எலெக்ஷன் போது காங்கிரஸ்காரர்களை ஆறு அவுன்ஸ்காரர்கள் என்று சொன்னார்கள்? ஞாபகம் இல்லையா?

* SRI T. M. NARAYANASWAMY PILLAI: I remember to have read somewhere that the average requirement is 22 ounces. I have not examined it. That is why my anxiety now. If 22 ounces is to be the average consumption of an individual, then we cannot remain self-complacent. I do not really question the estimate of 48 lakhs of tons for a population of 30 millions. What

[Sri T. M. Narayanaswamy Pillai] [5th March 1958]

I am anxious to point out is that there is something misleading in the estimate which is likely to put us in the wrong and which is likely to make us not quite alive to the real difficulty. If this were correct, it would not do for the Government to be satisfied with a target of 12 lakhs of tons of additional food production. The description given of the food position so far as it goes is correct; but at the same time, I doubt whether the speech gives in reality that importance to the food situation which it requires. I remember having read the speech of Sri V. T. Krishnamachari. There he has said categorically in very forceful language how we should tackle the food position. He has said that in the first place, we should not fritter away foreign exchange opportunities at a time of planning; when planning for industrialisation, we have to import essential goods from foreign countries and we must have exchange facilities and these would be frittered away if there was a necessity to import food from abroad. Therefore, there is great necessity for us to produce not only as much as would be enough for ourselves but also more so as to enable us to supply to the other parts of India and even to export to other countries. Secondly, for industrialisation, this kind of increased agricultural production is very necessary. So, we need to produce more not only to meet our food requirements, not only for the industrialisation of our country but also to prevent our frittering away our foreign exchange resources by having to import food. From this point of view also, it is better that you fix the target higher up. You should not be merely satisfied with a target of 12 lakhs of tons at the end of the Second Plan. (An hon. Member: But, there is the increase in population also.) Yes, that, of course, is there, and that also should be taken into account.

DR. A. SREENIVASAN: We are breeding like guinea-pigs.

SRI T. PURUSHOTHAM: Is it parliamentary to say 'We are breeding like guinea-pigs'?

DR. A. SREENIVASAN: Yes, it is parliamentary. I have read somewhere in the proceedings of the Lok Sabha some Member has used that expression. A ruling has been given that it is parliamentary.

SRI T. PURUSHOTHAM: Who should say whether it is parliamentary or not?

SRI V. V. RAMASWAMI: I think, Sir, questions should be addressed to the Hon. Chairman only.

* SRI T. M. NARAYANASWAMY PILLAI: I am addressing the Chair, Mr. Chairman, Sir.

MR. CHAIRMAN: These are interludes. Don't worry about it.

DR. V. K. JOHN: To relieve monotony.

5th March 1958]

* SRI T. M. NARAYANASWAMY PILLAI: The conservation of available foreign exchange by increasing food production is a point to be taken note of.

Sir, I should plead guilty to the charge of not having gone through all the reports supplied to us. I wish the Budget speech itself had given a short description of the progress made under each head. No doubt, if one were to go through the several reports, one could gather the information required. Instead of it, if the speech itself had given a summary of the progress made under each head, it would have been very helpful.

Sir, the Budget speech does not refer to the law and order situation in the State. Generally there used to be a review of the seasonal conditions, of the economic conditions and also of the law and order position. Now, particularly you have a reference to the food situation and a reference to prices of foodstuffs and other commodities. In past years there used to be a reference to the law and order situation. Especially now the position in regard to this is becoming more and more important. We are always trying to congratulate ourselves on the progress which undoubtedly we are making on the economic side. But such economic progress could be sustained and improved only by the maintenance of law and order. I do not know whether the Government have really devoted attention to the several things that have taken place and whether in every district law and order has been maintained in the manner that a first-class Government would desire.

There is a reference to the question of prices in the Budget speech. But it is so balanced and one does not know where one stands. Are the Government satisfied that the upward trend of prices has stopped once for all? And are they satisfied that really there is no case for the continuance of the fair price shops? To a man like me, on reading those lines, it looks as though a case for the continuance of the fair price shops exists. For, how are we sure that what happened last year will not happen again this year? What are those new factors which have gone to steady the prices and which will stand in the way of prices shooting up again and which will, therefore, afford justification for the discontinuance of the fair price shops? It is well-known that the very continuance of the fair price shops stops this kind of tendency for prices to mount up. Therefore, it is a point for consideration. The food position and the prices go together. After all, we must produce food not only for the purpose of improving production but also for the purpose of steadying prices. It is undeniable that for the present the high prices are due to inflation and the only way by which this inflation could be checked is by the production of goods like foodgrains and other consumer goods. Therefore, in the speech, has there been any indication of production at such a level as to assure us that we would not have this difficulty again? Nothing of the kind is given. It is a very important matter and we expect some enlightenment with regard to production, future

[Sri T. M. Narayanaswamy Pillai] [5th March 1958]

production and the present production of goods, which will be a steadying factor and which will be the most powerful weapon to combat this inflationary tendency.

While I am on the question of food production, I have just a few points to make. It is conceded that we have come to the end of major irrigation schemes. We wish that our negotiations with our Kerala brethren would prove fruitful. But, at the same time, from a layman's point of view—nobody has examined them—there are some small schemes which could be easily availed of and which could be implemented, at a small cost. These small new schemes could be investigated. Secondly, this is a country which, before the construction of these big reservoirs and dams, had been relying mainly upon the irrigation tanks. I do not know how many thousands of such tanks there are in the whole of this State. Leaving aside those tanks owned by private persons, have we devoted sufficient attention to the renovation, desilting and reclamation of these tanks? That is my question. I find in this Supplement to the Detailed Budget Estimates on page 12 that there is a provision of Rs. 10 lakhs for the desilting of tanks. For how many thousands of tanks, it is not known. Practically nothing has been spent so far. Is that really the way of augmenting food production which we say is the most important thing? By all means insistence, right insistence, and emphasis have been laid in the speech on provision of better seeds, better manures and other facilities. By all means, let us introduce them. It will be very useful. But, at the same time, when we are almost at the end of major schemes, we should at least now turn our attention to these problems of minor irrigation and desilting of these tanks. That was a thing which struck me as something which showed that the Government had not been alive to the importance of minor irrigation and desilting of these tanks. After all, in the olden days, we relied more upon these tanks than upon anything else.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I do not want to interrupt, but I may point out that a sum of Rs. 60 lakhs has been provided for minor irrigation and Rs. 10 lakhs for desilting of tanks.

* SRI T. M. NARAYANASWAMY PILLAI: Both appear on the same page. What I ask is whether Rs. 10 lakhs are adequate for the desilting of tanks. There must be at least 20 thousand tanks in the State and though every tank is not going to be desilted at the same time, one could not but be struck by the fact that the average would be only Rs. 50 per tank. I was just looking into it. It struck me as very strange.

With regard to the National Extension Service and Community Development Schemes, I do recognise that they are important. At the same time, people who have worked these schemes, people who have been in Government like Sri Shanmuga Rajeswara Sethupathi and Sri K. Santhanam believe that emphasis should be

[5th March 1958] [Sri T. M. Narayanaswamy Pillai]

laid more on the productive character of these schemes than upon other factors. They say that these must be attended to even at the risk of making slower progress on the other aspects like social welfare because in their opinion—and rightly I think—food production is more important than anything else. Till now what has been emphasised and what has been engaging the attention of those concerned seems to be more social welfare and social services. But they, I think, may wait till we are quite secure on the food front.

Then, in connection with this food question, two eminent persons, namely, Sri K. Santanam and another person, whose name I forget, who presided over a meeting in Bangalore, called attention to the importance of the land reform policy. They have no hesitation in condemning the land reform policy pursued by us as injurious and highly injurious to food production. It is not assessed on any other basis. If so, could we wait for the introduction of this land reform till a more propitious time arrives? After all, nothing is going to be lost thereby. To hurry through this kind of scheme is going to affect injuriously the important factor, namely, food production. This point has to be taken note of and perhaps we might move a little slowly.

While on this question, I should refer to the proposed agricultural income-tax. There was a time when I myself was wishing that there should be an agricultural income-tax. But it was certainly not in the manner suggested now. When the tax structure was being analysed, the land tax was considered to be crude. It was considered to be a tax which was not in accord with the notions of taxation that enlightened people held. Therefore, when that argument was put forward, I thought that it was right. But anyway, this kind of imposition now is open to three objections. One is you should not levy this in addition to the existing land tax. I must thank the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar for the points he has given. Secondly, you should not tack on this agricultural income to the other income for arriving at the slab and rate. My hon. Friend said that it was even open to legal objection on that score and I at once perceived the force of that objection. I thought that the Government must have examined this carefully, apart from the inequity involved. To tack it on to the other income is inequitable, one must concede. Apart from that, the legal difficulty must not escape the attention of the Government and must be carefully looked into. Again, if they want to tax agricultural income, they must know that that income is not exactly on a par with the income from either plantations or from any other industry. Much of labour is put forth and much of personal supervision and all those things which you have to do in a scheme of social welfare have to be considered. There is a proverb in Tamil 'உழவனின் கணக்குப் பார்த்தால் அரிதென்கு மிஞ்சியது உழச்சோல்'. On this point, I am in very good company with very good authorities even on the Congress bench. Therefore, I say that the income on agriculture stands on a different footing.

[Sri T. M. Narayanaswamy Pillai] [5th March 1958]

Thirdly, the slab in income should be raised and nobody who gets below Rs. 5,000 should be liable to tax. This is my humble submission, Sir.

There is another point of administration to which I may claim the attention of the Government. Recently, I went to a place (Tiruchengode) which was full of handloom weavers. Their problem is genuine and is deserving of every assistance and encouragement at the hands of the Government. I am not saying this for the purpose of levelling any criticism against Government. I say this to minimise the hardships of the weavers. The Government are also taking steps to minimise the difficulties of the handloom weavers. I must congratulate the Hon. Minister in charge, the Leader of the House, who has put forward the case of the handloom weavers, perhaps more forcibly than I could ever do. I know he is alive to the difficulties of this important industry—handloom weaving. If I refer to this now, it is to show how the whole of this House and the public are behind him in the steps he is taking to alleviate the miseries of the weaving community.

The problem is very simple. But our State is not in a position to do anything. Our State must have unfettered power, the right to do what it thinks is right by the weavers. Unfortunately, it is the Constitution and the way in which the powers are exercised by the Centre that make it impossible even for a well-minded Minister to do in his State what he thinks to be right.

SRI V. V. RAMASWAMI: May I know whether the hon. Member claims provincial autonomy?

SRI T. M. NARAYANASWAMY PILLAI: I am not in favour of provincial autonomy if it should be equated with an Independent State. I want to adhere to the Constitution and the Constitution allows enough powers for the State in regard to subjects administered by the State Ministers. Some time ago, having regard to this point, in a report of a Committee of which I was the Chairman I have recommended that there should be a State Board for Co-operation on the lines of the Development Board for Co-operation recommended by the Rural Survey Committee. The money should be given by the Centre. The distribution, the initiative for development must rest with the Minister. He should not be deprived of his power.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: The State does not determine the quantum of rebate to be given to handloom weavers.

SRI V. V. RAMASWAMI: What is the solution?

SRI T. M. NARAYANASWAMY PILLAI: It is not provincial autonomy. I equate provincial autonomy suggested by Mr. V. V. Ramaswami with separation; I believe it is his view.

[5th March 1958]

SRI P. T. RAJAN: Call it by any name.

DR. A. SREENIVASAN: If nobody were to listen to him?

SRI V. V. RAMASWAMI: Within the Indian Union why should we have provincial autonomy?

* SRI T. NARAYANASWAMY PILLAI: I think you want separation when you say provincial autonomy. (Laughter.)

SRI P. T. RAJAN: The cat is out of the bag.

* SRI T. M. NARAYANASWAMY PILLAI: There are some who are not in favour of allowing rebate on handloom goods because it is not a permanent remedy. It is not a question of remedy. It is a question of doing justice to about 25 lakhs of people.

Then, Sir, there is the question of electricity supply. Sir, I come from Trichinopoly where electricity is supplied by a licensee.

The Government have constituted the State Electricity Board. The Board is composed of officials and except for the change in name and form it is a Government Board, and not a private one. The Board has got within its jurisdiction an area of about five districts. In Trichy, Tanjore, Salem and some other districts, where the Board is not in charge of supply of power, it is being done by the licensees now. In the matter of development, money that has been loaned to the Board has not been spent in the area under the licensees. What then are the Government going to do in the matter? We are rapidly taking up areas for rural electrification—electrification of the areas under the Board. But it is not done in respect of the areas under the licensees. Something should be done for development in the areas under the licensees. They cannot get loans because under the Madras Electricity Supply Undertakings Acquisition Act, we can take over those concerns at any moment. Hence they cannot invite loans. That is why I say, Sir, that something should be done to see that areas under the licensees are also considered in the matter of development.

In conclusion, I would like to state that the Budget is satisfactory. We need not be alarmed at the food shortage. At the same time, I wish the Government pay more attention to the mounting expenditure and have a close scrutiny made over it so that money may be available for developmental expenditure. Thank you, Sir.

MR. CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

[5th March 1958]

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

92. Notification issued with G.O. No. 3, Revenue, dated 2nd January 1958, regarding exemption of mill cloth from sales tax consequent on the levy of additional excise duty.

* 93. Notification issued with G.O. No. 166, Revenue, dated 18th January 1958, regarding amendment to rule 3 of the Madras Cultivating Tenants Protection Rules, 1955. [Laid on the table of the House under section 7 (2) of the Madras Cultivating Tenants Protection Act, 1955 (Madras Act XXV of 1955).]

* 94. Annual report of the Madras Public Service Commission for the year ending 31st March 1957—G.O. Ms. No. 3518, Public (Services-A), dated the 14th December 1957. [Laid on the table under Article 323 (2) of the Constitution of India.]

95. Statement XIII showing action taken on assurances, promises and undertakings given during the Tenth and Eleventh Sessions of the Madras Legislative Council.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Thursday, the 6th March 1958.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. CHERIAN) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Law College.

* 45 Q.—SRI V. V. RAMASWAMI: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether it is a fact that some students of the Law College, Madras, waited in deputation on the Minister for Law to urge the establishment of a hostel for the students of the Law College in Madras City; and

(b) if so, the action taken or proposed to be taken on their representation?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: (a) Yes, Sir.

(b) The President of the Madras Law College Students' Representative Council, who submitted a memorandum signed by certain students of the Law College, has been informed that the question of locating the hostel for the students of the College, in the building which is now used as the hostel for the men students of the Madras Medical College, will be considered as soon as the men students of the Medical College vacate the premises and occupy the new hostel now under construction for them.

SRI V. V. RAMASWAMI: மதராஸ் மெடிகல் காலேஜ் மாணவர் களுக்காகக் கட்டும் ஹாஸ்டல் ஜூலை மாதத்திற்குள் கட்டி முடிக்கப்படுமா? அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடு செய்யப்படுமா?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: அதற்குள் முடிந்துவிடும் என்று தான் எதிர்பார்க்கிறேன்.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Sir, in view of the fact that the Medical College Hostel is being built, will the Hon. Minister kindly tell us whether, if there are rooms vacant in the Medical College Hostel, the students of the Law College will be allowed to remain there?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: No, Sir, in no circumstances.

DR. A. SREENIVASAN: Does the Hon. Minister consider that the present hostel in Broadway is most unsuitable for any purpose whatsoever?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I have no idea.

[6th March 1958]

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Is it the view of the Minister for Finance that if rooms are vacant in the proposed hostel, Law College students should not be allowed to stay there?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : First of all, rooms would not be vacant. This is a hypothetical question. Even if there are rooms vacant, I do not think it would be advisable to put in students of any other college there.

SRI V. V. RAMASWAMI : இப்போது யுனிவர்சிட்டி ஸ்டூடென்ட்ஸ் க்ளாப்பில் மெடிகல் காலேஜைச் சேர்ந்த நால்வர் தங்கியிருக்கிறார்கள் என்பது கனம் அமைச்சருக்குத் தெரியுமா?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : நான் அந்தக் க்ளாப்பிற்குப் போய் ரொம்ப நாட்கள் ஆகிவிட்டன. ஆகவே, அந்த விவரம் எனக்குத் தெரியாது.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Is it from personal experience that the Hon. Minister says that it may not be a healthy practice to put both Law College students and Medical College students together? (Laughter).

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I have no personal experience, and I have not stayed in any hostel intended for Medical College students. Therefore, I am not speaking from personal experience, but I am speaking only from the commonsense point of view.

Sales Tax Department.

* 46 Q.—SRI MOHAMED RAZA KHAN : Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state whether any retrenchment has been effected in the Sales Tax Department consequent on the abolition of sales tax on cloth, sugar and tobacco?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : No retrenchment has been effected so far. The entire administrative set-up of the Commercial Taxes Department will be revised with reference to the recommendations of Dr. Lokanathan on Sales Tax. The reduction in work on account of the abolition of sales tax on cloth, sugar and tobacco will also be taken into account in this connection.

Elementary School Teachers.

* 47 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether the Government have taken any action in regard to the revision of the pay scales of elementary school teachers proposed under the Second Five-Year Plan; and

(b) if not, when it is likely to be taken up?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : (a) & (b) The matter is being examined in the light of the Report of the Legislature Committee on the White Paper on Education.

[6th March 1958]

SRI G. KRISHNAMOORTHY : May I know, Sir, when the result can be expected?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : The result is not going to increase the emoluments in any way, because under the recommendations in the White Paper, it was intended that an increase of Rs. 10 in the emoluments should be effected before the end of the Plan period at the rate of Rs. 2 per annum. As a matter of fact, even last year teachers were given an increase of Rs. 12 in their salary.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : As the increase is in the nature of dearness allowance, which has been granted to all employees in the State, will the Government kindly consider the implementation of the proposal?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : After all, the resources available are strictly limited. It is only with reference to the resources that we have to make adjustments. It is because of this that a recommendation was made that an increase at the rate of Rs. 2 per annum be given, so that at the end of the Plan period, there will be an increase of Rs. 10 on the whole. We have given an increase even now of Rs. 12. Whether it is called dearness allowance or special pay, yet the emoluments have to be taken into consideration.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Am I to understand that resources are lacking on account of the Government's not placing this as first in the list of priorities?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I do not see how this question arises. Because this was given first priority, we were able to give the increase of Rs. 12 immediately.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : In view of the fact that this has been given to all and that this is not implementation of the proposal, will the Government kindly consider, at least when they are able to spend twenty per cent of their resources on education, the question that they treat as pay this allowance for all grades of teachers, pay eligible for T.P.F., pension, and other things?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : How can the satisfaction be less simply because others also are paid?

Dental department of the Madras Medical College.

* 48 Q.—SRI T. PURUSHOTHAM : Will the Hon. the Minister for Revenue be pleased to state—

(a) whether and if so, when, the Dental Department of the Madras Medical College was upgraded;

(b) whether the Head of the Dental Department of the Madras Medical College is a person allotted for this State at the time of the partition of Andhra State.

[6th March 1958]

(c) the qualifications prescribed by the University of Madras and by the Dental Council for the post of Head of Dental Department; and

(d) whether the present incumbent possesses the qualifications prescribed for the post?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : (a) The Dental Unit of the Government General Hospital, Madras, was expanded for starting a degree course in Dentistry in the Madras Medical College, Madras, and the course was started in 1953.

(b) No, Sir.

(c) (i) Degrees in Dentistry conferred by the University of Bombay or Punjab or any other Indian or foreign University recognized by the Dental Council of India and accepted by the University of Madras.

(ii) Active practice for a period of ten years with teaching experience in Dentistry for a period of four years and preferably also a basic medical qualification.

(d) The qualifications possessed by the present incumbent are considered sufficient by the University of Madras.

SRI T. PURUSHOTHAM : May I know what the qualifications of the present incumbent of the post are?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : The qualifications seem to be staggering, Sir. They are—

(1) Post-graduate course in Prosthetics and Crown and Bridge for one academic year in the University of California, U.S.A.

(2) Private practice—11 years at the time of appointment.

(3) Officer in the Indian Army Dental Corps for four years and nine months.

(4) One year's teaching experience as Professor at Sir C.E.M. Dental College, Bombay.

(5) Professor of Dental Surgery in the Madras Medical College from 1950.

SRI T. PURUSHOTHAM : Sir, (seeing the long list of qualifications) would the Hon. Minister refer to the All-India Dental Council the suitability of the person's qualification to hold the post as the Hon. Minister himself is doubtful about the staggering qualifications just now enumerated?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Sir, I think further questions will be cut short if I state that this gentleman is wanted in, and we are also willing to send him to, the other State at the end of the academic year.

SRI T. PURUSHOTHAM : When does the period for which he is lent to our State expire and is it the intention of the Government to send him back to the Andhra State at the end of the period?

6th March 1958]

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : The Andhra Government wanted him even some time earlier, but they were unable to absorb him then and we were also not able to find a suitable person then. Now, at the end of the academic year, we can send him.

Government High Schools in Kanyakumari district.

* 49 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) the number of Government High Schools in Kanyakumari district;

(b) the number of Government Elementary Schools in that district;

(c) the number of graduate teachers in the High Schools;

(d) the number of graduates with B.T. qualification; and

(e) the number of graduates serving in Government Elementary Schools?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : (a) 15, Sir.

(b) 371, Sir.

(c) 199, Sir.

(d) 118, Sir.

(e) Nil, Sir.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Am I to understand, Sir, from the answer to clause (e) that such of those graduates as were serving in the elementary schools have been absorbed since the taking over of that district into our State?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I have no idea whether any graduates were serving in Government elementary schools when we took over.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : If there are such cases and if Government have received representations, will they kindly have them absorbed in the graduates' cadre?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Sir, I do not understand these 'ifs'. According to my information, the answer to sub-clause (e) is 'Nil'.

MR. CHAIRMAN : 'If' is hypothetical, Mr. Krishnamoorthy. Questions are over.

[6th March 1958]

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—ANNOUNCEMENT BY THE HON. CHAIRMAN *RE* RECEIPT OF AMENDMENTS TO GOVERNMENT BILLS.

MR. CHAIRMAN : I have to inform the House that I have fixed 5 p.m. on Friday, the 7th March 1958, as the time and date up to which amendments to the following Government Bills will be received :—

(1) The Madras Bhoodan Yagna Bill, 1957 (L.A. Bill No. 15 of 1957).

(2) The Madras Maternity Benefit (Amendment) Bill, 1958 (L.C. Bill No. 1 of 1958).

III.—GOVERNMENT BUSINESS.

DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE YEAR 1958-59—*cont.*

3-10 p.m. * DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : Mr. Chairman, ever since I entered the Council on its reconstitution after the War, I have been waiting patiently year after year to see whether the Finance Minister of the day would introduce a Budget with no fresh taxes. I thought I might perhaps imitate the Crown Prosecutor who, on certain occasions, presented White Gloves to the Hon. Judge trying Sessions cases, and I too might have the fortune of handing similar White Gloves to the Hon. the Minister for Finance. So far, I have been denied that privilege. I doubt whether I will get that privilege at all, as my term as Member is coming to a close. Whenever taxation proposals are brought forward by the Government, the question is necessarily asked by Members of this House—not merely those who are sitting on this side—whether further taxation is necessary, whether it is equitable and whether it can be shared in a manner that will certainly mean that no particular section is heavily hit. These are the general principles that should underlie taxation measures wherever they may be introduced. I propose to examine the present proposals in the light of certain questions I shall pose for myself.

Is taxation necessary? The Hon. the Leader of the House has, in a very brief but very lucid statement, mentioned that while there was a deficit of Rs. 333 lakhs when the Budget was presented last year, after taking into account the taxes then introduced, there is now a surplus of five lakhs of rupees. Taking into account the award of the Finance Commission, the excess income is only something like Rs. 164 lakhs. Yet, the deficit has been converted into a surplus. Now, one may ask how this windfall came. As I read the Budget estimates and the revised estimates, as given in this very valuable book, I see that, for the year 1957-58, the Budget estimate under the head "Land Revenue" was Rs. 585 lakhs whereas the revised estimate has come to Rs. 628 lakhs. Under "Stamps," the Budget estimate was Rs. 341 lakhs whereas the revised estimate has come to Rs. 352 lakhs. So also, under "Forests", the Budget

6th March 1958] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

estimate was Rs. 110 lakhs and the revised estimate is Rs. 130 lakhs. Under "Tax on Vehicles", the figure has risen from Rs. 382 lakhs to Rs. 445 lakhs. Lastly under 'Other Taxes', the figure has risen from Rs. 1339 lakhs to Rs. 1500 lakhs. It seems to me and to many others of my way of thinking that perhaps the Finance Department is quite correct in adopting a very conservative attitude so far as the revenue is concerned. But there is also a feeling that such conservative estimates lead the Ministry to think of extra taxes every year. I will take up the question whether these taxes are justified.

The first of the taxes proposed is enhancement of sales tax on motor spirit other than petrol, viz., diesel oil, from 10 nP. to 35 nP., which is expected to yield Rs. 70 lakhs. I may venture to suggest with some degree of confidence that, for some special reason which we cannot know, the yield will touch the one crore mark rather than otherwise. In other words, the Finance Minister is going to expect from the enhancement of sales tax—not on account of the imposition of a new duty but merely on account of the enhancement of an existing duty on a single item—a revenue of 1/60th of the total revenue of the State. The Hon. the Leader of the House gave a very plausible explanation why this tax had to be increased. In the course of his speech, he said—

"Petrol is already taxed at 37 nP. per gallon, and there is little justification for the differential treatment accorded to diesel operators, considering that diesel gives about the same mileage as petrol and is about rupee one per gallon cheaper than petrol." I remember the time when the tax on petrol was increased and then the argument used by the Treasury Bench was that petrol was the rich man's luxury and that it did not matter, if it cost a little more. The Government said, 'Let there be fewer cars and let those who want cars be affected.' To-day a different argument is used. Diesel oil, which was supposed to be the poor man's necessity—particularly the agriculturists—then, is now taxed. It seems to me that the Treasury Bench cannot have it both ways. They cannot say, 'heads we win, tails you lose'. But I feel that this is the philosophy on which this tax is based. Let me try to correct the Hon. the Leader of the House, if I may do so, with respect. A diesel engine costs eight to ten thousand rupees to be fitted into a bus or a truck. A bus or truck which probably costs twenty to thirty thousand rupees will cost ten thousand rupees more if it is to be fitted with a diesel engine. In other words, the same bus which was running on petrol at a less cost in the beginning would become much more costly, to the extent of ten thousand rupees, the moment the new engine was fitted.

Then, Sir, there is another very important point that I wish to bring to your notice. I wonder if the Finance Secretariat has considered this aspect of the question. What is the price at which diesel oil is sold at present in the border areas? Now, my information is that it is sold in the border areas at a much lower price than

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [6th March 1958]

perhaps the price that would be charged in this State after the imposition of the sales tax. I may give the figures, with reference to the rates of tax in the border areas. The sales tax hitherto paid per gallon of diesel oil in this State—I mean high speed and light diesel oil—is 10 nP., at a single point. In Andhra it is 18.75 per gallon. They have not increased it. In Kerala State, it is eight per cent payable by the first seller. In Mysore, it is 19 nP. per gallon. In Pondicherry, it is about 7 nP. per gallon. I want the House to realise that with all such rates of tax, diesel oil is still sold at a cheaper price in border areas. Remember, it is 35 nP. in our State. Therefore, the cost will almost be double the cost in border areas. In this context, it is perfectly easy to evade this tax by bringing diesel oil from these places. I have made a calculation and the Hon. the Minister for Finance may perhaps verify. If he looks into the matter, he will find that it will pay anybody to get a whole lorry load of diesel oil from any of these border areas up to 200 miles within our State. He can yet make a good profit. The person to whom he sells the oil also may make some profit. But the Government will not make any with all the enhancement of the rate. I want to ask whether this aspect has been taken into consideration.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: They will barricade.

* DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: We are all barricaded. (Laughter.) But I may ask, 'What is the effect of this tax on agriculture?' To-day many of the pumpsets are worked, not with electricity but with diesel oil. Diesel oil is used in large quantities by agriculturists. The persons who will certainly suffer most are the agriculturists who use this diesel oil. Agricultural production may, in consequence, be very much less. I wonder whether the Hon. the Minister for Agriculture has had his say in this matter, in view of the rather uncomfortable position in which the majority of agriculturists using diesel oil will find themselves. Sir, the increase itself is phenomenal—25 nP.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Just four annas per gallon.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: It is about 300 per cent increase.

* DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: I am not a good mathematician. I leave it to Mr. Mohamed Raza Khan. (Laughter).

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: When no tax is there, even one per cent levy is opposed.

* DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: I will then come to agricultural income-tax. When some time ago, income-tax on plantations—it was called agricultural income-tax—was introduced, it was the general impression that it would not be extended much further. But the agriculturists of our State are in a

6th March 1958] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

phenomenally lucky position. They are always waiting Micawber-like for something to turn up and when that something does turn up, they add it to their disadvantage and not advantage. So it is from time to time, my esteemed friend, Mr. Balasubramanya Ayyar and myself—he owning a few acres of land and I owning no acres at all (laughter)—have concentrated our attention on this subject and tried to exhaust ourselves in pleading the cause of the agriculturists. But no impression has been made. What is more surprising is that while all the rates of plantation income-tax have been applied *mutatis mutandis* to agricultural income, there is a further generous provision that any income that may be fixed at Rs. 3,000 is also subject to the increased slab according to income-tax rates. How this is going to be done is a problem that I for one am not able to understand. Are the Government going to ask the income-tax officials to send all their reports? Are they going to expect persons to give true returns of income-tax? Let me ask, 'How are the Government going to assess one's income so far as agricultural income-tax is concerned?' At the time when the crop yields something, as it is—the Hon. the Revenue Minister is looking at me; he knows what I stated the other day—I think the landowner will have, just as the zamindar had by reducing the rate of return to him to almost a cipher, a good multiple of that cipher with which he should be content. What is the landowner to pay? What are the conditions in which the Government will be in a position to say what the agricultural income is and then to tax? When the Bill is introduced, as I am sure it will be, because once these measures are proposed in the Council and the Assembly, more particularly in the Assembly, it will be impossible for any Government to withdraw them, I hope that due consideration will be given to these points, and although I know that the Council may not have the opportunity to sit on a Select Committee because it will be considered a Money Bill, I do hope that the other House at least will have some people put on the Select Committee, some Members who belong to the Party in power and who have been forced to express their opinions not entirely favourable for these measures.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: We may invite some of the Members of the Council also.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: To avoid any conflict later on. (Laughter).

* DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: I hope, Sir, your excellent piece of advice will be followed. But I want to invite the attention of the Government to a very lucid and informative speech that was delivered by one of the very eminent leaders of the Congress Party, Sri Santanam, who was a Minister at the Centre, who later on was the Lieutenant-Governor of a State, and who has studied this problem, as few can have the opportunity to do, as Chairman of the Finance Commission. In the course of two illuminating lectures, he has suggested that the only way to increase agricultural production is to go back on the slogan that the tiller of

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [6th March 1958]

the soil should own the soil. There is no other way by which we can get more of agricultural produce. Like many other slogans that we have been repeating year after year and that have fortunately found a decent burial, I hope this also will find a decent burial. The reason why I say that is this. The Hon. Minister himself has given the explanation in his Budget speech. The Hon. the Finance Minister has stated, 'We have indeed made substantial appropriations for various measures of agricultural development, such as irrigation, soil conservation, seed-multiplication, manure distribution, and marketing organizations, but all this outlay may not give a full return unless we can make the tiller of the soil aware of the facilities organized for his benefit. Better seeds may be produced in abundance in the State seed farms, but the peasant may continue to use the inferior strain in his possession. He may not know from where to secure chemical fertilizers and insecticides, and it is not easy for him to approach in time the local authority competent to sanction him an agricultural loan.' Sir, I cannot put the case better for failure of increase in production in the agricultural sector. Unless we have people who realise the importance of these measures and unless we have people who can go to the help of the tiller of the soil and give him what he wants for this purpose, it is no use thinking of any increase in agricultural production. Although I have spoken somewhat strongly about the necessity to review the slogan 'the tiller of the soil being the owner and this one acre', it will be impossible for us to keep pace with the necessity for increasing agricultural production and also to see that food crops are maintained in this state, at any rate.

Reference has been made to the co-operative movement. My hon. Friend Sri Narayanaswamy Pillai is an expert in the matter and all that I can say is this. I do not know what recommendations have been accepted and what recommendations have been given the go-by, of the Committee over which he presided some time ago. But I have some little experience of co-operative movements and co-operative societies in certain sectors. I do not put it forward as a general example. But unless the co-operative societies are free from all political influences, all party influences, unless they are purified and unless they function in a manner which inspires the confidence of, what we use to call, the common man, the co-operative societies will never prosper. You may show on paper an increase in the number of those who are members of the co-operative societies. But I know of several co-operative societies, even within my limited knowledge, which have been used exclusively for the benefit of the relations and friends of members of the co-operative societies, for inducing people to exercise their vote on certain occasions for political purposes and generally to domineer and to lord over the rest of the population. Those who are connected with certain of the co-operative societies have certainly not fared well and if the whole of the gamut were to be exposed, it would possibly tell us that there is many a canker in this co-operative soil.

[6th March 1958] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

I now come to a subject which naturally interests me most and that is education. Sir, this year we are going to have Rs. 12.34 lakhs under the Education budget. I am not generally one who is given to throw bouquets on the Treasury Bench for, that privilege I generally concede to the lady who is going to speak after me. But, on this occasion, at any rate, she will forgive me if I give a few bouquets to the Hon. the Education Minister.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : She is not the solitary Member. There is also Sri Purushotham.

*DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : But these bouquets are rose bouquets and there will also be thorns in them, Sir. (Laughter.)

Let me, first of all, congratulate the Hon. the Education Minister on the manner in which he has brought out the White Paper and is trying to implement it. As a member of the Committee, I realise all the difficulties and the many different views that have been expressed. It is a matter for congratulation not only for that Committee but particularly for the Education Minister that he has been able to launch successfully on that White Paper on Education and that he is trying his best to implement the recommendations made. I should like to say that there is a provision in the Budget of Rs. 6,50,000 for matching grants to colleges. My hon. Friend Sri Mohamed Raza Khan raised that point yesterday because he had not enough information at his disposal and I was not surprised at it. The position of these colleges which have changed from the Intermediate to the three-year degree course is this. They did so on the definite promise from the Education Ministry at the Centre that they would contribute a decent sum to these colleges for the change-over. A committee was appointed with Sri Deshmukh as Chairman and I happened to be a Member. The Report of that Committee was finalised in December 1956. Unfortunately, when this Report went up, there were certain differences—I will not refer to them at greater length—which perhaps necessitated the postponement of the consideration of that subject. I am glad, however, that I have been assured that these recommendations will be implemented and I certainly must congratulate the Education Minister on providing for matching grants to colleges. My hon. Friend Sri Mohamed Raza Khan may be assured that these colleges will not be left in the lurch. They are doing their duty. I am sure that both the State and the Central Governments will stand by them.

Sir, another interesting piece of news I read in the papers is the reception which the Education Minister gave to a deputation which waited on him in regard to grants towards the salaries of the teachers in the colleges. I congratulate him on this also. A sum has been offered by the University Grants Commission towards the pay of the teachers in the colleges so as to attract well-qualified teachers to the colleges who will be retained there

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [6th March 1958]

3-40
p.m.

I wholeheartedly approve and commend the Government's example in appointing a Director of Technical Education and a Directorate under him. I would like to state that the Director of Technical Education and the Directorate should be in touch with all aspects of technical education, particularly trade schools, technical schools, multi-purpose technical schools, polytechnics, colleges and post-graduate instruction in Technology. It is only then that it will be possible to have good guidance from the lowest level to the highest level. I think it will be extremely useful and this reform can be introduced as soon as possible. Now, Sir, I am glad that the Government have given some fee concession to the children of Non-Gazetted Officers. This is a very great step forward, and I would like to compliment the Government on this. But here arises one difficulty. When the Government give a concession to one class of persons (it had always been our headache—whether in the Centre or in the State) the Government think of one class of people—Non-Gazetted Officers—as members of their family and others as outside their family. What is to happen to University servants, who are claiming the same concession for the same reason? (Laughter.) What is to happen to University servants who are claiming free treatment in the hospitals, because the Hon. the Health Minister has given concessions to Non-Gazetted Officers in the matter of treatment in the hospitals? May I tell you, Sir, that they have put forward a claim which, if given effect to, would entail the University an expenditure of Rs. 2½ lakhs per year? I plead with the Government to save us from the situation. I should not refer to this in my other capacity, but my colleagues will bear me out when I say what difficulty we are in now. The Government are pleased to give us enhanced grants. But this is only on the basis of the matching grant by the University Grants Commission. If we are to give this concession from the tuition fee or the examination fee, we will have to close some of our departments. I, therefore, venture to make an appeal on behalf of the University servants that they may be treated on the same lines as the Non-Gazetted Officers. For, after all, the University is a quasi-Government institution in one sense at least, and when I say this, I do not forget the very strong plea that the hon. Member Sri Srinivasavaradan put forward in the case of teachers of all categories that they should be treated in the same category as the Non-Gazetted Officers.

The real reason for all this—calamity, I would call it—is that the Central Government without adequate thought, without adequate advice, and without adequate expert guidance, launched on a very unfortunate step (hear, hear). Whatever you may say, in this connection, about the previous administration, I can say that they had certain ideas of administration, and that they limited their special services to those who would tour all over India and saw to it that those who were provincial officials at the Centre, got the same pay as the provincial servants got. But what do we see to-day? I have in the Alagappa Chettiar College here an

6th March 1958] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

Attender on Rs. 55 per mensem, but in the next door Government institution, viz., the Central Leather Research Institute, the very same Attender gets Rs. 80. I have lost half a dozen of my men who have gone there. (Sri Mohamed Raza Khan: They go.) They go, of course. You would go there and I would go there, if these are to be the conditions. We have got to tackle this question. I am sorry that the Central Government say that they would not include others. That is the impression that I got from newspapers. They say that they will not include all categories of servants. This is going to put a great strain at every stage, not merely on the State Government but on every large employer of labour, whether it be quasi-Government, private labour, or any other form of labour.

Now, Sir, I come to an aspect that has been gone into at some length. That is about the administrative aspect of the Education Department. I am not going into the details that were mentioned the other day. But, irrespective of my knowledge of any of these details, I have been feeling for some time that the administration of the Education Department requires a thorough reorganization in the light of the large-scale developments that are taking place. When the Director of Public Instruction had a few colleges, a few schools, and a few elementary schools in his charge, he was able to look after them. I remember, in my days as a student 58 years ago, a Divisional Inspector of Schools (Mr. Marsdon) used to visit our district and see six or eight schools. His visit was of the greatest value to us. But to-day the large-scale expansion of all types of schools requires a thorough looking into of the administrative aspect. I venture to suggest that the Government must decentralise the administration. Otherwise, it will not work satisfactorily. (Hear, hear.) In the case of the primary basic schools, the Government fortunately have decided that there should be the seven-year period. This seems to be completely separate so far as administration is concerned. Then come the higher secondary schools and polytechnics. Then come the colleges. These are the three minimum branches. (Sri K. Balasubramanya Ayyar: There must be a Board.) There is another aspect in regard to this administration, and that is very important. In olden days when small sums were to be given, in the shape of grants to schools for buildings, for hostels and for other purposes, the matter was dealt with by the Director of Public Instruction. With the very large increase in the number of institutions, it is humanly not possible for any single individual to dispose of these applications with any degree of quickness or clarification. That is why many institutions say that their papers had been lying in the office without being attended to for a period of seven months to one year or more. It seems to me that the question of administrative demarcation and financial responsibility must be re-examined by the Education Department in such a way that these things can be expedited. I am not making any remarks about individuals, but I have been feeling for some time

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [6th March 1958]

that this cannot stand the strain of the increase in the number of institutions. The Government spend one-third of their revenues on education. For this they require a different type of establishment to look after the things. One of the recommendations of the Secondary Education Commission was to have a Secondary Education Board to look after the content of secondary education in regard to syllabi, text-books, course of studies, and the changes that might be necessary from time to time. I think it is very necessary that such a Board should be there. We have suggested that the Director of Public Instruction may be on the Board. The Minister may be the Chairman and the Director may be the Vice-Chairman. If the Minister is not able to preside over a meeting of the Board, the Director can do. Surely, this is very necessary.

Sir, the time is long past when we can go on with this type of District Educational Officers supervising these schools, when you get the Higher Secondary Schools functioning. This is more or less on the model of an intermediate college. A different machinery should be set up. Therefore it is that we have suggested that there must be a corps of experts—three or four—who will go out once in three or four years, and the District Educational Officers might go with them, so far as the administrative aspect is concerned. Leave off all accounts. I would say that all these financial aspects may be dealt with by the members of the Revenue Department. They may come and see whether the money is well spent or not. But I dare not make this suggestion, because the teachers must approve of this. So far as inspection work is concerned, I have no hesitation in saying that the present method will not yield any results, and it is only top-heavy administration that has been . . .

SRI V. R. RANGANATHAN: This suggestion was made some years back and the Government have not passed orders thereon.

* DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: That was a different Government. I am hoping for a better solution from this Government. (Sri Mohamed Raza Khan: Very optimistic.)

Sir, I have distributed my roses and pinpricks sufficiently. I shall now turn to my friend the Hon. the Minister for Medicine and Health. I very often find it very difficult to speak on this subject for many reasons. A historic story is told of Birbal, the famous Court jester of Akbar the Great. When Akbar was sitting in all his majesty in one of his courts, he called Birbal and asked, 'Now, Birbal, tell me which is the profession that is practised by the largest number of people'. Birbal said, 'The medical profession.' Akbar said, 'You are a fool. I want more doctors and cannot get them. But you say that the medical profession is practised by the largest number of men'. Well, for the time being, there was general laughter in that assembly. Birbal went

[6th March 1958] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

home and thought over the matter. The next morning he got up and came out with a big bandage over his eye. As soon as he came out, the first person, who met Birbal (Birbal was a very famous man and everybody knew him) asked him, 'What is the matter?' Birbal said, 'I am suffering from headache'. He said, 'Apply these leaves; you will be all right'. Like this everyone else who met Birbal gave him his advice and prescription for his headache. Birbal carefully noted down their names and prescriptions. Then he went to the Vizier who also gave his prescription. At last, Akbar the Great came along. 'Birbal, what is the matter?', he asked. Birbal replied, 'Sir, I have headache.' 'Oh, that is nothing; apply this paste—I do not know what it is—and you will be all right.' Birbal at once noted down his name and prescription. And Akbar asked, 'What is it you are taking down?'. 'Names of those who are practising the medical profession', replied Birbal. The whole lot of us including you and me are in that position. (Laughter.) Everyone practises the medical profession. That is why I find it extremely difficult to offer any sort of opinion on this question. Now, since Birbal, we have progressed much farther and we have Ministers who have integrated medicine also. (Laughter.) Not only have they integrated medicine, but Ministers have come to do research work, and one of the Ministers has stated that the carrier of the malarial parasite is the flea and that if we exterminate the fleas, there will be no malaria. (Laughter.) Sir, Ronald Ross will turn in his grave. (Laughter.) But then democracy would justify itself; when a person who has been elected by a large population pronounces the view that the flea is the carrier of malarial parasites and not the mosquito, democracy requires that this statement should be accepted. (Sri V. Chakkarai Chetty: Band of Birbals.) My friend may also join that band of Birbals. Leaving a jovial attitude apart, I have been very much distressed about the fact that there is a great dearth of medical personnel. The Government advertise vacancies. They do not get applications. One hundred and twenty vacancies there are now. Never in the annals of medical history was such a situation prevailing. May I ask why such a situation is prevailing now? Let me myself answer it. If you want a person who has had good training in medicine and who has spent seven or eight years in the Medical College and hospitals—when I say eight years, I do not take into account failures and I know, a gentleman who started in 1895 passed only in 1916 (laughter) and I would not mention his name for obvious reasons—to settle down in a village without sufficient attraction, is it possible? He has spent a number of years as student, as student interneer and as house-surgeon. What do you think of his position, Sir, in the year of Grace 1958? I have always maintained that there is only one remedy for it. It is not economy on the part of the Government to recruit doctors on a low scale of pay. They should plump for good medical men by offering them reasonable pay, at least according to the I.A.S. scale of pay. You may deprive them of their

3-50
p.m

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [6th March 1958]

private practice. Then fewer men may be needed and they will turn out a greater amount of work. Then alone, the modern and more energetic methods of investigation, diagnosis and research will be kept up. My friend, the hon. Deputy Chairman asked; 'Do not the Government spend on their education?'. Government spend money on various other things also. The point is that this gentleman is expected to go to a rural dispensary where there is no dispensary at all (laughter), where there are no drugs—and if there are drugs, they are not drugs to which he is accustomed—and where there is no house for him to live in. The Bhore Committee recommended that the Government must, in typical villages, organise a centre where a doctor, an engineer—whatever his grade, he may be a polytechnic man—a co-operator, a sanitary man and others must be housed.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Except the politician. (Laughter.)

* DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: Well, he will thrive wherever he goes. (Laughter). You cannot ignore him anywhere. If four people are there, the fifth will definitely be a politician.

DR. V. K. JOHN: A lawyer?

* DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: I hope the lawyer will not be kept out of bounds.

Sir, I have also referred to medical educational institutions which are being maintained in this State. I must confess that so far as our State is concerned, we have to make a great deal of leeway in some respects. I was recently in Jaipur and saw the Medical College and Hospital there. I was in Indore and in Nagpur. I would not believe it when the former Director of Medical Services of this State said that in other States great improvements had been made to medical colleges and hospitals, as I thought that he was trying to decry our standards on the eve of retirement. I now confess that it is uncharitable to hold that view. Even if we have a few hospitals, let them be well-equipped and well-staffed. Let the doctors go about. Let them have a conveyance. Sir, there is not an employee of the Government who has not got a jeep or two. What it is used for is more than I can say. I know the Hon. the Minister for Health has done something to give some more allowance to the rural medical personnel. No half-way house will ever bring about the desired result. I would here refer to one most unfortunate fact. A report was submitted by the University with regard to the staff dealing with, what are called, pre-professional subjects and clinical laboratories. The Government pass orders that if the staff cannot work on the existing scale of pay, they can have private practice. The whole standard of education has deteriorated. They have no interest in their work. I am sorry to say that their eye is always

6th March 1958] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

on the clock. Sir, I have also seen the clock and with your permission, I will continue a little more and finish. (Laughter). It is no good tinkering with this problem. There was a report to which I may draw the attention of the Government and which has been safely buried in the archives of the Secretariat. When Mr. Kaiwar was Secretary in the Health Department, the Government appointed a Committee with myself, Dr. Satagopan and you, Sir, as Members—persons who are no longer wanted for advice—and this Committee presented its Report to the Government. I would beg of the Government to see whether that Report is of any value now.

Before I go to the next item, I would like to refer to one Institute which I visited three days ago, the Pasteur Institute at Coonoor. It is a unique institution, and had a nutritional laboratory. Its founder was one Col. McCarison. Unfortunately, this Government lost a splendid opportunity to have the laboratory located in Madras. They fought with the Central Government over a small piece of land. Well, that laboratory is going to be located in Hyderabad. Buildings are coming up. I wish them all good luck.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: That is not the only reason. It was not reluctance on the part of the Madras Government to give the land, that was the reason for the non-location of the Institute here.

* DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: I do not know what the other reasons are. But I understood from the Minister who was then in charge of the subject at the Centre that the reason was the one that I mentioned. May I say—I do not want to use a strong word—that it was the disinclination on the part of the Madras Government to comply with certain of the suggestions made by the Central Government that resulted in the laboratory going out of Madras? Anyway, I would like to point out that the Pasteur Institute is doing very good work, excellent work. We are simply surprised at the amount of work it does and the interest it takes in its work. The Central Government do not give any aid. The State Government do not care for it. Still it goes on in the old orthodox way depending on certain benefactions that have been given to it. I would request the Hon. Minister to visit that Institute and to see how far it will be possible for us to take a more positive interest in its work. I was always thinking that the chief handicap of the Minister for Health was want of funds. But I was surprised when I saw in the 1957-58 Budget that while the Budget estimate was Rs. 402 lakhs under 'Medicine', the revised estimate came to Rs. 378 lakhs only. I do not understand the reason. Under 'Public Health', while the Budget estimate was Rs. 72.18 lakhs, the revised estimate shows Rs. 64.17 lakhs. I thought that at least in the spending Departments, the revised estimate would be a little more generous. I do not know the reason and I would like to be enlightened.

[6th March 1958]

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Buildings have not come up.

4 p.m. * DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : I now come to Transport. I see that the State Transport Service has finished ten years of its existence. It is one of the big Government commercial undertakings of which there are four at present so far. (Sri A. M. Allapichai : It may increase.) If the hon. Member behind the Treasury Bench wants more to be nationalised, they will increase in spite of what we have to say. I will leave that point to the hon. the Deputy Chairman. Up to 31st March, 1957—many hon. Members would not have read through these bulky volumes except the hon. Member Mr. Purushotham; I myself have not been able to read through them, I always find it difficult—the total number of buses was 415, and 121 old buses were found uneconomical and were condemned and withdrawn from service during the year under review. One hundred and twenty-one is more than 25 per cent. One hundred and forty-six buses—Leyland and Mercedes—Benz—were introduced during the year. This is the tenth year so that in one year you have condemned up to 25 per cent of the buses. I have not got the figures with regard to condemnation during previous years. (The Hon. Sri C. Subramaniam : Condemnations were postponed and carried over). I have only been looked into these figures that have been supplied. No private employer could afford to condemn—postponed or otherwise—such a large number of buses in one year. Another amusing thing is—anybody could notice it—that if you come across a damaged bus, you may be sure that it is a State owned bus. (Laughter.) As far as rashness of drivers is concerned, the less said about it the better. I want to draw the attention of the Government to the increasing number of accidents that are taking place, not only in the City of Madras, but throughout the State. Why are these accidents taking place? Even if one life is lost, look at the family and its suffering. Why are glaring lights allowed in the City and elsewhere? I remember, Sir, some five or six years ago, none of us could afford to go in a car with glaring lights on and if we did so, we would be prosecuted. But today, lorries, buses and motor cars, all have glaring lights on. What is worse is—as one who had to go some distance away from Madras in the mufassal, I say—they go with one light only burning and that on the wrong side so that one mistakes that the vehicle is from that side! There is no check whatsoever. Especially, lorries have become the greatest menace. Overloading is the order of the day; no control is exercised with regard to the speed at which they can ply. There seems to be no check worth mentioning of the physical fitness required of drivers. Is there no test for night-blindness, for colour-blindness? Are we not aware that these are more important for lorry drivers? The lorries are plying almost the whole night. Even three years ago, I raised this question and the then Minister in charge of Transport—with the rapid change of Ministers, one confuses one with another, I

[6th March 1958] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

think it was my esteemed friend Mr. Parameswaran—promised that this would be looked into and the defects rectified as far as possible. If anybody has to take a trip in a car, he should do so with his life insured heavily. I cannot understand why it should not be checked. Stringent measures ought to be taken against such things and the speed ought to be regulated. It should be a rule that lorries should never overtake any car or bus nor overtake another lorry. There is no reason why it should not be enforced. Only about a fortnight ago a terrible tragedy occurred near Avadi when a lorry carrying a long trailer filled with all sorts of thing was running. And when this was pointed out by a correspondent, they had the temerity to justify that, because the law does not protect the individual!

Sir, I have already spoken about agriculture and the dangers of fragmentation of holdings. Unless that point is taken note of, I can assure the Hon. the Agriculture Minister that in spite of his best efforts, he would not be able to increase production.

One good thing I am very glad to note in the Budget is the amount of concern that is shown to Animal Husbandry, a very much neglected subject. Animal husbandry is the real foundation for all progress in agriculture. People talk of machine-age and all sorts of things. But I think, as we are circumstanced, for a good number of years, it is the animals that we will have to depend upon. And what sort of animals? Bulls and cows. The Hon. the Minister for Agriculture knows already my very, very unfortunate prejudices against buffaloes. Unfortunately, the number of buffaloes is increasing everywhere to the detriment of the State. If the cow gives birth to a calf and if it is a calf that would yield milk later, it is a treasure; if it is a calf which will grow into a nice bull, it is another treasure. But what is this buffalo for? It needs more fodder. The real reason for the increased number of buffaloes in the City and elsewhere is the large number of coffee hotels. I hope, Sir, no buffalo will be allowed to enter these Agricultural Model Farms either by the front door or by the back door. These farms should be purely for the preservation of cows and bulls. We are more or less devoted admirers and worshippers of cows, but we end with worship and do not proceed further. I would, therefore, suggest that these big farms should be utilized for the cattle to be reared. In America, in Uruguay, we visited a ranch of 50,000 square miles where there were 10,000 horses and 10,000 bulls and cows, goats, sheep, pigs and poultry, beside a large agricultural area. Here, of course, it cannot be said that the State could own such a farm. Nor do I want anybody with capital to have a 50,000 square mile farm, for he would be deprived of it in two or three years. Government should endeavour to have such farms . . . (Sri K. Balasubramanya Ayyar : There, there are no buffaloes?) No; not one buffalo; I have never seen one. It is only in Africa and parts of Asia that that sort of

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [6th March 1958]

thing exists. We are no doubt fond of wild life and it is stated that alligators will be imported into South India and preserved. I hope that other alligators would not walk into South India. (Laughter.)

Now, Sir, people have been waxing eloquent on the need for heavy industries. The hon. Member Mr. V. V. Ramaswami, is always fond of them: I do not know what sort of heaviness he wants. I feel that he could leave these heavy industries to other parts which are anxious to have them. The core of the Plan does not touch South India. In one way I am happy, for it means slums, it means congestion, it means most insanitary conditions, it means indiscipline, it means conflict of a certain nature between one group and another group, the so-called capitalists and others and so on and so forth. I am, therefore, delighted to find that provision of a generous sum of Rs. 5 lakhs has been made in the Budget for medium size industries. While I am glad about it, there are cottage industries, handloom industry, etc. What I mean to say is this. Let us be content with the smaller industries which will retain our villagers in the rural areas and make them happy and comfortable.

Sir, I hope I will not be wrong in quoting the Hon. the Minister for Industries who, I remember in a speech he made in some connexion, invited big industrialists of the North to start heavy industries or other industries here. While I am all for encouraging our friends in the North, I feel it is better to leave them in their own climate; for if they come, they would come in large numbers to South India and horrible conditions that are prevalent in Kanpur would be created here too. Therefore, I felt that the Hon. the Minister for Industries would have to face a heavy rush of these persons to start industries . . .

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : It has not borne fruit.

* DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : I am not trying to prevent it from fruiting. I wish it were not the 'Dead-sea fruit' and so, I am cautioning the Hon. Minister.

4-10
p.m.

I will not take much of your time, Sir. I have not had enough time to go through the valuable Report of the Public Service Commission. I am glad that the Report for the year 1956-1957 has now been placed on the table of the House. Going through this Report even curiously, I must confess that there are many invasions on the Commission. Some years ago, when the Chief Minister was Sri C. Rajagopalachari, I stated that there were three bulwarks in our Constitution which should never be lost sight of. The first one is the judiciary. I have expressed my opinion about the judiciary that in recent times there has been a slight shaking in the attitude of certain prominent people towards the dignity and impartiality with which the judiciary should always be maintained. The next one is the Auditor-General. When I say Auditor-General, it includes the Accountant-General also.

[6th March 1958] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

Against even the most unfavourable remarks in the University Budget, I have refused to allow the office to make any comment out to place facts and explain. It may mean that we will not respect the Accountant-General or the Auditor-General; and it is our safety valve. The third is the Public Service Commission. I hope that the Government will look into these remarks carefully and avoid a repetition of such remarks in future.

One last word and I utter it with some hesitation because I am afraid that it will be misunderstood. But, as my criticism will not affect the ensuing elections, I have a little courage. Hon. Members are aware that a number of elections to this House are taking place, namely, the elections that are to take place from the local boards, the elections that are taking place from the Assembly and lastly the elections that are taking place from the teachers' constituency and the Graduates' constituency. As a representative of the Graduates' constituency, I feel bewildered. We have little or no information. The list of voters is not yet available in its final form although the 12th of April has been announced as the polling day. What is more, a significant change—and I think it is a very welcome change—has been made. That is the change from postal ballot to polling at the station. I say it is a welcome change. What is more, the places where these Graduates are to poll are not yet known to anybody. They will not give it out for some time. How those large number of Graduates spread over the length and breadth of the Madras State will go and exercise their franchise, whether rightly or wrongly, is more than I can say. How is the person who is himself to stand as a candidate to get into touch with the large number of voters if he wants to get into touch with them? How is he to tell them what it is they are expected to do? Sir, there is a very big officer, a very great gentleman, in charge of these elections, one who has gone to Sudan and may be requisitioned by Thanganyika or Zanzibar. But, unfortunately, I must say that although it was known several years ago that these elections—mind you, they are not by-elections but they are regular elections and they knew perfectly well—must be held, what prevented them from having them ready? I will not say more, but I should express the view that it is most unfortunate that so little attention should be given to the necessity to prepare proper electoral rolls. The dead are still alive and their names have not been deleted. Sometimes it happens that they are still alive at least in the electoral rolls if not actually. The families or at least the children will be glad about it. Many other vagaries and flaws are there. I would like to take this opportunity to say that in future, at any rate, for those who seek election like my hon. Friend, the Deputy Leader of the Opposition, they may be very careful. Otherwise, wrath will come down upon them in no uncertain terms.

I am very grateful to you, Sir, for the exceedingly kind way in which you have treated me. I would only end on a personal note. We are all going through very anxious times. There is no

[Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav] [6th March 1958]

The Suppression of Immoral Traffic Act has been passed at the Centre. It seems that till it comes into force, the Madras Act has been made moribund. I would request the Hon. the Home Minister to see that stricter steps are taken to put an end to this menace. I would also say that the kidnapping of young girls is on the increase. In the juvenile court, during the year there has been reduction in general cases, i.e., cases under the Prohibition Act, cotton betting, etc. But cases of petty thefts are definitely on the increase amongst the boy population.

4-30
6 p.m. Sir, the Government Certified Schools are overcrowded. I know that the Government are contemplating the opening of a new Certified School near Tuticorin, that the building has already been purchased and that everything is ready. I think that the opening of this school is held up for want of some sanction from the Centre. I would urge on the Government that, instead of starting more institutions, they should give the work of looking after the children to the many voluntary agencies that are well run and are already recognized by Government. The Government should also recognize the schools run by other voluntary agencies so that they may take those children and give them good training. The Government could give a per capita grant to these institutions. There are five or six such institutions in the City and there are also others in the State.

I now come to the Abhaya Nilayam run by the Vigilance Association. We are taking in many women in distress. But for this home, many women would be facing very great distress and difficult existence in this big City of temptation and exploitation. The Government are giving a paltry grant of Rs. 2,500 a year, and in a year we are taking care of at least one hundred women. I would appeal to the Government to give us at least Rs. 5,000, as *ad hoc* grant and give us another Rs. 20 per capita grant for the women we take in.

Now, Sir, I come to the question of the appointment of Honorary Magistrates. The Government draw Honorary Magistrates from social workers, from the business community, and from the public-spirited people of the State to do this honorary work. They have the time and the experience for the work. Social workers and Government officials and others in the field of social welfare would give the names of persons who would be eligible for this work. After due enquiries made by Government, these Magistrates were appointed. But now, Sir, they are adopting a different method. This is really most unnecessary. A form is prescribed in G.O. No. 267, Home, dated the 20th September 1956. If one wants to become an Honorary Magistrate, one has to write on As. 4 stamp paper that one would like to be an Honorary Magistrate. Now one has to fill in a form. The name and address of the applicant, his age, educational qualifications, official appointment, etc., have to be recorded. I cannot understand the requirement about the

[6th March 1958] [Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav]

annual income from the following three sources, namely, income-tax, house rent, and land revenue. Is this Income-tax Department work or honorary social work? This is public service. For the promotion of education, culture, and general welfare of the public, the social workers work. Social workers do recognize social service. But now social workers have to fill in a form giving their names and addresses, if they want to be Honorary Magistrates. The Government may take this form from the new persons. I have been sitting for twenty-three years as a Magistrate, and I have been . . .

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I can at once tell the hon. Member that even without these applications, the Government will consider suggestions from social service institutions and others.

* SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV: That you, Sir. But I would like to tell you, Sir, that even though the time for my re-appointment is up, I have been asked to fill in this form for appointment. People, who have been already serving as Magistrates, should not be asked to fill in this form. I cannot understand this new procedure. I think it is very insulting and very wrong. A number of women Magistrates have refused to fill in this form. Rather they would not be Magistrates than fill in this form and sign. The Government will only be losing the very service of these workers.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I may again tell the hon. Member that not filling up this form and not submitting it to the Chief Presidency Magistrate will not stand in the way of these persons being considered for reappointment. This is only with a view to enabling Government to know the persons desiring to be appointed. Even those who do not specifically express their willingness will also be considered.

* SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV: Sir, I would like to request Government to see that the Chief Presidency Magistrate is asked not to write to the sitting Magistrates asking for their past and present history.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: It is open to the hon. Member not to apply again.

* SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV: But, Sir, we would like to serve. I think we are very valuable people. With our experience and with our knowledge, we serve in many fields. A letter requiring willingness to serve again is sufficient in the case of the existing Magistrates. I know the background of this query. I am not concerned with the men Magistrates. I am concerned with the women Magistrates. I would like some modification to be made in the query relating to property and the share of the property. I am myself sharing a property with my son. Is all this

[Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav] [6th March 1958]

private history necessary for the appointment of an Honorary Magistrate? I would very much like to draw the attention of the Government to this.

Sir, talking about grants, I would like to refer to the School of Social Work, which is giving full-time post-graduate training for two years in 'Social Service Administration'. The Madras School of Social Work was founded in the year 1952. Sixty-eight students have passed through this institution (50 men and 18 women). Fifty-seven of them have found employment. The break up figures are:—

Labour Welfare and Personnel Management	...	33
Rural Welfare		8
Correctional Administration		3
Medical Social Work		2
Women's Welfare		4
Child Welfare		3
Teaching (Social Work)		2
Other Employment		2
		57

The present strength of the institution is 66. Applications from other colleges are also coming up. The programme of work is recognized by our own Government and also by the Central Government. There is paucity of funds. Our expenditure is Rs. 44,000 a year. This institution is run very economically. The income by way of student fees is Rs. 10,000. The Central Government grant is Rs. 6,000. The State Government's full net cost grant comes to Rs. 2,080. The balance is raised through money-raising efforts. The recent Handloom Fashion Parade brought in a sum of Rs. 10,000. This institution is the only one of its kind in this State giving such useful training. It is high time that the State Government were more generous. They are much more generous to other schools and training institutions. I would request them to consider our request favourably and give us substantial grants. The Ministers are aware of the institution. They have come and given their blessings. They give their support in many ways and the Government also know that finance is very necessary for this institution. This institution has conducted a survey of beggars in the State on behalf of the Government of India. At the request of the Minister of Education, Government of India, the school is making a survey of juvenile delinquency in the City of Madras.

Coming to Scouting and Guiding, I would like to plead that better consideration be shown to this movement. I am sorry to say that no hon. Member has so far spoken a word in support of this movement, though many are connected with the same. There are 50,000 boy scouts and 10,000 girl guides in the State. The Government are giving for this movement a grant of Rs. 20,000. That is

[6th March 1958] [Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav]

40 nP per boy or girl admitted into the movement. The Government are spending large amounts on Youth Organizations. Scouting and guiding is one of the finest movements which inculcate in young children a sense of discipline, duty and comradeship. These boys and girls have, in no small measure, given the best of credit to themselves in the works they undertook at the request of the Government, of the public and others. Very high praise is given to the members of the National Cadet Corps. The N.C.C. Division gets Rs. 73 per cadet per annum and the A.C.C. is given Rs. 5 per annum.

(Deputy Chairman in the Chair.)

Is this anything like a grant? Many other States give much more generous and handsome grants for this very fine youth movement. The Government have provided a large sum of money for youth welfare and I would like to suggest the formation of a Youth Welfare Board for our State on the model of that in Bombay. The object of the scheme sponsored in Bombay is to organize a varied programme of creative and recreational activities for the youth. The Government here appointed a camp committee for selecting sites. Under the auspices of that committee, we travelled throughout the State and made recommendations. That file is still lying in the Secretariat somewhere. The Board in Bombay which has been sponsored by the Government of India has been formed with the idea of developing the present generation of youths into disciplined and responsible citizens of democracy. The functions of the Board are to organize, build or take on lease suitable buildings for opening colleges, students' hostels and youth hostels and to supervise the State Youth Centre in the Capital and the Youth Centres in important educational centres, etc. The Board will also arrange an Annual State Youth festival for all the groups of youth and appoint a State Youth Welfare Director to supervise the students' and non-students' programme, hold annual conference of youth welfare workers, supervise and finance Youth Leadership Training Camps and camping sites. I hope the Madras Government will take steps to organize such a Board.

4.40
p.m.

Turning to tourist traffic, there are quite a few schemes taken up by the Government. I understand that the Government are going to build Guest Houses in more important districts such as Tiruchirappalli, Kancheepuram, Madurai and other places. I hope that these buildings will come up soon. But what I would like to point out is that the existing dak bungalows are only an apology. Madras is the worst, I would say without fear of contradiction, in the matter of providing dak bungalows. There is neither proper furniture nor linen. There is nobody to attend on the visitors. Distinguished people like our Ministers may be treated all right. But the ordinary traveller find it . . .

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: It is as bad in our case also.

[6th March 1958]

* SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV: If you go there, you will find it all a disgraceful state of affairs.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Full of bugs.

* SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV: You cannot get coffee or tea anywhere nearby. Last year, about 25,000 foreign tourists came to Madras by sea, by land and by air. A large percentage of them were from Ceylon. Nearly 6,000 Europeans came from overseas. This number, of course, excludes home tourists in India. Since these great houses are a good source of income, I would like them to be improved both from the point of view of sanitation and amenities. I would like to refer here to the Mahabalipuram Guest House. It is a beautiful Guest House but is intended for V.I.Ps. and foreign tourists only. If an Indian national wants accommodation there, he has to go to the Collector. This causes delay. By the time one gets accommodation, one is unable to use it. I know the Government want to maintain it in good condition. Instead of having only a steward there, it would be far more desirable to appoint a Manager who will use his discretion and make bookings without going through the Collector. Provision also must be made for supplying meals, coffee and tea to the visitors. Very many tourists stay for a few hours without these ordinary amenities. Also the charge is very high—as much as fifteen rupees. You must have a separate set of rooms for the ordinary casual visitor to partake of refreshments. The Government should appreciate this point and do whatever is necessary.

Our Transport Department might organize small excursions to five or six places of interest round about Madras. This will greatly help people who cannot afford taxis to see places of historical and cultural interest.

The Government of Madras have not printed pamphlets of their own on tourism. While the Government of India have excellent literature on Madras State and the City, our State Government have no literature of their own. Here is a beautiful booklet issued by the Government of Uttar Pradesh. I am sure our Government have got the resources and funds to print and issue pamphlets like these and I hope they will do so.

I would like to say one word on the beggar nuisance at Mahabalipuram and at all places of historical, cultural and religious interest. It has not abated at all but is on the increase. Some legislative measure should be undertaken to see that no beggar is present at these spots.

Turning to hospitals, I am very glad to know that improvements to various headquarters hospitals in Chingleput, Cuddalore, Palamcottah, Vellore, Ootacamund and Tanjore, are contemplated. I am also glad that 105 Maternity and Child Welfare Centres are to be opened. But I do feel that greater attention should be paid to

6th March 1958] [Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav,]

maintenance, i.e., cleanliness, dieting, linen and nursing. Overcrowding is a feature that should receive the attention of the Government. We have hospitals particularly to attend to the poor patients. But they do not get adequate attention, and the Government should do much more to see that they are really helped.

Regarding the T.B. Sanatorium in Tambaram, it is also overcrowded. The T.B. scourge in this State is one of the worst problems facing us. In spite of nutrition and other health programmes, we have a long list of patients to be admitted to the sanatorium. The Government must do something to have more hospitals in the City and elsewhere to treat T.B. patients.

Sir, I know my time is up. I have a few more points to make and I shall refer to them before I finish. The All-India Women's Food Council has been doing outstanding work ever since it was constituted in 1951 in popularising non-cereal food, and now wheat products and in supplying cheap, wholesome and tasty food to the common man. Our Government and the Government of India have given a small grant of Rs. 3,800. We are running cafeterias and canteens in the Presidency College, in the Harbour and in the Industrial Estate at Guindy. More and more cafeterias are coming up in Government institutions. The Government should certainly subsidise the Food Council in its activities. We are now giving training to the cooks in all the hospitals at an Annapurna in the City in the preparation of palatable dishes and we are asked to assist in the supervision of diet supply in hospitals. So, there is a strong case for Government subsidy. We are not a money-making concern. I have requested the Government to exempt our sales from tax. Other States have done it. Madras State has taken a long time as usual and still nothing has happened. I would like to refer to the question of allotment of lands by the Government to welfare organizations. There is a lot of delay in this. By the time the allotment is made, it is three or four years. And whatever money we are promised by the Government of India, we do not get on this account. There is a lot of red-tapism. There should be a special officer for allotment of lands to welfare organizations.

Sir, I am very happy to congratulate the Hon. Lady Minister on the very fine way in which she has been carrying on the Local Administration. A woman's hand is very much needed for such works and many things have been achieved during the short time that she has been the Minister for that branch, especially in connection with the White Paper on the Reform of Local Administration presented to the previous Legislature, the constitution of Local Authorities, etc. All these are coming into fruition soon and her efforts in connection with the formation of Panchayats and Panchayat Unions will also bear fruit soon. Of course, that does not mean that all other Hon. Ministers (Laughter) are not included in my praise. I congratulate them also on their excellent work during the year.

[Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav] [6th March 1958]

One more request, Sir. We are sitting in a pigeon-hole as it were; this is a very crowded hall. Something should be done to improve our accommodation. From 1946 onwards we have been sitting here; then we were small in number. We are in this hall as if in a Tea Party, some here and some there, the galleries are also much overcrowded. Thus, both Members and visitors are put to inconvenience.

SRI T. PURUSHOTHAM: Action is being taken to put up a new building.

* SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV: I am happy to hear that. With these few words, may I thank you for giving me this opportunity, Sir?

* SRI O. P. RAMASWAMI REDDIAR: கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தை எல்லோருக்கும் புரியுபடியாக அரசாங்கத்தார் நன்றாக வகுத்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதற்காகக் கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்களை நான் பாராட்டுகிறேன்.

(Srimathi Saraswathy Pandurangam in the Chair.)

தவிர, இந்த ராஜ்யத்தில் தமிழை அரசாங்க மொழியாகக் கொண்டு வரவேண்டுமென்ற முயற்சியில் ஈடுபட்டு, அதைச் சில இலாக்காக்களில் ஆரம்பித்து, இன்னும் சமீபத்திலேயே எல்லா இலாக்காக்களிலும் தமிழிலேயே நிர்வாகத்தை நடத்துவதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளை எடுத்துக் கொள்ளுவதற்காக அரசாங்கத்தைப் பாராட்டுகிறேன்.

அது மாத்திரமல்ல. நமது ராஜ்யத்தில் அநேக விஷயங்களுக்காகப் பணத்தை ஒதுக்கி வேலை செய்யவேண்டுமென்ற முறையிலே, வரவு செலவுத் திட்டத்திலே அதற்குத் தகுந்த ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன, முயற்சிகள் நடந்துகொண்டு வருகின்றன. ஒரு பக்கம் முயற்சியும், பணம் எல்லாம் நன்றாக ஒதுக்கி வேலை செய்ய வேண்டுமென்ற விருப்பமும் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. இன்னொரு பக்கம் அது எப்படி நடக்கிறது என்று பார்க்கும்பொழுது, அது எவ்வளவு நன்றாக நடக்க வேண்டுமோ அவ்வளவு நன்றாக நடக்கவில்லை என்பதையும் வருத்தத்தோடு சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை. அது தவிர, மத்திய அரசாங்கமும், ராஜ்ய அரசாங்கங்களும் உணவு உற்பத்திக்குப் பிராதான்யம் கொடுத்து அதற்குத் தகுந்த பணமும் ஒதுக்க வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்து வருகின்றன. மத்திய அரசாங்கமும், ராஜ்ய அரசாங்கங்களும் அதற்காக அதிகமாகத்தான் பணம் செலவழிக்கின்றன.

நமது ராஜ்யத்தை எடுத்துக்கொள்ளுவோமானால், இந்த வரவு செலவுத் திட்ட அறிக்கையிலே உணவு உற்பத்திப்பற்றி, நிலைமை சாதாரணமாக நன்றாக இருப்பதாகத்தான் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் சில ஜில்லாக்களிலே இந்த வருஷத்திலே கொஞ்சம் பஞ்சம் இருக்கிறது என்பதைச் சூசகமாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். நமது ராஜ்யத்தில் முன்னால் எத்தனை ஜில்லாக்கள் இருந்தன, இப்பொழுது எவ்வளவு ஜில்லாக்கள் இருக்கின்றன, அப்பொழுது எவ்வளவு ஜில்லாக்களில் பஞ்சம் இருந்தது, இப்பொழுது எவ்வளவு ஜில்லாக்களில் பஞ்சம் இருக்கிறது என்பதைச் சரியான முறையிலே சிந்தித்துப் பார்த்தோமானால், இப்பொழுது ஏறக்குறைய பாதி ஜில்லாக்களில் பஞ்சம் இருப்பது தெரியும். தென் ஆற்காடு ஜில்லாவை எடுத்துக்கொண்டால், நான்கில் மூன்று பங்கு இடத்தில் பஞ்சம் இருக்கிறது. வட ஆற்காடு ஜில்லாவில் பூராவும் பஞ்சம் இருக்கிறது. சேலம் கிறது என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளுவோம். ஏன் அதைச் சொல்லு தென் ஆற்காடு ஜில்லாவிலே முதலிலே ஏதோ ஜலம் வந்ததாகவும்,

[6th March 1958] [Sri O. P. Ramaswami Reddiar]

பிறகு மழை குறைவாக இருந்ததால் விளைச்சல் குறைந்ததாகவும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. நிலைமை அப்படியில்லை. பூராவும் அம்மாதிரி என்று நான் சொல்லவில்லை. அதிலே செஞ்சி தாலுகாவை எடுத்துக்கொண்டால், அங்கே மழையே இல்லை. கள்ளக்குறிச்சியில் மழையே இல்லாததால், சாகுபடியே இல்லை. அங்கங்கே கொஞ்சம் கிணற்றுப் பாசனம் வைத்துக்கொண்டு, என்ஜின் வைத்துக்கொண்டு மின்சாரம் கிடைத்தால் அதன் மூலம் தண்ணீர் பாசனம் செய்யக்கூடிய இடத்தில் கொஞ்சம் விளைச்சல் உண்டு. மற்ற இடங்களில் சாகுபடிக்கே வராமல் அநேக நிலங்கள் கரம்பாக இருக்கின்றன என்பதைக் கனம் ரெவின்யூ அமைச்சர் அவர்களுக்கும், கலெக்டர் அவர்களுக்கும் எங்கள் ஜில்லாவுக்கு வந்தபோது ஞாபகப்படுத்தினேன். இந்த ஜில்லாவைப்பற்றி யாருக்கும் சரியாகத் தெரிவதில்லை. நமது சட்ட சபை அங்கத்தினர்களும் அதுபற்றி அதிகக் கவனம் எடுத்துக்கொள்ளுவதாகத் தெரியவில்லை என்ற எண்ணத்திலே அதை அமைச்சர் அவர்களிடம் தெரிவித்தேன். ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் அதிகமான இடங்களில் பஞ்சம் இருக்கிறது. திண்டிவனம் தாலுகாவில் 1/3 பங்கு பிரதேசம் பஞ்சப் பிரதேசமாக இருக்கிறது. விழுப்புரத்திலும் கடலூரிலும் அதே நிலைமைதான். திருக்கோயிலூர் தாலுகாவில் 3/4 பங்கு பஞ்சப் பிரதேசமாக இருக்கிறது. ராஜ்யத்தில் 3/8 பங்கு பஞ்சப் பிரதேசமாக இருக்கிறது. பதினொரு ஜில்லாக்களுள் 4 ஜில்லாக்களில் பஞ்சம் இருக்கும்போது, உணவுப் பொருள் நிலைமை திருப்திகரமாக இருக்கிறதென்று நிதி நிலை அறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது சரியல்ல. யாரையும் குறை கூறுவதற்காக இதை நான் சொல்லவில்லை. ரெவின்யூ இலாகாவின் விவரங்களை அரசாங்கத்திற்குக் காலா காலத்தில் தெரிவித்திருக்க மாட்டார்கள். எந்த வேலைகளை யார் யார் எப்படி எப்படிச் செய்கிறார்கள், வேலையில் ஏன் தாமதம் ஏற்படுகிறது என்பதெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். சில சமயங்களில் விவரங்கள் பட்ஜெட் பிரசங்கத்திற்குப் பிறகு வந்து சேரும். ஆகவே, தவறுதல் ஏற்பட்டதற்கான காரணத்தை நான் அறிவேன்.

உணவுப் பற்றாக்குறையைப்பற்றி 'பரவாயில்லை' என்று சர்க்கார் சொல்வது சரியல்ல. உணவுப் பற்றாக்குறையைப்பற்றி மத்திய அரசாங்கத்திற்கு ராஜ்ய சர்க்கார் கட்டாயம் தெரிவிக்க வேண்டும். சாகுபடிக்கணக்குகள் எப்படி எழுதப்படுகின்றன என்பதும், அந்தக் கணக்குகளை யார் 'செக்' பண்ணுகிறார்கள் என்பதும் எனக்குத் தெரியும். வயலில் கரும்பு பயிர் செய்யப்பட்டிருக்கும்; நெல் பயிரிடப்பட்டதென்று கர்ணங்கள் சில இடங்களில் கணக்கு எழுதுவார்கள். வயலில் வரகு பயிர் செய்யப்பட்டிருக்கும்; சோளம் பயிரிடப்பட்டதென்று கணக்கு எழுதுவார்கள். முன்பெல்லாம் அதிகாரிகள் 'செக்' பண்ணுவார்கள். இப்போது யாரும் 'செக்' பண்ணுவதில்லை. முன் காலத்தில், ரெவின்யூ இன்ஸ்பெக்டர், தாசில்தார், கலெக்டர், ரெவின்யூ போர்டு மெம்பர் எல்லோரும் ஜில்லாவிற்கு வரும் பொழுது நிலைமையைக் கவனித்துக்கொண்டு சாகுபடியை 'செக்' செய்து கொண்டு இருப்பார்கள். இப்போது யாரும் 'செக்' பண்ணுவதில்லை. உத்தியோகஸ்தர்கள் எப்படி கணக்கு எழுதுகிறார்கள்? கணக்குப்பிள்ளை வீட்டில் உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிறார். நிலங்களில் என்ன சாகுபடியானது என்று தோட்டியிடம் கேட்டு, அவன் சொல்கிற தகவலின்படி கணக்கு எழுதுகிறார். நிலங்களில் என்ன பயிரிடப்பட்டிருக்கிறது என்று நேரிடையாகச் சென்று கணக்குப்பிள்ளை கவனிப்பதில்லை. அப்படி எழுதப்படும் கணக்குகளைத் தான் ராஜ்ய அரசாங்கத்திற்கும் மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் கிடைக்கின்றன. அந்தக் கணக்குகளைப்பற்றித்தான் நாம் சர்ச்சை செய்து கொண்டிருக்கிறோம். ரெவின்யூ இலாகாவில் முன்பு இருந்த 'விஜி லன்ஸ்', இப்போது இல்லை. யாரும் எதையும் மேற்பார்வை செய்வதில்லை. போர்டு மெம்பர்களும் அப்படித்தான் இருக்கிறார்கள். தாங்கள் செல்லும் இடங்களிலெல்லாம், ஆங்காங்கே என்ன சாகுபடியாகியிருக்கிறதென்று போர்டு மெம்பர்கள் முன்பெல்லாம் பார்ப்பார்கள். இப்போது அப்படிப் பார்ப்பதில்லை. என் அனுபவத்திலிருந்து இதை நான் கூறுகிறேன். கடந்த பத்து வருஷங்களாக உத்தியோகஸ்தர்கள் இப்படித் தான் வேலை செய்து வருகிறார்கள். அந்த அந்த இலாகாவிலுள்ள

[Sri O. P. Ramaswami Reddiar] [6th March 1958]

5 p.m. அரசாங்க ஊழியர்கள் நன்றாக வேலை பார்த்து சரியான புள்ளி விரைங் களைக் கொடுத்தால், அமைச்சர்கள் சரியான முறையில் பணியாற்ற முடியும். அரசாங்க ஊழியர்கள், இப்போது செய்வதைவிட அதிகமாக வேலை செய்ய வேண்டும் ; இல்லாவிட்டால் பிரயோஜனமில்லை.

நமக்கு ரூ. 5,000 கோடி எங்கிருந்து வருகிறது ? யாரிடமிருந்து அது கிடைக்கிறது ? நாட்டு மக்கள்தான் அந்தப் பணத்தை நமக்குக் கொடுக்கிறார்கள். ஏழைகள் அரசாங்கத்திற்கு வரி கொடுக்கிறார்கள். நாட்டில் 95 சத விதிக் மக்கள் ஏழைகள். அவர்களுடைய தேவைகள் கொஞ்சம் கூடப் பூர்த்தி செய்யப்படவில்லை. விவசாயிகளின் கஷ்டங்களைப்பற்றிச் சொல் லவே வேண்டாம். கிராமங்களிலுள்ள தொழிலாளர்கள் மிகவும் கஷ்டப் படுகிறார்கள். நகரங்களிலுள்ள தொழிலாளர்கள் கொஞ்சம் அதிகமான வருவாய் பெறுபவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆகவே, கிராமங்களிலுள்ள வர்கள் நகரங்களுக்கு ஓடிவருகிறார்கள். நகரங்கள் இப்போது நகரங் களாக இருக்கின்றன. நகரங்களில் ஜன நெருக்கடி ஏற்பட்டிருக்கிறது. நகரங்களில் வசதிகள் குறைவாக இருக்கின்றன. நகரங்களில் ஜனத் தொகை ஏன் அதிகரித்தது ? உலக யுத்தம் வந்தது. அப்போது நாட் டில் பஞ்சம் வந்தது. பஞ்ச காலத்தில் உணவுப் பொருள்களுக்கும் மற்ற சில பொருள்களுக்கும் 'கண்ட்ரோல்' முறையைக் கொண்டு வந் தோம். 'கண்ட்ரோல்' இருந்த காலத்தில், உணவுப் பொருள்களை உற் பத்தி செய்யும் கிராம மக்களை உணவுப் பொருள்களை உற் பத்தி செய்யும் கிராம மக்களை உணவுப் பொருள்கள் கிடைக்காமல் கஷ்டப்பட்டார்கள். நகரங்களுக்கு வந்தால் தேவலை என்று நினைத்து, அவர்கள் அப்போது நகரங்களுக்கு வந்தார்கள். நகரங்களிலுள்ளவர்க ளுக்கு எவ்வளவோ அனுகூலங்கள் இருக்கின்றன. நகரங்களிலுள்ளவர்க ளைத் தங்கள் குறைகளைக் கூச்சல் போட்டுச் சொல்ல முடிகிறது. நகரங் களில், அவரவர்களுடைய குறைகளைத் தெரிவிப்பதற்கும், கோரிக்கைகளுக் காகச் சண்டை போடுவதற்கும் 'ஆர்கனைஸேஷன்ஸ்' இருக்கின்றன. கூச் சல் போடுபவர்கள் சொல்வதை அதிகாரிகள் கேட்கிறார்கள். அவரவர்கள் தங்கள் தங்களுடைய குறைகளை நகரங்களிலுள்ள பெரிய அரசாங்க ஊழி யர்களிடம் அவ்வப்போது தெரிவிக்க முடிகிறது. அப்படித் தெரிவித்து அவர்கள் உடனுக்குடன் நிரொணம் பெற்றுக்கொள்கிறார்கள். இந்தச் செளகரியங்கள் நகரங்களில் இருப்பதால், கிராமங்களிலுள்ளவர்கள் நகரங் களுக்கு ஓடிவருகிறார்கள். ஜனத்தொகை இப்போது ஒவ்வொரு நகரத் திலும் 2½ மடங்கு அதிகரித்திருக்கிறது.

காங்கிரஸ் அரசாங்கம் ஆரம்பமான காலத்தில், கைத்தொழில்களை நகரங்களில் ஆரம்பிக்கக்கூடாதென்றும், அவைகளைக் கிராமங்களில் பரவ லாக ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்றும் நாங்கள் சொல்லிக்கொண்டிருந்தோம். எல்லாம் பரவலாக இருக்கவேண்டுமென்றும், ஸ்தாபனங்களில் 'டெஸண்ட்ர லேஸேஷன்' இருக்க வேண்டுமென்றும் இப்போதும் நாம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால், இப்போது என்ன நடக்கிறது ? இப்போது, எல்லா பெரிய தொழில்களும், மீடியம் ஸைஸ் தொழில்களும் நகரங் களில் தான் இருக்கின்றன. சென்னையிலேயே, கடந்த பத்து வருஷங் களில் பெரிய கைத்தொழில்கள் எத்தனையோ ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த நிலையில் எல்லாக் கைத்தொழில்களையும் நகரங்களில் ஆரம்பித்து நகரங்களை நகரங்களாக்கக்கூடாது. நகரவாசிகளுக்கு இருக்கும் சில அனு கூலங்களைப் பார்த்து விட்டு, 'நாமும் நகரத்திற்குச் சென்றால், அங்கே உடனுழைப்பின்றி அதிக ஊதியத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு சுகமாக இருக்க லாம்' என்று எண்ணி, கூலிக்காரன் முதல் பெரிய தொழில் பிரமுகர்கள் வரையில், கிராம மக்கள் எல்லோரும் நகரங்களுக்கு வருகிறார்கள். இந்தப் பிரச்சினையை மத்திய அரசாங்கமும் ராஜ்ய அரசாங்கமும் கவனிக்க வேண் டும். இந்தத் தொல்லையை நீடிக்கவிடக் கூடாது. கிராமங்களிலுள்ள படித்தவர்கள் எல்லோரும் நகரங்களுக்கு வந்துவிடுகிறார்கள் ; நகரங்களி லுள்ளவர்களைப் போல் தாங்களும் கொஞ்சம் அதிக வசதியுடனும், நாகரீகமாகவும் இருக்க வேண்டுமென்றும், உடலால் வேலை செய்யாமல் மூளையைக் கொண்டே அதிகப் பணம் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்றும் ஆசைகொண்டு அவர்கள் நகரங்களுக்கு ஓடிவருகிறார்கள். நகரங்களிலிருந்து

6th March 1958] [Sri O. P. Ramaswami Reddiar]

ஒரு சிலராவது கிராமங்களுக்குச் சென்று அங்கே தொழில்களை ஆரம்பித்தால், அவர்களைப் பார்த்து மற்றவர்களும் கிராமங்களுக்குப் போவார்கள். ஒரு சிலராவது அப்படிச் செய்தால் பல தொழிலாளர் களுக்குக் கிராமங்களில் வேலை கிடைக்கும். பலர் கிராமங்களுக்குச் செல் வார்கள். ஆகவே, கிராமங்களில் கைத்தொழில்களை ஆரம்பித்து நடத்த வேண்டும். இதை அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும். அரசாங்கத்தார் சொல்வது ஒன்றும், அவர்கள் செய்வது வேறொன்றாக இருக்கிறது. அப்படி இருக்கக் கூடாது. இப்போது எல்லாத் தொழில்களும் நகரங் களில் தான் இருக்கின்றன. இதைப்பற்றி விவரமாகத் தெரிவிக்க வேண்டு மென்றால், கனம் அமைச்சர்களுக்கு நான் கடிதம் எழுதுகிறேன்.

உணவு உற்பத்தி சம்பந்தமாக, சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்பு கிறேன். ஒரு பக்கத்தில் பஞ்சம் இருக்கிறது. இன்னொரு பக்கத்தில் நீர்ப்பாசன வசதிகள் போதிய அளவிலும் சரியான முறையிலும் இல்லை. விவசாயி தன் கஷ்டங்களை அரசாங்கத்திற்குத் தெரிவிக்க முடிவதில்லை. காரணம், விவசாயிகள் பல பிரிவினர்களாக இருக்கிறார்கள். மற்றத் துறை களிலுள்ள மக்கள் ஒன்று சேர்ந்து தங்கள் குறைகளைக் கூச்சலிட்டு அரசாங்கத்திற்குத் தெரிவிக்கிறார்கள். விவசாயிகளுள், பெரு நிலச்சுவாந் தார்கள், சிறு நிலச்சுவாந் தார்கள், சாகுபடி செய்யும் விவசாயிகள், விவசாயக் கூலிகள் ஆகிய பல பிரிவினர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக் குள் ஒற்றுமை இல்லை. ஒரு பிரிவினர் மற்றொரு பிரிவினருடன் ஒன்று சேர்ந்து கிளர்ச்சி செய்வதில்லை. நான் யாருக்கும் பரிந்து பேசவில்லை. நான் இதையெல்லாம் எதற்காகச் சொல்கிறேன் என்றால், உணவுப் பொருள் உற்பத்தியைப் பெருக்க வேண்டுமென்பது நமது நோக்கமாக இருக்கிறது ; அதற்கான காரியங்களை நாம் செய்ய வேண்டும். இயற்கை சில சமயங்களில் நமக்கு அனுகூலமாக இருக்கிறது, சில சமயங்களில் நம்மை எமாற்றுகிறது.

இன்னொரு பக்கம் ஜனசங்கியை அதிகமாகிக்கொண்டு வருகிறது. எல் லோரும் படிப்பதற்கு வாய்ப்பு வந்த பிற்பாடு, கிராமத்திலே படித்தவர் களெல்லாம் உடல் உழைப்பு வேண்டாம் என்ற மனப்பான்மையில் போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்போது அரசாங்க உத்தியோகத்தில்தான் எல் லோருடைய எண்ணமும் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. பாஸ் செய்துவிட்டால், உடனே வேலை கொடுங்கள் என்று தொந்தரவு செய்கிறார்கள். எவ்வளவு பேர்கள் இம்மாதிரி வருகிறார்கள் ? நான் எங்கேயோ ஒரு மூலையில் கிராமத்தில் இருக்கிறேன். அங்கே வந்து தொந்தரவு செய்கிறார்கள். நான் யாருக்கும் சிபாரிசு செய்வதில்லை. அப்படியிருந்தபோதிலும், அவர்கள் என்னை விடுவதில்லை. காரணம் என்ன ? பரிதாபகரமான நிலை நிலவுகிறது. படித்தவர்கள் 'தாங்கள் எதற்கும் லாயக்கில்லை, அரசாங்க உத்தியோகத்திற்கு யாராவது சிபார்சு செய்தால் நடக்கும்', என்று நினைத்து 'நீங்கள் சிபார்சு செய்யுங்கள்' என்று பரிதாபகரமான நிலையில் கேட்கிறார்கள். அந்த முறையிலே படித் தவர்களின் நிலை இருக்கிறது. கிராமங்களிலே இப்பொழுது எஸ்.எஸ். எல்.ஸி. படித்தவர்கள் முன்னேவிட அதிகம். எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. பாஸ் செய்துவிட்டு வேலையில்லை என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதற் குக் காரணம் அவர்கள் உடல் உழைப்புக்குத் தகுந்த முறையில் படிப்பைப் பெறவில்லை. ரூபாய் 50 சம்பளத்திற்கு இந்தப் படிப்பு கும்ஸ்தாவாக அவர்களுக்கு உதவும். சமூகத்திற்கு அது உதவியாக இல்லை. ஓரளவு அவரவர் குடும்பம் வரையில் உதவி செய்கிறது. எவ்வளவு பேர்களுக்குத்தான் அரசாங்கம் உத்தியோகம் கொடுக்க முடியும் ? எதோ 200, 300 பேர்களில் ஒருவருக்குத்தான் உத்தியோகம் கொடுக்கலாம். அதற்குப் பிறகு துவேஷம்தான் நிலவுகிறது. பிராம் மணன், அப்பிராம்மணன், ரெட்டியார், முதலியார் என்றெல்லாம் சண் டைக்குப் புகலிடமாக இருக்கிறது இது. காங்கிரஸ் பார்டியாக இருக்கட்டும், கம்யூனிஸ்டு பார்டியாக இருக்கட்டும், அல்லது யாராக வேண்டுமானாலும் இருக்கட்டும், கருப்புச் சட்டையாக இருக்கட்டும், சிவப்புச் சட்டையாக இருக் கட்டும், எந்தச் சட்டையாக இருக்கட்டும், துவேஷத்திற்குப் புகலிடமாக

5-10
p.m.

தேர்தலைப்பற்றிச் சொல்லவே வேண்டாம். தேர்தல் என்ன செய்கிறது? 10 வருஷங்களிலே முன்னேற்றம் என்று சொல்லுகிறார்கள். நாம் பார்க்கும்பொழுது ஒரு பக்கம் முன்னேற்றம் என்ற எண்ணம் இருக்கிறது. ஆனால் பின்னேற்றத்தில்தான் அதிக முன்னேற்றம் இருக்கிறது. அதற்கு என்ன காரணம்? எங்கு பார்த்தாலும் துவேஷம், ஒருவரை ஒருவர் நம்பாத நிலை. குடும்பத்திலே துவேஷம், கிராமத்திலே துவேஷம், நகரத்திலே துவேஷம், கட்சியிலே துவேஷம், இவைகளெல்லாம் அதிகமாகக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆதலால், அடிப்படைத் தத்துவத்தையே மாற்ற வேண்டும். அதற்கு இந்தக் கல்வி முறை சரியில்லை. அதை மாற்ற வேண்டும். (Sri P. T. Rajan : Quite right). மத சம்பந்தமான படிப்பு முறையை எல்லா அரசாங்கங்களும் எதிர்த்திருக்கின்றன. அது அடிப்படையாக இல்லாததால் தான் இந்த நிலை வந்திருக்கிறது. வெறி பிடித்த மதமும் கூடாது. அதனால்தான் உபத்திரவம் எல்லாம் வரும். சம தர்ம முறையிலே, கடவுள் ஒருவர் என்ற முறையிலே, அந்த போதனை இருக்க வேண்டும். அதைத்தான் எல்லா மதங்களும் போதிக்கின்றன. மனிதனுடைய துவேஷத்தையும் மன நிலையையும் கடவுள் ஒருவர்தான் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார். அவர்தான் உலகத்தைப் பார்க்கிறார். உலகம் அவரை எப்படிப் பார்க்கின்றதோ அப்படித் தெரிகிறது.

6th March 1958] [Sri O. P. Ramaswami Reddiar]

உணவு உற்பத்தியை அதிகரிப்பதற்கு அதிகமாக வேலை செய்ய வேண்டும். ஏன் இதைச் சொல்லுகிறேன் என்றால், உணவு உற்பத்தி விஷயத்தில் இப்பொழுது efficiency குறைந்துவிட்டது. மற்றத் தொழில்களில், அதாவது வியாபாரம், 'இண்டஸ்ட்ரி' முதலானவைகளில் கொஞ்சம்கூட வருவாயில்லை. அந்தத் துறைகளில் உற்பத்தி கொஞ்சம் கூட வருகிறது. ஏனென்றால் அவர்களுக்கு ஊதியமும் கொஞ்சம் கூட வருகிறது. ஆனால் விவசாயத்திலே முன்னால் 10 பேர்கள் செய்த வேலையை இப்பொழுது 20 பேர்கள் செய்கிறார்கள். 'பொலிடிகல் பார்ம்ஸ்' இருக்கின்றன. எவ்வளவு தூரம் அவர்களை அதிகமாகத் தூண்டிவிட முடிகின்றன. எவ்வளவு தூரம் அவர்களை அதிகமாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் யுமோ அவ்வளவு தூரம் தூண்டிவிடுகிறார்கள். இவ்வளவும் அவர்கள் தலைமைக்காக நடக்கிறது. காங்கிரஸ், 'நான் காங்கிரஸ்' என்றெல்லா பார்டிகளும் தான் இப்படிச் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். ஒன்றும் வித்தியாசம் இல்லை. டிகிரியில்தான் வித்தியாசம். இம்மாதிரி இருப்பதினால் என்ன ஆகிறது? கூலி அதிகமாகியிருக்கிறது. வேலையில் திறமை குறைந்திருக்கிறது. உற்பத்திக்கு அதிகச் செலவு ஆகிறது. உரம் முதலியவைகளை அதிக விலை கொடுத்து வாங்கவேண்டியிருக்கிறது. நமது ராஜ்யத்தில் காவேரியைத் தவிர வேறு ஜல வசதி ஒன்றுமில்லை. நமது ராஜ்யத்தில்

[Sri O. P. Ramaswami Reddiar] [6th March 1958]

50 லட்சம் ஏக்கர் நஞ்சை இருந்தால், காவேரி மற்றும் சிறு நதிகள் பாயும் டெல்டிக் ஏரியா 17, 18 லட்சம் ஏக்கர் தான். பாக்கி சுமார் 30, 34 லட்சம் ஏக்கரில் மானம் பார்த்துத்தான் விளைய வேண்டும். அம்மாதிரி இந்த ராஜ்யத்திலே விவசாயம் நடக்கிறது. அது நல்ல முறையிலே நடப்பதற்குத் தகுந்த ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

பெரிய ஜீவநதிகள் நம் ராஜ்யத்தில் இல்லை. நிறைவேற்றக்கூடிய திட்டங்களைப்பெல்லாம் நாம் நிறைவேற்றி விட்டோம். இப்போது ஏதோ பரம்பிக்குளம் திட்டம் சர்ச்சையில் இருந்து வருகிறது. கிரியாறு திட்டமும் இருக்கிறது. தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் கோமுகி நதி இருக்கிறது. அது ரொம்ப நாட்களாகக் கவனிக்கப்படாமல் இருக்கிறது. நான் முதல் அமைச்சராக இருந்தபோதே அந்த நதி நீரைப் பயன்படுத்துவதற்கான பாசனத் திட்டத்திற்கு 'எஸ்டிமேட்' போடும்படி இலாகாவினரிடம் சொன்னேன். அது என்ன ஆனதோ, தெரியாது. விருத்தாசலத்தில் ஆறு இருக்கிறது. இந்த நதிகளைப் பயன்படுத்தி பாசனத் திட்டம் நிறைவேற்றுவதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும்? கிருஷ்ண-பெண்ணாறு நதிகளின் தண்ணீரை இங்கே கொண்டு வரவேண்டும்.

SRI V. V. RAMASWAMI : அந்த ராஜ்ய அரசாங்கத்தார் அந்தத் தண்ணீரை நமக்குக் கொடுப்பார்களா?

* **SRI O. P. RAMASWAMI REDDIAR :** கொடுத்துத்தான் ஆகவேண்டும். நதித் தண்ணீரை வீணக்குவதற்கு இந்த நாட்டில் யாருக்கும் உரிமை கிடையாது. கடலில் விழக்கூடிய நதித் தண்ணீரை எடுத்துக் கொள்வதற்கு நமக்கு உரிமை இருக்கிறது. மத்திய அரசாங்கத்தார் இதற்குத் தகுந்த ஏற்பாடு செய்யவேண்டும், இல்லாவிட்டால் எங்கேயாவது போகட்டும், அதாவது, தகராறை நல்ல முறையில் தீர்த்து வைப்பதற்கு மத்திய அரசாங்கத்திற்குத் திறமை இல்லாவிட்டால், மத்தியஸ்தம் செய்வதை விட்டு விட்டும். நாட்டில் 36 கோடி பேர் இருக்கிறோம். 'எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்' என்று சொல்லிவிட்டு அரசாங்கம் சும்மாயிருந்துவிடலாமா? அரசாங்கம் தன் கடமையைச் சரிவரச் செய்யவேண்டும். கோதாவரி நதியின் தண்ணீரில் 10 சத விசிறத்தைத்தான் அந்த ராஜ்யத்தினர் உபயோகிக்கிறார்கள். அந்த நதியின் தண்ணீரை ஆந்திரா, பம்பாய் ஆகிய எல்லா ராஜ்யத்தினரும் உபயோகித்தாலும், மொத்தம் 20 சதவிசிறத் தண்ணீரைத்தான் உபயோகிப்படுத்த முடியும். மீதி 80 சதவிசிறத் தண்ணீர் வீணாகிறது. கோதாவரித் தண்ணீரைக் கிருஷ்ண நதிக்குக் கொண்டுவர முடியும். கிருஷ்ண நதித் தண்ணீரை இங்கே கொண்டு வர முடியும். நான் முதன் மந்திரியாக இருந்தபோது, இது சம்பந்தமாக நதிகளில் ஆங்காங்கே தண்ணீர் லெவலை கணக்கிட்டுச் சொன்னேன். இந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு ஆந்திர ராஜ்யத்திற்கு சுமார் ரூ. 200 கோடியும் நாக்கு ரூ. 200 கோடியும் செலவாகும். திட்டத்தை நிறைவேற்றினால், அது பாசனத்திற்கும், மின்சாரத்திற்கும் 'நாவிகேஷன்'-க்கும் பயன்படும். மூன்று காரியங்களுக்கும் உதவும் வகையில் தான் திட்டத்தை நிறைவேற்றவேண்டும். தனித் தனியாகத் திட்டங்களை வகுத்து நிறைவேற்றுவது உசிதமல்ல. கிருஷ்ண நதியில் கர்நாடகிலிருந்து பெஜவாடாவில் பத்து இடங்களில் 'வாடர் பால்ஸ்' இருக்கின்றன. அவைகளை மின்சாரத்திற்குப் பயன்படுத்தலாம். கோதாவரியிலும் 'வாடர் பால்ஸ்' இருக்கின்றன. எல்லாவற்றையும் 'இண்டர்லிங்க்' பண்ணவேண்டும். குந்தாத் திட்டத்தையும் மற்ற சில திட்டங்களையும் இணைக்க வேண்டும். மைசூரில் ஜாசப்பா நீர்வீழ்ச்சியில் ஏதோ ஒரு முறையைக் கையாளுகிறார்கள். எல்லாத் திட்டங்களையும், இணைத்தால் தொல்லைகள் இருக்காது.

5 20
p.m.

பணம் இல்லை என்பதால் இப்போது அரசாங்கத்தார் டெல்ல எண்ணெய்க்கு வரியை உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். இப்போது மின்சாரக் கரெண்டை பாசனக் காரியங்களுக்குப் பயன்படுத்த முடிவதில்லை. ஏனென்றால், மின்சார மோட்டார்கள்க்குக் கரெண்டை மின்சார இலாகாவினர் ராத்திரித்தான் கொடுக்கிறார்கள். எல்லாப் பயிர்களுக்கும் இரவில் தண்ணீர்

6th March 1958]

[Sri O. P. Ramaswami Reddiar]

பாய்ச்ச முடியாது. வயலில் எல்லா இடங்களிலும் மின்சார விளக்கு பாய்ச்ச முடியுமா? வயல்களில் பாய்ச்சுதல் இருக்கும். ஆகவே, களைப் போட முடியுமா? வயல்களில் அபாயதரமானது. நெற் பயிருக்கு வேண்டிய இரவில் வயல்களில் நடமாடுவது அபாயதரமானது. நெற் பயிருக்கு வேண்டுமானால், இரவில் தண்ணீர் பாய்ச்சலாம். நெல் வயலில் நண்டுகள் தொளை பொருகின்றன. நெல் வயலில் தண்ணீர் பாய்ச்சிக் கொண்டிருக்கும்போது, நண்டுகள் தொளை பொருகாதாம், தண்ணீர் வெளியில் கும்போது, நண்டுகள் தொளை பொருகாதாம். மின்சார மோட்டார் போய் விடுகிறது. இந்தத் தொல்லைகள் இருப்பதால் மின்சார மோட்டார் வைத்திருப்பவர்கள் அத்துடன் டெல்ல என்ஜினையும் வாங்கி வைத்திருக்கிறார்கள். இந்த நிலையில், அரசாங்கத்தார் டெல்ல என்ஜனைக்கு வரியை உயர்த்தியிருக்கிறார்கள்.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : ஆகையால் இன்னும் வரி போடக்கூடாது அல்லவா?

* **SRI O. P. RAMASWAMI REDDIAR :** அவதப்பற்றிச் சொல்கிறேன். யாருக்கு அதிகமாகத் தொந்தரவுகள் இருக்கின்றனவோ, அவர்களுக்குத் தான் வரியைப் போடப்படுகின்றன. எவன் ஒன்றும் ஆட்சேபணை சொல்வதில்லையோ ஒன்று சேர்ந்து அவன் நிலத்தில் வரிச் சுலமையைப் போடவேண்டுமென்று அரசாங்கத்தார் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள் என்று தொன்றுகிறது. அந்த நிலை மத்திய அரசாங்கத்திலும் ராஜ்ய அரசாங்கத்திலும் ஏற்பட்டு விட்டது. ஜீவ நதிகளின் தண்ணீரைப் பாசனத்திற்குப் பயன்படுத்துவதற்கான திட்டங்களை வகுத்து நிறைவேற்ற வேண்டும்.

ஜீவ நதிகள் இல்லாத இடங்களில், பூமிக்குக் கீழே இருக்கும் தண்ணீரை மேலே கொண்டுவரும் திட்டங்களை நிறைவேற்ற வேண்டும். அப்படிப்பட்ட திட்டங்களை அரசாங்கத்தார் நிறைவேற்றிக்கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். குழாய்க் கிணறுகளையும், வடிமுனைக் கிணறுகளையும் (பில்டர் பாயிண்ட் வெல்ஸ்) ஆங்காங்கே அரசாங்கத்தார் அமைத்து வருகிறார்கள். எந்த இடங்களில் அதிகத் தண்ணீரைப் பூமிக்கு வெளியே கொண்டுவரமுடியுமோ அந்த இடங்களில் அந்தக் கிணறுகளைத் தொண்ட வேண்டும். வரமுடியுமோ அந்த இடங்களில் அந்தக் கிணறுகளைத் தொண்ட வேண்டும். குழாய்க் கிணறுகளுக்காக 40 லட்ச ரூபாயோ 50 லட்ச ரூபாயோ திட்டத்தில் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவை எந்த எந்த இடங்களில் தோண்டப்படும் என்ற விவரம் தான் இரண்டாவது ஒத்தாணைத் திட்டப் புத்தகத்தில் இல்லை. அந்த விவரத்தை என் குறிப்பிடவில்லை என்று தெரியவில்லை. ராஜ்யத்தில் முப்பது குழாய்க் கிணறுகள் வெட்டப்பட்டன என்றும், அவைகளில் 10-12 தான் வெற்றிகரமாக வெட்டப்பட்டன என்றும் தெரிகிறது. எங்கே அடி ஊற்றுக்கள் இருக்கின்றனவோ அங்கே இவைகளை வெட்ட வேண்டும். எங்கேயாவது வெட்டப்படும் 20 கிணறுகளில் 18 கிணறுகள் வெற்றியடைந்தால், அந்தப் பிரதேசத்தில் இவைகளை அமைக்க வேண்டும்.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : இப்போது வெட்டப்பட்ட கிணறுகள் பரீட்சார்த்தமான முறையில் வெட்டப்பட்டவை.

* **SRI O. P. RAMASWAMI REDDIAR :** சரி. அதிகப் பாறைகளும் கற்களும் இல்லாத இடங்களிலும், பாறை ஊற்றுக்கள் இருக்கக்கூடிய இடங்களிலும் இந்தக் கிணறுகளை வெட்ட வேண்டும். இப்போது நெய் இடங்களிலும் இந்தக் கிணறுகளைத் தோண்டியிருக்கிறார்கள். செங்கற்பட்டில் வேலியில் இந்தக் கிணறுகளைத் தோண்டியிருக்கிறார்கள். அந்த இடம் மஹாபலிபுரத்திற்குப் பக்கத்தில் தோண்டியிருக்கிறார்கள். அந்த இடம் தகுந்த இடம். அங்கே ஆர்.எஷியன் கிணறுகள் கூட அமைக்கலாம். திண்டிவனத்தில் சில இடங்கள் இந்தத் திட்டத்திற்குத் தகுந்தவையாக இருக்கும். சிதம்பரத்திலும் பாளையங்கோட்டையில் இதற்கேற்ற இடங்கள் இருக்கும். செங்கற்பட்டில் சில இடங்கள் இதற்கு ஏற்றவையாக இருக்கும். கடலூர் தாலுகாவில் காடாம்புளியூரில் தண்ணீர் கிடையாது. அங்கே 150 முதல் 180 அடி ஆழம் தோண்டினால் தான் தண்ணீர் வருகிறது. கடலூர் தாலுகாவில் 60-70 கிராமங்களில் நிறைய ஜலம் கிடைக்கிறது. அங்கே கிணறுகள் தோண்டலாம். சில

[Sri O. P. Ramaswami Reddiar] [6th March 1958]

‘விரோதத்தால்’ சொல்லவில்லை. உண்மையிலேயே எவ்வளவு விவசாயத்திலும், கிராமத்திலும் கொஞ்சம் அனுபவம் இருக்கிறது. அரசாங்கத்திலும் கொஞ்சம் அனுபவம் இருக்கிறது. இந்த ஏதன்மையும் வைத்துக்கொண்டு என்னுடைய அனுபவத்தைச் சொல்கிறேன். எதாவது தகுதி இருந்தால் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். இல்லையென்று விட்டுவிட்டால் அதன் பலனை நாம் எல்லோரும் அனுபவிப்போம்.

“அனியம் ஹஸ்பண்டரி” (காந்தை அரிசி துத்தி) விவசாயத்திலே பொம்ப முக்கியமானது. டாக்டர் லக்ஷ்மணசாமி பற்றலையார் அதுபற்றிச் சொன்னார்கள். அதிகமாக மாடுகளை உற்பத்தி செய்யாவிட்டால் நாம் அழிந்துவிடும். காரணம் டிராக்டர்களை வைத்துக்கொண்டு நாம் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. அதுவும் நிலத்துக்கு ‘ஹீலிங்’ கொண்டு வரவேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறது. மாடுகளை வைத்துக்கொண்டு நான் எதாவது விவசாயம் செய்யலாம். மாடுகள் உற்பத்தியும் பிரயோஜனப்படுகின்றன. இறுப்புக்கும் பிரயோஜனப்படுகின்றன. ‘இன்டர் கானிக்’ மென்யூர் போட்டால் அதில் ‘ஸைடரின்’ இல்லை. ‘பிரொபுன்’ இல்லை. இதைப்பற்றி நிபுணர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ‘ஆர்க்கனிக் மென்யூர்’ 3 பங்கும், ‘இன்டர் கானிக் மென்யூர்’ 1 பங்கும் போடவேண்டும். இவைவிடப் பதிகம் ‘பாங்கிரியாக்ஸ்’ செத்துப்போய்விடும். நமக்குப் பூசிகள் வேலை செய்ய வேறுபடி உண்டாக்குகின்றன. கண்ணுக்குத் தெரியாமல் ஒரு அங்குலத்தில் கிடை 10 ஸ்சம், 20 ஸ்சம் பூசிகள் இருக்கும். அது ஸைடரின் வேலை செய்து கொண்டிருப்பவர்களுக்குத் தெரியும். அவைகொல்லாம் “இன்டர்கானிக் மென்யூர்” போட்டால் செத்துக்கொண்டுவிடும். 14 வரையும் “இன்டர்கானிக் மென்யூர்” போட்டு அந்த நிலத்திலிருந்து உற்பத்தியாகும் தானியங்களைப் புரக்களுக்குக் கொடுத்ததில் 100-க்கு 80 புரக்கள் இருந்து விட்டன என்று பி. வி. நாத் அவர்களும், மகாலிஷன் அவர்களும் ரிப்போர்ட்டில் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவைகளுக்கு 18 முதல் 25 சத விநிதம் “ஜெர்மினேஷன் கபாண்டி” இல்லை. 1916-18-ல் நடந்ததைச் சொல்லுகிறேன் அப்பொழுது அதை “பப்ளிஷ்” செய்தார்கள். திரும்பவும் அதை “பப்ளிஷ்” செய்யவில்லை. அதை “இன்டர்கானிக்” உற்பத்திக்கொண்டு நாம் அதிகமாக உற்பத்தி செய்ய முடியும் என்று நினைத்தால் அது தவறு. இதை ‘கெஸ்ட் டிராப்ட்மென்டம்’, விவசாய டிராப்ட்மென்டம், கவனித்துச் செய்யவேண்டும். ‘அனியம் ஹஸ்பண்டரி’ விவசாயமாகச் சொல்லுகிறேன். பால் அதிகமாக உற்பத்தி செய்யவேண்டும். பால் மணிதனுக்கு மிகவும் இன்றியமையாதது. நாயின் கற்பத்திலேயே பால் வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் இந்தக் கஷத்து நாகரிகத் தாய்மார் கள் பால் கொடுப்பதில்லை.

Sri P. T. RAJAN : இருந்தால்தானே கொடுப்பதற்கு ?

* Sri O. P. RAMASWAMI REDDIAR : இருந்தால்கூட அழகு கெட்டுப்போய்விடும் என்று கொடுப்பதில்லை. பசுக்களைக் காப்பாற்றி வளர்க்க வேண்டும். ‘வாழ்க அந்தணர்’, ‘வாழ்க பசுக்கள்’ என்று பாடிவிட்டால் போதாது. பசுக்களை அபிவிருத்தி செய்வதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும். பசுக்களிலுள்ள ரகங்களை ‘அப்கோட்’ பண்ணவேண்டுமென்று மத்திய அரசாங்கமும் ராஜ்ய அரசாங்கமும் சொல்கின்றன. ஆனால் இங்கே இருப்பவையோ ‘ஸப்-கோட்’ பசுக்கள் தான். சென்னை நகரத்தில் கன்றுகள் எல்லாம் அழிவின்றன. இதை அரசாங்கமும் கவனிப்பதில்லை, கார்ப்பொரேஷனும் கவனிப்பதில்லை. இதற்கு ஒரு திட்டம் கொண்டு வரலாம். பசுக்களையும் கன்றுகளையும் நன்றாக வளர்ப்பவர்களுக்கு மட்டுமே பால், அது சம்பந்தப்பட்ட பொருள்களை வியாபாரம் செய்வதற்கு லைசென்ஸ் கொடுக்கலாம். ‘மில்கிங் ஷெட்ஸ்’ அமைத்து, சானிபி இன்ஸ்பெக்டர்கள் முன்னிலையில் பால்காரர்கள் பால் கறப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யலாம். சென்னையில் சாக்கடைக் கழிவு ஜலத்தில் நான்கு இடங்களிலாவது ஒவ்வொரு இடத்திலும் ஆயிரம் ஏக்கரில் fodder உற்பத்திக்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். நான் முதன் மத்தியியாக இருந்தபோது, இதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டினேன். பத்து வருஷங்களில் 4,000 ஏக்கர்களை மட்டுமே இந்தத் திட்டத்தின்

[6th March 1958] [Sri O. P. Ramaswami Reddiar]

தீர் புல் வளர்க்கக் கொண்டுவராமென்று திட்டம். இந்தத் திட்டத்தை நன்றாக நிறைவேற்றினால், பசுக்களுக்கு நல்ல புல் உணவு கிடைப்பதற்கு வசை செய்தவர்களாவோம். மதுரையில் 200 ஏக்கர்களில் இந்தத் திட்டத்தைக் கொண்டுவந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. இப்போது அங்கு எத்தனை ஏக்கர்களுக்கு ஏ. 1,250 நிகர வருமானம். இன்னும் பல ஏக்கர்களில் இதைக் கொண்டுவரலாம். அங்கே 100 ஏக்கர் பாயும் ஏக்கரை புல் இப்போதும் விளை இருக்கிறது.

மேலும், கன்றுகளை மிகவும் நன்றாக வளர்ப்பவர்களுக்கு மத்திய அரசாங்கமும் ராஜ்ய அரசாங்கமும் பரிசுகள் வழங்க வேண்டும். மற்ற வர்கள் புலம் உண்கிறார்கள் என்று சொல்லிவிட்டு, நாம் என்னையும் என்ன செய்கிறோம்? நாம் கன்றுகளைச் சாப்பிடுகிறோம். நாம் கலையில் குடிக்கும் காப்பி கன்று அரும். பாட்காரர்கள் கன்றுகளை நலனாகக் கொஞ்சம் கூடக் கவனிக்காமல் பிலை பசுவிடிகிறது. ஏராளமாகக் கறக்கிறார்கள். கன்றுகள் இதனால் சாகின்றன. அதைத் தடுக்க சட்டம் செய்யவேண்டும். அரசாங்கத்தார் ‘டெய்ரி பார்க்ஸ்’ அமைக்க வேண்டும்; பசுக்களின் தவறத்திற்கும் ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். பசுவை வசதியுள்ள இடங்களில் தவிரப் பயிர்களை வளர்க்கலாம். அக்கறை எடுத்துக்கொள்பவர்களுக்கு அரசாங்கத்தார் சலுகை கொடுக்கலாம். இப்போது நிலைக்களில் பால் அரிசி துத்தி கூட்டுவது மென்யூர் காரியங்களைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் பெறுவது அவர்களின் புல் உற்பத்தி செய்ய பிரயத்திமை செய்யவில்லை.

விவசாயத்தை எடுத்துக்கொண்டால், ஐப்பாண்டிய விவசாய முறை கையாண்படுகிறது. விவசாய டிமாண்ட் டிராப்டர்கள் சரியாக வேலை செய்வதில்லை. சோடு ஓரங்களிலுள்ள வயல்களில் மட்டும் விவசாயிகள் செய்ததைத் தாங்கள் செய்ததாக போர்டுகள் தொங்கவிட்டு அதை இடங்களில் காட்டிச் செல்கிறார்கள். மத்தியிலும் அதிகங்களும் ரோடில் காரில் போகும்போது, அவர்களுக்கு அது தெரிய வேண்டுமென்பதற்காக அந்த இடங்களை மட்டும் அவர்கள் கவனித்திருக்கிறார்கள். இப்படி வேலை செய்பவர்களின் சம்பளத்தை அரசாங்கத்தார் இப்போது 30 ரூபாய் உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். இப்போது ஒவ்வொரு பிரக்காவிற்கும் ஒரு விவசாய டிமாண்ட் டிராப்டர் இருக்கிறார். இப்போது உத்தியோகத்திற்கு வரும் இளைஞர்கள் உண்மையாக உழைக்கும் மனப்பான்மை கொண்டவர்களாக இல்லை.

Sri K. BALASUBRAMANYA AYYAR : ‘அரசாங்கத்தார் எங்களுக்கு எதாவது நிராணமனமிக்கும்படி செய்யவேண்டும்’ என்று அந்த உத்தியோகஸ்தர்கள் எனக்குக் கடிதம் எழுதியிருக்கிறார்கள்.

* Sri O. P. RAMASWAMI REDDIAR : அவர்கள் நன்றாக வேலை செய்யும்படி செய்யவேண்டும். இல்லாவிட்டால், திட்டங்களுக்கு என்ன பணம் ஒதுக்கினாலும் பிரயோஜனம் ஏற்படாது. உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு ‘யூனிட் ஆப் வர்க்’ நிர்ணயிக்க வேண்டும். ‘செர்டிபிகேட் ஆப் மெரிட்’ பேரில் அவர்களுக்கு ‘இன்க்ரிமென்ட்ஸ்’ கொடுக்கப்படுவதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். இருக்கிற வேலையில் 1/5 பங்கு வேலையைக் கூட இப்போது உத்தியோகஸ்தர்கள் செய்வதில்லை. இவர்களுடைய சம்பளங்களுக்கும் சர்க்காரின் திட்டங்களுக்கும் யார் பணம் கொடுக்கிறார்கள்? மக்கள் பணம் கொடுக்கிறார்கள். உபாத்தியாயர் தொகுதியைச் சேர்ந்த 5-6 அங்கத்தினர்கள் பேசினார்கள். அவர்கள் உபாத்தியாயர்களின் குறைகளைப்பற்றிப் பேசினார்கள். அவர்களுக்குச் சம்பள உயர்வு வேண்டுமென்றும் பேசினார்கள். இவர்களுடைய சம்பளங்களுக்காகவெல்லாம் வரிப் பணம் கொடுக்கும் ஏழை மக்களைப்பற்றி யார் பேசினார்கள்? விவசாயி எவ்வளவோ வரிப்பணம் கொடுக்கிறான். மக்கள் விழித்துக்கொண்டால், நாம் எல்லோரும் வீமத்துவிடுவோம். தொண்ணூற்றைந்து சதவிகித மக்கள் வரிப் பணம் கொடுத்துக்கொண்டு, குறைந்த பட்சத் தேவைகள் கூடப் பூர்த்தி செய்யப்படாமல் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நேரடி வரி

5.40
p.m

[Sri O. P. Ramaswami Reddiar] [6th March 1958]

விதிப்பின்படியும், மறைமுக வரிவிதிப்பின்படியும் ஒவ்வொருவரும் இன்றைக்கு எவ்வளவு பணம் வரியாகக் கொடுக்கிறான் என்றும், ஒவ்வொரு வனுக்கும் வரிப் பணம் போக மீதி எவ்வளவு பணம் கிடைக்கிறது என்றும் கணக்குப் போட்டிருக்கிறேன். அந்தக் கணக்கு என்னிடம் இருக்கிறது. இப்போது என்.ஜி.ஓக்களின் பிள்ளைகளுக்கு இலவசக் கல்விச் சலுகையை அரசாங்கத்தார் அளித்திருக்கிறார்கள். எம்மாமாக வரிப் பணம் கொடுக்கும் ஏழை மக்களின் பிள்ளைகளுக்கு அரசாங்கத்தார் என்ன செய்தார்கள்? சமூகத்தில் பெரும்பான்மை எழைப் பிரிவினரைப் பறக்கவிடுத்துவிட்டு மற்றொரு பிரிவினரையே கவனித்துக்கொண்டிருக்கக்கூடாது. மத்திய அரசாங்கத்தார் தங்கள் ஊழியர்களின் சம்பளத்தை உயர்த்தினார்கள். அதைப் பார்த்த ராஜ்ய அரசாங்க ஊழியர்கள் தங்கள் சம்பளத்தையும் உயர்த்தவேண்டுமென்று கிளர்ச்சி செய்தார்கள். மத்திய அரசாங்கத்தார் தங்கள் இஷ்டம்போல் தங்கள் ஊழியர்களின் சம்பளத்தை உயர்த்திவிடுகிறார்கள். நம்மைக் கலந்தாலோசிக்காமல் அவர்கள் அவ்வாறு எப்படிச் செய்யலாம் என்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன். இதை நாம் கண்டிக்க வேண்டும். ஒரே ஊரில் இரு அரசாங்கங்களின் ஊழியர்களும் வேலை பார்த்துக்கொள்வது 20 ரூபாய் சம்பளம் வாங்கும்போது பக்கத்திலிருப்பவன் அதே வேலைக்கு 40 ரூபாய் சம்பளம் வாங்குகிறான். இதை யெல்லாம் குறித்து யாராவது 'ரிட் பெடிஷன்' போட்டால், அரசியல் சட்டத்தை மாற்றியமைக்க வேண்டியிருக்கும். இம்மாதிரி இரண்டாயிரம் ஐந்து அல்லது அறுபதுவரை மாற்றியமைக்கப்பட்டது.

DR. A. SREENIVASAN : அரசியல் சட்டத்தை மாற்றியமைத்ததால் போச்சு.

(Mr. Chairman in the Chair.)

* SRI O. P. RAMASWAMI REDDIAR : இது 'டிஸ்கிரிமினேஷன்'. அதைச் செய்யக்கூடாது. இவ்வளவு வரி கொடுத்தும், திரும்பவும் விவசாய வருமான வரிக்கு எந்த விதத்தில் 'ஐண்டிபிகேஷன்' இருக்கிறது என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. நான் கூட முன்பு அரசாங்கத்தில் இருக்கும்போது நினைத்தேன். 'பேலிக்' வரியைக் குறைத்து அதற்கு மேலே விவசாய வருமான வரி போடவேண்டுமென்று நினைத்தேன். 'லாண்ட் ரெவின்யூவைக்' Codify செய்து 'கன்ஸாலிபேட்' பண்ண வேண்டுமென்று நினைத்தேன். அப்பொழுது அவகாசம் இல்லை. இப்பொழுது இருக்கிற அமைச்சர் இதைக் கவனிப்பார் என்று நினைக்கிறேன். இப்பொழுது நிலத்திற்கு 'வீலிங்' ஒரு பக்கம், மறு பக்கத்தில் விவசாய வருமான வரி, இன்னொரு பக்கத்தில் டீசல் எண்ணெய்க்கு அதிக வரி, கரண்டுக்கு ஸர்சார்ஜ், 'மினிமம் சார்ஜ்' இவைகளையெல்லாம் வைத்துக் கொண்டு உற்பத்தியை எப்படி அதிகமாக்க முடியும்? 'கான்ட் ஆப் கல்டிவேஷன்' எவ்வளவு? எல்லாம் அவர்கள் தலையில் தான் வந்து விழுகிறது. காரணம் அவர்களிடம் கண்ட்ரோல் இல்லை. எல்லோரும் ஒற்றுமையாக இருந்துகொண்டு, செய்யமாட்டேன் என்று சொன்னால் அப்பொழுது தெரியும். அவர்கள் பரந்து இருப்பதால், அவர்களை எமாற்ற முடிகிறது. உணவு உற்பத்தி அதிகரிக்க வேண்டுமானால், இவைகளை யெல்லாம் யோசித்துத் தகுந்தபடி எல்லாவற்றையும் செய்யவேண்டும். இம்மாதிரி உபத்திரவத்தில் இருந்துகொண்டு, எப்படி உற்பத்தியை அதிகரிக்க முடியும்? மத்திய அரசாங்கமும் கூட கொடுத்த அரிசியை நிறுத்தி விட்டது. ராஜ்ய அரசாங்கம் சரியாக எழுதிச் சண்டை பிடித்திருக்கவேண்டும். ரெவின்யூ இலாகா கொடுத்த தவறான புள்ளி விவரங்களை வைத்துக் கொண்டு தான் இப்படி ஆகிவிட்டது என்று நினைக்கிறேன். அவர்கள் புள்ளி விவரங்களைச் சரியாகக் கொடுத்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை. நான் அரசாங்கத்தில் இல்லாததால், எனக்கு அவ்வளவாக 'பெலிவிடலை' இல்லை. இருந்தாலும் எனக்குள்ளே 'பெலிவிடலை' வைத்துக்கொண்டு நான் சொல்லுகிறேன். அந்தப் புள்ளி விவரம் தவறானது என்று நான் சொல்லுகிறேன். எல்லோரும் நல்ல முறையிலே வாழ ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். நான் அதிக நேரம் பேசிவிட்டேன் என்று நினைக்கிறேன். (ஒரு கணம் அங்கத்தினர் : இன்னும் 10 நிமிஷங்கள் இருக்கின்றன.)

[6th March 1958]

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : நீக்களும் அரசாங்கத்திற்கு வந்துவிடலாமே?

* SRI O. P. RAMASWAMI REDDIAR : அது வேறு விஷயம். இந்த 'பி'ஜிடி'லே 'சோஷல் சர்வீஸ்', 'மிமன் வெல்பேர்' என்றெல்லாம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அதற்கெல்லாம் என்ன 'அல்லாட்மெண்டு', எவ்வளவு 'பிரொவிஷன்' என்பது தெரியவில்லை. கதரை எடுத்துக் கொண்டால், பூஜ்யம் வைத்திருக்கிறது. 'டாட்ஸ்' வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அநேக விஷயங்களில் சரிவர விவரங்கள் தரப்படவில்லை. அது வேறு டிபார்ட்மெண்டாக நடந்தாலும் கூட அதன் விவரங்களை எடுத்து ஏன் இங்கே போடவில்லை? தெரிய வேண்டாமா? கதருக்கு ஏ. ஸ்டீம் செஷன் என்று சொல்லப்படுகிறது. அது பற்றி இங்கே ஒன்றும் இல்லை. இரண்டாவது ஐந்து வருடத் திட்டத்தில் "டாட்ஸ்" போடப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளுக்கெல்லாம் எவ்வளவு 'அல்லாட்மெண்டு', 'பிரொவிஷன்' எவ்வளவு ஆயிற்று என்ற விவரங்கள் கொடுக்கப்படவேண்டும். பிளாக் டெவலப்மெண்டு என்று அதற்காக அநேக உத்தியோகஸ்தர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு வேலை செய்யமுடியவில்லை. அவர்கள் அதிகமாக ஒன்றும் வேலை செய்வதில்லை. முன்பு ஒவ்வொரு ஜில்லாவுக்கும் ஒரு ஜில்லா போர்டு இருந்தது. இப்பொழுது ஒவ்வொரு பிரகாவுக்கும் ஒரு போர்டு ஏற்படப் போகிறது. இந்த முறையில் ஊழியர் செலவு அதிகம் நடந்துகொண்டு வருகிறது. 'சோஷல் எஜுகேஷன் ஆபீஸ்' என்று 10, 15 பேர்களைப் போட்டிருக்கிறார்கள். இப்பொழுது இரண்டு செக்ஷனாக வேலை செய்கிறது. ராஜ்ய அரசாங்கம் ஒரு செக்ஷன், மத்திய அரசாங்கம் ஒரு செக்ஷன். ஒவ்வொருவரும் 3, 4 உத்தியோகஸ்தர்கள் போடுகிறார்கள். கதர், கிராமத் தொழில்கள், அம்பர் சர்க்கா என்றெல்லாம் பலவித டிபார்ட்மெண்டுகள் இருக்கின்றன. ஆனால் அதையெல்லாம் ஒன்று சேர்த்துச் சரியாக வேலை செய்வதில்லை.

DR. A. SREENIVASAN : சம்பளம் கிடைக்கிறது.

* SRI O. P. RAMASWAMI REDDIAR : ஏதோ நடக்கிறது. இதற்கு நான் யாரையும் குறை கூறவில்லை. ஆனால் 'கன்ஸ்டிரிக்டிவாக்ஸ்' சொல்லுகிறேன். எல்லாம் 'அன்வீல்டியாக்' இருக்கிறது. யாரையும் குற்றம் சொல்லிப் பயன் இல்லை. குற்றம் 'பார்டியிடம்' இருக்கிறது, ஜனங்களிடம் இருக்கிறது, அரசாங்கத்தினிடம் இருக்கிறது, அரசாங்க ஊழியர்களிடம் இருக்கிறது, எல்லோரிடத்திலும் இருக்கிறது. பொது ஜனங்கள் ஒன்றிலும் அக்கறை எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. எல்லோருக்கும் சுயநலம் (selfishness) தான் யேலோங்கி இருக்கிறது. இம்முறையில் நடப்பதா 'பிரொகிரஸிவ்' நேஷன்? இம்மாதிரி நடந்தால் எப்படி 'பிரொகிரஸாகும்'? உலகத்திலே எல்லோரும் மேலே சென்றுகொண்டிருக்கிறார்கள். நாம் கீழே போய்க்கொண்டிருக்கிறோம். மற்றவர்கள் 'ஸ்பட்னிக்' என்றெல்லாம் பறக்கவிட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நாம் அவர்களைப்போல் 5 மடங்கு வேலை செய்தால்தான் அவர்களுக்குச் சமமாக முன்னேற முடியும். நாம் இப்பொழுது 5 மடங்கு கீழே இருக்கிறோம். விவசாயத்திலிருந்து அரசாங்க ஊழியர் வரையிலும் இப்படித்தான் இருக்கிறது. மத்திய அரசாங்கத்தில் கோடிக் கணக்கில் செலவு நடந்துகொண்டிருக்கிறது. மைனர் கையில் அகப்பட்ட பணம் மாதிரி தான். வருடாவருடம் குறைந்தது 10 முதல் 20 கோடி ரூபாய் வீணடிக்கப்படுகிறது. இவர்களைக் கடவுள்தான் காப்பாற்ற வேண்டும். ஏதோ அரசாங்கத்திற்குச் செய்யக் கூடாது என்ற எண்ணமில்லை. ஆனால் அரசாங்க ஊழியர்களும் அதிகமாக அக்கறை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இல்லையென்றால் பிரயோஜனம் இல்லை. அரசாங்க ஊழியர்களுக்கு 'ஏழைகளுடைய பணத்தைத் தானே நாம் பெறுகிறோம், ஆகையால் அவர்களுக்கு நன்மை செய்யக் கட்டமைப்பட்டிருக்கிறோம்' என்ற எண்ணம் வரவேண்டும். இந்த நிலைமையில் போய்க் கொண்டிருந்தால், காந்தி அடிகள் வந்தால் கூட ஒன்றும் செய்ய முடியாது.

DR. A. SREENIVASAN : அதனால்தான் அவர் போய்விட்டார்.

[Sri A. Gajapathy Nayagar]

சென்னையில் தொழிற் பண்ணைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்றும் கனம் அமைச்சர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அதற்காக கனம் ஸ்ரீ வெங்கட ராமன் அவர்களுக்கு நாம் நன்றி தெரிவிக்கவேண்டும். அங்கே தொழிற் பள்ளியும் வந்தால், தொழில்கள் நன்றாக அபிவிருத்தியடையும். இந்தத் திட்டங்கள் எல்லாம் முன்னேறிவருவதால், 1960-ம் ஆண்டுக்குப் பின்னால் நம் மாநிலம் செழிப்புறும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

அடுத்தபடியாக, மருத்துவத் துறையைப்பற்றிச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். நம் தமிழ் நாட்டிற்கேற்ற சித்த வைத்தியம் நம்மிடம் இருக்கிறது. காலக்கேடால் சித்த வைத்தியம் இதுகாறும் புறக்கணிக்கப்பட்டு வந்தது. இனிமேல் அதைப் பேணி வளர்க்கவேண்டும். ஜாம்ஷெட்டி ஆயுர்வேத வைத்தியத்தைப் பாதுகாத்து வளர்க்கலாம். ஹைதராபாத்தில் யூனனி வைத்திய முறையைப் பேணி வளர்க்கலாம். நம் மாநிலத்தில் சித்த வைத்திய முறையைப் பேணி வளர்க்க வேண்டும். இதற்கு ஆவன செய்யும் கனம் அமைச்சர் ஸ்ரீ மாணிக்கவேலு அவர்களை நான் பாராட்டுகிறேன்.

ஹிந்து மத அற நிலைய பரிபாலன இலாகாவைச் சேர்ந்த எவ்வளவோ நிலங்கள் சரியானபடி சாகுபடி செய்யப்படாமல் இருந்து வருகின்றன. இந்த நிலை உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்குத் தடங்கலாக இருக்கிறது. இது விஷயமாக நமது அமைச்சர் கனம் ஸ்ரீ பக்த வத்சலம் அவர்கள் தகுந்த நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டு நிலங்களை நல்ல வகையில் உழுது விவசாயம் செய்யப் பாடுபட்டுக்கொண்டுவருகிறார்கள். ஆனால் சொல்லிப் பயனில்லை. ஆகையால், இதற்குத் தகுந்தபடி ஒரு சட்டம் கொண்டு வந்தால்தான் நிலைமை மாறும். ஆகவே, சீக்கிரத்திலே அற நிலைய பரிபாலன இலாகாவைச் சேர்ந்த நிலங்களை சரிவர சாகுபடி செய்வதற்குத் தக்க மசோதா ஒன்று கொண்டுவரவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

பிற்பாடு விவசாயத்தைப்பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். பாசன வசதி, உயர் ரக வித்துக்கள் வழங்குவது, நல்ல உரங்கள் வழங்குதல் முதலிய வசதிகளை விவசாயிகளுக்குச் செய்து கொடுத்த போதிலும், அதில் ஒரே ஒரு குறை இருக்கிறது. தன்னுடைய நன்மைக்காக எவ்வளவு வசதிகள் செய்துகொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை விவசாயி தெரிந்துகொள்ளும்படி செய்யாவிட்டால், இவ்வளவு வசதிகள் வழங்கியும் அதனால் முழுப் பலன் ஏற்படாது. மக்கள் மன நிலை மாற வேண்டும். இதுதான் முக்கியம். Man is the element. உதாரணமாக, நமது மகன் படிப்பதற்கு வேண்டிய மேஜை, நாற்காலி, புல்தகங்கள் முதலியவைகளை வாங்கிக் கொடுக்கலாம். ஆனால் அவன் படிக்காவிட்டால் என்ன செய்வது? அதனால் என்ன பிரயோஜனம்?

DR. A. SREENIVASAN : நாம் படித்துவிடுகிறது.

* SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : தகப்பன் நன்றாகப் படித்தவராக இருந்துவிட்டால், அப்பொழுது “நான் ஏன் படிக்கிறது?” என்று மகன் கேட்கிறான். நீங்கள் சொல்லித்தான் அவர்கள் அம்மாதிரிக் கேட்கிறார்களோ என்னவோ?

DR. A. SREENIVASAN : இருக்கலாம்.

* SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : இப்பேர்ப்பட்ட ஆசாமிகள் இருப்பதால்தான், நம் நாடு முன்னேறவில்லை என்பதை நான் என் வாயால் சொல்ல விரும்பவில்லை. என்னை இம்மாதிரிக் கேட்டதோடு நிறுத்திக்கொண்டால் போதும். என் மகனைக் கேட்கவேண்டாம் என்று கனம் அங்கத்தினரை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். எதைச் செய்தாலும் அது நன்மை பயக்கக்கூடியதாக இருக்கவேண்டும். நாட்டுப்புறத்தில் போய் விஷயம் தெரிந்தவர்கள் குறைகளைக் குற்றமாகச் சொல்லிவிட்டால், ரொம்ப நன்றாகப் பேசிவிட்டதாக நினைக்கிறார்கள். அவ்வாறு செய்வது

6th March 1958] [Dr. A. Sreenivasan]

the sales tax, they want to introduce an excise duty on sugar, tobacco and the like and we may get about three crores of rupees. Other items also are likely to be in their list and we may get a little more. What is it that we lose in its place? We lose our incentive. We begin to play a subordinate role in the administration of our own affairs. It looks as though the local Government are in the position of a modern landowner who collects a little rent out of the doles given to him by his tenant. That is the position.

Sir, coming to capital expenditure, for power development and irrigation we have totally to depend on the whims and fancies of the Planning Commission and the Central Government. This type of centralisation will be disastrous in course of time. It will recoil on our own heads unless we set our house in order. I put forward a very strong plea for decentralisation of power. The Centre has practically become a unitary form of Government in the fullest sense of the term. This cannot go on for long. It may go on well so long as the present Prime Minister is there due to his personality and other things. Cracks have taken place in the Indian Union, viz., in the Kerala State. The crack is likely to extend to Tamil Nad in the near future.

SRI P. T. RAJAN : God forbid . . .

* DR. A. SREENIVASAN : Another crack is likely to take place in places occupied by the Maharashtrians. The next crack will be in West Bengal and the Punjab simultaneously. Then the so-called Central Government will be manned only by those people who have got a tribal instinct—Hindi-speaking people have a tribal instinct. You may think that I am an astrologer. But I do not believe in astrology. Taking the recent events into consideration, I feel that it is not possible for any Government to keep us together when there are so many differences. The only method of controlling our sub-continent will be to decentralise power. The Centre should have control over the Defence or External Affairs and things like that. There must be complete provincial autonomy, and Tamil Nad has got its own possibilities and problems which are very peculiar. The Andhra State has got its own problems. No two States have got the same type of problems. Probably for certain purposes, it is all right. A federation will be a much better thing for our mentality. (The Hon. Sri R. Venkataraman : A confederation.) It is a Union. It is not a federation, because members of the federation must be independent. I think ere long they will meet with their nemesis, unless the Party in power tries to understand the mentality of various peoples that inhabit this sub-continent and come to some sort of understanding. They cannot be in power always. Somebody else may come into power, and there may be conflicts between the Centre and the State. In order to avoid all these things, it is better that we become thoroughly autonomous in all matters except Defence and External Affairs.

[Dr. A. Sreenivasan] [6th March 1958]

To me the presentation of the State Budget looks as though it is a sort of annual ceremony, which has to be gone through, whether we like it or not. The people who direct the ceremony are at Delhi (the High Priest) and the worldly wise priests of the local Government perform the ceremony. (Sri P. T. Rajan : No, no). What is it that is left to us? We have got land revenue, stamps, and a few other things. The major items of revenue are in the hands of the Centre, like income-tax, estate duty, and what not. It is something like this. One person asks another, 'You get some 6 p.m. beaten rice from your house; I get some chaff from my house; we will mix them together and then we will blow the chaff and share the beaten rice'. It is high time that the people of this State, instead of losing their heads in patriotism, tried to understand their own interests and consolidated their position by trying to get as much power as possible from the Centre. If we do not do this in time, we will regret it at our leisure, and that day is not far off, unless we set our house in order now.

Then, I come to taxation. Though I am not an expert in taxation matters, I can say that I was once an agriculturist. I was wise enough to get rid of my land. (Laughter.) Because, even then there was this labour trouble. I was a wise man, as they say. Already the position of the landholder is very precarious. This agricultural income-tax will affect both the big and the small landholders. A greater portion of the income of the big landlord has been cut off. He has to get only forty per cent of the yield. Everything has been done with political ends in view and not because the Government want to do justice to the worker or the tenant. Out of this forty per cent, the landholder has not only to pay land revenue but also this agricultural income-tax. Is this an indirect method of asking the landowner to quit with grace, so that it may lighten the troubles of the Party in power and they may dispose of the lands as they like? I think there is not much difference between the Communists and the Congress Government in this respect. If I am given the option between two things, namely, whether I should be killed inch by inch or I should sit on the electric chair and die immediately, I would prefer to die on the electric chair to being killed inch by inch. This is what the Congress is doing. The Communist comrade is in charge of the electric chair. Any day I prefer the electric chair. A man nowadays has no mental peace at all. Most men have become shaky in their health. (The Hon. Sri R. Venkataraman : You are welcome to make your choice.) (Laughter.) Nemesis will surely overtake the Government. The Government are trying to rob the clothes of the ryot, and they are not going to allow the Government to do so. They will see that they are not robbed further. The difference between the Communists and the Congress is very little. One man says that he is going to kill his opponent inch by inch and the other man says that he is going to kill his enemy by electrocution. Any day death by electrocution is much better than being killed inch by inch. The latter is what the Party in power does.

[6th March 1958] [Dr. A. Sreenivasan]

What did the Congress Party do during the regime of the British? Each Party has got its own technique of consolidating its position. The Party leaders went to businessmen and collected large sums of money for the Party and said, 'Oh; we want to drive the British out.' What did the businessman think? He thought that he was going to get into his hands the business from the Britisher. Now he is shown the exit. The Party kicked the ladder by which they got up. In the last elections they told the tenants, 'We will do everything for you. We will pay you sixty per cent. You can have the whole thing in course of time. But little by little we will completely annihilate the landholder'. Now, what is the position of the landholder? The landholder has been liquidated, or at least is about to be liquidated. What next is the question. Is there anybody else to be liquidation? This is a very peculiar technique which the Party in power has developed. That is, one should kick the ladder by which one rose.

I do not want to talk about the price of diesel oil, because I know that it is likely to be accepted by the bus and lorry-owners to a certain extent. I do not know whether the Government will put their foot down in order to prevent the increase of fares.

I now come to the industrial policy of the Government. Of course, the Government say that the Neyveli Project is coming up and that then there is the soda ash plant, etc. In this connection, I would like to tell the Hon. the Leader of the House one thing about iron ores in Salem about which I have got some personal knowledge. A friend of mine, who is a metallurgist, says that the iron ore of the magnet type, by a process of electrolysis, is reduced to fine iron, and that this is a very costly process. We will not be able to compete with the iron business magnates of North India, where they have got the open hearth. We come to the position of Sweeden. Sweeden is a small country and their position is the same as ours. Instead of using the superior type of iron for structural purposes, we can use it for hard purposes like making fine instruments for which we want very strong steel. When magnetic iron ore is reduced to steel, it becomes very hard and very useful. Therefore, instead of wasting our energies on the manufacture of structural things, it is better that we concentrate our attention on finer instruments which will be very good. We can compete fairly with Sweeden and Switzerland in very many respects.

About handlooms, people have been talking much. I think we are in a vicious circle so far as the handlooms are concerned. At no time can we expect the handlooms to compete with mills. We have got a large number of people in our State who have to live on handlooms only. Therefore, it will be our bounden duty to help to market the handloom products. I think the whole problem has arisen due to our inability to market what is wanted by the customer. We have to take the taste of the market into account and manufacture such things as will sell easily in foreign markets.

[Dr. A. Sreenivasan] [6th March 1958]

We cannot manufacture towels and ask people somewhere else to take them. In this connection, I would request the Government to consider a suggestion of mine for what it may be worth. If I were a businessman, I would exploit the natural tendencies of certain sections of our community. Take, for instance, the Sindhis. They have settled all over the world. They are excellent salesmen in cloth. If we take that community into confidence, they will do the salesmanship for our handloom clothes. That will go a long way in popularizing our products.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: They will make profits.

* DR. A. SREENIVASAN: I think most of them are Gujaratis.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I suppose no cry of North Indian domination will be raised, if the suggestion is accepted.

* DR. A. SREENIVASAN: I say, everybody has got a slogan. The Congress has got its slogans. The Dravida Kazhagam has got slogans. The Dravida Munnetra Kazhagam has got slogans. Everybody has got a slogan. It is his bread and butter. As dispassionate people, we must study this problem. There are some weavers who belong to the Dravida Munnetra Kazhagam also. Even the buyer here cannot stand in the way of our handloom clothes being sold to other countries, even South Africa. (Sri V. V. Ramaswami: There are a large number of weavers in the Kazhagam.) Then, Sir, I shall leave this matter here.

During the last meeting of the Council, the Hon. the Minister for Health gave an assurance that he was going to integrate the Public Health and Medical branches. I do not know why the integration has not taken place so far. Perhaps, the Minister may say that certain unforeseen circumstances have cropped up preventing such integration. The other day, an hon. Member was saying that there was not enough personnel for the Public Health services. Why is it so? If we go into the genesis of the separation of the Medical Department from the Public Health Department, we will find that it was done for political reasons. Before the Justice Party came to power, the Surgeon-General was also the Director of Public Health.

SRI V. V. RAMASWAMI: By whom was separation made?

* DR. A. SREENIVASAN: It was the Raja of Panagal that did it for political reasons.

SRI P. T. RAJAN: I would like to be enlightened on those reasons.

6th March 1958]

* DR. A. SREENIVASAN: There is not much time before me. I will come to your room and tell you a lot of things about it.

SRI P. T. RAJAN: Thank you.

SRI T. PURUSHOTHAM: The House must know the reasons.

* DR. A. SREENIVASAN: It is a long chapter. Let us not waste our time.

MR. CHAIRMAN: You explain it.

* DR. A. SREENIVASAN: The then Surgeon-General was not *persona grata* with the Party in power. There was a European officer, one Major Russel, in the Health Service and he wanted to rise in revolt against the Surgeon-General. He was able to win over the Raja of Panagal to his side. I could give chapter and verse to the whole episode. Ever since, these two departments have remained separate.

SRI P. T. RAJAN: Was he a Justice Party man?

* DR. A. SREENIVASAN: It suited the Justice Party also to do it.

SRI T. PURUSHOTHAM: What was the political sequence?

* DR. A. SREENIVASAN: I was political patronage. Loss of useless people were given jobs.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: The House will be thankful if you go over to the next subject. (Laughter.)

* DR. A. SREENIVASAN: I have got certain documents in my possession.

MR. CHAIRMAN: You may change the subject now. (Laughter.)

* DR. A. SREENIVASAN: I wanted to avoid the whole controversy but you asked me to explain. (Laughter.) The only solution to the problem is to integrate the two services. You must do it at once, if you are honest about what you are saying. We have not got enough of people either for the Medical Services or, in a greater degree, for the Health Services. The pay is not attractive enough. In West Bengal, they are started on Rs. 300. The hon. Member Mr. Purushotham said that in Andhra they were paying more. Can we expect a fellow who has spent rupees 10,000 to be satisfied with a pittance of Rs. 200? Even a labourer is able to get so much. You cannot expect a young man to live on air and water. Of course, I admit that the State has contributed something to his study. I suggest the Government

272

DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE YEAR
1958-59

[Dr. A. Sreenivasan] [6th March 1958]

integrate the services and make it incumbent on every Civil Assistant Surgeon, who enters service newly, to undergo training in Public Health for six months and to be prepared to be posted as Health Officer for some time. There will then be no difficulty at all. Also, you must pay these people increased salaries and deprive them of their private practice. An ordinary Civil Assistant Surgeon is entitled to private practice but a Health Officer is not, notwithstanding the fact that he has got the additional qualification of B.S.SC.

MR. CHAIRMAN : He gets better pay.

* DR. A. SREENIVASAN : After all, it is a pittance of Rs. 100.

SRI P. T. RAJAN : Oh!

* DR. A. SREENIVASAN : In private practice, if he is a bit careful he can make a thousand rupees.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : What about a physician?

* DR. A. SREENIVASAN : Civil Assistant Surgeon includes, both. That is the nomenclature used by the Government. We must turn over a new leaf in our approach to this question. Unless integration is immediately made, there will be a lot of trouble and it will have its own repercussions on the Administration also.

6-20 p.m. The hon. Member Mr. Purushotham spoke the other day about rural medical relief. It is neither rural nor medical relief. All the dilapidated, old people with one and a half feet in the grave are rural medical practitioners. There is no doctor in the dispensary. If there is a doctor, there is no drug. If there is a drug, the doctor has no brains to use it. (Laughter.) I have visited some of these. That is why I am saying this. Unless we increase the pay of the doctors and make it incumbent upon them to serve in the rural areas for at least one or two years, there is no salvation. Also, there is no use of posting raw graduates. They must have at least five years' experience. They must be in a position to improvise things in an emergency and attend on cases. Whatever be the difficulty, one can survive for a year or two in rural surroundings. In the olden days, there was, what was called Agency duty or Jail duty. Every person should work in a jail or in an Agency area if he should earn his increment.

There is also another thing. The products of the College of Integrated Medicine are good neither in the western nor in the eastern system. They are something which I am not able to describe. They do not have training either in the Western system of medicine or in the Eastern system of medicine. They must be trained in one or the other system. Even after five years of training in the Medical College, people find themselves quite

6th March 1958] [Dr. A. Sreenivasan]

inadequate in the matter of training. Now, this sort of mingling the two is very bad; it is not either in the interest of the Government or in the interest of the public. Anyhow, it has been done and there is no use of crying over spilt milk (Laughter). To relieve unemployment, send them to the rural areas. Just as we have earmarked certain kinds and varieties of cloth for the handlooms and the mills, some people should be earmarked for the rural areas. The people coming out of the College of Integrated Medicine might be sent to the rural areas and the problem of rural health would be solved to some extent.

Then, I come to the Electricity Department. There was an old contract between the Madras Electric Supply Corporation and the consumers before it was nationalised. It was that the consumers would be supplied a certain voltage. Now, there is a definite fall in voltage of units used by householders. The lights are dim and the fans do not go fast. At a meeting in Chingleput which the Hon. the Minister for Electricity also attended, it was very dark and they wanted to switch on the lights; the lamps glowed something like glowworms and the filament inside was visible. If the filament inside was visible, it meant low voltage. I, therefore, put it to the Government when the voltage is not maintained according to the old contract—there was a contract between the Electric Supply Corporation and the consumers—there is no justification for maintaining the same old rate. In addition, they are now collecting an electricity surcharge also. In fairness, I ask whether this is correct. The Hon. the Leader of the House said the other day that the Government would be fair to everybody when there was competition between private owners of buses plying between Thiruvottiyur and Madras. I want him and the Government to be fair to us also. When the voltage is not properly maintained, they want to levy a surcharge for inefficiency. Therefore, I plead very strongly that as they are not supplying the proper voltage, they should give up this surcharge. That alone will be very fair. Another thing. This voltage cannot be maintained if you go on extending electricity to villages, because you cannot maintain the proper voltage. Therefore, it will be no good doing that, though it may serve the Government as a good piece of propaganda. It is not likely to be of any use to the people.

The last subject I should like to touch upon is the Small Savings Scheme. It has come to our knowledge that there is a considerable amount of harassment by officers engaged in the collection for the Small Savings Scheme. Even during the last War, when collections were made for the War Fund, the officials were rather careful and when complaints were made, they were taken serious notice of. When large amounts are asked to be collected by the local officials, they put all sorts of pressure on the people and one person had actually to borrow money at 9½ per cent to contribute Rs. 500 to the Small Savings Scheme. This

[Dr. A. Sreenivasan] [6th March 1958]

is a very sad tale. I hope the Government will be pleased to issue proper instructions to their officials not to harass people in order to make collections for this Small Savings Scheme.

Thank you very much, Sir.

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Mr. Chairman, Sir, at this stage of the discussion and at this hour, I seek your indulgence to make a very few observations in regard to certain comments made by some of the hon. Members, particularly the comment made by the hon. Member Sri Narayanaswamy Pillai with reference to the food production targets and with reference to achievements under the food production programme. Sir, the much-respected hon. Member spoke in all sincerity and earnestness. Just a little while ago, he spoke with full of feelings; and Government will certainly go into some of the points raised by the hon. Member Sri O. P. Ramaswami Reddiar with all respect and deference due to him. The hon. Lady Member spoke in an exhaustive way this time (laughter) and we all listened to her very pleasant speech profitably and if I do not make any reference to some of the points to which she did call the attention of the Government, let her not misunderstand that I have not taken note of those very useful suggestions made by her. I only propose to refer to certain observations made by the hon. Member Sri Narayanaswamy Pillai.

He did warn the Government, Sir, against complacency in the matter of food production programme. I assure him that we are equally anxious that there should be no kind of complacency in this matter. But the target under the Second Plan has been fixed at 12.79 lakhs of tons. Whether it is adequate or not is a different question. Even if it is considered quite adequate for the State, I can assure the hon. Member that I shall not for my part rest content, even when we reach in this State the target of 12.79 lakhs of tons by the end of the Second Plan period. (Hear, hear.) But while assessing the requirements of the State. I am unable to agree with him that we should provide for an average consumption per head of 22 oz. of rice. Sir, that is too much for anyone to consume and if people should be encouraged and enabled to consume only rice and over-eat that, that will not be in the interests of the people themselves. (Laughter.) We must see that people restrict their food requirements to what eminent doctors would prescribe as the quantity that should be eaten by all persons.

When we work out the average, we take into account the children, the adults and all people. The hon. Member Mr. Narayanaswamy Pillai said that this average of 16 oz. was not adequate. Sir, I think it is quite adequate and we must encourage people to take to something else, but rice. In addition to rice, they must eat something more. It is an unsatisfactory practice in the rural areas where people eat particularly rice, and rice only in bulk. We must encourage them to eat more fruits, vegetables, milk and so on.

6th March 1958]

SRI MOHAMED RAZA KHAN: How could they afford them?

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: We must make them available to them. Apart from it, it is my idea that along with rice, they must be encouraged to eat some wheat also and that they must include wheat also in their food menu. There has been some prejudice against wheat, because it is grown in the North. (Laughter.) In fact, some hon. Members in the other House made mention about it. When we advocate eating of wheat, they state that it is all in the interests of the wheat-growers. That is a matter of fact. Even North India is not self-sufficient in wheat, and we have to import wheat. But there is no difficulty about importing wheat and the price has to be adjusted.

* DR. A. SREENIVASAN: There is one point to be noted here. An ordinary worker can take rice only, adding to it some salt and chilly. If it is wheat, he wants other things also to be added to it. Most of the people have not got the capacity to add them. Therefore, wheat cannot be taken as ordinary food. As it is, if rice is slightly fermented and a little salt and one chilly are added to it, a fellow can eat much of rice but not so wheat.

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Similarly, chapathy with some chutney can be taken. It will be quite good and quite nutritious. In this connection, I would like to mention to this House one thing. Sir, I happened to meet some of the political prisoners of the Kazhagam persuasion, when I visited some jails. They complained to me—in the jail half ragi and half rice or cholam are given—that they did not like ragi. I asked them whether it was not nutritious and whether it was not something in addition to rice. They said that they would prefer wheat to ragi or cholam. Therefore, the Government are now issuing instructions that wherever prisoners, whether political or not, prefer wheat to millets, wheat may be supplied in all our jails. That is only by the way. Now, there need not be any alarm or concern when we have worked to a target of 16 oz. per head. But even when we have attained this quantity of 12.79 lakhs of tons, I have said that I could not rest content. We have to guard ourselves against lean years and against failures of monsoon which do occur now and then. I shall not be satisfied, I can tell the hon. Member, even if we produce more than this target in order to guard ourselves against lean years. I am interested in our producers selling rice even outside the State. Not only that. I am interested in our producers producing a good surplus so that they might export rice to other countries. Formerly, rice was exported to other countries in our own marakalams. Formerly, there was a big trade in rice so far as Tanjore district is concerned, but it is not existing now. Those ports flourished because of the rice trade. Rice was exported formerly by sea. Therefore,

6-30
p.m.

[Sri M. Bhaktavatsalam] [6th March 1958]

we take every possible step to encourage the ryot, the peasant, to produce more even to the point of having a big surplus in the State. Several hon. Members expressed their concern about certain trends of legislation. But there are certain things which may become inevitable. Still, the only way out is that the ryot should go forward to increase the yield from his own land. Even when his holding becomes smaller, even when the cost of labour gets higher and even when the cost of cultivation goes higher, the only way is for him to increase the yield from his land and it is only in that way that he could make agriculture worth while. I am glad to tell the House that, in spite of the handicaps from which our ryots have been suffering, they have been responding beautifully and quite well to this intensive drive for increase of food production and they have been increasing the production of foodgrains.

In 1956-57 it has been assessed that 2.03 lakhs of tons of foodgrains were produced over and above what was produced before. For the year 1957-58 the target of additional production is 3.65 lakhs of tons. This is in spite of failures of monsoons to which reference has been made by the hon. Member Sri O. P. Ramaswami Reddiar. In certain other areas where the monsoon had not failed, the production has increased. If in North Arcot and South Arcot districts crops were affected on account of failure of rains, as pointed out by the hon. Member Sri Ramaswami Reddiar, in the Tanjore district crops were affected by excessive rains. But, in spite of that, we do expect a substantial increase in production although it won't come up to our original expectations.

Reference was made to the stopping of the supply of rice from the Centre. The Centre has been supplying rice only for the purpose of supplies to the fair price shops. So far as the City is concerned, during the last few months it was only the costly American rice that was available from the supplies from the Government of India and this rice was being sold in Madras City at 14 annas per measure whereas the price in the market was more or less the same or a little less. Therefore, if supply of this rice is stopped, I do not think that the people would be put to any kind of inconvenience or disadvantage. Although fair price shops have been available and Collectors have opened fair price shops and supplies were made to the fair price shops during the last few months. I may tell the House that in the districts of Salem and North Arcot which are fairly dry, which are not very fertile and where there are no deltaic areas, there have been no fair price shops at all. Although Collectors have been enabled to open fair price shops, no need was found for opening them, and I had no representations that people did want these fair price shops. But, now, after the samba harvest has begun, I have been going round and even in other areas there is no need for these shops. It is fairly certain that at present there will be no need for fair price shops and spoon-feeding. Of course, whenever any need is felt

5th March 1958] [Sri M. Bhaktavatsalam]

in any area in the State, the Government will take necessary steps to open fair price shops and in that event, there should be no difficulty in getting necessary supplies from the Centre.

The hon. Member Sri Gajapathy Nayagar spoke yesterday. He was wondering why rice should be permitted to be transported from Tanjore district to Kerala and why rice should be imported from Andhra to Madras. It was six months ago that a food zone was constituted comprising the Southern States of Madras, Andhra Pradesh, Kerala and Mysore. Now, under the zonal restriction, no rice should go out of the zonal area to North India or to other States; nor could rice be imported into the zone from other States except through the Government of India. It is considered that even normally this zone will be self-sufficient, but still whenever rice is required in Kerala, the Government of India do take steps to give them the necessary supplies. Now, Sir, there must be this free movement of rice even within a few States. Hon. Members will certainly remember the days of stringent food control, control of movements, control of prices and so on. I do not think that anyone will wish that these controls should come back. The ryot should be free to produce and free to sell as he desires. That is what we aim at. Therefore, if it is suggested that the transport of rice to Kerala should be banned, that would mean some kind of control. In fact, some of the producers in the Tanjore district have represented to me some time back. With reference to the kuruvai crops, they express their anxiety that the transport of rice to Kerala should be banned. They say that this is largely and mainly sold in Kerala. If it is to be banned, they would be put to difficulty in disposing of the rice that they harvest. In Madras City there are people who are accustomed to Nellore rice. Then, why should it be banned? Of course, if the neighbouring State is largely a deficit area and a large quantity of rice should be transported, then that would be a matter to be looked into. In fact, the Government of Kerala themselves, apart from the speculation indulged in by merchants, proposed to set up a machinery to purchase rice from Tanjore. But this Government expressed their dissent to the Government of India and with the approval of the Government of India, the proposal was dropped. Therefore, I would point out that no serious view need be taken about this reported transport of rice from one State to another. We have produced or are producing as much as this State requires for its consumption. But we have to guard ourselves against bad years. Now, it was pointed out that because the Government of India would not step in and give supplies, this State was put to difficulty. Sir, 2½ lakhs of tons of rice were transported from Madras State to Kerala and very little was got from Andhra Pradesh. From Kanyakumari district about 18,000 tons were transported to the neighbouring Kerala State. In spite of all that, there has been no scarcity. There has been no difficulty about the availability of rice all along. So, whatever might be the accuracy of the statistics to which I refer, there is this

[Sri M. Bhaktavatsalam] [6th March 1958]

hard fact that in spite of 2½ lakhs of tons having been transported by rail alone apart from that transported by lorry to Kerala, and very little having been got from Andhra, no scarcity of rice was felt. That would show that we have definitely increased food production.

Then, Sir, there is the question of prices. On the one hand, there are complaints about high prices. On the other hand, there is the worry about the fixation of minimum prices. We cannot have both the worries at the same time. The present worry is only about high prices. So, we need not worry about the other thing. Assurance has been given more than once that whenever the price of agricultural products goes below a certain level, there will be price support; the Government will then step in and take necessary action. Since 1952 there has been a downward trend in the price of rice. So, there need not be a great alarm about the prices. We hear complaints about prices—I hope I will not be mistaken when I say this—more in Houses like this than in other places. The cost of living has gone up. Correspondingly, the price of rice has also gone up. Of course, whenever there is a downward trend in prices, the producer gets worried. We have to look to the interests of the producer also. I, therefore, say that the price of rice in Madras is not very high. In 1952 when there was control of rice, the price was Rs. 13·85 per maund. In 1953, the price ranged between Rs. 22 and Rs. 24·50, in 1954 between Rs. 16 and Rs. 20·50, in 1955 between Rs. 13·75 and Rs. 17·75 and in 1956 between Rs. 14·69 and Rs. 20·83 per maund. In 1957 the price ranged between Rs. 17·50 and Rs. 19·83. Now this year in January and February 1958, the prices were Rs. 17·19 and Rs. 18·75 per maund. If you work out the average for the years 1953-55, it will be about Rs. 18·42 per maund.

Again, Sir, I would like you to compare the prices that are prevailing in this State with the prices in other States today. In Madras it is Rs. 18·29, in Andhra it is Rs. 17·09 per maund, in Bihar it is Rs. 22·25 per maund, in Bombay it is Rs. 22·00 per maund, in Kerala it is Rs. 19·00 per maund, in Uttar Pradesh it is Rs. 20·00 per maund and in West Bengal it is Rs. 24 per maund. Therefore, I say that we do take steps to see that the prices are not on the increase. My only panacea for increase in prices is more intensive drive for increased production. When production increases, prices will automatically come down.

Then, Sir, reference was made to the minor irrigation programme. My hon. Friend Mr. Ramaswami Reddiar also made reference to it. Apart from the bigger schemes referred to, we are paying attention to minor irrigation programme. We have done substantially so far. We have taken up the zamindari tanks, particularly in the districts of Ramanathapuram, Madurai and Tirunelveli and other districts. These tanks have been set right. In the first place, there was the gap between the registered ayacut

6th March 1958] [Sri M. Bhaktavatsalam]

and the capacity of the tank. Bearing this in mind, schemes were framed and carried out. Over and above that, we are now taking up the new scheme of desilting of tanks. We have taken it up as an experimental scheme and our Chief Engineer feels quite confident about the prospects of the scheme. Therefore, we are extending the scheme to other districts also. The tube well scheme was taken up as a pilot scheme and we are now extending it to all areas which are suitable for it. The allotment under the minor irrigation programme has been raised to the maximum. We propose to spend about Rs. 80 lakhs under the minor irrigation programme. It does not mean that there is no more need for it. But our main handicap is the shortage of technical personnel. Therefore, Sir, taking into account the personnel that would be available, with all the strain that we can enforce, we have framed a programme, and we are carrying it out in full.

Then, Sir, the hon. Member Sri T. M. Narayanaswamy Pillai pointed out that there was no reference in the Budget speech of the Hon. the Finance Minister or the Leader of the House to the law and order question. If no reference has been made to this question, it should not mean that we underestimate the importance of this question of preservation of law and order. (Sri O. P. Ramaswami Reddiar: Thirty per cent increase in crimes.) Whatever we do by way of our food programme, whatever we do for food production, whatever we do to provide employment to the unemployed, whatever we do to raise the standard of living of the people, unless law and order is maintained, people cannot lead a happy life. I have seen and I have heard that even in very prosperous countries, which have been enjoying freedom for several years, this law and order question has all its importance, and there is need in those advanced countries, perhaps in proportion to the advance they have made, for having an effective machinery for the preservation of law and order. So, the Government are not unaware of its importance. The hon. Member said just now that there had been an increase in crime. It may look to us like that. wherever crimes occur and murders take place, we read about them in the newspapers. But when we look at the statistics, we come to know the real position. I have been enquiring of so many District Judges in the districts about this. My own impression is that crimes are not on the increase.

SRI O. P. RAMASWAMI REDDIAR: Please refer to 1956 Police Report.

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I speak of the present trend. Crimes are not on the increase. This morning my attention was drawn to the fact that in certain areas Prohibition offences and cotton betting offences had become less and that petty theft cases were on the increase. The number may increase, but it has not been prevailing on an alarmingly increased scale. But still, we have to see that crimes are put down and that law and order is perfectly maintained. There have been some unfortunate

[Sri M. Bhaktavatsalam] [6th March 1958]

happenings in the past in certain areas. It is not for me to go into them again, and this House had full opportunities to discuss those happenings. It is very often a very difficult task which this machinery for the preservation of law and order—the Police—have to discharge. But they have been doing it fairly well. I must express my appreciation of the manner in which they have been tackling it in spite of the handicaps and in spite of the very difficult and delicate situations they have had to handle. But, at the same time, I can tell hon. Members that I am not unaware of complaints about certain excesses indulged in by the Police. Government do take a serious view of any excess that may be committed by any of the officers or men, and the Government have been very severely warning all those concerned that they must on no account go beyond the limits and indulge in any kind of excess, whereas at the same time they should use all their efficiency in detecting crimes properly and getting the offenders booked.

I just wanted to mention this lest the hon. Member Sri Narayanaswamy Pillai should think that we are again complacent about this matter and that we are not bestowing all the importance that should be bestowed on this important subject. Thank you, Sir.

MR. CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 2 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 96. Notification issued with G.O. Ms. No. 308, Revenue, dated 27th January 1958, regarding exemption of Co-operative Wholesale Stores and District Co-operative Supply and Marketing Societies from sales tax. [Laid on the table under section 19 (6) of the Madras General Sales Tax Act, 1939 (Madras Act IX of 1939).]

* 97. Notification issued with G.O. Ms. No. 4567, Revenue, dated 11th December 1957, regarding exemption of Co-operative Milk Supply Societies and Unions from payment of sales tax. [Laid on the table of the House under section 19 (6) of the Madras General Sales Tax Act, 1939 (Madras Act IX of 1939).]

* 98. Notification issued with G.O. Ms. No. 183, Home, dated 24th January 1958, regarding reduction of court-fees on applications and petitions presented to the Board of Revenue, Madras, by Harijans.

* Laid on the table on 5th March 1958.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL.

Friday, the 7th March 1958.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at two of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. CHERIAN) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

District Educational Officers

* 50 Q.—SRI MOHAMED RAZA KHAN (on behalf of Sri V. R. Ranganathan): Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) the number of posts of District Educational Officers that remained vacant during the years 1955-56 and 1956-57 and the reasons therefor; and

(b) whether the schools in the districts were inspected during these years?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: (a) Three posts of District Educational Officers were vacant for some time during 1955-56 and two posts for some time during 1956-57 consequent on the transfers of officers to other posts and the extension of leave by another officer.

(b) In 1955-56, in two of the three districts where the posts of District Educational Officers were vacant for some time, all the schools were inspected. In other cases, not all, but some of the schools were inspected.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Are these posts filled up by direct recruitment or by promotion from subordinate ranks?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Both methods are adopted.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Is any percentage reserved for B. T. Assistants working in aided institutions in these posts?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: There is recruitment from the teaching personnel in aided institutions also.

Foodgrains

* 51 Q.—SRI MOHAMED RAZA KHAN: Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(a) the procedure followed in the sale of foodgrains through the Fair Price Shops in the State;

(b) the average quantity of rice sold during the months of November and December 1957;

[7th March 1958]

(c) the price fixed per Madras measure; and

(d) whether any quantity of wheat was sold in the Fair Price Shops during this period?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (a) Up to 25th November 1957, rice was being supplied to the consumers through the Fair Price Shops at 2 Madras measures per adult per day in Madras City and urban centres in the districts, and 1 Madras measure per adult per day in other places. From 25th November 1957 onwards, rice is being supplied at 1 Madras measure per adult per day in Madras City and urban centres at $\frac{1}{2}$ Madras measure per adult per day in other places.

Wheat was being supplied direct to the merchants and fair price shopkeepers by the Regional Director for Food, Madras, up to 25th November 1957, subject to the condition that not more than 2 Madras measures per head per day should be sold to each consumer. From 25th November 1957, wheat is being supplied to consumers, from the fair price shops in addition to rice alone, at their option up to 5 Madras measures per head per day.

(b) November 1957—4,860 tons.

December 1957—3,899 tons.

(c) The retail selling price of coarse rice to the consumers through the Fair Price Shops at different centres in the State varies from 71 to 75 nP. per Madras measure. The retail issue price of American fine rice which is sold in the Fair Price Shops in Madras City is 85 nP. per Madras measure.

(d) With effect from 25th November 1957 wheat is being sold through the Fair Price Shops up to 5 Madras measures per head per day. A total quantity of 3,656 tons of wheat was sold to the public through the Fair Price Shops in the State during November and December 1957.

SRI V. CHAKKARAI CHETTY : May I know whether wheat is as popular as rice in our State? My own experience is that it is not so. Has the Minister from his experience been able to discover that wheat is being preferred to rice by the people in our State?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I cannot say that wheat is as popular as rice in this State. But I may point out that wheat is not unpopular with the people of our State.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Have the Government come to the definite decision that fair price shops should not be continued beyond 1st April?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Yes, Sir.

SRI A. M. ALLAPICHAJ : Suppose there is a sudden rise in prices?

MR. CHAIRMAN : The Deputy Chairman's question is hypothetical.

[7th March 1958]

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : We will again consider the situation when that contingency arises.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : May I know whether the Government made a profit in the whole transaction or whether the scheme was worked on a ' no profit no loss ' basis?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : There is no question of profit. The Government of India undertook to make good the deficit in the matter.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : The very fact that 3,000 to 4,000 tons of rice were sold through fair price shops is a clear pointer to the fact that there is heavy demand at the shops.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : There is no particular attraction about fair price shops as such. Wherever fairly good rice is sold, it is taken advantage of by the people.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : May I know whether the object of bringing down the price level has been achieved by the opening of the fair price shops?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : The main object was that the poor people should be enabled to get rice at lower prices when the prices soared very high.

Wheat allotted to the Madras State

* 52 Q.—SRI MOHAMED RAZA KHAN : Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(a) the quantity of wheat allotted to the Madras State for the year 1957-58; and

(b) the price per ton at which it is supplied?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (a) During the ten months in 1957-58, a quantity of 53,893 tons of wheat has been allotted to the Madras State. Figures for February and March 1958 are not available.

(b) Wheat is supplied by the Government of India at Rs. 381.01 per ton, ex-godown.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Is the Hon. Minister aware of a Press report that wheat is being sold at fairly cheap prices and that merchants are buying wheat in large quantities and exporting the same outside Madras?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : That has not been brought to my notice. If wheat is not required here and if it is sold outside, we need not very much worry about it.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : I think my question has not been clearly understood or I did not put my question clearly. Because the prices at which wheat is sold in Madras are cheaper, merchants purchase wheat here and export the same.

[7th March 1958]

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I have understood the question of the hon. Member all right. Even if that is so—I cannot say it is so—the hon. Member need not very much worry about it.

SRI V. CHAKKARAI CHETTY : Can Government make any profit out of this as commercial agents do?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I may tell the hon. Member that the Government of India are subsidizing this transaction.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : The Hon. the Minister for Agriculture has appealed to the people down south to take to mixed diet, i.e., wheat and rice. May I know how far this appeal has been successful in Governmental and Ministerial quarters?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Government do not run canteens. It is left to the taste of individual Ministers to have mixed diet or not. But they are not averse to taking wheat.

State Tourist Advisory Committee

* 53 Q.—SRI T. PURUSHOTHAM : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether there is any proposal before the Government to constitute a State Tourist Advisory Committee; and

(b) if so, the rules framed or proposed to be framed for the purpose?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : (a) Yes.

(b) The matter is under consideration and the question of framing rules has not been taken up.

SRI T. PURUSHOTHAM : Have not model rules for the constitution of State Tourist Advisory Committees been remitted to us by the Central Ministry of Transport and Tourism? Will Government take action on the same?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : It is only in June 1957, at the Simla Conference, that it was decided that we should constitute committees at State level and we are taking action.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Is it not a fact that the Central Tourist Committee has branches throughout the States?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : There is a Regional Tourist Advisory Committee at Madras. In addition to that, in order to co-ordinate the activities of the various centres in the State, they want a State Advisory Committee.

7th March 1958]

SRI T. PURUSHOTHAM : When will it be possible to constitute these committees at the State level?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I shall try to have the Committee constituted as early as possible.

SRI A. M. ALLAPICHAJ : Will non-officials be on the Committee?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : The Committee has not yet been constituted. I am sure non-officials will predominate.

Shelters for Bus Passengers

* 54 Q.—SRI T. PURUSHOTHAM : Will the Hon. the Minister for Electricity be pleased to state—

(a) whether there is any proposal before the Government for the construction of shelters for the convenience of bus passengers along the National and State Highways and main trunk roads in the State; and

(b) if so, whether any fund out of the motor transport revenue is earmarked for the purpose?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : (a) No, Sir.

(b) Does not arise.

SRI T. PURUSHOTHAM : Has not the Central Transport Advisory Council considered this matter and sent some recommendations to the State Government for a survey of the present position and provision of such facilities to passengers?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : I have no information.

SRI T. PURUSHOTHAM : Will the Government kindly have the matter examined and provide some funds for provision of amenities to motor passengers on the highways?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : This has been examined and the Government of Madras have sanctioned about Rs. 30,000 to the Madras Corporation to augment its resources in order to put up such waiting sheds in the Madras City. As far as the mofussil is concerned, we feel it is not possible to provide these sheds.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : As the present shelters are so narrow that they do not give protection either from sun or from rain except during midday when the sun's rays fall straight, will they have these remodelled so that they may be shelters in the real sense?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : These shelters in the Madras City are maintained by the Madras Corporation. I shall pass on the suggestion of the hon. Member to the proper quarters.

MR. CHAIRMAN : Questions are over.

[7th March 1958]

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—GOVERNMENT BUSINESS.

DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE YEAR 1958-59—cont.

2-10
a.m.

Mr. CHAIRMAN: Now the discussion on the Budget will be continued. Mr. A. J. Arunachalam will now speak.

SRI A. J. ARUNACHALAM: கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் சமர்ப்பித்த வரவு செலவுத் திட்டத்தின் பேரில் கடந்த ஐந்து நினைங்களாக சபையில் விவாதம் நடந்து வருகிறது. அந்த விவாதத்தின்போது சில கனம் அங்கத்தினர்கள் கைத்தறித் தொழிலைப்பற்றிப் பேசினார்கள். அவர்களுக்கு நான் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நெசவுத் தொழிலைப்பற்றி சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். கைத்தறி நெசவுத் தொழிலைப்பற்றி வரலாற்றைப் பற்றிச் சுருக்கமாகச் சொல்லிவிட்டு, கைத்தறித் துணிகளுக்கு அளித்து வந்த ரிபேட்டை மத்திய அரசாங்கத்தார் 1½ அணுவிலிருந்து 1 அணுவாகக் குறைத்ததன் விவரமாக கைத்தறி ஜவுளிகள் விற்பனையாகாமல் தேங்கியிருப்பதைப்பற்றியும், அதனால் கைத்தறி நெசவாளர்கள் எவ்வளவு பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதைப்பற்றியும் விரிவாகப் பேச விரும்புகிறேன்.

நெசவுத் தொழில் நம் நாட்டில் பழமையான தொழில். நம் நாட்டில், இந்தத் தொழில் இப்போது நெசவு மில்கள்தான் போட்டியிடக்கூடிய சக்தி யுடையதாக இல்லை என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். சுமார் நூறு அல்லது இருநூறு ஆண்டுகளாகத்தான் இயந்திர மில்களின் மூலம் துணிகள் உற்பத்தியாகி வருகின்றன. அதற்கு முன்பு, பல்வகையான ஆண்டுகளாக மக்களுக்குத் தேவைப்படும் துணிகள் கைத்தறியினால்தான் நெய்யப் பட்டு வந்தன என்பது வெட்ட வெளிச்சமாகத் தெரிந்த விஷயம். நெசவாளி மனிதனின் மானத்தைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டு, மனிதனுக்கு வேண்டிய ஆடையைத் தயாரித்துக் கொடுத்து வந்தான். மக்கள் மானத்தைக் காப்பாற்றும் நெசவாளியை ஆதரிப்பதற்கு நான் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே இந்தத் தேசத்தில் கைத்தறி நெசவாளர்களால் மெல்லிய ஆடைகள் நெய்யப்பட்டு வெளி நாடுகளுக்கு விருப்பத்துடன் அனுப்பப்பட்டு வந்தன. பண்டைக் காலத்திலேயே கைத்தறித் துணிகளை வெளி நாடுகளுக்கு ஏற்று மதி செய்துவந்த நம் நாட்டில் இன்று கைத்தறித் தொழில் சுடினிடத் நிலையில் காட்சியளிக்கிறது.

நம் மாநிலத்தில் இந்தத் தொழிலை நம்பி சற்றேறக்குறைய 30 லட்சம் மக்கள் இருக்கிறார்கள். நம் மாநிலத்தில் 5 லட்சத்திற்கு மேற்பட்ட கைத்தறிகள் இருக்கின்றன. இந்திய யூனியனில் சுமார் 28 லட்சம் கைத்தறிகள் இருக்கின்றன. நம் யூனியனில் இந்தத் தறிகளை நம்பி சுமார் 1½ கோடி மக்கள் வாழ்கிறார்கள். நம் சென்னை மாநிலத்தில், 12 பேர்களுள் ஒருவன் நெசவாளியாக இருக்கிறான். நம் மாநிலத்திலுள்ள 3 கோடியே 20 லட்சம் மக்களுள், 30 லட்சம் பேர் நெசவாளிகளாக இருக்கிறார்கள். தங்களுக்கு ஆடைகளை நெய்து கொடுக்கும் நெசவாளிகளாக இருக்கிறார்கள். வதற்கு வேண்டிய கூலியைப் பெறுகிறார்களா என்று மற்றவர்கள் கவனிக்கிறார்களா? நமக்கு அத்தியாவசியமான ஆடைகளைத் தயாரித்துக் கொடுக்கும் கைத்தறி நெசவாளி வாழ வேண்டுமா, வாழ வேண்டாமா என்ற பிரச்சனை இப்போது எழுந்திருக்கிறது. கைத்தறி நெசவுத் தொழிலுக்குப் போட்டியாக இருக்கும் இயந்திர மில் தொழில் உச்ச நிலையை அடைந்திருக்கிறது. இந்தப் பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்காக கணங்கோ கமிட்டியை மத்திய அரசாங்கத்தார் மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நியமித்தார்கள். அந்தக் கமிட்டியினர் நாடு பூராவும் சென்று நிலைமையைக் கவனித்த பிறகு ஒரு ரிப்போர்ட்டைக் கொடுத்தார்கள். அவர்கள் தங்கள் ரிப்போர்ட்டில், மில்கள் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்தின் கடைசி ஆண்டான 1960-ம் ஆண்டில்தான் அவைகளுக்குரிய உயர்ந்தபட்ச

[7th March 1958] [Sri A. J. Arunachalam]

அளவான 500 கோடி கெஜம் துணிகளை உற்பத்தி செய்யலாம் என்றும், ஏற்று மதிக்காக அவைகள் 100 கோடி கெஜம் உற்பத்தி செய்யலாம் என்றும், கைத்தறிகள் 260 கோடி கெஜம் துணிகளை உற்பத்தி செய்வதற்கு அவை காசம் கொடுக்கலாம் என்றும் தெரிவித்தார்கள். ஐந்தாறு கோடி கெஜம் துணிகளை 1960-ம் ஆண்டில்தான் மில்கள் உற்பத்தி செய்ய வேண்டுமென்று கணங்கோ கமிட்டியினர் தெரிவித்திருந்தார்கள். அதற்கு இன்னும் இரண்டு ஆண்டுகள் இருக்கின்றன. ஆனால் 1956-ம் ஆண்டிலேயே மில்கள் 530 கோடி கெஜம் துணிகளை உற்பத்தி செய்துவிட்டன. 1957-ம் ஆண்டில் 540 கோடி கெஜம் துணிகளை மில்கள் உற்பத்தி செய்தன. 1960-ம் ஆண்டுக்கு நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கும் உச்ச வரம்பிற்கும் மேலாக 70 கோடி கெஜத்தை இந்த இரண்டு ஆண்டுகளில் மில்கள் உற்பத்தி செய்துவிட்டன. 1960 வரை இருக்கும் மூன்று ஆண்டுகளில் மில்கள் மொத்தம் 100 கோடி கெஜம் துணிகளை அதிகமாக உற்பத்தி செய்து விடுமோ என்று அஞ்சுகிறேன்.

சென்னை ராஜ்யத்தைப் பொறுத்த வரையில், கனம் அமைச்சர் ஸ்ரீ வெங்கடராமன் கைத்தறிப் பிரச்சனையைத் திறமையாகக் கவனித்து வருகிறார். கைத்தறி நெசவாளர்களின் நிலைமையை அவர் நன்றாகத்தெரிந்து கொண்டு, எங்களுக்குப் பக்க பலமாக இருந்து வருகிறார். கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு உதவுவதற்காகக் கைத்தறி செஸ் நிதியை மத்திய அரசாங்கத்தார் திரட்ட ஆரம்பித்தார்கள் என்பது கனம் அங்கத்தினர்கள் எல்லோருக்கும் தெரிந்திருக்கும். அவர்கள் 6 கோடி ரூபாய் செஸ் நிதி திரட்டி சென்னை மாநிலத்திற்குக் கிட்டத்தட்ட 1½ கோடி ரூபாய் கொடுத்தார்கள். ஆனால் சென்ற டிசம்பரிலிருந்து, அவர்கள் கைத்தறித் துணிகளுக்கு 1 அணுதான் ரிபேட் கொடுத்து வருகிறார்கள். சென்ற டிசம்பரில் ரிபேட்டை 1½ அணுவிலிருந்து 1 அணுவுக்குக் குறைத்தார்கள். கைத்தறி நெசவுத் தொழில் மிக நெருக்கடியான நிலைமையில் இருக்கும்போது மத்திய அரசாங்கத்தார் ரிபேட்டைக் குறைத்துவிட்டார்கள்.

சென்னை மாநிலக் கைத்தறி நெசவாளர் சங்கம் இந்திய யூனியனிலேயே ஒரு பெரிய கைத்தறி ஸ்தாபனமாக இருக்கிறது. அத்துடன் 929 கைத்தறி நெசவாளர் சங்கங்கள் இணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகள் எல்லாவற்றிலுமாக மொத்தம் 190,000 கைத்தறிகள் இருக்கின்றன. இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் ஆரம்பமாவதற்கு முன்பு இங்கே 1 லட்சம் கைத்தறிகள் இருந்தன. இப்போது இங்கே 190,000 கைத்தறிகள் இருக்கின்றன. சென்னை ராஜ்யத்தில் மொத்தத்தில் 2 கோடி ரூபாய் பெறுமான கைத்தறித் துணிகள் தேங்கிக் கிடக்கின்றன. இவ்வளவு துணிகள் தேங்கியிருக்கும்போது, மத்திய அரசாங்கத்தார் ரிபேட்டைக் குறைத்தார்கள். இது சரிதானா? 1960-ம் ஆண்டில்தான் மில்கள் 500 கோடி கெஜம் துணி உற்பத்தி செய்ய வேண்டுமென்று நிர்ணயித்திருக்கும்போது, 1956-ம் ஆண்டிலேயே 530 கோடி கெஜம் துணியை மில்கள் உற்பத்தி செய்து விட்டன. 1957-ம் ஆண்டிலும் அவைகள் அதிகமாக உற்பத்தி செய்துவிட்டன. அவைகள் அதிகமாக உற்பத்தி செய்ததால், மில் துணிகளும் கொஞ்சம் தேக்கமடைந்தன. இந்த நேரத்தில், தேக்கமடைந்த மில் துணிகள் விற்பனையாக வழி செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன், மில் துணிகளுக்கு விதித்து வந்த விற்பனை வரியை சமீபத்தில் மத்திய அரசாங்கத்தார் எடுத்துவிட்டார்கள். அதேபோக, மில் துணி மீது விதிக்கப்பட்டிருந்த கலால் வரியை சராசரி 3 நயா பைசா குறைத்தார்கள். அதனால் ஒரு கெஜம் மில் துணி விலை ரூ. 0-2-0, ரூ. 0-2-6 குறையும் சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்தினார்கள். அதே நேரத்திலே கைத்தறித் துணிக்கு இருந்த ரிபேட்டை 1½ அணுவிலிருந்து 1 அணுவுக்குக் குறைத்தார்கள். அதனால் நெசவுத் தொழில், நெசவுத் தொழிலாளர்களுடைய நிலை எவ்வாறு பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதைச் சற்று சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டுமென்பதற்காகத்தான் இந்தப் புள்ளி விவரங்களை உங்களுக்கு நான் கொடுக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இந்த நெருக்கடியான அவல நிலையிலே ஏராளமான துணி தேங்கியிருக்கும்போது, ரிபேட்டைக் குறைத்தது சரியல்ல, அதை உடனடியாக உயர்த்த வேண்டும் என்று கனம்

2-20
p.m.

[Sri A. J. Arunachalam] [7th March 1958]

தொழில் அமைச்சர் அவர்களும் மந்திரி சபையும் மத்திய அரசாங்கத் திற்குச் சிபார்சு செய்திருக்கிறார்கள். அந்தச் சிபார்சினால் கைத்தறித் தொழிலாளர்களுக்கு நடைமுறையிலே நிவாரணம் கிடைக்க வேண்டும்.

இந்த சபையிலும் சரி, கீழ் சபையிலும் சரி, கைத்தறி நெசவுத் தொழிலாளர் என்றால், இது ஒரு பொதுவான விஷயம் என்று எல்லா அரசியல் கட்சிக்காரர்களும் ஆதரிக்கிறார்கள். யாருக்கும் இதில் எதிர்ப்புக் கிடையாது, விரோதம் கிடையாது. அரசியல் கட்சிகளுக்குள்ளே எவ்வளவோ அபிப்பிராய பேதங்கள் இருந்த போதிலும், கைத்தறி நெசவுத் தொழில் நம் நாட்டு புராதனமான தொழில், அது நடுத்தரப் போகாமல் அதைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்ற பொறுப்பு ஒவ்வொருவருக்கும் இருப்பதாக எல்லோரும் ஏக மனதாக நினைக்கிறார்கள். அந்த ஒரு விஷயம் தான், ஒரு தொழில்தான் எல்லோருடைய உலாவதையும் ஒருங்கே கவர்ந்திருக்கிறது. எல்லோருடைய அபிப்பிராயத்தையும் ஒன்று திரட்டி சென்னையில் இருக்கும் இந்த அவை நிலையை மத்திய அரசாங்கத்தினுடைய கவனத்திற்கும், சம்பந்தப்பட்ட டிபார்ட்மெண்டு அல்லது பொருளியுடைய கவனத்திற்கும் கொண்டுவர வேண்டும்.

இந்த ராஜ்யத்தில்தான் நெசவாளர்கள் அதிகமாக இருக்கிறார்கள். ஆகையே அதிகமாக உற்பத்தி செய்யுமா இந்த ராஜ்யத்தில்தான். யூனியனிலுள்ள 28 லட்சம் தறிகளில் 5 லட்சம் தறிகள் இந்த ராஜ்யத்தில் இருக்கின்றன. இந்த ராஜ்யத்தில் துணி உற்பத்தி அதிகமாக இருப்பதால், அதை விற்பனை செய்ய வேண்டுமென்ற நிலை ஏற்படுகிறது. விற்பனை மார்க்கெட் உண்டாக்க வேண்டுமென்ற கவலை இந்த ராஜ்யத்திற்கும், ஆந்திர ராஜ்யத்திற்கும், மற்ற ராஜ்யங்களில் உற்பத்தி குறைவு, மார்க்கெட் ஏராளமாக இருக்கிறது. தொழிலமைச்சர் கொடுத்த ஒரு உதாரணத்தை இங்கு மீண்டும் குறிப்பிடுகிறேன். வெள்ளம் ஓடிய க்கொண்டிருந்தபொழுது ஒரு ஏஜன்ஸி அழைத்து அளந்து பார்த்தார். ஒரு இடத்தில் 4 அடி, மற்றொரு இடத்தில் 6 அடி, மற்றொரு இடத்தில் 10 அடி இப்படி இருந்தது. சமைகு எடுத்து விட்டு சராசரி ஆழம் 4½ அடி தான், போகலாம் என்று சொன்னாராம். அந்தக் கணக்கை வைத்துக் கொண்டு ஆற்றைக் கடக்க முயற்சி செய்தால் 8 அடி, 10 அடி ஆழம் வரும்பொழுது மனிதனுடைய கதி என்ன ஆகும்?

SRI A. M. ALLAPICHAJ : அங்கே நீந்த வேண்டும்.

SRI V. V. RAMASWAMI : நம் நாட்டு என்ஜினியர் இல்லை.

SRI A. J. ARUNACHALAM : நான் உதாரணத்திற்காகச் சொன்னேன். யாரையும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லவில்லை. ஆந்திரா, சென்னை, மைசூர் ஆகிய மூன்று ராஜ்யங்களில்தான் நெசவாளர்களுக்குக் கஷ்டம் இருக்கிறது. மற்ற ராஜ்யங்களிலிருந்து புகார் வரவில்லை, கஷ்டம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை, மற்ற ராஜ்யங்களில் உற்பத்தி குறைவாதலால், விற்பனையாகவில்லை என்ற கஷ்டமில்லை, மெஜாரிடி ராஜ்யங்களில் நிலைமை திருப்திகரமாக இருக்கிறது, மூன்று ராஜ்யங்களில் நிலைமையால் ரிபேட்டைக் குறைத்தால் ஒன்றும் கவலையில்லை என்ற போக்கிலே செய்திருக்கிறார்கள். தொழிலமைச்சர் கொடுத்த உதாரணம் ரொப்பப் பொறுத்தமானது. நம்முடைய சர்க்கார் நெசவாளர்களுடைய கஷ்டங்களைக் கவனித்து பல விதங்களில் உதவி அளித்திருக்கிறார்கள். நெசவாளர்களின் கஷ்டங்கள் அரசாங்கத்திற்குத் தெரியும். அவர்கள் செய்த உதவிக்கு நெசவாளர்கள் என்றும் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். என்றாலும் கூட அவ்வப்பொழுது அவர்களுக்கு ஏற்படும் குறைகளைச் சொல்லிக் கொள்ளாமல் இருக்க முடியாது. சொல்லித்தான் பரிகாரம் தேட வேண்டும், கிளர்ச்சி செய்து தான் பரிகாரம் தேட வேண்டும்.

நம்முடைய ராஜ்யத்தில் விசைத்தறியைப் புகுத்துவதற்குப் பெரு முயற்சி நடந்தது. கணங்கோ கமிட்டி விசைத்தறியைப் புகுத்த வேண்டுமென்று சிபார்சு செய்தது. கைத்தறிக்கு மேலும் ஊக்கம், ஆக்கம்,

7th March 1958] [Sri A. J. Arunachalam]

உற்சாகம் தரவேண்டுமென்பதைக் கமிட்டியார் மறந்து, கைத்தறி மூலமாகத் துணியை அதிகமாக உற்பத்தி செய்ய முடியாது என்ற எண்ணத்தில் விசைத்தறியைப் புகுத்துவதற்குத் திட்டம் போட்டுக் கொடுத்தார்கள். கைத்தறி இதனால் பாதிக்கப்படும் என்ற காரணத்தினாலே, விசைத்தறி கூடாது என்று நாங்கள் கிளர்ச்சி செய்தோம். கூட்டங்களைப் போட்டுக் கேட்டுக் கொண்டோம், அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொண்டோம். என்னைப் பொறுத்த வரையிலே, நெசவாளர் சமுதாயத்தைப் பொறுத்த வரையிலே, எங்கள் குறையைச் சொல்லி, நிவர்த்தி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுத் தான் கொள்ளுவோம். கண்டிப்புக் கிடையாது. கண்டித்தால் காரியம் ஆகாது என்று எங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். எங்களுடைய குறை நிவர்த்திக்கப்பட வேண்டுமானால் அரசாங்கத்தோடு ஒத்துழைத்து எங்களுடைய குறைகளை எடுத்துச் சொல்லி, எங்களுடைய கோரிக்கை நியாயமானது என்று அவர்களை உணரச் செய்தால்தான், அதன் மூலமாக எங்கள் காரியங்களை சாதிக்க முடியும். அந்த வகையிலும் சென்னை சர்க்கார் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக எங்களுடைய போராட்டம் வெற்றி பெறப் பெரும் உதவி செய்தார்கள். இந்த ராஜ்யத்தில் விசைத்தறியைப் புகுத்தக் கூடாது, நெசவாளர் தொழில் நசித்துப் போய்விடும். ஆகையினால் சென்னை ராஜ்யத்தில் விசைத்தறியைப் புகுத்துவதை ஒப்புக் கொள்ளுவதற்கு இல்லை என்று எங்களுடன் பரிபூரணமாக ஒப்புக்கொண்டு அதற்கு ஆதரவு கொடுத்தார்கள். அதையும் நாங்கள் மறப்பதற்கில்லை. அதற்காக சென்னை அரசாங்கத்திற்கு நாங்கள் பெரிதும் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

அதே நேரத்திலே இன்னொரு அறிக்கை சமீபத்திலே வந்திருக்கிறது. நான்கு விசைத் தறிகள் வைத்து நடத்துகிறவர்களுக்கு சமீபத்திலே விதிக்கப்பட்டிருந்த கலால் வரி பூராவையும் தள்ளிவிட்டார்கள். இது எங்களை எவ்வளவு தூரம் பாதிக்கும் என்பதைப்பற்றி நாங்கள் ரொம்பவும் பயந்து நடக்க வேண்டியிருக்கிறது. சென்ற வார அறிக்கையில் இம்மாதிரி குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் குடிசைத் தொழில் என்று சொல்லக் கூடிய கைத்தறித் தொழிலுக்கு மேலும் தொந்தரவு ஏற்படும். இதனால் கைத்தறித் துணி விசைத்தறித் துணியோடு போட்டி போட்டாக வேண்டும். விசைத்தறியில் உற்பத்தி செய்து 100 கோடி செஜம் மேல்நாட்டிற்கு ஏற்றுமதி செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். நூறு கோடி செஜம் இந்த நாட்டிலிருந்து ஏற்றுமதி செய்ய முடியவில்லை. மூன்று ஆண்டுகளிலே 75 கோடி செஜம் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. கடைசியாக, கடந்த வருஷம் உயர்ந்த பட்சமாக 80 கோடி செஜம் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால், 20 கோடி செஜம் அதிலே தேங்கியிருக்கிறது. விசைத்தறித் துணி அதிகமாக உற்பத்தி செய்யப்பட்டு ஏற்றுமதி செய்யப் படாமல் தேங்கிவிட்டால், அது உள்நாட்டில் கைத்தறித் துணியோடு போட்டி போட்டுத்தான் ஆக வேண்டும். அது நெசவாளர்களைத்தான் பாதிக்குமே தவிர, வேறு யாரையும் பாதிக்காது. ஆகையால், தொழில் அமைச்சர் அவர்களை நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். விசைத்தறி கூடாது என்று போராடி நமது அரசாங்கம் வெற்றி பெற்றது. விசைத்தறித் துணி மீதுள்ள கலால் வரியை நீக்கிவைப்பதற்குக்கூட நான் குறைப்படவில்லை. விசைத்தறித் துணி ஏற்றுமதி செய்வதற்கு எவ்வளவு திட்டமிட்டிருக்கிறார்களோ அதை நிறைவேற்ற வேண்டும். ஐந்தாறு கோடி கெஜத்திற்கு மேல் துணி தயார் செய்யக்கூடாது என்று திட்டமிட்டிருக்கும் இரண்டு, மூன்று ஆண்டுகளில் அதிகமாகத் தயாரித்திருக்கிறார்கள். விசைத்தறித் துணி உற்பத்தி 500 கெஜத்திற்கு மேல் உயர்ந்தவிட்டது. எவ்வளவு நிர்ணயம் செய்யப்பட்டதோ அதற்குமேல் உற்பத்தி செய்யக் கூடாது என்று வரையறுத்து நம்முடைய அரசாங்கம் அதற்காகப் போராடி வெற்றி பெற வேண்டும். அதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளை சென்னை அரசாங்கம் செய்ய வேண்டுமென்று மிகத் தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கைத்தறித் துணி ஏற்றுமதிக்கு பல வெளிநாட்டு மார்க்கெட்டுகள் இருந்தன. நம் நாட்டுத் துணிகளை வாங்கினால், இங்கே தங்கள் பணம் வந்துவிடுகிறது என்று எண்ணி அந்த நாட்டு மக்கள் அவர்களுக்கு

[Sri A. J. Arunachalam] [7th March 1958]

வேண்டிய துணிகளை அவர்களே உற்பத்தி செய்துகொள்ளா ஆரம்பத் திருக்கின்றனா. ஆகவே, ஏற்றுமதியைப் பெரிதும் நம்பக் கூடாது. மேலும், ரிபெட்டை நெடிக் காயத்தைக்கொண்டும் குறைக்கக் கூடாது என்று மத்திய அரசாங்கத்தாரிடம் நம் அரசாங்கத்தார் கூறினார்கள். இந்தப் பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற் பார்லிமெண்டு அங்கத்தினர்களுள் அக்கறை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். நமது ராஜ்யத்தில் 40-க்கு மேற்பட்ட பார்லிமெண்டு அங்கத்தினர்கள் இருக்கிறார்கள். நான் கைத்தறி யாளர் கஷ்டங்களை இந்த சபையில் விவரமாகச் சொன்னது போல, அவர்களும் அவைவையே பார்லிமெண்டின் அடிக்கடி சொல்ல வேண்டும். மேலும் அவர்கள் மத்திய சர்க்கார் மந்திரிகளைத் தனரும் காலேயிலும் மாலேயிலும் சந்தித்துப் பிரச்சனையை எடுத்துக்கொண்டு, கைத்தறித் துணிகள் ஏராளமாகத் தேசிய யிருக்கிறபொது, ரிபெட் தொகையைக் குறைத்தது சரியல்ல. வேறொரு ரிபெட் தொகையை உடனடியாக ரத்து செய்ய வேண்டும் என்றும் அவர்கள் அடிக்கடி மத்திய அரசாங்க உலையச்சர் களிடமும் அதிகாரிகளிடமும் கூற வேண்டும்.

[illegible]

THE HON. SRI R. VINKATARAMAN : மத்திய அரசாங்கத்தார் கனம் அமைச்சரவை குறிப்பிடுவதுபோல் நடக்க முயற்சியுள்ளனர்.

SRI A. J. AI UNACHALAM : கனம் மந்திரி விடாமல் பூயந்தி செய்ய லெண்டும். ஒன்று செய்யலாம். லெமெஜன் லெச லெண்டும். அதற்கு சட்ட நீதியை நடவடிக்கை எடுக்க கான உத்தரவை சர்க்கார் போடலாம். ஆனால், அவர்களைக் கூட்டுறவுச் சங்கங்களில் சேர்க்க பூயந்தி செய்ய லெண்டும். அந்த நான் அறிவேன். திருத்தாலும், கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மில்களை எடுத்துக்கொண்டால், ஷோலாப்பூர், அனுமதாபாத் போன்ற இடங்களிலுள்ள மில்களில் நூல்களை மட்டும் உற்பத்தி செய்கிறார்கள். சில மில்களில் நூல்களையும் தண்ணீரையும் உற்பத்தி செய்கிறார்கள். நூல் களையும் தண்ணீரையும் உற்பத்தி செய்யும் மில்கள் குதல் தரப் பஞ்சை எடுத்துக்கொள்ளினால், அதில் அலகை மில்களையும் அனுசுலபடை யுள்ள நேசவாளங்கள் அடைந்தவிட 10 சத வீதம் அதிக லாபத்தை ஓட்டிப்பட்ட 'காம்போஸ்ட்' மில்கள் அடைந்தன. நூலின் தரத் தைக் காப்பாற்றும் மில்கள் சில கோயம்புத்தூர் ஜவ்வாலும் மற்ற சில ஜவ்வால்களும் இருக்கின்றன. மில்களிடையே ஓட்டிப்பட்ட வித்தியாசம்

7th March 1958] [Sri A. J. Arunachalam]

காட்பய்யுகிறது. இந்த வித்தியாசத்தை நீக்குவதற்காக, ஏதாவது 'ஸ்பலிடி' கொடுத்து எல்லா நெசவுக்காரர்களுக்கும் நல்ல நூல் கிடைக்கும்படி செய்ய வேண்டும்.

கைத்தறித் துணிகளுக்கு அதிர்ஷ்டவசமாக நம் ராஜ்யத்திலு் விற்பனை வரி இடையாது. ஆனால் இங்கே நூலுக்கு விற்பனை வரி இருக்கிறது. நூலுக்குப் போடப்படும் விற்பனை வரியில் ஆகாது எது விடுதலையைக் குறைக்க வேண்டியென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். நான் கைத்தறி நெசவாளர்களின் பிரதிநிதியாக இருப்பதால், அவர்களுடைய கஷ்டங்களை இங்கே எடுத்துக் கூற வேண்டியது என் கடமை.

நான் என்ன சொல்ல விரும்புகிறேன் என்பது கனம் தொழில் அமைச்சருக்குத் தெரியும். எங்களை அவர் ஆதரிப்பார் என்ற நம்பிக்கையுடன்தான் நான் பேசுகிறேன். நான் பேசும் காரியங்களைச் செய்வதில் சில கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன என்று கனம் அமைச்சர் கூறுகிறார். இருந்தாலும், அவர் மனது வைத்தால் விரி கண்டுபிடிக்க முடிகலாம். எங்கள் கஷ்டங்களைத் தீர்ப்பதற்கு அவர் முயற்சிக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மில்லகளுடன் கைத்தறிகள் போட்டி போட்ட முடியாது. இயந்திரத்துடன் மணிகள் போட்டியிட்டு முடியாது. கைத்தறி நெசவாளி, காவியிலிருந்து மாவை வரை வேலை செய்வதால், காந்த கெஜம் தூணி உற்பத்தி செய்யலாம். அதே நேரத்தில் இயந்திரம் 30 கெஜம் தூணி உற்பத்தி செய்ய முடியும். கைத்தறி நெசவாளி காவியில் தன் வீட்டில் இருக்கும் ஆகாரத்தைச் சாப்பிட்டுவிட்டு தறியில் வேலை செய்ய உட்கார்ந்தால், ஒரு மணி நேரம் நெய்தடிவன் சோர்ந்துபோய் விடுவான். மிகு சிறிது நேரம் களைப்பான ஓட்டி மறுபடியும் வேலை செய்வான். ஆனால் இயந்திரம் ஓட்டாமல் தொடர்ந்து ஒரே வேகத்தில் வேலை செய்யும். மணிகளின் எந்தத் தொழிலும் ஒரு கலை. கைத்தறி நெசவாளி தூணி நெய்வது ஒரு கலை. தறியில் உட்கார்ந்து கைத்தறி நெசவாளி வேலை செய்வதைப் பார்த்தால், அது மிஷும் அழகான இருக்கும். தறியை இயக்கும்போது நெசவாளி, ராணுவ வீரர்கள் அணி வகுத்துச் செல்லும்போது 'லெப்ட், ரைட், லெப்ட், ரைட்' என்று இடது காலையும் வலது காலையும் மாற்றி மாற்றி இயக்குவது போல், இடது காலையும் வலது காலையும் மாற்றி மாற்றி இயக்குவான். நெசவாளி, உழவன் முதலான தொழிலாளர்கள் இந்த மாதிரி உழைப்பதால் நல்ல தேக்க திட்டங்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தேக்கப்பயிற்சி செய்ய வேண்டியதில்லை. காவை 8 மணியிலிருந்து மாவை 6 மணி வரை ஒரு கைத்தறி நெசவாளி நெய்வதால் அவனுக்கு மாதம் ரூ. 25 அல்லது ரூ. 30 வருமானம் கிடைக்கும். கைத்தறி நெசவாளர்களை நேரத்தை வீணாக்காமல் நெய்வார்கள். நங்கள் வீட்டுக்குவரும் யாருளுவது அவர்கள் சிறிது நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தால், அன்று நெசவில் 8 எடை குறைந்துவிடும். எட்டு எடை என்றால் ஒரு அடி நீளத் துணி என்று அந்தம். மில் தறித் தொழில், கைத்தறித் தொழில் ஆகிய இரண்டு நெசவுத் தொழில்களும் இருக்க வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தார் விரும்புகிறார்கள். அது வரவேற்கத் தக்கதுதான். ஆனால் மில் நெசவுத் தொழிலுக்கும் கைத்தறி நெசவுத் தொழிலுக்கும் போட்டி இருக்கக் கூடாது. 1960-ம் ஆண்டில்தான் 500 கோடி கெஜம் துணியை மில்கள் உற்பத்தி செய்ய வேண்டும் என்று நிர்ணயித்திருக்கும்போது, அதற்குள் அந்த அளவிற்கு அலைகள் உற்பத்தி செய்திருக்கக் கூடாது. நிர்ணயித்தபடி தான் மில்காரர்கள் நடக்க வேண்டும். கைத்தறித் தொழிலாளர்கள் 260 கோடி கெஜம் துணியை உற்பத்தி செய்வதற்கு சர்க்கார் அவகாசம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இதுவரையில் நாங்கள் 160 கோடி கெஜம் துணி தான் உற்பத்தி செய்திருக்கிறோம். இந்த வேகத்தில் நாங்கள் உழைத்தால் 1960-ம் ஆண்டில் நிச்சயம் 260 கோடி கெஜம் துணி உற்பத்தி செய்து விடுவோம். மில்காரர்கள், அவர்களுக்கு நிர்ணயிக்கப்பட்டிருள்ள அளவிற்கு மேல் உற்பத்தி செய்பாதுபடி பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும். அதற்கான முயற்சியை அரசாங்கம் செய்யவேண்டும்.

[Sri A. J. Arunachalam] [7th March 1958]

2-40
p.m.

ஒரு ஜில்லாவிற்கு ஒரு கூட்டுறவு மில் அமைத்துக் கொடுக்கவேண்டுமென்று ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறேன். திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் ஒரு மில் ஏற்படுத்தப்பட்டு எல்லாம் தயாராக இருக்கிறது. சாமான்களை யெல்லாம் பூட்டியாகிவிட்டது. நானேக்கே வேண்டுமானாலும் ஒட்டலாம். எட்டாயிரம் கதிர்கள் ஒட்டுவதற்குத் தயாராக இருக்கிறது. ஆனால் மின் சாரம் கிடைக்காமல் இருப்பதால் ஒட்ட முடியவில்லை. இதை அமைச்சர் அவர்கள் உடனடியாகக் கவனிக்கவேண்டும். ஏற்கனவே அமைச்சர் அவர்களுக்கு இந்த நிலைமை தெரியும். சம்பந்தப்பட்ட பேப்பர் அவர்கள் கையிலே இருக்கிறது. உடனடியாக அந்த மில்லை ஒட்டுவதற்கு எங்களுக்கு வசதி செய்து கொடுக்கவேண்டும். நானேயே 8,000 கதிர்களை ஒட்ட முடியும். பத்தாயிரம் கதிர்களை ஒட்டுவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அதற்குக்கிட்டத்தட்ட அரை கோடி ரூபாய் செலவாகி யிருக்கிறது. அரசாங்கத்தார் 10 லட்ச ரூபாய் உதவி செய்திருக்கிறார்கள்.

Mr. CHAIRMAN : Last point.

SRI A. J. ARUNACHALAM : ரிபேட் குறைந்ததனாலே, விற்பனை ரொம்பக் குறைந்து போயிற்று. 1956-ம் ஆண்டில் ஜூலை முதல் அக்டோபர் வரை புள்ளி விவரங்களைக் கொடுக்கிறேன். 1957-ம் ஆண்டில் அதே ஆறு மாதங்களுக்கும் கணக்குக் கொடுக்கிறேன் :—

	1956 (லட்சம்).	1957 (லட்சம்).
ஜூலை	9.45	11.34
ஆகஸ்டு	10.75	11.95
செப்டம்பர்	9.95	15.75
அக்டோபர்	32.43	32.84
நவம்பர்	8.33	10.37
டிசம்பர்	7.59	8.58

1957 டிசம்பர் மாதத்தில் ரிபேட் குறைக்கப்பட்டுவிட்டதால், விற்பனையும் குறைந்துவிட்டது. அதுவும் எப்படி விற்பனை ஆயிற்று என்றால் அரசாங்கம் ரிபேட்டை 3 நயா பைசா குறைத்துவிட்டாலும், நெசவு சங்கங்கள் தங்க ளுடைய பணம் 4 நயா பைசா நஷ்டம் ஆனாலும் சரி என்று அரசாங்கத் தார் கொடுக்கும் 6 நயா பைசாவோடு 4 நயா பைசா கூடப் போட்டு 10 நயா பைசாவாக ரிபேட்டைத் தொடர்ந்து கொடுத்தார்கள். அதுவும் பொங்கல் காலமாயிருந்ததால், அப்படிச் செய்தார்கள். அதனால்தான் எட்டு லட்சம் கெஜம் விற்பனை ஆயிற்று. அரசாங்கம் இந்த ரிபேட்டைக் குறைத்ததால் எவ்வாறு நெசவுத் தொழில் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதைத் தெரிவிப்பதற்காகத்தான் இந்தப் புள்ளி விவரங்களை நான் இங்கே கொடுத்தேன். கடைசியாக.....

Mr. CHAIRMAN : Last point. Two minutes more.

SRI A. J. ARUNACHALAM : ஒரு யோசனை சொல்லுகிறேன். ரூபாய்க்கு 1½ அண ரிபேட் கொடுத்ததால் 'கன்ஸ்யூமருக்கு' அனுசூலம் கிடைத்தது. அது இப்பொழுது 1 அணவாகக் குறைக்கப்பட்டு விட்டது. இதுவரையில் 'கன்ஸ்யூமருக்கு' கிடைத்த சலுகையை நெசவாளர் களாவது பெறுவதற்கு வழி என்ன? நெசவு சங்கங்களிலே கூலி வாங்குகிறார்கள். அவர்கள் நெசவாளர்களுக்கு நூல் கொடுக்கிறார்கள். நூலைக் கொண்டுபோய் ஆடையாக நெய்து கொண்டு வந்து கொடுக்கிறார்கள். நெசவு சங்கங்கள் நூலைக் கொடுக்கின்றன. நூல் கிரயத்தில் ரூபாய்க்கு ½ அண ரிபேட் கொடுக்கும்படி சிபார்சு செய்யலாம். அல்லது கூலியில் ½ அண ரிபேட் கொடுக்கும்படி சிபார்சு செய்யலாம். இம்மாதிரி புதிய முறையிலே சிபார்சுகள் செய்து ஒரு பக்கம் அரசாங்கம் ரிபேட்டைக் குறைத்ததை மறு பக்கம் நெசவாளர்களுக்கு உதவியாக இருக்கும்படி யாவது வாங்குவதற்கு முயற்சி செய்யலாம். அவர்களுக்கு இப்பொழுது ரூபாய்க்கு 1 அண லாபம் கிடைக்கிறது. மேலும் ½ அண கிடைக்கும்படி செய்யலாம். ஆகவே இந்தப் புதிய திட்டங்களை அமைச்சர் அவர்கள்

7th March 1958]

1958-59

7th March 1958] [Sri A. J. Arunachalam]

கவனத்திற்குக் கொண்டுவந்திருக்கிறோம். அதைச் சாதிக்க வேண்டிய முயற்சி எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, எனக்குப் பேச அவகாசம் கொடுத்த சபைத் தலைவருக்கு நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

DR. A. SREENIVASAN : The hon. Member who spoke just now has not given the reasons why so much stock is lying unsold. I think the Hon. Minister in charge will, in the course of his reply to the debate, explain the reasons for it.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Increased production That is all.

* SRI P. T. RAJAN : Mr. Chairman, going through the speech of the Hon. the Minister in charge of Finance and Education, I find that he has stated under the heading Education 'The annual expenditure has increased by nearly Rs. 1 crore even though the State has been reorganized and its territory and population reduced. For the coming year, we are providing Rs. 12.04 lakhs. As usual, rather more than one-half of the total expenditure continues to be devoted to primary education, Rs. 4.91 lakhs in 1956-57, Rs. 6.54 lakhs in 1957-58 and Rs. 6.59 lakhs in the coming year'. I am glad to note that education is receiving encouraging support from the Government. I would like to know whether we are getting our money's worth. The Government can spend any amount of money on Education and other departments which tend to produce the wealth of the country. Schools are being increased every year. Elementary schools, high schools and colleges are being increased in number every year. In the course of increasing the strength of these institutions, we must see whether they have got the proper teaching staff. In this connexion, I am reminded of an incident in the co-operative movement which aimed at increasing the number of societies. There were too many societies without proper personnel to manage. Time came when the Government were called upon to practically scrap the department. The task of rectifying the defects and liquidating societies had to be seriously undertaken by the department. Eventually, only those societies which functioned with proper men to look after their affairs were left with the result that the department is doing very useful work. I am glad to see that my hon. Friend the Leader of the House is in charge of that department now. I do not want a similar fate to overtake the Education Department. The other day a representative of the schoolmasters told us that the teachers had a sense of frustration and disappointment, with little or no hope for the future. They are the people who are asked to undertake the task of bringing up the future citizens of this State. I don't blame the teachers as even the representative of the schoolmasters said that, only as a last resort, Graduates and under-Graduates sought appointment in the Education Department. To that miserable position we have been reduced. I would rather approve of spending the extra one crore of rupees on the payment to teachers, to have a well-trained, well-equipped teaching staff and to reduce the number of schools. Let us get the best result for the money we spend.

2-50
p.m.

[Sri P. T. Rajan] [7th March 1958]

Let the standard of education be maintained. While discussing with some friends, incidentally I asked, "How many colleges are there in this State and how many of them have got Principals or men of outstanding ability—men who can inspire their students to do their best?" I was told that it was 10 per cent. I was not inclined to believe even that. But as that information emanated from a distinguished educationist, I accepted that. If out of one hundred, you are going to have only 10 able men to tackle our coming generation, what is going to be the future of this country? I should like the Hon. the Leader of the House to tell us about this. After all, schools and colleges are meant, especially when the foreigners have left this country, to produce leaders of men—not servants or men who would fill positions as clerks, Secretaries, higher subordinates and other non-important Government posts. No doubt, any institution requires well-trained men, well-disciplined men. But what the country as a whole requires is a band of leaders, not at the top only, but at all intermediate levels. That ought to be the aim of education. If that aim is gone, let us leave teaching to the tutorial colleges. The Government need not spend money on colleges and schools. They will give scope to non-officials to earn their living and to prepare boys for getting through examinations. Sir, in this connexion, I would like to suggest to the Government that they should have a programme, a ten-year programme, for sending abroad boys and girls from every Tamil district, without distinction of caste, creed or being rich or poor. Let us pick out the best among them with the necessary background—background of family, background of character—and send them to Universities in other countries. Let them learn foreign languages. Let them learn research work and come back to this country to make education more useful than what it is to-day. As the world is moving fast, we want our boys and girls to know practically all international languages. We want to get ideas from Universities in other countries. These boys and girls should be the medium through which we can get them. I request the Hon. the Leader of the Opposition though he is not in direct charge of the Department, to consider this matter at the Cabinet level, not that he should dicte to his colleague, the Education Minister.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: He is very enthusiastic.

* SRI P. T. RAJAN: Thank you, Sir. Mere enthusiasm is not going to help.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: He is forecasting events.

* SRI P. T. RAJAN: I am not forecasting events.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I said, "You are forecasting events" because instead of saying "the Leader of the House" you have said "the Leader of the Opposition". That was why I said, "You are forecasting event".

7th March 1958]

* SRI P. T. RAJAN: I would very much like my hon. Friend to be in that place. It is no matter. I want it to be so because we get very few persons to fill positions of responsibility. Sir, I was listening to the speech of my hon. Friend, Sri Kanganathan the other day. He was a very senior officer, a distinguished educationist of this State. It was a harrowing tale, a tale which made me sad, which made me even despair of the future of education. He told us of instances where orders were kept pending on petitions sent to the Department, not for weeks, not even for months, but for years. Sir, it may be that the Department has got much more work to be done. If that be the case, increase the number of officers in the Department and divide the work. Instead of having one Director, have four Directors, divide the work, and fix the responsibility on each Director. Instead of this, the Government have one Director. However distinguished and however eminent he may be, it is not possible for him to cope with the work nowadays when there are so many complaints about delays. 3 p.m. So many petitions are sent to Government, and the Government feel, as the custodians of the people's rights, that every paper should be examined. If the officers devote time to deal with the work of the department, after consigning useless papers to the waste paper basket, something useful will be done. I read yesterday that in Kerala the Government had gone in for more Directors to be put in charge of each section and to fix responsibility on each of them individually. If this is done, there is the chance of work being done within a reasonable time. I would even go to the extent of saying that there may be a separate Minister for Education and a separate Secretary in sole charge of Education. If our educational system is really going to be effective, if it is going to contribute to the progress of this country, serious attention to this aspect must be paid failing which our Independence will be Independence in name and not in reality.

Sir, a good deal was heard about the food position. Figures were quoted. Unfortunately, I am a very poor student of mathematics. Sometimes I cannot even add and say that five plus five makes ten. Instead of this, I may say five plus five makes nine.

MR. CHAIRMAN: Very good company!

* SRI P. T. RAJAN: But leaving statistics apart, I want to know whether we have got enough food. If we have got enough food, there would not be any cry at all saying that food is not available. We may say that money is not available to buy food. Here we have no money to buy food, and if there is money, there is no food to buy. Time was when the Government of the day wanted to stop fragmentation of holdings. They wanted consolidation of lands with a view to increasing food production. This was done when the foreigner was ruling the country. To-day when our own Ministers are there, they want to divide the land—parcel out the land—into so many bits so that in the name of democracy,

[Sri P. T. Rajan] [7th March 1958]

3-10
p.m.

in the name of the protector of the poor and the landless, each man might get a strip of land. By all means let Government do it. About thirty years ago, people like myself were prepared to offer to Government that they should take over all our lands. Why? Because we were unable to get back the money spent on the lands, and we were not in a position to pay the kist even to Government. We would have been extremely happy if the Government had taken over our lands then. We thought that suggestion was good. But that did not happen. Lands are now yielding something and landowners are getting something in return for their trouble. Political slogans and ideologies require that the landed classes should disappear. Yes; let them disappear. But at what cost? At the cost of feeding the people of the country? The Government may dislike the landed classes. The landed classes may be rogues. They may be parasites. But they have contributed their mite to the prosperity of the Courts from the dawn of ages. The landed classes stood for the culture of this country, for the hospitality of this country, and for the high ideals of the people of this country. The Government are trying to put them down now. By all means let them do so. This is like cutting the nose to spite the face. If the Government feel happy about this, let them do so. As the hon. Member Dr. Sreenivasan said, the sooner the Government did it, the better. Instead of killing them inch by inch, take away the lands and be done with it. Put the knife through once for all, and you would not thereafter have any problem of the wretched landed classes.

I come to one other item, which may be controversial, unnecessarily perhaps controversial—but, anyhow, I promised the other day that I would deal with the problem of Tamil Nad. Sir, in 1917 the South Indian Liberal Federation was founded with a view to having a Federation of the Southern States, i.e., States south of the Vindhyas. Madras practically contained three-fourths of the Federation. As time went on, our Andhra friends left Madras, quite rightly perhaps. Tamilians swamped them even in their own part of the country in the matter of offices, in the matter of patronage, and in the matter of emoluments. The Andhras wanted to be masters in their own area. They wanted to get away. We could not say, 'No' to them. We said, 'If you want to go away, by all means get away'. Next the Kerala people wanted to get away and then again the Kannadigas. Who are left now? The Tamils. Well, whether they like it or not, they have got to face the music by themselves. Whether we call it Tamil Nad or Madras State, that does not matter to me. What is there in name? A rose will still smell sweet, by whatever name you may call it. All these States are now functioning separately. Who is responsible for all this? We may say that historical events have brought about the division of the country on a linguistic basis. I go a step further and say that this is the effect of the policy of the Congress that there should be mass contact. 'The mass can be contacted only by talking to the masses in their own language'. Quite right. Then let there be States on a linguistic basis.

7th March 1958] [Sri P. T. Rajan]

Having done that, you tell them, 'Do not think in terms of your own State; do not think in terms of your language; do not think in terms of your culture'. If you do not want them to do that, why did you divide the country? Having divided the country, you must face the logical consequence. Each State wants to develop in a manner which suits its genius. Is it a crime, if a man wants to be master in his own house? Will any of my hon. Friends here say that he does not want to be master in his own house?

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Except to his wife. (Laughter.)

* SRI P. T. RAJAN: Really speaking, ladies are the masters of the household and we are masters only by their sufferance. (Laughter.) At least, in name, we are masters. We talk of Dravida Nad. You cannot say there was no such thing as Dravida Nad except that some people want it. Do not talk about it in a sneering manner. We might have a Dravida Nad and the South Indian Liberal Federation also might be revived in a new garb. Now, Sir, we have a Zonal Council for the South. The Southern Zonal Council consists of the States of Andhra, Kerala and Tamil Nad. If it is going to function as visualised by those who conceived the idea of Zonal Councils, then it is going to be a Federation. You can put a skirt or a saree on a woman. A woman is a woman. She may put on a cap; yet she is a woman.

MR. CHAIRMAN: Men too.

* SRI P. T. RAJAN: You might get Dravida Nad in a different garb, with partners willing to act together in matters which affect them in common. They will be masters in their own houses but willing to co-operate with others in all matters which concern them all. It must, of course, be a natural growth. I am not one of those politicians ever anxious to achieve results quickly by force. History does not like the pace being forced. It must be a natural growth, not an artificial growth.

Leaving Dravida Nad, I come to Tamil Nad. The mere mention of this name might be an anathema to some. They might even think that it is a crime to think of Tamil Nad. The thing is, some of us cannot forget the past. We might even forget the present but not the past. Tamilians had a glorious past. They had their traditions, their own culture and their own arts. Tamilians like Englishmen did not invade other countries with arms with a view to conquering them. Tamilians like Englishmen went to other countries as tradesmen and businessmen. While doing business on the one hand, they spread their culture on the other. You see signs of that culture in the temples in remote corners of the East. We cannot forget that. You may prevent us from giving expression to our thoughts. But we cannot stop thinking about those things. As one of the famous Roman historians said, 'You may prevent people from talking but you cannot prevent them from thinking.' Taking Tamil Nad, the question arises whether Tamil Nad can be a viable State, an independent State, which can

[Sri P. T. Rajan]

[7th March 1958]

defend itself. Let us see from a purely academic point of view whether it cannot be viable and whether it cannot be independent. I will take the latter item first. I may ask my friends whether India is in a position to defend herself against an attack by a powerful opponent. No. Her Army, her Navy and her Air Force are very limited in size. We might be told that nobody will attack us and that if anybody attacks us, somebody will come to our rescue. If that be the case with India, I should like to know whether we will not be helped by somebody if anybody attacks Tamil Nad.

SRI A. M. ALLAPICHAU: Some other part of India will come to our rescue.

* SRI P. T. RAJAN: Somebody else, I said. You confine yourself to Indian geography. But I go beyond that. After all, it is not understood by people that the League of Nations came into existence for the purpose of protecting smaller nations from attacks by powerful nations. In the first World War, they said that they were fighting the War with a view to giving protection to smaller countries and giving them the right to decide their future. We had then the League of Nations. It failed. The Second World War came. The conqueror and the conquered were left more or less in the same position. The United Nations came. Whether it is able to achieve its object or not, it is there to provide help to smaller nations. Such being the case, I am not at all worried about the defence of Tamil Nad. Secondly, can it be independent? Can any one of us here say that any nation in the world can be independent in the sense of self-sufficiency as regards its requirements?

SRI MOHAMED RAZA KHAN: In population it can be. (Laughter.)

3-20
p.m.

* SRI P. T. RAJAN: In population, they are not only self-sufficient but more than self-sufficient. No country can be independent in this sense. After all, we depend upon some country or other for our requirements. No country—does not matter America or even, let us assume, China when it becomes all powerful—can get all her requirements within her own borders. So, let us not talk about independence in the sense that we can afford to live without any association with other countries, without any relations with other countries. We must be friendly especially with our neighbours. The wealth of a country is its people, first and foremost. Then, we talk about raw materials. Sir, I feel that the Tamilian people are the real wealth of this country. The unfortunate tragedy is that the Tamilian had gone out of Tamil Nad, scattered himself all over the world and contributed to the material prosperity of other countries but not his own motherland. But what is the return for his contribution? He is given treatment that is not given even to a wild beast. Unfortunately, we in this State are not in a position to help our countrymen living outside India. If they are citizens of other countries, we have no business, rightly or wrongly, to interfere with their affairs. Whatever

7th March 1958] [Sri P. T. Rajan]

comes to them, good or bad, they must accept. But if they are Tamilians and if their right of being naturalized citizens of those countries is denied and fair treatment is not meted out to them, is it not our duty to protect them? Is it not our duty to go to their rescue, whether our help will be effective or not?

Sir, we have got people who can increase the prosperity of the people. As my worthy Friend Sri O. P. Ramaswami Reddiar said, if we have not got things in our own State, we can persuade our neighbours to give them and we will persuade them. We will persuade Andhra Pradesh to give us what we want. Let them not give as charity. Just as they are selling their farm produce, let them sell water. So also Kerala State, which sell cardamom and tea, can sell water. We do not want any charity from them. So, even if there is a separate Tamil Nad, she must have friendly relations with her neighbours. An independent country cannot be so independent as to say that she would have nothing to do with others. If only our people really take into their heads to do their best and spare their time and energy for the prosperity of this country, they can be masters in their State dealing with matters which affect them. Sir, I may be asked, 'Are you prepared to have Tamil Nad here and now?' I am afraid I will have to say 'No'. Why? To run the country we want a race of men, men of integrity, men of character and men with a sense of duty and a sense of discipline. Have we got such men in this State now? No. I may be accused of slandering my fellowmen but I am facing facts. If I am slandering them, it is with a view to correct ourselves, not with a view to pose as superior to others. The other day the hon. Member Mr. O. P. Ramaswami Reddiar said that we could not trust another man in the country now. Sir, apart from individual friendship, if somebody tells me that he can do something, I cannot trust him. That is the unfortunate position in which we are to-day. If I am in a position to believe the word of a Tamilian whom I can pick out at random, all right. If we are fit, we can run the country. Unfortunately, once having been slaves for so many centuries, we have lost all those qualities which could make us worthy citizens of this Tamil Nad. It may be that I may not live to see a separate Tamil Nad. But I am appealing to the younger generation, boys and girls of to-day, that they should read their own history. Let them be inspired by a sense of adventure. When I say 'sense of adventure', I do not mean adventurers. There are a number of adventurers, political and otherwise. Let them be men of integrity and character with a sense of duty and discipline. Let them develop into a people who will command respect. Let them then think of running Tamil Nad as a State, either an Independent State or a partly Independent State. Let them attempt it and if they fail, what if? It is far better to have loved and lost than to have never loved at all.

SRI MATHI SARASWATHY PANDURANGAM: கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்த ஆண்டு வரவு செலவுப் பட்டியலைத் தயாரித்த நிதி அமைச்சர் அவர்களை நான் மிகவும் பாராட்டுகிறேன். முக்கியமாக

[Srimathi Saraswathi Pandurangam]

[7th March 1958]

விவசாயிகள் எல்லாருடைய உற்பத்தியைப் பொருத்தவெண்டும் என்பதற்காகப் பல வழிகளில் அவர்களுக்காக நிதியை ஒதுக்கியதுமல்லாமல், செலவு இனங்கள் போக ரூ. 3,000-க்கும் அதிகமாக வருமானம் வருபவர்களுக்கு அதிகப்படியான வரி விதித்திருப்பதை நான் மிகவும் வருவேற்கிறேன். எனினும், சோஷலிஸ்ட் சமுதாயம் என்று சொல்லும்போது, கார்த்தியாகனின் எண்ணத்தை நிறைவேற்றவேண்டுமானால், செல்வம் அதிகமாக இவ்விடத்தில் குவிந்திருப்பது கூடாது. அந்தக் கருத்தை மனதில் வைத்துக்கொண்டு, தங்களுக்கு வேண்டிய வருவாய் போக உபரியாக இருக்கிற வருமானத்தின்பேரில், அதாவது ரூ. 3,000-க்கு மேற்படப் வருமானத்தின் பேரில், வரி விதிக்க வேண்டுமென்ற திட்டத்தை நான் ஆட்சிபடுத்துகிறேன். விவசாயத் தொழிலில் சமூகம் உழைப்பாளிகளுக்கு நல்ல உதியாக கிடைக்கவேண்டும். அதில் கார்த்தியாகனின் பெண்களும் வேலை செய்கிறார்கள். ஆண்களுக்குக் கூலி ஒன்று, பெண்களுக்குக் கூலி இரண்டு. அதாவது பெண்களுக்குக் குறைவான கூலி என்று இருப்பதை நான் எதிர்த்தேன். உழைப்பு இருவருக்கும் ஒன்றுதான் இருக்கிறது. விவசாயப் பெண் நல்ல நடுத்தரக் காலையில் குவிந்தால், மாலையிலும் கஷ்டப்பட்டு உழைக்கிறாள். ஆண்களுக்கு நான்கு மணி என்றால், பெண்களுக்கு இரண்டு மணி என்று குறைந்ததாகப் படுகிறது. அதை மாற்றி ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் ஒரேமாதிரியான கூலி கொடுப்பதற்கு வேண்டிய எல்லா நடவடிக்கைகள் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

சென்னை நகராண்மைக் கழகத்தில் நான் ஒரு அங்கத்தினராக இருக்கும் காரணத்தை ஒட்டி, சென்னை நகரத்திலுள்ள ரோடுகளையெல்லாம் சில வாரத்தைக் கூட விடாமல் இருக்கிறேன். நமது மாநிலத்திலுள்ள இவ்வுரு நகரங்களுக்கு சென்னை நகரத்திலிருந்து பல ரோடுகள் போகின்றன. அவைகளெல்லாம் படுமோசமாக இருக்கின்றன. அவைகளைச் செப்பனிடவதற்கு நகராண்மைக் கழகத்திடம் போதிய நிதி இல்லை. பல ஆயிரக்கணக்கான மோட்டார்கள் சென்னை நகரத்திலுள்ள ரோடுகளில் ஓடக்கொண்டிருக்கின்றன. அவைகளையெல்லாம் வரியை நமது சர்க்கார் வசூலிக்கிறார்கள். அப்படி சர்க்காருக்குக் கிடைக்கும் வருமானத்தில் ஒரு பகுதியை நகராண்மைக் கழகத்திற்குக் கொடுத்தால், சென்னையிலுள்ள ரோடுகளை மிக அடக்காகச் செப்பனிட முடியும். அப்படிச் செப்பனிட்டாலும் கூட, அதன் பிறகு மின்சார இலாகாவின் ரிப்பேர் செய்யும்பொழுது ரோடுகளைத் தோண்டிவிட்டுப் பாழ்படுத்தி விடுகிறார்கள். இந்த நிலைமையை மாற்றி, இரு சக்கரவாகனம் ஒன்றுச் சேர்ந்தாலோசித்து இந்த வேலைகளைச் செய்தால், நம்முடைய பணம் விரயம் ஆகாமலிருக்கும் என்பதை நான் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

3-30
p.m.

படிக்கும் குழந்தைகளுக்குப் பல உணவு கொடுப்பதற்காக சர்க்கார் பணம் ஒதுக்கி யிருப்பது மிகவும் வருவேற்கத்தக்கது. குழந்தைகள் வருங்காலத்துச் செல்வங்கள். அந்தச் செல்வங்களுக்கு அறிவை மட்டும் கொடுக்காமல், ஆகாரத்தையும் கொடுப்பதற்காக நமது சர்க்கார் நிதி ஒதுக்கியிருப்பது மிகவும் பாராட்டத்தக்கதாகும். உணவு உற்பத்தி, பற்றுக் குறை என்று சொல்லும்போது மக்கள்தான் அதில் அதிகப் பொறுப்புள்ளவர்களாக நடந்துகொள்ளவேண்டுமென்பதைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். நேற்று நம்முடைய கனம் விவசாய அமைச்சர் உணவுப் பற்றுக்குறை இருக்கும்பொழுது, உணவு எவ்வாறு உட்கொள்ளுவது என்பதுபற்றி மிகவும் விரிவாக எடுத்துச் சொன்னார். பல தானியங்களை உட்கொள்ள வேண்டுமென்று சொன்னார். இந்த ஆண்டு உணவு நிலைமையைப் பார்த்தால் திருப்திகரமாகத்தான் இருக்கிறது என்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். சென்ற ஆண்டு நவம்பர் மாதம் நியாய விலைக் கடை விற்பனையையும் இந்த ஆண்டு நவம்பர் மாத நியாய விலைக் கடை விற்பனையையும் பார்த்தால், இந்த ஆண்டு விற்பனையில் எத்தனையோ மூட்டைகள் குறைந்து விட்டன. இந்த ஆண்டில் ஒரு நாளைக்கு ஒரு மூட்டை அரிசி கூட விற்காமல் இருந்தது. சென்ற ஆண்டில் ஒரு மணி நேரத்தில் 20 மூட்டைகள் அரிசி விற்பனையாயிற்று. அதைப் பார்க்கும்பொழுது இப்பொழுது உணவுப் பற்றுக்குறை அவ்வளவாக இல்லை என்று நான் எண்ணுகிறேன். இந்தப்

7th March 1958] [Srimathi Saraswathi Pandurangam]

பற்றுக்குறையைப் போக்குவதற்கு மக்களுடைய பூரண ஒத்துழைப்பு இருக்க வேண்டுமென்பது என்னுடைய பெரிய அவா. மில் அரிசி 1 ஆழாக்கு சாப்பிடும் இடத்தில் கைக்குத்தல் அரிசி $\frac{1}{2}$ ஆழாக்கு சாப்பிட்டால் போதும். மீதி $\frac{1}{2}$ ஆழாக்கை மிச்சப்படுத்தலாம். அந்த $\frac{1}{2}$ ஆழாக்கு இன்னொரு மீதி $\frac{1}{2}$ ஆழாக்கை வைப்பதும் என்ற எண்ணம் நமக்குக் கிடையாது. நாவை வனுக்குத் தேவைப்படும் என்ற எண்ணம் நமக்குக் கிடையாது. அரிசி அடக்குகின்ற சக்தி நமக்கு இருக்கிறதே ஒழிய நம்மை அடக்குகின்ற சக்தி அடக்குகின்ற சக்தி நமக்கு அரிசி எப்படி இருக்கும்? அதில் உமி நீக்கப்பட்டிருக்குமா? “கைக்குத்தல் அரிசி எப்படி இருக்கும்? அதில் சத்து இருக்குமா?” அதில் “பி” வைடமின் இருக்குமா? அதில் சத்து இருக்குமா? என்று கேட்கிறார்கள். இது மிகவும் வருந்தத்தக்கது. அரும்பெரும் தலைவராகிய கனம் அமைச்சர் ஸ்ரீ பத்மவத்சலம் அவர்கள் சில சிறைச்சாலை களைப் பார்வையிடச் சென்றபோது, அங்கேயிருந்த கைதிகள் அவர்களிடம், தாங்கள் கைக்குத்தல் அரிசியை உட்கொள்ள முடியாது என்றும், மில்லில் மினுக்கிய அரிசிதான் வேண்டுமென்றும் கூறியதாகத் தெரிவித்தார்கள். மக்கள் கைக்குத்தல் அரிசியைச் சாப்பிட முன்வருவதில்லை. கைக்குத்தல் மக்கள் கைக்குத்தல் அரிசியைச் சாப்பிட இதைப் புரிந்துகொள்ளவில்லை. அரிசி சத்துள்ள அரிசி. டாக்டர்கள் கூட இதைப் புரிந்துகொள்ளவில்லை. அரிசிப் பற்றுக்குறை நீங்க வேண்டுமானால், எல்லா மக்களும் கைக்குத்தல் அரிசியைச் சாப்பிட வேண்டும். இதை எல்லோரும் உணரவேண்டும்.

மக்கள் பெருக்கைப்பற்றி சகோதரர் ஒருவர் குறிப்பிட்டார். பரந்த இந்தியாவில் சுதந்திர காலத்திற்கு முன்பு 37 கோடி மக்கள் இருந்தனர். இந்தியாவில் சுதந்திர காலத்திற்கு முன்பு 37 கோடி மக்கள் இருந்தனர். ஆனால் பாகிஸ்தான் பிரிந்த பிறகு, இந்தியாவில் மக்கள் 40 கோடிக்கு மேல் இருப்பதைக் காண்கிறோம். பாகிஸ்தான் பிரிந்ததினால் இந்தியாவின் நிலப் பாப்பு குறைந்திருக்கிறது. ஆனால் இப்போது ஜனத்தொகை அதிகரித்திருக்கிறது. இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க வேண்டுமானால், பெண் அபிவிருத்திக்குத் திட்டம் 20 ஆக நிர்ணயிக்க வேண்டும். இருபது கனின் திருமண வயதை 20 ஆக நிர்ணயிக்க வேண்டும். இருபது வயதிற்கு மேல்தான் பெண்கள் கல்யாணம் செய்யக்கொள்ள வேண்டுமென்று சட்டமியற்ற வேண்டும். அவ்வாறு செய்தால் ஜனத்தொகை அதிகரிக்கிறது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். மக்கள் பலம் பெற்றிருந்தால், ஜனத்தொகை பெருகாது. கைக்குத்தல் அரிசியை மக்கள் சாப்பிட்டால், மக்கள் பலம் பெற்றவர்களாக இருப்பார்கள்.

இந்நாட்டில் இப்போது பல வைத்தியக் கல்லூரிகள் இருக்கின்றன. பல புதிய வைத்தியக் கல்லூரிகளும் திறக்கப்படுவதைக் கண்டு கொண்டு சந்தோஷப்படுகிறேன். ஆங்கில வைத்தியக் கல்லூரிதான் நம் நாட்டில் உகந்தது என்பதை நான் ஒரு விதத்தில் சொல்கொள்ளுகிறேன். ஆனால் மற்றொரு பக்கத்தில், மற்ற வைத்தியக் கல்லூரிகளுக்கும் சரி நிகர் சமம் மான மதிப்புக் கொடுப்பதுதான் உயர்ந்த திட்டமாகும் என்று கூறுவேன். யூனனி வைத்திய முறை தரத்தில் குறைந்து என்றோ, சித்த வைத்திய முறை தரத்தில் குறைந்து என்றோ கருதுகூடாது. எல்லா வைத்தியத் திட்டங்களும் முறைகள் இருக்கின்றன. எல்லா வைத்திய முறைகளும் திலும் நல்ல முறைகள் இருக்கின்றன. எந்த வைத்திய முறையையும் சற்றுக் சரி சமமாகக் கருத வேண்டும். எந்த வைத்திய முறையையும் சற்றுக் கொள்வதற்கு இந்நாட்டு மக்கள் கல்லூரி இருக்கிறதே அந்தக் கல்லூரியில் ராஜ்யத்தில் நாட்டு வைத்தியக் கல்லூரி இருக்கிறதே அந்தக் கல்லூரியில் படித்துத் தேறுபவர்களுக்குக் குறைந்த மதிப்புள்ள கொடுப்புகைக் கொடுக்க வேண்டும். ஆங்கில வைத்தியக் கல்லூரியில் படிப்பவர்கள் எத்தனை வருஷங்கள் படிக்கிறார்களோ, அத்தனை வருஷங்கள் இந்தக் கல்லூரியில் படிப்பவர்களும் படிக்கிறார்கள். ஆனால் ஆங்கில வைத்தியம் படித்தவர் படிப்பவர்களும் படிக்கிறார்கள். ஆனால் ஆங்கில வைத்தியம் படித்தவர் களுக்குக் கொடுக்கும் பட்டத்தின் மதிப்பைவிடக் குறைந்த மதிப்பைக் கொடுக்க இந்தக் கல்லூரியில் படித்துத் தேறுபவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். இது கண்டு நான் மிகவும் வருந்தப்படுகிறேன். எல்லா முறை கிலுள்ளவை. இது கண்டு நான் மிகவும் வருந்தப்படுகிறேன். எல்லா முறை வைத்தியப் படிப்பிற்கும் காலத்தை ஐந்து வருடங்களாக வைத்திருப்பதை நான் வரவேற்கிறேன். ஆனால் கொடுக்கும் பட்டங்களில் வித்தியாசம் காட்டக்கூடாது. ஆங்கில வைத்தியக் கல்லூரியில் படித்துத் தேறுபவர்களுக்குக் கொடுக்கும் பட்டத்தின் மதிப்பைப் பட்டத்தைவே நாட்டு வைத் தியக் கல்லூரியில் படித்துத் தேறுபவர்களுக்கும் கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

[Srimathi Saraswathy Pandurangam] [7th March 1958]

தாய் சேய் நல நிலையங்களை அரசாங்கத்தார் அமைத்திருக்கிறார்கள். நம் நாட்டில் தாய்க்கூடும் குழந்தைகளுக்கும் எவ்வாறு பராமரிக்க வேண்டுமென்று காந்திஜி கிறிஸ்தியானோ, அவ்வாறே அவர்களைப் பராமரிப்பதற்கு அரசாங்கத்தார் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். அந்தத் திட்டத்தை இன்னும் விஸ்தரிப்பதற்காகப் பணம் ஒதுக்கியிருப்பதற்காக நான் சர்க்காரைப் பாராட்டுகிறேன்.

சினிமா வரியைப்பற்றிக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இந்த வரியை நான் வரவேற்கிறேன். நமக்கு மிகவும் முக்கியமானவை உணவும் உடையும். உணவும் உடையும் நாட்டில் பற்றாக்குறையாக இருக்கும்போது, சினிமாப் படத்தைப்பற்றி நாம் கவலைப்பட வேண்டாம். சினிமா ஒரு கலைதான் என்றாலும், இன்று சினிமாப் படங்கள் கலையை வளர்க்கக் கூடியவையாக இல்லை. இந்தக்காலத்தில் வெளிவரும் சினிமாப் படங்களைப் பார்த்து குழந்தைகள் கெட்டுப் போகிறார்கள். இன்றைய சினிமாப் படங்களைப் பொறுத்தவரையில், இந்த வரியை நான் வரவேற்கிறேன்.

மேலும், இப்பொழுது குதிரைப் பந்தயங்கள் நம்முடைய கைகளில் இருந்து குறித்த நான் வேலைப்படுகின்றன. அந்தக் குதிரைப் பந்தயங்கள் நடத்துவதைத் தடுப்பதற்காக சட்டத்தைக் கட்டாமல் பொன்னிலை வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மக்கள் நலனுக்காகப் புரட்சிகரமான மனு விலக்குச் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்ததுமேல், குதிரைப் பந்தய ஒழிப்புச் சட்டத்தையும் கொண்டுவர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அமெரிக்காவில் நீக்கோக்களை இடவாக நடத்துகிறார்கள். அங்கே சுற்றுப் பின்பு எல்லா விதமான பராமரிப்புகளும் செய்து, அதே தீவிரமான ஒழிப்புச் சட்டத்தை வெற்றிகரமாக அமல் நடத்து வருகிறார்கள். அப்படியிருக்குமேல், குதிரைப் பந்தய ஒழிப்புச் சட்டத்தையும் கொண்டுவர வேண்டும்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : மக்கள் குதிரைப் பந்தயத்தைப் பார்த்த வேண்டுமென்பதற்காக குதிரைப் பந்தயங்கள் நடத்துவதில்லை என்றும், குதிரைகளை நம்முடைய வளம்பதற்காகவே குதிரைப் பந்தயங்கள் நடத்துப்படுகின்றன என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

SRIMATHI SARASWATHY PANDURANGAM : ஹவு செலவுத் திட்டத்தைச் சமர்ப்பித்த கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்களுக்கும் மற்ற கனம் அமைத்தினர்களுக்கும், தங்களுக்கும் என்னைத்தனைத் தெரிவித்துக்கொண்டு என் வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

3-40
p.m.

MR. CHAIRMAN : I am again faced with a very large number of speakers. So, the time for each speaker is restricted to ten minutes. Hon. Members will please adhere to this time-limit.

SRI V. GURUNANDAN ROW : Mr. Chairman, Sir, within the limited time at my disposal, I propose to deal only with two matters. The first is the situation created by the strike notice given by the electricity workmen of the five systems under the Madras State Electricity Board. Sir, the interests of the electricity workers had been for a long time absolutely neglected by the State Government when they were Government servants and before the formation of the Board. It is only after the formation of the Board that most of the facts have come to light after the strike notice given and the matter has been taken up by the Commissioner of Labour in conciliation. It is now known that out of 41,000 workmen under the Board, more than 10,000 workmen were employed by the Government and are now employed by the Board, who are called casual labour and who have been so for more than

[7th March 1958] [Sri V. Gurunandan Row]

four or five years. There is no dearness allowance for them and their total emoluments come to Rs. 32-4-0 per month. I am yet to see any employer paying his workman Rs. 32-4-0 per month as total emoluments and getting away with it. Sir, that is the position of 10,000 employees under the Madras State Electricity Board. They have no security of service whatsoever. They have no other business whatsoever. As far as the remaining workers are concerned, there are so many classifications of workers. There are another 32,500 workers who are classified as nominal muster roll workers. There is no kind of permanency for them. What does it mean? Their services can be dispensed with at any time. There is another class of workmen called work-charged establishment. They number about 1,500. They are engaged only for a particular work and they remain there only till that work is completed. Even they have no security of service. The balance of about 8,000 workers is called the Operation Subordinate Service staff. One would think that when they were in the Operation Subordinate Service, their service conditions would have been better. No, Sir. Out of the 8,000 and odd workers who are called the Operation Subordinate Service staff, nearly 6,000 workers have still not been confirmed. There are only about 2,000 workers out of the entire 41,000 workers who have some sort of permanency as in Government service. This is the state of affairs as far as the employees under the Electricity Board are concerned.

As far as the Operation Subordinate Service workers are concerned, what are their wages? They get Rs. 18 as basic wage and Rs. 30 as dearness allowance. So, their total emoluments come to Rs. 48. To-day, the total emoluments of a worker in the Buckingham and Carnatic Mills or a worker in the textile mills in Coimbatore come to Rs. 85 at least whereas the Power House workers who are working by the side of the Buckingham and Carnatic Mills worker, get only Rs. 48. How is it that this state of affairs continues for ten years? I must tell the hon. Members that there has not been any strike for even a single day and that these workmen have been carrying on like this on these starvation wages for more than ten years. It was only after the formation of the Board that they got the right to go before the Commissioner of Labour for conciliation. Now, one of their demands is that this dispute may be referred to a tribunal if the Board cannot be made to concede the just demands of the workers. Even in regard to conciliation, what was the stand taken by the Board? The Board does not say that the demands are unreasonable. It does not say that the Board has no capacity to pay. But, at the same time, it is not able to do anything about even a single demand of the electricity workmen. All that it says is that even in respect of this it is awaiting Government orders. I must say something about this. Just before the formation of the Board, when we thought that these workmen were all Government servants, the Government said, 'The Board is about to be formed. We will see that the Board satisfies your demands in three months.' At that time, the workmen represented to the Government that if the Board

[Sri V. Gurumandan Row] [7th March 1958]

was formed, it would say, 'We have just come into existence.' It was represented that the Board might delay the proceedings. But the Government said, 'No, no. We will see that your demands are satisfied within three months.' But what was the result? After four months, the Board has rejected the demands. On what ground has it rejected them? On no grounds whatsoever. If what is considered as not unreasonable could not be settled, at least this dispute might be referred to a tribunal. Why I am saying this is this. The Government speak about a socialistic pattern. Is this the socialistic pattern that they are advocating? When workmen in the public sector, some 10,000 workmen are getting Rs. 32.80, most others are getting not more than Rs. 48 as total emoluments. As far as the electricity workmen are concerned, all that they advocate is a 'lip' pattern and not the socialistic pattern. This is the most important thing because electricity is one of the key industries on the basis of which all the other industries can thrive. In spite of its being a key industry and in spite of the importance of the work involved, nothing has been done so far for ten years.

There is another factor. It is not as though the Electricity Department has not been making enormous profits. Since 1948, the Electricity Department has been making, on an average, a profit of more than Rs. 5 to 6 crores. But that amount, instead of being spent for the amelioration of the conditions of the workers or for reducing the charges on the consumers of electricity, has gone into the general revenues. To-day what has happened? The Electricity Board says in its annual financial statement that all the money that has been spent as capital expenditure amounting to Rs. 70 crores has been treated as the capital of the Electricity Board. What does this mean? There is no credit for all this profit of about Rs. 5 crores or Rs. 6 crores. The entire amount of Rs. 70 crores is treated as a loan from the Government to the State Electricity Board. What is the rate of interest? The Government get loans from the Central Government or other sources at 3 per cent or 4 per cent. But the Board is charged $5\frac{1}{4}$ per cent interest. On that account, the Board has to show Rs. 4.1 crores as the interest payable to the Government. Why has the Board allowed the Rs. 70 crores to be made the capital? It can be explained only on the ground that though the Board is supposed to be an autonomous body, it cannot to-day function as an autonomous body because all the members of the Board are to-day Government servants who are more concerned with Government interest than with the interest of the Board or its workmen. Sir, what I am saying is that the Government have got some duty to do. Even in the Constitution, they say, there are certain directive principles. These are not something to be advocated to others. The case with regard to the workmen under the Electricity Board is the same as that of Non-Gazetted Officers because the clerks in the Electricity Department to-day are getting total emoluments of Rs. 85 whereas, as I said earlier, a worker in the Buckingham and Carnatic Mills is getting much more than that. Therefore, I appeal, Sir, to the Government

3-50
p.m.

[7th March 1958] [Sri V. Gurumandan Row]

that immediately the conciliation report is received, it may be referred to a Tribunal so that some justice may be done to the workmen.

* SRI A. M. ALLAPICHAJ: Mr. Chairman, Sir, I wish to speak on one or two points within the ten minutes allotted to me. There has been a lot of discussion on the question of the levy of income-tax on agriculturists. The impression created here by the Members on the other side is that the Congress Party and the Congress Government are determined to destroy this class of people. It is a very wrong thing to do and I do not know whether, knowingly or unknowingly, such a serious allegation is made by very responsible Members on the other side. As I have always been saying on the floor of this House, the Congress Party is following a middle course. It is not an extremist Party. If the Communist Party had been in charge of the administration of this big country, by this time many changes would have taken place. On the other hand, the Congress Party does not wish to take away what justifiably belongs to any section of the people in the country. But our friends on the other side do not see the writing on the wall. They seem to be living either in the twelfth or fifteenth century. They do not seem to be living in the Sputnik age. They do not seem to be seeing what is going on in the countries of the world. They do not seem to realise that it is not possible for us to-day to exploit the ignorance or poverty of our people. Sir, the Government do not want to take away all their income. What they say is, "If you get more than Rs. 3,000 you give a certain portion to the Government" and the Government are not eating it themselves. That amount is utilized for the benefit of our people. I do not understand why our friends are so much opposed to this. Sir, there is a saying in Urdu, the literal translation of which is: "Where has the ghee gone?" The reply is, "It has gone into the kichidi". When something is taken from one section of our people who are well-to-do, it causes some difficulties or inconveniences to them. We have to give something to one who does not have anything, who does not even have one square meal everyday. Sir, the independence which we got on the 15th of August 1947 will be a mockery, nothing but mockery, if millions of our people were to starve. Even in spite of our independence, in spite of so many things which we talk about, and in spite of the goal of a socialistic pattern of society, even to-day millions of our people are starving. Is it not the duty of a responsible, sensible, good Government to see that everyone in the country gets justice? When the Government come forward to tax, people say that they are not rich. As a matter of fact, our people are poor. But what can we do when there are the poorest people in the country? If you do not realise this, what will happen? You may blame the Congress Government and you may kick out the Congress Government. But the result will be—what shall I say—some people will say, "We feel sorry that the Congress has gone out of power."

I was a bit depressed when I heard the speech of a very eminent Member of this House, Sri P. T. Rajan. Sir, I have

[Sri A. M. Allapichai] [7th March 1958]

very great respect for him. He is a big man, a good man. He has in him some of the best traditions of our country. When I say "of our country", I do not mean "Tamil Nad". I say "of our country" which means "of India". When he was talking on the subject of Tamil Nad, I was really getting depressed because I felt—and even now feel—that it was not good to talk of separation. Is it possible, Sir, for Hyderabad, for Kerala or for any other part of India to be independent? The aim of this country and the good objective of great philosophers is that the whole world should come together. As a matter of fact, what is the object of the U.N.O.? If the U.N.O. does not carry out its functions in the way it ought to, then its very purpose will be defeated. But its aim is to bring the whole world closer. Therefore, when Russia is trying to come closer to America, when America wants to come closer to Japan, Japan wants to come closer to China and China wants to come closer to other countries, what is the meaning of a discordant note struck here in this House about Tamil Nad? What has happened to Tamil Nad? Sir, I do not believe in the be the most unfortunate day. I know that the Tamilians are very sensible people, very sane people. They know where their interests lie. They will never separate from the rest of India and except perhaps for political purposes—it may be a slogan—they do not need it. Other people know it. Sir, I think my time is up.

SRI P. T. RAJAN: Sir, the hon. the Deputy Chairman has not understood correctly what I said. He cannot accuse me that I am all for separation.

* SRI A. M. ALLAPICHAH: If he is not for separation, I withdraw all that I said. What I wish to emphasise is that whatever may be the shortcomings, we, Tamilians, are as good and as great as any other people in the world.

SRI P. T. RAJAN: Sir, with your permission, I would like to say this. I was only discussing it on an academic basis. But let me say that things are taking a turn when, whether you like it or not, each State might be compelled to fend for itself.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: May we congratulate the Deputy Chairman on having kept his word? (Laughter.)

4 p.m. * SRI M. S. SUBRAMANIA KARAYALAR: கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்த நிதி நிலை அறிக்கை மிகவும் மெச்சத்தக்கதாக அமைந்திருக்கிறது. நான் இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தை வரவேற்கிறேன். இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் அரசாங்கத்தார் இரண்டு வரிகளைக் கூட்டியுள்ளனர். இந்த இரண்டு வரிகளாலும் பொதுமக்கள் அதிகமாகப் பாதிக்கப்பட மாட்டார்கள். விவசாய வருமான வரி போடப் பட்டிருக்கிறது. இந்த வரி இப்போது கன்னியாகுமரி, செங்கோட்டை ஆகிய பகுதிகளில் அமுலில் இருந்து வருகிறது. இந்த வரியினால் பொதுமக்கள் படும் கஷ்டத்தைச் சற்றுச் சொல்ல விரும்புகிறேன். ரூ. 3,000-க்கு மேற்பட்டு வருமானம் பெறுபவர்களுக்குத்தான் விவசாய வருமான வரி விதிக்கப்படும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், இப்போது இந்த வரி அமுலில் உள்ள பகுதிகளில், வருமான வரி அதிகாரிகள் வரியைக்

[7th March 1958] [Sri M. S. Subramania Karayalar]

கேட்கும் நோட்டீஸை அனுப்பும்போது எல்லோருக்குமே அனுப்பிவிடுகிறார்கள். கனம் நண்பர் ஸ்ரீ மன்னாடியார் கூறியதுபோல், எல்லா விவசாயிகளும் கணக்கு வைத்துக்கொள்வதற்கு வாய்ப்பில்லை. எல்லா விவசாயிகளும் கணக்கு வைத்துக்கொள்ளுவதில்லை. விவசாயிகள் ஏதாவது கணக்குகள் வைத்துக்கொண்டிருந்தாலும், அவைகளைப் பரிசோதிக்கும் அதிகாரிகள் விவசாயிகளிடம் பல குறுக்குக் கேள்விகளைப் போடுகிறார்கள். உதாரணமாக, விவசாயக் காரியங்களுக்காக இரண்டு மாடுகள் வாங்கப்பட்டதாகக் கணக்கு எழுதப்பட்டிருக்கும். 'இப்பொழுது இரண்டு மாடுகள் வாங்கியிருக்கிறாயா, பழைய மாடுகள் என்ன ஆயிற்று' என்று கேட்கிறார்கள். பழைய மாடுகள் செத்துவிட்டன என்று சொன்னால், அதைப்பற்றி ஒன்றும் கணக்கிலே காணவில்லையே என்று கேட்கிறார்கள். செத்த மாட்டை எப்படிச் கணக்கில் காட்ட முடியும்? அது இறந்து போய்விட்டது என்று சொன்னால், 'அதனுடைய தோல் என்ன ஆயிற்று, அதை விற்பதற்குக் கணக்கு வைத்திருக்கிறாயா?' என்று கேட்கிறார்கள். 'நஞ்சை வரப்புகளில் இருக்கும் புல்லை என்ன செய்தீர்கள், அதற்குக் கணக்கு எழுதியிருக்கிறாயா,' என்று கேட்கிறார்கள். மாட்டுக்கு வேண்டி அறுத்துப் போட்டோம் என்று சொன்னால், அந்தப் புல்லுக்கு என்ன கிரயம் இருக்கும், அந்தக் கிரயத்தைக் கணக்கில் காட்டுவது? என்று கேட்கிறார்கள். இதையெல்லாம் எப்படிச் கணக்கில் காட்டுவது? எங்கள் நாட்டில் வளரும் சோளத்தட்டையை மாட்டிற்குப் போடுவதில்லை. அதை எரித்துச் சாம்பலாக்கி உரமாக்கி விடுவோம். புஞ்சைக் காட்டிற்கு அந்த உரம் உபயோகப்படுகிறது. சோளத்தட்டையை என்ன செய்தாய் என்று கேட்கிறார்கள். அதற்கு வண்டி வாடகை கூடக் கிடையாது, அதை அப்படியே எரித்துச் சாம்பலாக்கி உரமாக உபயோகப்படுத்தியதாகச் சொன்னால், அந்த உரத்திற்கு ஒரு விலை போட்டு என் அதைக் கணக்கில் வைக்கவில்லை என்று கேட்கிறார்கள். இம்மாதிரி எவ்வளவோ துன்பங்கள் இருக்கின்றன. அந்த விவரங்களையெல்லாம் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டுமானால், ரொம்ப நேரம் பிடிக்கும். கடைசியிலே என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்றால், 'உங்கள் கணக்கை நான் நம்பவில்லை, உங்களுக்கு ரூ. 5,000 வருமானம் இருக்கிறது என்று நான் சொல்லுகிறேன், அதற்கு நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள்' என்று கேட்கிறார்கள். 'எங்கள் கணக்குப்படி ரூ. 1,500 தான் வருமானம் இருக்கிறது' என்று சொன்னால், அந்தக் கணக்கை நம்ப முடியாது. ரூ. 5,000 வருமானம் என்று வைத்துக் கொண்டு அதன்பேரில் வரி கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லிவிடுகிறார்கள். அப்பீல் செய்யலாம் என்றாலும், இதில் வாக்கூடிய வருமானத்தைவிட அப்பீல் செய்வதற்கு அதிகமாகச் செலவு ஆகிவிடும். அதனாலே, எல்லோரும் அதிகாரிகள் விதிக்கும் வரியைக் கொடுத்து விடுகிறோம். எனென்றால் அப்பீல் செய்வதாயிருந்தால், அதற்கு வேறு வக்கீல் 'பீல்' முதலியவை கொடுக்க வேண்டும். இந்த வரிகளை அமுலுக்குக் கொண்டு வரும்பொழுது, இம்மாதிரிச் சங்கடங்கள் ஏற்படாமல் மக்களைக் காப்பாற்ற வேண்டியது சர்க்காரின் கடமை என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன்.

நமது சென்னை ராஜ்யத்திலே போதுமான வனம் இல்லை என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். வனத்தை நாம் எவ்வளவு நல்ல முறையிலே பயன்படுத்த வேண்டுமோ அந்த முறையிலே பயன்படுத்த வேண்டும். வனத்தை எடுத்துக்கொண்டால் வனத்திலே 400, 500 ஜாதி மரங்கள் இருக்கின்றன. அந்த மரங்களில் சுமார் 10, 15 ஜாதி மரங்களைத் தான் நாம் உபயோகப்படுத்துகிறோம். மற்ற மரங்களையெல்லாம் பாழ் மரம் என்று தள்ளிவிடுகிறோம். பாழ் மரத்தை 'ஆன்கியூ டிரீட்மெண்டு' செய்து நாம் உபயோகப்பதாக இருந்தால், தேக்கு மரம் போல் எல்லா பாழ் மரங்களையும் உபயோகப்படுத்தலாம். ஆங்காங்கு ரிஸெர்ச் ஸ்டேஷன் அமைத்து பாழ் மரங்களை உபயோகப்படுத்துவதற்கு வேண்டிய ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டும். அம்மாதிரி ஆராய்ச்சி செய்து அந்தப் பாழ்மரங்கள் பொது மக்களுக்கு உபயோகப்படும்படி செய்ய வேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, நமது இந்தியா தேசத்திலே போதுமான ரப்பர் இல்லை என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். ரப்பரை வெளி நாடுகளில்

[8th March 1958]

DR. V. K. JOHN : Is there any hope that in the near future, the electricity charges will be substantially reduced?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: A separate question may be put.

SRI V. V. RAMASWAMI : பெரியாறு திட்டம் மே மாதத்திலாவது பலனளிக்குமா? அல்லது, ஜூலை மாதம் வரை போகுமா?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : இந்த ஆண்டின் அந்தர்ப் பகுதி மாதங்களில் தான் முடியும்.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Is it not a fact that the Canadian representatives who visited the project have expressed their appreciation of the work in progress?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Not only the Canadians; whoever visits the project and sees the work will be definitely much impressed and will have high appreciation for the work.

SRI T. PURUSHOTHAM : Will the hon. the Deputy Leader of the Opposition be satisfied with it?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : If he goes there—I wish he goes there—he will be satisfied.

SRI A. M. ALLAPICHAJ : Is there any proposal to take the Members of the Legislature to that place?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: I invite the Members to visit the project and express their appreciation. (Sri V. V. Ramaswami: At their own expense.)

Finance Commission.

* 65 Q.—SRI MOHAMED RAZA KHAN: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) the proposals and recommendations placed by the State Government before the Finance Commission; and

(b) the amount the Madras Government will get for the year 1957-58 and also in future as a result of the recommendations of the Finance Commission?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM (on behalf of the Hon. the Minister for Finance) : (a) The proposals and recommendations of the State Government made to the Finance Commission are contained in the Memoranda submitted by this Government to the Finance Commission copies of which are made available in the Legislature Secretariat Library for reference by Members.

7th March 1958] [Sri T. Devaraja Mudaliar]

நிலையில் இருக்கிறார்கள். ஆகையால், சர்க்கார் விவசாயத்திற்கு மாத்திரம் மின்சாரப் பணியை இல்லாமல் செய்து ஆதரவு கொடுக்க வேண்டும். அப்படியில்லாமல், மின்சாரத்தைக் குறைத்துவிட்டால் விவசாயத்தில் முன்னேற்றம் பணம் முடியாது. விவசாயிகள் பம்புசெட்டுகள் வைத்திருக்கிறார்கள். பம்புசெட்டுக்குச் செலவாகும் மின்சாரத்திற்கான கட்டணத்தை இப்போது விவசாயி அதிகம் கட்ட வேண்டியிருக்கிறது. ஒரு குதிரை ஓட்ட மின்சாரப் பம்புசெட்டிற்கு வருஷத்திற்கு ரூ. 50 வீதம் ஐந்து குதிரை வேகத்திற்கு ரூ. 250 கட்டணம் செலுத்த வேண்டியிருக்கிறது ; தரிசாரணையும் சேர்த்து ரூ. 300-ஐ மின்சார போர்டார் வாங்கி விடுகிறார்கள். மழை காலங்களில் விவசாயி பம்பு செட்டை உபயோகிப்பதில்லை. ஆனால் அந்தக் காலத்திற்கும் அதே தொகையை மின்சார போர்டார் வாங்கிவிடுகிறார்கள். அந்தக் காலத்திற்காவது மின்சாரக் கட்டணத்தைக் குறைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். விவசாயிகளுக்கு உற்சாகமேற்படும்படி செய்தால்தான் விவசாயம் அபிவிருத்தியடையும்.

மேலும், இப்போது அபசாங்கத்தார் மலல் எண்ணெய்க்கு வரி போட்டிருக்கிறார்கள். இப்போது விவசாயிகள் மலல் எஞ்சின்களை விவசாயக் காரியங்களுக்கு உபயோகப்படுத்தி வருகிறார்கள். அவர்கள் நிறைய மலல் காரியங்களுக்கு உபயோகப்படுத்தி வருகிறார்கள். அவர்கள் நிறைய மலல் எண்ணெயைச் செலவழிக்கிறார்கள். நான் நான் ஒன்றிற்கு 200 காலன் மலல் எண்ணெயைச் செலவழிக்கிறேன். ஒரு நாளைக்கு 50 ரூபாய் மலல் எண்ணெயில் நஷ்டமேற்படுகிறது. எனக்கு நஷ்டமாயினால் சரி, விவசாயிகளுக்கு இந்த வரியை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அப்படிச் செய்தால்தான் விவசாயிகள் உற்சாகத்துடன் உணவுப் பொருள் உற்பத்தியைப் பெருக்குவார்கள். இப்போது நாட்டுக்கு நல்ல காலம் வந்திருக்கிறது. இந்தியா தேசம் ஜனநாயகக் குடியரசாகி எட்டு வருஷங்கள் ஆகிவிட்டன. இப்போது ஒன்பதாவது வருஷத்திற்குப் போய்க்கொண்டிருக்கிறோம். ஒன்பதில் பொருள் உச்சம் என்று சொல்லுவார்கள். ஒன்பதின் மகாத்தமியத்தைச் சொல்லி முடியாது. மனிதருக்கு இருப்பது நவத் துவாரங்கள். தானியங்கள் ஒன்பது. ரத்தினங்கள் ஒன்பது. கிரகங்கள் ஒன்பது. மாடுபெரும் தலைவர் ராஜாஜி மவுன்ட் போட்டனிமிருந்து கவர்னர் ஜெனரல் பதவியை 9-ம் படியில் இருந்துகொண்டிருப்பான் ஏற்றுக்கொண்டார். ராஷ்டிரபதி ராஜேந்திரப் பிரசாத் பதவியேற்றுக்கொண்டபோது நான் சமீபத்தில் காலஞ் சென்ற ஜனப் உபயதூல்லாவுடன் டெல்லியில் இருந்தேன். அப்போது அவர் ஊர்வலமாக வந்தார். அவர் இருந்த சதத்தில் பூட்டியிருந்த குதிரைகள் ஒன்பது. அவர் சதத்திற்கு மேல் ஆகாயத்தில் பறந்த விமானங்கள் ஒன்பது. மேலும் 9-ஐ அந்த எண்ணில் பெருக்கி வரும் விடையில் 9 இருக்கும்; அல்லது அந்த விடையிலுள்ள எண்களைக் கூட்டினால் 9 வரும். $2 \times 9 = 18$; $1 + 8 = 9$. $3 \times 9 = 27$; $2 + 7 = 9$; $4 \times 9 = 36$; $6 + 3 = 9$. $12 \times 9 = 108$. இன்னொன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். ராவணன் தன் பிள்ளை இந்திரலித் உலகத்தில் சாகாவரம். வாங்கவேண்டுமென்பதற்காக நலக்கிரகங்களை யெல்லாம் வைத்து பூணை செய்துகொண்டிருந்தான். அப்போது அங்கே நாரதர் வந்தார். விஷயத்தை அறிந்தார். உடனே இவரை வெற்றி யடையக் கூடாது என்பதற்காக அவர் “சனி பார்த்தால் உன் பிள்ளைக்கு ஆபத்து” என்று இராவணனிடம் சொல்லிவிட்டு, சனி பகவானை வேறு பக்கமாகத் திருப்பி வைத்துவிட்டார். அதனாற்பான் நலக்கிரகங்களுள் சனி எங்கேயோ பார்த்துக்கொண்டிருக்கும். ஒவ்வொரு திக்கையும் இரண்டு நலக் கிரகங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும். சனி மட்டும் தனியாக எங்கேயோ பார்த்துக்கொண்டிருக்கும். மகாத்மியம் வாய்ந்த ஒன்பதாவது ஆண்டுக்கு நாம் போய்க்கொண்டிருக்கிறோம். ஆகவே, கீழ் சபை உறுப் பினர்களும், மேல்சபை உறுப்பினர்களும் ராஜ்யத்திலுள்ள பொதுமக்களும் அர்ச்சாங்கத்திற்கு முழு ஒத்துழைப்பைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். ஒற்றல் உண்டு வாழலாம் என்னும் கருத்தக்கிணங்க, அனைவரின் ஒத்துழைப்பையும் நாடுகிறேன். மிகுதி இருக்கும் பட்ஜெட் தொகையைக் கொண்டு என்.ஜி.ஓ-க்களுக்கும், ஆசிரியர்களுக்கும், மணியக் காரர், கணக்குப்பிள்ளை, தலையாரி ஆகியோர்களுக்கும், சம்பள உயர்வு கொடுக்க வேண்டும் என்று அமைச்சர் குழுவை பணிவன்புடன் கேட்டுக்

[Sri T. Devaraja Mudaliar] [7th March 1958]

கொள்கிறேன். என் சொற்பொழிவில் தவறுகள் இருந்தால் சபையினர் மன்னிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* DR. T. V. SIVANANDAM: Mr. Deputy Chairman, I welcome the Budget proposals as put forward by the Finance Minister. It is really a step forward, as it aims at the establishment of a socialistic pattern of society. There are some objections to the imposition of agricultural income-tax. I do not think that this agricultural income-tax will affect most of these small landowners, because when the net income is arrived at, after deduction of the amount spent on agricultural operations, the kist and the cess, there will not be much left for the assessment of this tax. But what we fear is that in the calculation of this tax, there will be a good deal of hardship to be met with by the landowners. We may say that it should not take place. Take, for example, the sales tax. Every merchant is prepared to pay the sales tax. But he does not like the hardship caused to him by the sales tax officers. This is the only thing that troubles the assesses. I request the Government to see that in the matter of collection and assessment of this income-tax, the officers are polite and sympathetic towards the agriculturists. Otherwise, when these officers assess a certain amount, it will be very difficult for the landowners to go and fight and say that the assessment is wrong.

4-20
p.m

Secondly, it will create more problems. We have already got problems after problems to solve. This will add to them. We must see that the agriculturists are not put to any hardship in the matter of collection of taxes.

As regards the tax on diesel oil, I do welcome it because it will only affect those fleet-owners and lorry-owners who are minting money. Many hon. Members have pointed out that agriculturists will suffer on account of this levy. It is up to the Government to see that they are not put to any sort of hardship. The Leader of the Opposition yesterday brought to our notice that the price of diesel oil in border areas was far less than in our State and that there would be a lot of blackmarketing and evasion of tax. The Government must open their eyes and see that such a thing does not take place. In this connexion, I would like to bring to the notice of the Government that lorries are plying in the night at reckless speed. This must be controlled and stopped. Otherwise, the accidents will increase in number.

As regards the entertainment tax, it is noted that Sangeetha Sabhas, music performances, dance performances and dramas would be exempt from it. This is really a welcome one.

During the last Budget session I brought to the notice of the Government that there were a large number of cases pending disposal in the High Court and pleaded that the number of Judges should be increased. While I hear that in the Patna and Calcutta High Courts and others, there are four temporary Judges appointed for disposing of long pending cases, in our State, we have appointed only two temporary Judges. It was decided at the last Conference

[7th March 1958] [Dr. T. V. Sivanandam]

of Law Ministers that cases pending since 1952, 1953 and 1954 should be disposed of before 1958. We should not lag behind other States in the disposal of cases. We must have two more Judges so that the work could be finished soon. In this connexion, I would request that in the matter of recruitment of High Court Judges, a chance may be given to persons belonging to backward communities. If they possess equal merit and qualification, a person from a backward community may be preferred.

Sir, at the last meeting of the Council, I brought to the notice of the Minister for Co-operation that political parties interfered with the day-to-day affairs of co-operative societies and said that it must be stopped. The co-operative movement has survived these 54 years due to the selfless work of non-officials and has done a very good piece of work. It has now become a fashion for political parties to interfere with the working of co-operatives also. Having been associated with the movement for the past 25 years, let me warn the Government that the interference of political parties will be very dangerous. Political parties should not interfere with the affairs of co-operative societies. Trade Unions also should not interfere with the affairs of the co-operative employees' unions. Then only this movement will survive and will continue to do better work.

Regarding Public Health and Medicine, it has been said, there is a dearth of medical men. I do not know whether the Government have made a survey of the number of doctors who are available in the State now. It is a fact that now most of the doctors do not choose Government service. Formerly, Government service was considered a coveted one. The cost of living was not much then. Nowadays, nobody likes Government service. We must offer adequate remuneration and attract doctors to Government service. The honorary system should be enlarged and more pay and allowances should be given to service doctors. If more pay is given, then the doctors will be prevented from having private practice. It is only in this way that you can solve the problem of dearth of doctors.

Sir, to-day the duties of the District Medical Officers have increased manifold. Since they have a lot of administrative work to do, they are unable to attend to professional work. Also, they have to attend to all sorts of enquiries from the Government from time to time. If an anonymous letter is sent to the Minister, then it is referred to the District Medical Officer for enquiry and report. This is absolutely unnecessary. The District Medical Officer should have a Lay Secretary of the rank of a Deputy Collector who should attend to administrative work so that the medical officer may attend to professional work.

Sir, there is demand for more medical colleges in the State. We want medical men and not students with medical qualifications. Two colleges are contemplated in our State. I would like to point out that we should have sufficient non-clinical personnel and proper teachers to teach students. I am sorry to say that the standard of

[Dr. T. V. Sivanandam] [7th March 1958]

medical education here is coming down. We should not rest content with our own qualifications. We must take men from other Universities also. We must send our men to foreign Universities and enable them to acquire further knowledge.

4-30
p.m.

Unless they are in touch with modern surgery, medicine and midwifery and are up-to-date in their knowledge of these things, to coach the students efficiently, we cannot also expect medical men turned out of the colleges to be fully equipped with adequate knowledge of modern methods. I would, therefore, appeal to Government not to be in a hurry to produce boys and girls from out of these medical colleges who are only poorly equipped, because once they come out as doctors from these institutions, the life and health of the people of the country are entrusted to their care. They must utilise the opportunities offered to them to learn more. I understand that under the Colombo Plan, they can send at least twelve students to foreign countries, especially for the study of non-clinical subjects. These persons can go to foreign countries, learn more, and then come back and teach our students in the medical institutions. Only last week I learnt from our ex-Surgeon-General, Sri Mannady Nair, Additional Medical Adviser to the Government of India, that a lot of well-qualified non-clinical doctors were available. We can make use of their services through the Colombo Plan. Our Government must come forward to appoint well-qualified people to give proper education to our students in the medical colleges.

Lastly, I would request the Government to raise the pay of our doctors. They should not be allowed to have any sort of private practice. They should not also allow top people in the districts to spend most of their time on supervision and unnecessary administrative work. They should be relieved of this work by appointing Jay Secretaries in the cadre of Deputy Collectors to attend to them.

Thank you, Sir.

* SRI V. V. RAMASWAMI : கனம் துணைத் தலைவர் அவர்களே, என் சொந்த நன்மையை முன்னிட்டும், தலைவர் அவர்களுடைய அதிகாரத்தாலும், என்பால் உள்ள அன்பின் காரணமாகவும், கனம் தலைவர் அவர்கள் யான் பேசக் கூடாதென்று இன்றுவரை என்னைத் தடுத்துவிட்டார்கள். ஆயினும், வரவு செலவுத் திட்ட விவாதத்தின்போது கொஞ்ச நேரமாவது பேச வேண்டுமென்று நான் அவரைப் பெரிதும் கேட்டுக்கொண்டேன். நான் கேட்டுக்கொண்டதற்கு இணங்கி, நான் பேசுவதற்குக் கனம் தலைவர் அவர்கள் அனுமதித்திருக்கிறார்கள். ஆகையால், வரவு செலவுத் திட்டத் தின் பேரில், பிரிவுவாரியாகப் பேசாமல் பொதுவான சில கருத்துக்களை மட்டும் சொல்லி என் பேச்சை வினாவில் முடித்துக்கொள்ளவிருக்கிறேன்.

இந்த அன்றித் தொடக்கத்திலிருந்து நம் தாய் மொழியாகிய தமிழ் மாநில ஆட்சி மீட்டத்தில் அமர்ந்திருப்பது குறித்து அகமகிழ்கின்றேன். இதற்காக ஆட்சியாளர்களைப் பெரிதும் பாராட்டுகிறேன். ஆயினும், நம் மாநிலத்திற்கு இன்னும் “தமிழ் நாடு” என்று பெயரிடப்படாமல் இருப்பது மிகவும் வருந்தத் தக்கது. என்று “தமிழ் நாடு” என்ற பெயர் நம் மாநிலத்திற்கு வைக்கப்படுகிறதோ, அன்றிதான் ஒவ்வொரு தமிழனும் மன நிறைவு கொள்வான். வழக்கத்திலுள்ள தாய்ச் சொல்லை நிலைநிறுத்துவதற்கு ஆட்சியாளர்களுக்குத் தயக்கமேன் ?

[7th March 1958] [Sri V. V. Ramaswami]

நம் மாநிலத்தில் நெய்வேலி நிலக்கரித் திட்டம் பலனளிக்க ஆரம்பித்து விட்டது மகிழ்ச்சிக்கரிய விஷயமாகும். இதன் விளைவாக தொழில் வளம் பெருகும் என்றும் மக்களின் வாழ்க்கைத் தரம் உயரும் என்றும் நம்புகிறேன். இந்தத் திட்டத்தையொட்டி, அரசாங்கத்தார் ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் ஒரு தொழில் நுட்பப் பள்ளியைத் திறப்பதற்கு முயற்சி செய்து வருவதைப் பாராட்டுகிறேன். தொழிற் பேட்டையில் (இடைநிலையில் எஸ்டேட்) தொழிற்சாலை அமைப்புகளுக்கான வாடகை விகிதங்கள் அதிகமாக இருப்பதால், அங்கே வருவதற்கு தொழிலதிபர்கள் தயங்குகிறார்கள். ஆகவே, வாடகை விகிதங்களைப் போதிய அளவு குறைக்க வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நெய்வேலித் திட்டத்திற்கு அடுத்தபடியாக தமிழகத்திற்கு வேண்டிய முக்கியமான திட்டம் சேதுசமுத்திரத் திட்டம். அது கைவிடப்பட்டதென்று கூறும் செய்தி மிகவும் கவலையையும் வேதனையையும் நமக்குத் தருகிறது. இத்திட்டத்திற்கு மதிப்பிடப்பட்ட செலவிற்கு வேண்டிய நிதி வசதி இல்லை என்று திட்டம் கைவிடப்பட்டதற்குக் காரணம் கூறப்படுகிறது. இத்திட்டம் தென்னகத்திற்கு முக்கியமாகத் தேவைப்படுகிறது என்பதையும் இது லாப கரமானது என்பதையும் உணரும்போது, திட்டம் கைவிடப்பட்டதற்குக் காரணம் நிதி வசதியின்மை என்பது உண்மையானது என்று என்னால் ஓப்புக்கொள்ள இயலவில்லை; வேறு ஏதோ உள்காரணம் இருக்குமோ என்று அஞ்சுகிறேன். எப்படி இருந்தபோதிலும், நமது அமைச்சரவையினர் டீடாப்பிட்யாக வலியுறுத்தி, இத்திட்டத்தை அமுலுக்குக் கொண்டு வருவதற்கு டில்லி அரசாங்கத்தை இணங்கச் செய்ய வேண்டும். தூத்துக்குடித் துறைமுகத்தை உயர்வுபடுத்துவதற்கு அரசாங்கத்தார் நடவடிக்கை எடுத்திருப்பது பாராட்டுதற்குரியது ஆகும். அந்தத் திட்டமும் விரைவில் நிறைவேற வேண்டுமென்று மக்கள் விரும்புகிறார்கள்.

எங்கள் ராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் கிழக்குப் பகுதியும் அதை யொட்டியுள்ள திருநெல்வேலி பகுதியும் மிகவும் பின்தங்கிய பிரதேசங்கள். அங்கே போக்குவரத்து வசதிகள் மிகக் குறைவு. இப்போது அங்கே சில சாலைகள் போடுவதற்கு ஏற்பாட்டில் ஈடுபட்டிருக்கிறது. மாண்புமிகு ரயிலிருந்து முதுகுளத்தூர் வழியாகத் தூத்துக்குடிக்குச் செல்வதற்கான ரயில் பாதை ஒன்று அங்கே மிக மிக அவசியம். மத்திய அரசினர் இதற்கான திட்டத்தை விசேடமாகக் கருதி, அவசியமான தனித் தொகையை ஒதுக்கி உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். இதற்கான சர்வையும் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று அறிகிறேன். இந்தப் புதிய ரயில் பாதையைப் போட்டால், அதற்குச் செலவாகக்கூடிய முதலீட்டுப் பணத்தின்பேரில் பதில் வருவாயாக என்ன சத விகிதம் பணம் கிடைக்கும் என்று கணக்குப் பார்ப்பது சரியல்ல. இந்த ரயில் பாதையைப் போடுவதன் மூலம், அங்கு வாழும் மக்கள் உலகத்தோடு தொள்வதற்கான வாய்ப்பை ஏற்படுத்திவிட்டால், அங்கு இப்போதுள்ள சமூகக் கேடுகள் நாளாவட்டத்தில் மறைந்துவிடும். மேலும், பிற அபிவிருத்தித் திட்டங்களை மேற்கொள்வதில் அங்குள்ள மக்களின் ஒத்துழைப்பை அரசாங்கம் நாடும்போது, திட்டச் செலவில் ஒரு பங்கை அவர்கள் கொடுக்க வேண்டுமென்ற நிபந்தனையை நீக்கிவிட வேண்டும். இல்லாவிட்டால், மக்களிடமிருந்து பணமும் வராதது, திட்ட வேலையும் நடக்காது. இப்பிரதேசத்தைப் புனருத்தாரணம் செய்வதில் தனியான, விசேடமான கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டுமென்று அழுத்தமாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தமிழகத்திலுள்ள பெரிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் அனைத்தும் அனேகமாக நிறைவேற்றப்பட்டுவிட்டன என்று சொல்லப்படுகிறது. இனி சிறிய பாசனத் திட்டங்களில் அரசாங்கத்தார் கவனம் செலுத்துவதை வரவேற்கிறேன். இத்திட்டங்களுக்காக ‘ஸ்பெஷல் டிவிஷன்’ ஒன்றை அமைக்கப் போவதாகக் கனம் மராமத்து அமைச்சர் கூறியிருப்பதாகத் தெரிகிறது. அதை அமைக்கும்போது, எங்கள் மாவட்டத்தில் உள்ள நிலைமையையும் சர்க்கார் கவனிக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். அந்தந்தப் பிரதேசத்திலுள்ள விவசாயிகளைக் கேட்டால், எந்தெந்த ஏரிகளும் குளங்களும் முதலில் கவனிக்கப்பட வேண்டும் என்பதைப்பற்றியும், எந்த எந்தச் சிறுநூறுகள், ஓடைகள் முதலியவைகளில் சிறு சிறு நீர்த்

[Sri V. V. Ramaswami] [7th March 1958]

தேக்கங்களைக் கட்டினால், அவைகளில் தண்ணீர் தேங்குவதுடன் அவைகளுக்குப் பக்கத்திலுள்ள கண்மாய்களிலும் கிணறுகளிலும் தண்ணீர் பெருகும் என்பதைப்பற்றியும் அவர்களுடைய அனுபவத்தின் காரணமாக நன்றாக ஆலோசனை சொல்வார்கள். மக்களால் தொண்டு பெறப்பட்டிருக்கும் அனுபவத்தை அரசாங்கத்தார் அடையியப்படுத்தாமல் அதைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்று எச்சரிக்க விரும்புகிறேன். எங்கள் சாத்தூர் தாலுகாவில் உள்ள வைப்பாற்றிலும் அலை கட்ட வேண்டுமென்ற கோரிக்கை இருந்து வருகிறது. அதுவும் ஆராயப்பட வேண்டும். மேலும் பெரிய திட்டங்கள் என்ற நிலை வருப்பொழுது, பரம்பிக்குளத் திட்டம் உருவாகும் என்பது தெரிந்து புறியு உண்டாகிறது. அதே சமயத்தில் எங்கள் ராமநாதபுரம் மாவட்டத்திற்குப் பயன் அளிக்கக்கூடிய பெரிய ஆறுகள் இன்றாமேற்கே போய்க்கொண்டிருக்கின்றன. அதைப்பற்றி ஒரு பேச்சும் காணோம், அது மிகவும் வருந்த வேண்டிய நிலைமையை உண்டாக்கியிருக்கிறது. அது சம்பந்தமாக கனம் அமைச்சர் அவர்கள் விளக்கம் தரவேண்டுமென்று விழைகின்றேன்.

உணவு நிலைமையைப்பற்றி விவசாய அமைச்சர் கூறியபோது, 'அரிசி தட்டுப்பாடு இல்லை, கவலைப்பட வேண்டிய நிலையிலலை' என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அதற்காக என் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஓமந்தூரார் அவர்கள் புள்ளிவிவரக் கணக்கு சரியில்லை என்று ஐயப்படார்கள். எப்படியிருந்தாலும், இல்லையில் உணவுத் துறை அமைச்சர்கள் முன்பின் யோசியாமல் உணவு நிலைமையைப்பற்றிப் பவொறு கூறி மக்களிடத்திலே பீதியை உண்டாக்கிவிட்டார்கள். இந்தப் பிதற்றலை அடக்கவாவது நமது அமைச்சர் அவர்களின் தெளிவறை பயன்படும் என்பதற்காக மகிழ்ச்சி அடைகிறேன் என்று மீண்டும் நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஸ்தல ஸ்தாபனங்கள் திருத்த அமைப்புத் திட்டத்தை ஒரு குழுவின் ஆராய்ந்துகொண்டிருக்கின்றனர். அதுவும் சீக்கிரம் முடிந்து நல்லதோர் சட்டம் கொண்டுவரப்படும் என்று எதிர்பார்க்கிறேன். இதில் அமைச்சர் அவர்களின் முயற்சியைப் பாராட்டுகிறேன். 'டெலெஸ்ட்மெண்டு கவுன்சில்' உணைப்பற்றிப் பேசும்போது, எங்கள் மாவட்டத்தில் விருதுநகரில் ஒரு டெலெஸ்ட்மெண்டு கவுன்சில் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதேமாதிரி எங்கள் ஜில்லாவை இடண்டாவப் பிரிக்கும் போழுது, ஒரு மாவட்டத்திற்கு விருதுநகர் தலைநகரமாக இருக்கவேண்டும் என்று இந்த சந்தர்ப்பத்திலே சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

விற்பனை வரி சம்பந்தமாக டாக்டர் லோகநாதன் அவர்கள் மிகவும் சிரமப்பட்டு எதிர்பாராத நல்ல சிபார்சுகளைச் செய்திருக்கிறார். அவர் உழைப்பிற்கு நம் பாராட்டுதலைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம். இந்த அறிக்கையின்மீது எல்லோருக்கும் திருப்தி அளிக்கும் வகையில் நல்ல சட்டம் கொண்டுவருவதற்கு அமைச்சர் அவர்கள் செய்யும் முயற்சி வெற்றி பெறும் என்று நம்புகிறேன்.

கைத்தறி நெசவாளர்களின் துயரத்தைப் போக்க நமது அமைச்சர் எடுத்துவரும் உறுதியான போக்குக்கு நாம் நன்றி செலுத்த வேண்டும். வட நாட்டில் உற்பத்தியாகின்ற மின் துணி விலை அதிகமாக இருப்பதால் அது விற்பனையாகாமல் தேங்கிவிடக் கூடாது என்பதற்காக, அதன்மீது விதிக்கப்பட்டிருந்த கனம் வரியைக் குறைத்தார்கள். அதே சமயத்தில், நமது மாநிலத்திலே அதிகமாக உற்பத்தியாகி விற்பனையாகாமல் தேங்கியிருக்கும் கைத்தறித் துணிக்குக் கொடுத்த ரிபேட்டைக் குறைத்தாவிட்டார்கள். இது டெல்லி அரசாங்கம் வடநாட்டாரோடு சேர்ந்துகொண்டு செய்த சூழ்ச்சியாக இருக்கும்போல் தெரிகிறது. ஆகவே, நமது அமைச்சர்களாகிய வேங்கடமேன், திருத்தனியோ டெல்லி அமைச்சர் அவையில் இடம் பெற்றுல்தான், நம்புடைய மாநிலத்து நெசவுத் தொழிலாளர்களுக்கு நிவாரணம் கிடைக்கும் என்று நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது.

4-10 செஜட் பதிவிலாத ஊழியர்களின் பிள்ளைகளுக்கு முழுச் சம்பளச்
p.m. சலுகை கொடுக்க முன்வந்த கனம் நிதி அமைச்சரை மிகவும் பாராட்ட வேண்டும். எல்லா மாணவர்களுக்கும், சாதாரண பேதலில்லாமல்

[7th March 1958] [Sri V. V. Ramaswami]

எமை என்ற ஒரே அடிப்படையில் வருமானத்தை வைத்து. இலவசக் கல்வி கொடுக்க உறுதி புண்டிருப்பதாக நமது முதலமைச்சர் கூறியதாகக் கேள்விப்பட்டேன். அவரது முயற்சி வெற்றி பெறவேண்டுமென்று பெரிதும் விரும்புகிறேன். இந்த அடிப்படையில் வேலை செய்தால்தான், சாதி பேதம் ஒழியும் என்று அடிக்கடி யான் சொல்லி வந்திருப்பதை மீண்டும் வலியுறுத்துகிறேன்.

தமிழகத்தில் வான் நின்று உலகம் வாழ்ந்து வருவது இரண்டு பருவ காலம். அதாவது கோடையில் தென்மேற்கும், மாரியில் வடகிழக்கும். ஆனால் இப்பொழுது இன்னொரு பருவமும் சேர்க்கிறார்களது. அதாவது ஆண்டுதோறும் பட்டுஷ்ட் கூட்டத்தோடு 'எல்க்டிரிசிட்டி கிட்' என்ற பருவ காலமும் ஆரம்பித்துவிடுகிறது. இந்தக் காலத்தில்தான் மின்சாரம் தொழிலுக்கும் விவசாயத்திற்கும் மிகக் தேவை. இவைகள் மிகவும் பாதிக்கப் படுகின்றன. எல்லோராலும் ஆயில் என்ஜின்கள் வைத்துக்கொள்ள முடியாது. என் மின்சார போர்டார் மக்கிய நகரங்களில் முன்போல் ஆயில் என்ஜின்கள் வைத்து மின்ஆற்றலை உற்பத்தி செய்து ஈடு செய்ய முடியாதா? அடுத்த ஆண்டில் சரியாகப் போகும் என்று நம்புகிறார்கள். மின்ஆற்றல் பெருகப் பெருக, மக்கள் தொகையும் பெருகுவதுடன், அவர்களுடைய ஆவலும், தேவையும் அதிகப்பட்டுக்கொண்டே போகின்றன. இந்தச் சங்கடத்தை நீக்குவதற்கு நான் எச்சரிக்கையாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று அமைச்சரவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

விவசாயத்தைப்பற்றியும் வரி விதிப்பதைப்பற்றியும் அனுபவமுள்ள பெரியவர்கள் பேசியிருக்கிறார்கள். இரும்பு பிடித்தவன் கை சும்மா இருக்காது என்று சொல்லுவார்கள். அதேபோல் நிதி அமைச்சர் யாராயினும் சரி, சும்மா இருக்கமாட்டார்கள் போலிருக்கிறது. விவசாயத்தில் ஈடுபட்டவர்களின் அனுபவத்தைக் கொண்டு சொல்லப்படும் கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொண்டு, எவ்வளவு விலக்கு, சலுகை கொடுக்க முடியுமோ அவ்வளவும் கொடுக்க முன் வரவேண்டும். கணக்கு வைத்துத் தொழில் செய்தவர்களே திட்டாடும்பொழுது, விவசாயிகளையும் தொல்லைக்குள் கொண்டு மாட்டிவிடாதீர்கள்.

“உழவார் உலகத்தார்க்கு ஆணிஅஃ தாற்றாது

எழுவாரை எல்லாம் பொறுத்து”

என்று வள்ளுவர் கூறியிருக்கிறார். வண்டியின் அச்சில் இருக்கிற ஆணியைக் கொஞ்சம் கழற்றி வைத்து விடுவார்கள் திறுவர்கள். தெரியாமல் வண்டியை இழுத்தால் கொஞ்ச தாரம் போய் நிலை தவறிவிடும், இழுத்தவனுக்கும் துன்பம். ஆகவே, புதிய வரிகளைப் போடுவதாலும், கணக்குக் காட்ட வேண்டிய தொல்லைகளாலும், ஆணி கழன்றுவிடுமோலிருக்கிறது. ஆகவேதான் பெரியவர்கள் எச்சரித்திருக்கிறார்கள். பின்பும் புதிய வரியை ஏன் போடவேண்டும்?

சிறு சேமிப்புத் திட்டத்தில் ணர் வசூலிக்கச் செய்த ஏற்பாட்டால் அரசாங்க அதிகாரிகள் எவ்வளவு சங்கடப்பட்டார்கள், மக்கள் மனதிலே எவ்வளவு கசப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறதென்பதும் அரசாங்கத்திற்குத் தெரிந்திருக்கலாம். மேலும் பதிய கடன் எழுப்பவும் திட்டமிட்டிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. பின் இந்தநிலையில் புதிய வரிகள் போடாமலிருந்தால் மக்களிடத்திலே ஒரு மன நிறைவு ஏற்பட்டிருக்கும், நல்ல சூழ்நிலையும் ஏற்பட்டிருக்கும்.

மேலும், மத்திய அரசாங்கத்திடமிருந்து பெற்றுள்ள கடன்களுக்குச் சிறிது குறைந்த வட்டி நிர்ணயம் செய்திருந்தால், நமக்கு 80 ஆண்டுகள் ரூபாய் வரை நிலாரணம் கிடைக்கும் என்று நிதி அமைச்சர் கூறியிருக்கிறார். அவர் புது வரி போடாமல் துணை விழும்படி செய்திருந்தால், மத்திய அரசாங்கத்துடன் வாதாட முடியும். அவர்களும் இணங்குவார்கள். ஏன் இந்த முறை கையாளப்படவில்லை? சென்ற ஆண்டில் ரூ. 3 கோடி 39 லட்சம் துண்டு விமந்தத்தைச் சரிக்கட்டாமல் விட்டு வைத்திருந்தார்கள்? அதே முறையை இந்த ஆண்டிலும் ஏன் கையாண்டிருக்கக் கூடாது? 'வருவாய் இன வரவு செலவுச் சரிகட்டு வகற்குப் போதிய நிதி வசதிகள் திரட்ட முடியும் என்று திட்டக் கமிஷனிடம் குறிப்பாக உறுதி கூறியுள்ளோம். ஆகவே, கீழ்க்கண்ட புது வரி

316

DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE YEAR
1958-59

[Sri V. V. Ramaswami] [7th March 1958]

விதிப்புத் திட்டங்களை நான் கொண்டு வர வேண்டியுள்ளது என்று நிதி அமைச்சர் அவர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். ஆகவே நாம் மாநிலத்திற்குத் தேவையான காரியங்களை நாம் உணர்வதற்குப் பொன் செலவுகொள்ளுவதற்கு இயலாத நிலையில் இருக்கிறோம் என்பது தெளிவாகிறது. அண்ணா மலைப் பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தர் ஸ்ரீ பி. எம். நாராயணசுவாமிப் பிள்ளை அவர்களும், சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தர் டாக்டர் கெ.மணசுலாமி முதலியவர் அவர்களும், முகலயன் முதலமைச்சர் திரு. வான் ஓ. பி. ராமசுவாமி ரெட்டியார் அவர்களும், என். அருமை நண்பர் முன்னாள் அமைச்சர் ஸ்ரீ பி. டி. ராஜன் அவர்களும் தந்த விளக்கமான உரைகளிலிருந்து நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய விஷயம் ஒன்று இருக்கிறது. என்னுடைய தலைவர் ராஜன் அவர்கள் தமிழ் மக்களுடைய பண்பிலே ஐயப்படாது மிகவும் வந்திருந்திருக்கிறது. அவர்பால் எனக்கு மிகவும் நம்பிக்கை உண்டு. இவர்களுடைய உரைகளிலிருந்து நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது என்னவென்றால், நமக்கு மாகாண முழு சுய ஆட்சி முறையைத் தேவை என்பது புலனாகிறது. அந்த நோக்கம் ஈடுபாடுடன் எல்லோரும் ஒத்துவரவேண்டும்! நன்றி. மலர்க் தமிழகம்!

* SRI V. BASHYAM AYYANGAR: Mr. Deputy Chairman, Sir, I thank you for giving me an opportunity to say a few words on this Budget. At the fag-end of the discussion on this Budget, I do not wish to take much of the time of this House. My first observation will be about the tax which is sought to be imposed on agricultural income. The proposal in the Budget to tax agricultural income has been adversely criticized on both sides of this House and I consider it my duty to join in that adverse criticism. I think that the tax on agricultural income which is sought to be introduced now is a very dangerous one and that it would cause great hardship to the agriculturists. I know that the Deputy Chairman of this House who is now in the Chair has expressed a different opinion on this point but if he had been an agriculturist, I am sure, he would not have spoken so lightly about this tax.

Sir, about ten or twelve years ago there was a talk about levying income-tax on agricultural land but that proposal was entirely different. Then the proposal was to abolish land revenue and have merely a basic tax on land and then to tax the produce of the land on the scale of income-tax. Now, as I understand, the Government want to retain the land revenue and, at the same time, want to impose this new tax in the form of income-tax on the income of the land.

The House will be aware that cultivable lands were all taxed through the original settlement itself on the basis of the productivity of the soil. The settlement authorities examined the soil with reference to its productivity and with reference to the amenities or facilities available for its cultivation and then they levied varying rates of tax according to what was called the 'taram' of the land. The land was classified into so many 'tarams' according to its productivity and on the basis of the 'taram', the tax was levied. Now, the Government want to introduce this tax on agricultural income in addition. I think it will be an unbearable burden upon the agriculturists. The other difficulties in the way of levying this income-tax have already been pointed out and I do not wish to repeat the same arguments over again. The agriculturists do not

7th March 1958] [Sri V. Bhashyam Ayyangar]

always keep accounts and cannot keep proper accounts just as an industrialist or a commercial man can keep. It is impossible for them to do so in the very nature of things. Therefore this tax which is sought to be levied will work a great hardship on them and I request the Government to drop the idea of imposing this tax on agricultural income. It is really a thin end of the wedge which will eventually become a noose round the neck of the agriculturist. I would earnestly urge the Government to drop this proposal which, after all, is going to fetch them not much income. It is a hardship upon the agriculturists. Let us wait and see what the Government are going to do.

The next point upon which I want to make an observation is about the land reform legislation. Land reform Bills are coming in one after another. The object of these Bills is no doubt good. They want to benefit the tiller or the poor man. I am one with the Government that we should help the tiller or the poor man. But whether the tiller will really be benefited by these various Bills is a question to which I cannot give an affirmative answer. As between the tiller and the small agriculturist, I believe the advantage is in favour of the tiller and not in favour of the small agriculturist. Many thinkers are of opinion that the legislation on land reform is rather hasty and that the Government should pause and consider what is best on the whole. The Bhodan Movement has been sponsored by one of the greatest saints of our country. He is doing very good work. I met the author of that Movement here when he came to Madras. I told him that he could sit in a particular village and see to the equitable distribution of the land in that village and then proceed to another village instead of getting small pieces of land here and there in each village. He simply laughed over the suggestion and did not give an answer. The fragmentation of holdings which is taking place now will not benefit the country. As the hon. Member Sri Rajan has pointed out already, the idea has always been to consolidate the holdings and not to split them into fragments. Fragmentation will also affect the production on the soil.

The next point on which I wish to say one word is that it is generally considered that the efficiency of the administrative staff in the mufassal has deteriorated after independence. I would request the Ministers to make personal inspection of offices and note how they are working. The other day the Transport Minister is reported to have overtaken a lorry which was driven at a great speed and got the driver charged for rash driving. So also I would request the other Ministers to go and make a sudden inspection of the mufassal offices. It is worth while to do it. I know that the higher officers in the districts are doing good work. But there is generally too much delay. I am saying this from my personal experience also. Letters addressed to mufassal offices are often not replied to at all. There is inexcusable delay in the disposal of papers. I can speak with some amount of knowledge about the Harijan welfare work. Scholarships are granted to Harijan boys and girls and Backward Class pupils. The school year begins in July, but the

4 50
p.m.

[Sri V. Bhashyam Ayyangar] [7th March 1958]

scholarships are not granted till March of the succeeding year. Till then the poor pupils who are eligible for scholarships and hostel grants are suffering. I think a strong drive is necessary in order to do away with this sort of delay. I would urge the Ministers to pay personal attention to this matter.

The next point to which I wish to draw the attention of this Council is the very important work that is being done by the City Improvement Trust in Madras. The City Improvement Trust has been assisting the Madras Corporation in the matter of slum clearance and in the matter of providing housing facilities for the low income group of people. The City Improvement Trust has built more than a thousand houses within the last two or three years and it is extending its sphere of activities everyday. The present Chairman of the City Improvement Trust has had an opportunity to go to the United States and visit the slums there and has come back with a lot of experience and information. The term of the present Chairman is to expire in about a month. I hope that he will be renominated for a long period and that the City Improvement Trust will be enabled to continue the very good work that it has been doing. The annual report for last year which has been issued recently will show what important work has been done.

Lastly, I would invite the attention of the Council to the important speech of Srinathi Mary Clubwala Jadhav made yesterday. Voluntary social welfare organisations are doing wonderful work in Madras with the help and under the guidance of the Guild of Service. The Guild of Service, as the Government know, is a most comprehensive organisation. The Guild of Service is not only helping other organisations in welfare work but is itself directly engaged in welfare work in several directions. It has now enlarged its sphere of activities in many directions and is doing the work of what, I may say, a whole department of the Government by voluntary effort. I would, therefore, plead with the Government to avail themselves of the voluntary services of the welfare organisations and utilise their services to the best advantage. Voluntary service organisations are all working for the benefit of the people and are doing very good work now. Therefore, I would request the Government to treat them with greater sympathy and give them greater help. The Government will only be benefited by taking such help from them.

With these words, I thank you and resume my seat.

(Mr. Chairman in the Chair.)

5
p.m. *SRI N. ANNAMALAI PILLAI : கனம் தலைவர் அவர்களே கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிற வரவு செலவுத் திட்டத்தை ஆகரித்துச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்த வரவு செலவுத் திட்டமானது ரொம்பவும் ஜாக்கிரதையாக, தீர்க்கமாக யோசனை செய்து போடப் பட்டது என்பதில் சந்தேகமில்லை. வரவு செலவுத் திட்டத்தில் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிற வரிகளையெல்லாம் படிக்கப் பார்க்க அகில எங்கே குறைபாடுகள் இருக்குமோ அவைகளை மாக்கிப் பார்த்துப் பல பேர்கள் எடுக்கச் சொன்னார்கள். அதற்காக நான் வருக்கப்படுகிறேன். அவர்கள் எடுக்கச் சில இடங்களில் பட்டியலில் என்ன செய்திருக்கிறார்கள் என்பதைப் பற்றிச் சிந்திக்கவில்லை. சுதந்திரம் கிடைத்து பத்து வருஷங்கள் ஆகின்றன. இந்த

[7th March 1958] [Sri N. Annamalai Pillai]

பத்து வருஷங்களுக்குள்ளாக நம்முடைய சக்திக்கும் அப்பாற்பட்ட வகையில் நாம் முன்னிருந்த நிலைமையை மாற்றி, திருத்தி, புரட்சிகரமாக பல காரியங்களைச் செய்து வந்திருக்கிறோம். அவைகளில் ஒன்றிரண்டு மாத திரம் இப்போது சொல்கிறேன். சென்னைப் பட்டணத்தில் இருப்பவர்கள் பிரதி தினமும் பட்டணத்திற்குள்ளேயே சுற்றிக்கொண்டிருந்துவிட்டு, வீடு திரும்புகிறார்கள். அவர்கள், 'இது தானா உலகம்!' என்று நினைத்து விட மாட்டார்கள் என்று நம்புகிறேன். கிராமங்களுக்குச் சென்று, கிராம மக்கள் முன்பு எப்படி வாழ்ந்தார்கள் என்பதையும் இப்போது அவர்கள் எப்படி வாழ்கிறார்கள் என்பதையும் அறிந்தால், அவர்களுடைய முந்தைய வாழ்க்கைக்கும் இப்போதைய வாழ்க்கைக்கும் உள்ள வித்தியாசம் மலைக்கும் மடுவுக்கும் உள்ள வித்தியாசமாக மாறியிருப்பதைக் காணலாம். என்னுடைய வட ஆற்காடு ஜில்லாவில் சர்க்கார் எழுச்சுளுக்கு இவ்வளவு விலைகள் கட்டிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அவைகள் இப்போது சுமார் 300-க்கு மேல் இருக்கும். கட்ட வேண்டிய வீடுகளுக்கும் பாக்கி இருக்கிறது. அங்கே வீடுகளில் செல்லும் பெரியவர்கள், சிறியவர்கள் எல்லோரும் அழகாகக் கட்டப்பட்டிருக்கும் அந்த வீடுகளைப் பார்த்து, 'இது யாருடைய வீடுகள்? இவ்வளவு அழகாக இருக்கின்றனவே!' என்று பிரமிக்கிறார்கள். அவைகளெல்லாம் இருளர்கள், குறவர்கள், மற்ற ஹரிஜனங்கள் முதலியவர்களுடைய வீடுகள்.

மின்சாரத்தைப்பற்றிச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். மகாத்மா காந்தியடிகள், 'பட்டினங்களிலேயே இருந்துகொண்டிருக்க வேண்டாம். கிராமங்களுக்குச் செல்லுங்கள். கிராமங்களும் பட்டினங்களாகத் திகழ வேண்டும்.' என்று சொன்னார்கள். அவர் சொன்னது போல், இப்போது நாம் கிராமங்களில் மின்சார வசதிகளைச் செய்துகொடுத்து கிராமங்களும் பட்டினங்களாகத் திகழும்படி செய்திருக்கிறோம். கிராமங்களில் மின்சார விளக்குகளை சர்க்கார் போட்டிருக்கிறார்கள். கிராமங்களில் பூங்காக்களை வைத்து ரேடியோக்களை சர்க்கார் வைத்திருக்கிறார்கள். வெளியில் சென்று வேலை செய்துவிட்டு சாயந்திரம் வீடு திரும்பும் கிராம மக்கள் ரேடியோவைக் கேட்டு உற்சாகமடைவதற்கு சர்க்கார் வகை செய்திருக்கிறார்கள்.

கிராமங்களிலுள்ள விவசாயிகளுக்கு சர்க்கார் பல உதவிகளை அளித்து வருகிறார்கள். அவர்களுக்கு உரம், கிணறு வெட்டுவதற்குக் கடன் முதலியவைகளை சர்க்கார் அளித்து வருகிறார்கள். காடாரம்பப் பிரதேசமான வட ஆற்காடு ஜில்லாவில் விவசாயச் காரியங்களுக்காக ஏராளமான கிணறுகளை வெட்டுவதற்கு அரசாங்கத்தார் பணம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். கிணறு ஒன்றுக்கு ஐந்து ரூபாய் டைலிடி என்ற முறையில் 30,000 கிணறுகளை அங்கே வெட்டுவதற்கு அரசாங்கத்தார் பணம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இந்தப் பணம் சரியாக பயன்படுத்தப்படுகிறதா என்றும் கண்காணிக்கப்பட்டு வருகிறது. மேலும், கூட்டுறவு பெருமைகளின் மூலம் விவசாயிகளுக்கு சர்க்கார் பண உதவி அளிக்கிறார்கள். அபிவிருத்தித் திட்டங்கள் மிக நன்றாக நடந்து வருகின்றன.

அடுத்தபடியாக, மதுவிலக்குத் திட்டத்தைப்பற்றிப் பேச விரும்புகிறேன். மதுவிலக்குச் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தோம். அந்தச் சட்டத்தை எப்படியாவது ஒழித்தவிட வேண்டுமென்று டவர் எண்ணினார்கள். அது இருக்க வேண்டுமென்று ஒரு சிலர் விரும்பினார்கள். ஆனால், பொதுவாக, மது விலக்குச் சட்டம் வந்த பிறகு, கிராம மக்கள் கேடிமமாகவும் சந்தோஷமாகவும் வாழ்கிறார்கள். எழுச்சுப் பனைவி மக்களிடம் சண்டைச் சர மாசும் வாழ்கிறார்கள். அட்டடி இருக்கும்போது, சாராயம் காய்ச்சுவது இப்போது எல்லா இடங்களிலும் குடிசைத் தொழிலாக ஆகிவிட்டதென்றும், எல்லோரும் சாராயம் காய்ச்சுகிறார்கள் என்றும் சிலர் சொல்லுகிறார்கள். நான் கேட்கிறேன்: 'திருடக் கூடாது என்று சட்டமியற்றப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் எல்லோரும் திருடாமல் இருக்கிறார்களா?' ஒரு சிலர் திருக்கிறார்கள். திருட்டுவர்களுக்கு ஜெயில் தண்டனை கொடுக்கப்படுகிறது. அதற்காக அந்தச் சட்டத்தை அரசாங்கத்தார் ரத்து செய்துவிட்டார்களா? ரத்து செய்யவில்லை. அதேமாதிரி மதுவிலக்குச் சட்டத்தையும் ரத்து செய்யக் கூடாது. 1921-ம் வருஷம் ஜெயில்களில்

[Sri N. Annamalai Pillai] [7th March 1958]

இருந்த மொத்தக் கைதிகளில் 75 சத விதத்தினர் திருட்டுக் குற்றம் செய்தவர்களாகவும், 25 சத விதத்தினர் சண்டை சச்சரவுக் குற்றங்கள் செய்தவர்களாகவும் இருந்தனர். இன்று மொத்தக் கைதிகளில் 75 சத விதத்தினர் கள்ளச் சாராயம் காய்ச்சிய குற்றத்தைச் செய்தவர்களாகவும் 25 சத விதத்தினர் 'அஸால்ட்' குற்றத்தைச் செய்தவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். ஆகவே, இப்போது குற்றவாளிகளின் எண்ணிக்கை குறைந்திருக்கிறது என்பது தெரிகிறது. இன்று கள்ளச் சாராயம் காய்ச்சும் குற்றத்தைச் செய்பவர்கள் முன்பு திருடர்களாகவும், குரூரர்களாகவும், கொலைக் குற்றங்களைச் செய்பவர்களாகவும் இருந்திருக்கிறார்கள். ஆகவே, மதுவிலக்குச் சட்டத்தை ரத்து செய்தால் அப்படிப்பட்ட குற்றங்கள் அதிகரிக்கும். அந்தக் குற்றங்களை முன்பு செய்துவந்தவர்கள் இன்று மனைவி மக்களுடன் சுமுகமாக வாழ்ந்துகொண்டு வயிரரச் சாப்பிட்டுக்கொண்டு சுகமாக இருக்கிறார்கள். கள்ளச் சாராயம் காய்ச்சுவது குடிசைத் தொழிலாக ஆகிவிட்டதென்றும், அதன் காரணமாக ஏராளமான மக்கள் ஜெயிலுக்குப் போகிறார்கள் என்றும் சிலர் சொல்லுகிறார்கள் என்பதற்காக மதுவிலக்குச் சட்டத்தைத் தளர்த்தக் கூடாது. ஒரு சிலர் அந்தக் குற்றத்தைச் செய்யத்தான் செய்வார்கள். அதற்காகச் சட்டத்தைத் தளர்த்தினால் நாம் ராஜ்யத்தை விட்டே போகவேண்டியதுதான். சட்டத்தைப் பாதுகாக்க முடியாதவர்கள் ராஜ்யத்தில் ஆட்சியில் இருக்க முடியாது. சட்டத்தைச் சாமர்த்தியமாக மாற்றிவிடக் கூடும். சட்டத்தை அப்படி மாற்றியமைத்துவிட்டு நிர்வாகத்தை நடத்துவது என்பது ஒழுங்கானதும் அல்ல, முறையானதும் அல்ல. ஆகையினால், மதுவிலக்குச் சட்டத்தை வெற்றிகரமாக அமல் நடத்துவதற்கு முயற்சி செய்யவேண்டும். மதுவிலக்கின் அவசியத்தை ஜனங்கள் உணரும்படி செய்யவேண்டும். அவர்கள் காலக்கிரமத்தில்தான் மாறுவார்கள். அதற்குச் சட்டம் உதவும். ஜனங்கள் மதுவிலக்குச் சட்டத்தை மீறுகிறார்கள் என்பதால் அச்சட்டத்தை திருத்த வேண்டுமென்று சொல்வதோ, அல்லது அதை ரத்து செய்துவிட வேண்டுமென்று சொல்வதோ, ஒப்புக் கொள்ளக்கூடாது. சர்க்கார் ஒன்று செய்திருக்கிறார்கள். மதுவிலக்குச் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்திருந்தாலும், அந்தத் திரவங்களைக் குடிப்பதற்கு சில பேர்களுக்கு சர்க்கார் லைசென்ஸ் கொடுத்து வருகிறார்கள். இது சம்பந்தமாக, ஸ்ரீ ராஜகோபாலாச்சாரியார் முதன் மந்திரியாக இருந்த காலத்தில், இவர்களுக்கு லைசென்ஸ் கொடுக்கக் கூடாது என்றும், இவர்கள் உத்தியோகத்தில் இருக்க வேண்டியதில்லை என்றும், இவர்கள் இந்த உலகத்தை விட்டே போனால் தேவலை என்றும்

5-10 p.m. DR. A. SREENIVASAN : நீங்கள் அவ்வாறு போய் வழி காட்டினால், பிறகு மற்றவர்களும் உங்களைப் பார்த்து அவ்வாறு செய்ய முடியும். முதலில் நீங்கள் வழி காட்டுங்கள். (சிரிப்பு.)

* SRI N. ANNAMALAI PILLAI : பொறுத்து இருங்கள். வழி காட்டுவோம். டாக்டரைப் போன்றவர்கள் லைசென்ஸ் வாங்கி இந்தத் திரவங்களை நோயாளிகளுக்குக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதற்கு சட்டம் இடமளிக்கிறது. சட்ட பூர்வமாக நோயாளிகளுக்கு டாக்டர்கள் மூலம் செர்டிபிகேட் வாங்கிக்கொண்டு குடிப்பதற்கு பர்மிட் கொடுக்கிறார்கள். சர்க்கார் இம்மாதிரி இந்தச் சட்டத்தை 'லாஸாக' விட்டிருப்பதை 'டைட்' செய்யவேண்டும். (சிரிப்பு.) சட்டத்தைக் கண்டிப்பாக அமுல் செய்யவேண்டும். நாட்டிலே குடிக்கிறவன் ஒருவன் கூட இருக்கக் கூடாது. "சித்திரத்திலும் குரங்கை வைத்து எழுதவிடுவேனோ" என்று ஸ்ரீ நாராயணசுவாமி பிள்ளை சொன்னார். இந்த நாராயணசுவாமி பிள்ளை இல்லை. குடிக்கிறவன் ஒருவன் இருக்கிறான் என்று இந்த நாடு சரித் திரத்திலேயே இருக்கக் கூடாது. மணி ஆகிக்கொண்டிருக்கிறது. எல்லா விஷயங்களையும் சொல்ல முடியவில்லை.

'பாரெஸ்டு' நடத்துகிறார்கள். ஒரு இடத்தில் தனியாகச் செடிகளை வைத்து உற்பத்தி செய்து, அதைக்கொண்டு 'லைனாக' வைத்து வேலை செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அவைகளெல்லாம் சில காலத்திற்குள் உயர்ந்த நிலை அடைந்து கட்டுகள் பெரிய காடுகளாக மாறிவிடும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

[7th March 1958] [Sri N. Annamalai Pillai]

அறிந்தபடியாக. . . . (கனம் சேர்மன் மணி அடித்தார்.)

இன்னும் ஒரு நிமிஷம் இருக்கிறது. சமீபத்தில் சென்னை ராஜ்யத்திலே நமது ஒப்பற்ற தலைவர் ஜவஹர்லால் நேரு வந்தபோது இங்கிருந்த முன்னேற்றக் கட்சிக்காரர்கள் அவரைப் பிஷ்காரம் செய்யவேண்டும் என்று சொல்லி 'எல்லோரும் ஓடி வாருங்கள்' என்று எங்கு பார்த்தாலும் கிராமங்களிலெல்லாம் வால் போஸ்டர்கள் ஒட்டினார்கள். எல்லோரையும் வரவழைத்தார்கள். வரவழைத்த பயன் என்ன ஆயிற்று? அண்ணாவுரை என்பவர் சரியாக ஆலோசனை செய்து அதை ஒழுங்காக நடத்த முடியுமானால் நடத்தியிருக்கவேண்டும். இல்லையானால் அதைச் செய்திருக்கக் கூடாது. அவருடைய படிப்புக்கும், அவருடைய உயர்ந்த நிலைக்கும், அவருடைய கண்யத்திற்கும் பெரிய களங்கத்தை உண்டுபண்ணிக் கொண்டார். உயர்ந்த அவர்களுடைய நிலைமைக்கு ஒரு மாசு ஏற்பட்டது.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I think it is not proper to refer to a Member of the other House in this House.

MR. CHAIRMAN : No, it is not.

* SRI N. ANNAMALAI PILLAI : அவர்களுடைய பேச்சுப் பிரகாரம் ஸ்ரீ ஜவஹர்லால் நேரு இங்கு வந்திருந்தபொழுது தகராறுகள் நடந்ததால், அதை நான் இப்பொழுது சொன்னேன். அதில் நேர்மையாக நடப்பதற்கு ஜனங்களைக் கூட்டி முன் எச்சரிக்கையாகப் பாடம் கற்பித்து அதன் பிறகு வெளியே விட்டு கொடுக்கக் கொடுத்திருந்தால் ரொம்ப நன்றாக இருந்திருக்கும். அவ்வாறு செய்யாததால் மானக்கேடு ஏற்பட்டு தமிழன் என்று ஒருவன் நிமிர்ந்து நடக்க முடியாமல் ஒரு கேவலமான நிலைமையை அது உண்டுபண்ணிவிட்டது என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, Sir, in rising to reply to a very instructive and informative debate on the Budget for the last five days, I confess to a sense of embarrassment. Normally, the Finance Minister replies to the debate on the Budget in the other House and whoever is in charge of the debate on the Budget in this House follows his speech. The advantage is that he has to do less thinking and more of obedient following. Owing to a rule in the Rules of Procedure of this House, the debate on the Budget cannot be extended beyond five days and, therefore, it has so happened that I have to reply earlier.

DR. A. SREENIVASAN : He can draw inspiration.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Unfortunately, the hon. Member is not in the other House to give the advice.

MR. CHAIRMAN : He was.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : At the outset, Mr. Chairman, I wish to express my gratitude to all the Members who have participated in this debate. They devoted considerable thought and study to the various aspects of the administration of this State and have given very valuable suggestions in the course of the debate extending over five days. Sir, in the brief 45 minutes which I consider is the minimum of human endurance, I shall only try to touch very briefly on some of the more important aspects of the problems that were discussed in this House. In this my task has been considerably lightened by the observations of my esteemed

[Sri R. Venkataraman] [7th March 1958]

Colleague, the Hon. the Home Minister, who dealt with the questions relating to food, agriculture, home and certain other subjects. Incidentally, my Colleague has deprived me of the chance of complementing the hon. Lady Member on the excellent performance that she made in this House. He had appropriated it to himself. Now, the supplementaries do not have great taste.

5.20
p.m.

Sir, I wish to draw the attention of the House to a view which, I think, was shared by all the Members present when the discussions were going on. Representation of Members in the Second Chamber was always a problem in the past. I do not think any country has solved it very satisfactorily. Particularly after providing for representation based on adult franchise, it becomes somewhat difficult to provide for representation of certain interests in the Second Chamber. My feeling is that when representation was afforded to the teachers in the Upper Houses of the States of India, it was thought that representatives of teachers would bring to bear an academic and independent approach to the problems confronting the State and would be able to advise, guide, and help the State in the discharge of its duties without bias or party or political affiliations. Howsoever important the question of the emoluments of teachers be—I do not deny it in the least—that amount of consideration which we look forward to from those representing the teachers has not been given to the Government during this debate. I would like to appeal to them that, without in any way giving up their special interests in regard to the remuneration, conditions of service, etc., of teachers, they should give us more guidance on matters relating to the education of children in the primary schools, in the secondary schools, and in the Universities.

Sir, having said this, let me proceed to deal with some of the major questions which have agitated the public as well as the House during the last few days. In this House we have heard very strong representations about the need for improving the standard of life of the electricity workers, of the teachers, of the Non-Gazetted Officers, of the doctors, and so on. When we go out into the country, we see several demands are made on Government for digging wells, improving irrigation facilities, starting new schools, and providing all amenities of life necessary for good life in the State. The duty of the Finance Minister to satisfy at least in a very small measure the ever-increasing demands on the revenues is a further recurrent problem to him in January months of the new years. It naturally sets him thinking as to how best he can improve the finances of the State for the purpose of satisfying in ever so small a measure the increasing needs of the people of the State. It is no pleasure either to the Finance Minister or to the Government merely to impose the taxes for either pleasure or out of a sense of mischief. I was really surprised therefore when a veteran Member of the House like the hon. Member Sri V. V. Ramaswami compared the Budget proposals to the act of an urchin who tried to play the prank of removing the King-pin of the chariot.

7th March 1958] [Sri R. Venkataraman]

Well, I really felt that it was uncharitable to the Finance Minister as well as to the Government that he should have said that. After very careful consideration of the possible sources of levy of taxation, the Government have come forward to levy the taxes proposed before this House and would try to justify to this House as well as to the country how they are not as pernicious, as vicious, or as harmful as they are made out to be.

In the first place, the House has not been very critical of the levy of the tax on entertainment. I am grateful to the House for having approved of this enhanced levy on cinemas and horse-racing. Incidentally, the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar asked, 'Does it mean that the horse-racing will continue?' (Sri P. T. Rajan: Quite so!) The inference is obvious. (Laughter). In any event by exempting other performances like music, dance, drama, exhibitions, and the like, the Government have given great relief to those who want to promote art. In fact, the Government also benefit by granting these exemptions. A lot of administrative work is piling up in the Secretariat on account of the innumerable applications for exemptions for benefit performances for some charitable cause or other, and these applications have to be examined at the level of the Board of Revenue. Surely the game is not worth the candle, and Government naturally thought that they would exempt those shows or performances which were not of a permanent daily recurrent character as the cinemas. The Government have also decided not to give any exemption for any benefit performance for charitable purpose in the case of cinema shows. The tax is also welcome. Ninety per cent of this levy goes to the starved municipalities and local bodies. The Madras Corporation would receive about six lakhs of rupees out of this levy, and I am sure the local bodies will benefit by the imposition of this levy.

I now come to the question of the second levy, namely, the sales tax on motor spirits other than petrol. Here the hon. the Leader of the Opposition stated that this levy would adversely affect the transport and agriculture, and he also said that it would lead to evasion of tax. He pointed out that the levy in the neighbouring States was lower than that in Madras and that, therefore, trade was likely to take the devious channel of passing through the other State. I am afraid, Sir, the facts are not correct. The present levy on diesel oil in Madras State is 10 nP. It is ten per cent. The levy in Mysore State at present is 19 nP. The levy in Andhra Pradesh is again 19 nP. If the hon. Leader of the Opposition were to be correct, then the trade should have passed through Madras to the other States like Mysore and Andhra Pradesh, because the levy here up to now is lower than that in the other States. p.m.

DR. V. K. JOHN: Kerala?

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: My point was this. Taking into consideration the cost of bringing this diesel oil at present to this State, I do not think it gives us any advantage.

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [7th March 1958]

But when you increase the tax more than double—I think it is 35 nP.—it would certainly be a source of profit for anyone to bring diesel oil from border areas up to 150 miles within the State.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I am only stating facts.

DR. V. K. JOHN : You are only proving what the Leader of the Opposition has said.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I am not guilty of advancing half arguments. I was certainly going to deal with the whole question. The cost of diesel oil in Madras is Rs. 1.62 per gallon. The sales tax is 10 per cent on it. The selling price, therefore, is Rs. 1.72. In Mysore the cost is Rs. 1.77. The tax is Re. 0.19. The total cost comes to Rs. 1.96. In Andhra the cost is Rs. 1.68 and with a levy of Re. 0.19 by way of tax, the total cost comes to Rs. 1.87. Adding 25 nP. to the rate obtaining in Madras, the cost of one gallon of diesel oil would come to Rs. 1.62 plus 0.10 plus 0.25 which means Rs. 1.97, as against Rs. 1.96 in Mysore, and Rs. 1.87 in Andhra. It is not worthwhile, therefore, carrying diesel oil from Andhra Pradesh to Madras for an advantage of about 0.9 nP. Therefore, we may set at rest any possible doubt or apprehension with regard to the possibility of the trade taking a devious route of passing through the other States. Also, even if a bulk purchaser were to bring in diesel oil from other States and sell it here, the imposition of sales tax being on the last sale in the State, he will have still to pay 35 nP. Therefore, he would not find any advantage whatsoever in this. I venture to submit that there is no great force in the argument that the trade would be diverted from our State to other States.

The second point raised in connexion with the levy of an increased tax on diesel oil is that it would adversely affect agricultural production. That is a point which Government will certainly take into consideration. Their intention at present is to tax the fuel used by lorries and buses and, therefore, if any great hardship is caused to agricultural consumers, probably steps will be taken to mitigate their hardships.

DR. V. K. JOHN : How is it possible?

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Government can do it by issuing executive instructions. They may collect less sales tax with reference to the horse power of the engine or they may give a subsidy. There are a number of ways in which it could be done.

SRI P. T. RAJAN : It will take time.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : If it were on the horse power, it could be arranged easily. These are matters of detail which Government will examine. It is said that the tax would weigh heavily on the bus operators and that transport would

7th March 1958] [Sri R. Venkataraman]

become costlier. For one thing, the bus operators cannot increase the fare per mile without a Government notification. Most of them are now charging the maximum fares allowed under the Act. There is to-day a price differential between diesel oil and petrol which is a little over one rupee. After the imposition of the enhanced tax on diesel oil, it will be round about one rupee. Therefore, it is not likely to make any great difference in the profits of the present transport operators. The scramble for permits to-day tends to show that it is a very lucrative and very profitable venture, notwithstanding the assertions of my esteemed friend, the Deputy Leader of the Opposition, that the tax on motor vehicles in Madras is the highest in India. Is it in the world?

DR. V. K. JOHN : Is it not a fact?

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I say it is. In spite of that, the scramble for permits should go to show that it is a profitable proposition and that the increased tax will in no way affect either the transport system or the passengers. My anxiety was only to allay a possible fear that it would adversely affect the transport system or the passengers.

Then, I come to the most controversial of the taxation proposals, namely, the tax on agricultural income. It was pointed out by my esteemed Friend, Mr. K. Balasubramanya Ayyar, and a number of others like Mr. Narayanaswamy Pillai, the Leader of the Opposition, the Deputy Leader of the Opposition and Mr. Bashyam Ayyangar that this levy was totally unjustified and that if it should be ever contemplated, it must be in lieu of land revenue. Hon. Members must be familiar with the Report of the Taxation Enquiry Committee of 1926, known as "The Todhunter Report." A number of Commissions were also appointed subsequent to this to consider this question. First, let me submit for the consideration of the House that the present levy of land revenue is less burdensome than it was when it was originally levied. The price level has gone up four times, with the result that the burden of land revenue has declined. The burden of land revenue expressed in terms of foodgrains to-day is negligible. The Taxation Enquiry Committee at page 215 of Volume III makes these observations—

"Expressed in terms of constant prices the burden of land revenue was perhaps 2/3rd higher during the period 1930-37 than during 1920-29. The Second World War, by causing an increase in foodgrain prices to more than four times the pre-War level, once more drastically reduced the burden of land revenue."

While that is the position to-day, the land revenue which a landholder pays to-day in respect of land is only 25 per cent of the original levy.

DR. V. K. JOHN : Has not the cost of production gone up?

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The point is this. When you talk in terms of a fixed floor on agricultural incomes, would you imagine that the floor tax would be less than 25 per cent

[Sri R. Venkataraman] [7th March 1958]

of the original levy? Certainly what is to-day collected as land revenue should be a normal, economic floor basic tax for all lands and in the present context of the price level, all land revenue should be taken to be equated to a basic tax. So, anybody who gets an income over and above the minimum prescribed, Rs. 3,000 in this case, should be liable to tax like any other person who is engaged in professions or trades other than agriculture.

5-40 p.m. DR. A. SREENIVASAN: What was the cost of production some years ago and what is it now?

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I am afraid the point is missed. It is not a question of cost of production. We are not taking into consideration the net profits in fixing the basic tax. The cost of production will certainly be a very relevant factor in assessing the taxability of the agriculturist. When he has to pay the tax, when his liability to the tax is assessed, he can also show that his cost of production has gone up and that the net profit is less than Rs. 3,000. So, the cost of production is really a very relevant factor in the matter of assessing the taxability of the agriculturist and it will be taken into consideration.

Then, Sir, take the equity involved in the matter. A person who is following another avocation in life, and who makes an income of Rs. 3,000 is liable to tax. But the person who is engaged in agriculture is not liable to be taxed. The argument that there is already a land revenue and that this levy of agricultural income-tax is a second of an additional tax is counter-balanced by the other argument that in an industry you pay a number of other taxes, the wealth tax, the expenditure tax and the income-tax. Therefore, if hon. Members consider this matter dispassionately, they will find that there is no justification whatsoever for excluding agricultural income from the levy of a tax while incomes from other sources are taxed and taxed pretty heavily.

DR. V. K. JOHN: On what principle was that excluded up to this time?

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Principle number one, convenience; principle number two, opposition of people like the hon. Member here. After all, time is required to prepare the minds of people to accept changes.

In this connexion, I must quote the authoritative opinion on the matter, namely, the opinion of the Taxation Enquiry Commission. This is what they say, 'We should urge that an agricultural income-tax on the higher agricultural incomes, because of the greater equity it brings into the system if not of the revenue it brings to the Exchequer, should be adopted by all States that have not done so, so far'. Even if it does not bring additional or sizeable income to the Exchequer, by virtue of equity, the principle of equity involved in it, they say that it should be levied.

7th March 1958]

DR. V. K. JOHN: Have the Government implemented all the recommendations of the Commission?

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Sir, it does not mean that because you have not followed all the recommendations all at once, you should not follow some of them at least.

DR. V. K. JOHN: Devil quoting the scripture.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: So long as what is quoted is scripture, it does not matter who quotes it. (Laughter.)

Then, Sir, a legal objection was raised with regard to the cumulation of income from other sources for the purpose of fixing the rate and the slab of the tax. This is a matter which requires examination. Nobody can venture an opinion offhand. Certainly, the Government will look into the question carefully. Here, again, I am armed with the opinion of the Taxation Enquiry Commission who have said that it would be legal to do so.

SRI P. T. RAJAN: There again Bibie.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Sir, it was said that the landholder class would almost be exterminated by the levy of the agricultural income-tax. I presume that when originally the levy of the income-tax was discussed, people should have said the same thing, that it would destroy all industry, destroy all trade and destroy all endeavour and enterprise. Sir, human nature is resilient enough to withstand not only this impost but many more. (Laughter.)

DR. A. SREENIVASAN: இன்னும் இருக்கும்போல் இருக்கிறது.

SRI P. T. RAJAN: Forewarned.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Now, Sir, having disposed of what perhaps was the most vital part of the Budget debate, may I turn my attention to a few other subjects discussed in the House? In the first place, the hon. Member Sri Mohamed Raza Khan said that the Finance Commission had been unfair to Madras in having classified the State as a forward State and denied it the grants-in-aid. The Government share his opinion and are grateful to him for having expressed it on the floor of the House.

The hon. Member also said that the loans should be cumulated and that the rate of interest should be fixed at a low percentage. That is also the recommendation of the Finance Commission and the Madras Government have taken it up with the Government of India and urged on them this point.

DR. V. K. JOHN: You do not want to write it off?

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I will never write off the hon. the Deputy Leader of the Opposition. (Laughter.) I will always meet his points.

[Sri R. Venkataraman] [7th March 1958]

are located in all parts of the State. But the location of an industry depends on various economic factors such as nearness to a port, transport facilities, availability of raw materials, power supply, and so on, and it will be very difficult to order the private sector to choose a place different from what would be advantageous or economical to them. But facilities are provided in all parts of the State for starting industries, and I do hope that full advantage would be taken of these.

I do not want to deal at great length with the handlooms because I have already on a prior occasion in this House explained the position of the Madras Government with regard to the handlooms. We have made several suggestions to the Government of India with regard to relieving the glut in the market. We have suggested that an Export Corporation may be formed for the purpose of buying the surplus handloom cloth and exporting it to other parts of the globe. We have also suggested that a delegation of people engaged in the trade may be sent to those countries which conventionally buy the handloom cloth so that they may enter into contracts. So far, the delegations have been of Government officials who have made only a market survey. But what is urgent now is not a market survey but persons who would go and try to conclude contracts for the sale of these articles.

So far as the reservation is concerned, I am myself not convinced that it will help the handloom industry. I know that my friends who are engaged in this industry do not see eye to eye with me. But what we want to give to the people is not a sheltered market by which we force them to buy only a particular thing, but we must give a variety from which one can choose and must give an inducement and encouragement to the people to buy your commodities in preference to others. That is the way to encourage the handlooms. I feel that the reservation of certain varieties of cloth for handlooms alone will not find a market for the same cloth outside the Madras State itself. Suppose we say that all the cloth with broad border should be reserved to handlooms. People outside the Madras State do not want cloth with borders at all. Then, by merely reserving the broad bordered cloth to handlooms, we would not capture the markets in other parts of India. Therefore, this question was fully discussed and it was carefully considered before the levy of the cess was decided upon. I think the Cess Fund has done far greater help to the handloom industry than the reservation would have done.

Now, Sir, the reason for the stagnation in the market is rather difficult to explain. But one of the reasons is an improvement in the volume of production. Actually, after the Cess Fund was started, the production of handloom goods in the co-operative sector alone has gone up by three times. In the co-operative sector for which we have accounts—the other sector could be taken as one and a half times the co-operative sector—the production of handloom cloth during the period when the Cess Fund has been in

[7th March 1958] [Sri R. Venkataraman]

operation has gone up by three times and that is one reason for the glut in the market. Secondly, the plans were framed with the idea that the quantity of cloth required per capita would be 18 yards. But I am not sure that the people in our State or in our country are taking this expected quota of 18 yards.

DR. V. K. JOHN : The price of handloom cloth is higher than that of cloth manufactured in Manchester or Japan.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Will the Leader of the House clarify why 60 per cent of the weavers are still outside the co-operative fold?

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : They get certain advantages from master weavers like advances for marriages, ceremonial functions and so on. Secondly, they have been associated with them for a long time. There is a traditional affinity between them and they do not want to break it. Apart from that, there is no other difficulty. In fact, if you compare the figures of the number of people who have joined the co-operative societies during the last two or three years; you would find that the number has risen from 90,000 to 1,90,000. It is two lakhs now. It is the other two lakhs that are outside the co-operative fold.

Then, Sir, the hon. Member Dr. Sreenivasan complained against the Constitution itself. He said that the States had no powers, that the Centre should have only specified items like Defence, Foreign Affairs and so on and that there should be greater provincial autonomy. It is a pity that his advice was not available to the framers of the Constitution at that time.

DR. A. SREENIVASAN : Even if it was given, it would not have been accepted. 6-00 p.m.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, this is another symptom of lack of self-confidence. The Constitution has been accepted by a very large section of the population in this State as well as in the country.

DR. V. K. JOHN : But the Government should learn from experience which they refuse to.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : If one Government were to learn from the experience of other Governments, then there would not be Government at all. I would earnestly plead with the Members of this House not to give any impression to the country that the Constitution could be reshaped without the consent of other people who inhabit this country. (Sri P. T. Rajan : The Government are in a majority.) If representative democracy means anything, this Constitution was framed by the representatives of the people elected to the Legislature, and it should be accepted. The Constitution is thus framed by the people of this country. If you have no faith in representative democracy, you may say that this Constitution should be reshaped and so on.

[Sri R. Venkataraman] [7th March 1958]

It is a sad thing, Sir, to find propaganda going on that we should separate ourselves from the rest of India and that it would be to the good of the country. History will certainly decide whether such a separation would be good to the country or to the State. But, certainly politicians of the day should devote greater consideration to the issues involved. The tendency in the world to-day is to integrate smaller States so that they may become stronger and bigger and their counsels may be heard in the assemblies of the world. People always refer to the existence of countries like Belgium and ask, "If Belgium can exist, cannot Tamil Nad exist?" Sir, do you want to have all the trials and tribulations of Belgium? In the First World War, at the first shot Belgium surrendered. In the Second World War, Belgium surrendered without even a shot being fired. That would be the unfortunate lot of small countries in the world.

SRI P. T. RAJAN : Why do you take Belgium alone?

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I am only saying what others said. I am anxious that among the youths of this country a vision wider than affinity to one's State should be developed : their vision should be to become members of an international organization in which they will play a useful and rightful part rather than cut themselves out into smaller and smaller units and stand in isolation. I do not want to dilate much on this subject. It is true that we have several points of disagreement between the Centre and the State as well as several points of disagreement between State and State. But merely because certain matters require adjustment, to cut away from the Centre or to look upon it as a conflict is not the correct thing to do. If we want more assistance, if we want a better deal, naturally the country should stand together and try to get it. After all, the Central Government is not an alien Government. It is composed of our own representatives in the Centre. Unless we attune our minds into a sort of belief that the Central Government is alien and different from us, and unless we think that we have no part or lot in it, that we have no say in it, that we cannot shape it, and that we are like down-trodden slaves, any attempt to divide the country would be ruinous. I say the history of the relationship between the Centre and the States during the last ten years has not justified this sort of propaganda. The history of our financial adjustments between the State and the Central Governments during the past ten years has not given rise to such a major conflict.

SRI P. T. RAJAN : Why should we be afraid?

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : We are not afraid. I say this country should be one and should figure in the world as a major power and should not be dismembered into small bits or units. I may also say, Sir, from my little experience in the United Nations what the fate of small countries is. They are

[Sri R. Venkataraman]
7th March 1958]

dancing to the tunes of power blocs. Therefore, it is wrong to imagine that our stature would rise or that our condition would improve by merely shrinking in size and becoming small parts.

DR. V. K. JOHN : Why don't you provide for equal representation in Parliament, both at the Centre and in the States?

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : There are several ways of framing a Constitution. If the Constitution had been framed in that way, some Members may come and say, "Why don't you give representation to small States? Why don't you give on a population basis?" After all, the population is the sheet-anchor of any country. We must proceed on the basis of population. There is no other course in these matters.

DR. V. K. JOHN : That is why North Indians dominate.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I certainly do not agree and I would like to request the hon. the Deputy Leader of the Opposition to have greater confidence in himself. It is not possible for anyone under the Constitution to dominate over others. (Sri A. M. Allapichai : Hear, hear.)

DR. A. SREENIVASAN : அஃ, அஃ. (Loud laughter.)

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, when the House is in this hilarity, I would like to conclude my speech. Thank you, Sir.

MR. CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Saturday, the 8th March 1958.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. CHERIAN) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Allowances to Headmasters of Local Board Schools.

* 55 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether it is a fact that different rates of dearness and house-rent allowances are paid to Headmasters of Secondary Schools by various local boards; and

(b) if so, the reasons therefor?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM (on behalf of the Hon. the Minister for Finance): (a) & (b) The Government have no information on the points.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: May I submit, Sir, that my original question was about the duty allowance of Headmasters and not this allowance?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Sir, this question relates to dearness and house-rent allowances. So far as dearness allowance is concerned, the teachers must be getting it and the Government are subsidising it. There is no question of subsidising house-rent allowance. This depends upon the capacity of the local bodies concerned. Some local bodies must be giving this house-rent allowance, and it may be that certain other local bodies are not able to give this house-rent allowance.

Health Cess.

* 56 Q.—SRI T. PURUSHOTHAM: Will the Hon. the Minister for Revenue be pleased to state—

(a) whether there is any proposal before the Government to levy a health cess; and

(b) if so, the stage at which the matter now stands?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: (a) No, Sir.

(b) Does not arise.

[8th March 1958]

SRI T. PURUSHOTHAM : Was this question discussed at the State Ministers' Conference and, if so, what conclusions were arrived at?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : It was once discussed at the State Ministers' Conference at Ranchi. Then it was deferred. It was again discussed at Bangalore. No definite decisions were taken.

SRI T. PURUSHOTHAM : Why was not this proposition considered at the State level?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Personally I am against this. But I do not know whether the hon. Member is desirous of having this.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : May I know, Sir, if the rules permit a private Member to bring in a Bill to levy a health cess, and if the hon. Member were to introduce such a Bill, whether the Government would accept it?

SRI T. PURUSHOTHAM : I have no intention of introducing such a Bill.

Pension to Secondary Grade Teachers.

* 57 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether it is a fact that secondary grade teachers of over 30 years' service, who retired after 1st April 1955, have not been considered eligible for pension; and

(b) if so, the reason therefor?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM (on behalf of the Hon. the Minister for Finance) : (a) No, Sir.

(b) Does not arise.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, as I have got information that in many cases teachers are denied pension at the departmental level, will the Government kindly see that such cases are scrutinised under rule 10 (b) of the pension rules and are awarded pension?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : This order about pensions to teachers came into effect from 1st April 1955. Under this order, all teachers who have put in 30 years' service and retired at 55 years or 60 years of age, according as they are local body teachers or aided school teachers, are entitled to pension. But if there had been break of service on account of resignation, then they will not be entitled to pension. This is the position. Only in such circumstances pension would have been denied to them. But if the hon. Member would bring to the notice of the Government specific cases, they would be looked into.

[8th March 1958]

SRI G. KRISHNAMOORTHY : In view of the fact that in the case of most of the aided school teachers, the termination of service would be only by resignation on account of the attitude of the management, will the Government kindly see that they revise rule 10 (b) so that any teacher, irrespective of the break of service, may get pension, if he had put in the required service?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : That is a different proposal, about which the hon. Member may put a separate question. Under the prevailing rules, if there had been break of service on account of resignation, they will not be entitled to pension.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : We have received a communication that the matter is under consideration.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, is it not a fact that teachers who retired after 1st April 1955 are denied pension because they completed their 55th year in the case of district board schools or 60th year in the case of the aided high schools before 1st April 1955?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : That was not so, Sir. If they had retired after 1st April 1955, they might have been denied pension because there had been break of service on account of resignation. Now the hon. Member Sri Srinivasavaradan has given the information that the Government are considering this question also.

Highways and Irrigation Departments.

* 58 Q.—SRI V. V. RAMASWAMI : Will the Hon. the Minister for Public Works be pleased to state—

(a) whether there is any proposal before the Government to integrate the Highways and Irrigation Departments with the Public Works Department; and

(b) if so, the reasons therefor and the stage at which the matter now stands?

THE HON. SRI P. KAKKAN : (a) Yes, Sir.

(b) It has been suggested that a good deal of duplicate touring by officers and also the number of officers employed for different types of work, e.g., roads, buildings, irrigation, etc., can be reduced by integration of the Highways Department with Public Works Department. The details in this regard are being worked out.

SRI V. V. RAMASWAMI : இது விஷயமாக எப்பொழுது முடிவு எடுக்கப்படும், எப்பொழுது அந்த முடிவு அமுலுக்கு வரும் என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI P. KAKKAN : இப்பொழுது பரிசீலனை செய்து கொண்டிருக்கிறோம். எப்பொழுது இது அமுலுக்கு வரும் என்று இப்பொழுது சொல்ல முடியாது.

[8th March 1958]

SRI V. V. RAMASWAMI : நீர்ப்பாசன இலாகா தனியாக இருக்குமா அல்லது அதுவும் சேர்ந்து இணைக்கப்படுமா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI P. KAKKAN : இரிகேஷன் டிபார்ட்மெண்டு, ஹெல்த் டிபார்ட்மெண்டு இரண்டையும் இணைப்பதுபற்றித்தான் பரிசீலனையில் இருக்கிறது.

Increase of salaries of teachers.

* 59 Q.—**SRI G. KRISHNAMOORTHY :** Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state whether the orders sanctioning an increase of Rs. 12 in the salaries of teachers have been communicated to the various panchayat elementary schools in the State?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM (on behalf of the Hon. the Minister for Finance) : Copies of the orders have been communicated to Class I Panchayats. They have not been communicated to individual elementary schools. It is open to the panchayats to communicate copies to their schools.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : May I know, Sir, when exactly this order was communicated to the panchayats?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I do not have the particulars with me. This was sanctioned in November 1956. When this was communicated to other institutions, this must have been communicated to the panchayats also.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Is it a fact that the Government have placed at the disposal of the panchayats the funds required for the payment of this enhanced sum of Rs. 12?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Yes, Sir. The Government are sanctioning the full grant to the panchayats towards expenditure on this account.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Is this delay in payment due to the delay in sanction of the Government allotment?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : So far the Government have not received any representation from any panchayat in regard to this matter.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : As Government are posted with information by me that panchayat teachers have not been paid this enhanced amount, will they kindly see that the amount is paid immediately?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, the Government have sanctioned the full grant towards the expenditure, and they have communicated this order to all the panchayats. They have not received any representation to the contrary from any of the

8th March 1958]

panchayats. That is the position so far as the Government are concerned. If the hon. Member would specifically point out any cases of teachers not having received the increased allowance, then the Government might look into the matter

SRI G. KRISHNAMOORTHY : All the teachers in the panchayats of the Nannilam taluk have not received this allowance.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : The hon. Member may put a separate question.

Official Language Commission.

* 60 Q.—**SRI V. V. RAMASWAMI :** Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether any memorandum has been submitted by the Government to the Government of India on the Report of the Official Language Commission; and

(b) if so, the recommendations made therein?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN (on behalf of the Hon. the Chief Minister) : (a) Yes, Sir.

(b) The memorandum containing the views of this Government on the Report of the Official Language Commission has already been placed on the table of the House.

SRI V. V. RAMASWAMI : இது விஷயமாக மத்திய அரசாங்கத்திடமிருந்து மேலிட்டு ஏதாவது பதில் வந்திருக்கிறதா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : இல்லை.

Incidents on the banks of the River Cauvery at Tiruchirappalli on 26th November 1957.

* 61 Q.—**SRI A. SUBRAMANYAM :** Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(a) whether the attention of the Government has been drawn to the reports in the Press about certain incidents on the banks of the River Cauvery at Tiruchirappalli on 26th November 1957 in which the sacred threads and tufts of Brahmins were cut; and

(b) if so, whether any official report has been received by the Government and the action taken thereon?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (a) Yes, Sir.

(b) Official reports on the incident were received by the Government. The Police registered a case in this connection and after investigation, five persons were arrested. All the five accused were recently convicted by the Additional First-class Magistrate, Tiruchirappalli, and sentenced to R.I. for terms ranging from 6 weeks to 3 months.

[8th March 1958]

SRI A. SUBRAMANYAM : இந்த சம்பவத்திற்குப் பிறகு, சென்ற ஜனவரி மாதம் 15-ம் தேதியன்று திருச்சிக் கழகத்தவர்கள் மத்தியில் பழம் என்ற கிராமத்திற்கு அருகிலுள்ள ரஸ்தாவில் ஸ்ரீ எஸ். ஸ்வாமிநாத ஐயர் என்பவரை மூன்று திராவிடக் கழகத்தவர்கள் தாக்கி அவருடைய பூணூலை அறுத்ததாகவும், அதன் பிறகு அவருடைய உருவியை கொட்டப் பிரயத்தனத்துவிட்டு ஒடிவிட்டதாகவும், இது சம்பந்தமாக நடவடிக்கை எடுக்கப் பட்டிருக்கிறதா? ஐயர் பக்கத்திலுள்ள ஜியாபாஸ் போலீஸ் க்ளவுனிஸ் புகார் செய்ததாகவும் சொல்கிறது. இந்த சம்பவம் குறித்து அரசாங்கத்தார் என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறார்கள்?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : மூலக் கேள்வியில் குறிப்பிடப்பட்ட சம்பவம் குறித்து போலீசார் நடவடிக்கை எடுத்ததன்படி, குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்கள் அந்தக் குற்றத்தைச் செய்தார்கள் என்பது நிரூபிக்கப்பட்டு அவர்களுக்கு சிறை தண்டனை விதிக்கப்பட்டுள்ளது என்று சொன்னேன். அப்படிப்பட்ட சம்பவங்கள் நடக்கக் கூடும். அப்படிப்பட்ட சம்பவங்கள் நடந்தால், அப்போதைக்கப்போது அரசாங்கத்தார் நடவடிக்கை எடுக்கிறார்கள். கனம் அங்கத்தினர் தமது உப-கேள்வியில் மற்றொரு சம்பவத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார். இம்மாதிக் தினமன்று ஏதாவது ஒரு சம்பவத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டு அது சம்பந்தமாக அரசாங்கம் என்ன நடவடிக்கை எடுத்தது என்று கேட்டால், அதற்கு உடனே பதில் சொல்ல முடியாது.

SRI A. SUBRAMANYAM : ஒரு கழகத்தின் தலைவர் "தேசியக் கொடியை எரித்துவிட்டேன். இனி மேல் பிராமணர்கள் என்ன குருநிலையம் பூனூல்களையும் வேட்ட வெண்டியத்துதான் நாது அடுத்த ஜேஷி" என்று பகிரங்கமாகக் கூறியதனால்தான், அந்தக் கழகத்தவர்கள் இம்மாதிரியான மிருகத்தனமான காரியங்களைச் செய்து வருகிறார்கள். ஆகவே அந்தக் கழகம் சட்டவிரோதமான கழகம் என்று அரசாங்கத்தார் உத்தரவிடக் கூடாதா?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : இதைப்பற்றி கனம் அங்கத்தினர் தனிக் கேள்வி கேட்க வேண்டும்.

General and Health Camps.

3-10 p.m.

* 62 Q.—**SRI T. PURUSHOTHAM :** Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) the facilities afforded by Government in the matter of organization of general and health camps for (i) school and college students and (ii) others such as social workers;

(b) whether the Government will be pleased to place on the table of the House the report of Mrs. Mary Clubwala Committee appointed in 1947 to consider the above problem and the orders passed by the Government on the recommendations of that committee; and

(c) what steps the Government propose to take to provide well-equipped open air camping places in suitable localities in the State?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM (on behalf of the Hon. the Minister for Finance): (a) The Labour and Social Service Camp is a scheme sponsored by the Government of India. Under this scheme, youth camps are being conducted by the students, both boys and girls, of High Schools and Colleges and by the voluntary organizations such as Bharat Sevak Samaj, Bharat

8th March 1958]

Scouts and Guides, National Cadet Corps, Auxiliary Cadet Corps, Guild of Service, etc., in the Community Development areas for a period of three weeks during vacations. The entire expenditure of the scheme is met by the Government of India.

(b) No specific action was taken on the report of Mrs. Mary Clubwala Committee of 1947 and no useful purpose will be served by placing that report on the table of the House.

(c) There are no specific proposals at present. If concrete suggestions are however made, they will be considered on their merits.

SRI V. CHAKKARAI CHETTY : Do you take these people seriously? Do not you think that these are mere pranks and to use the language of Shakespeare, they are children of

MR. CHAIRMAN : We are now on the next question.

SRI T. PURUSHOTHAM : When was the report received by the Government and why has no action been taken so far on it?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : The report was received some time ago. I do not have with me the exact date. The camps are being conducted. The suggestions of the committee have been taken into account while organizing these camps. As I have stated already, these camps are fully financed by the Government of India.

SRI T. PURUSHOTHAM : What is the objection to place a copy of the report on the table of the House or to have it circulated to Members?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : There is no objection. The point is, it will serve no useful purpose and so, it is not worth while to place the report on the table of the House.

SRI T. PURUSHOTHAM : On the authority of the prime author of the Report, who is in this House now, I learn that excellent recommendations have been made. We should have a copy of the Report. May I request the Hon. Minister to have copies sent to hon. Members?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : The hon. Member has been regularly and enthusiastically using the Legislature Library. If it is not there, I will see that it is supplied to the Library.

SRI T. PURUSHOTHAM : It is not there.

SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV : Is the Hon. Minister aware that this Committee was appointed by the Government for selecting camp sites and making its recommendations to Government? What has been stated in the answer is something different. We were asked to select regular camp sites for school children and others.

[8th March 1958]

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I am obliged to the hon. Lady Member for this enlightenment.

DR. V. K. JOHN : Has any recommendation of the Committee been implemented and, if so, what is that recommendation?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : It is the theme, the invariable, favourite and popular theme, of the hon. the Deputy Leader of the Opposition that no recommendation is accepted by the Government. But the position is otherwise with the Government.

SRI T. PURUSHOTHAM : Have any camp sites been actually selected and recommended by this Committee and have any been acquired by the Government?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Perhaps, the hon. Lady Member, who presided over that Committee, might be able to give useful information about it. This Committee's Report was taken full advantage of in the matter of organizing these camps.

Licences to hotels and restaurants.

* 63 Q.—SRI V. V. RAMASWAMI : Will the Hon. the Minister for Revenue be pleased to state—

(a) whether it is a fact that some Municipalities and Panchayats have resolved not to grant licences to hotels and restaurants bearing caste names;

(b) whether any report has been received by the Government in this regard; and

(c) if so, the action taken thereon?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : (a) Rasipuram Municipal Council is the only Municipal Council which has passed resolution prohibiting the use of caste names in the name boards of hotels.

(b) A copy of resolution of the Rasipuram Municipal Council has been received.

(c) The Municipal Council has been informed that its resolution is in excess of the powers vested in it under the Madras District Municipalities Act, 1920. The Council has been advised to cancel its resolution.

SRI V. V. RAMASWAMI : இதற்கு முனிசிபல் சட்டம் இடம் தர விட்டால் இதற்கேற்ப முனிசிபல் சட்டத்தைத் திருத்தியமைப்பதற்கு அரசாங்கம் முன்வருமா?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : அப்படிச் சட்டத்தைத் திருத்த இயலாது என்பது 'லீகல் ஒபினியன்' ஆக இருக்கிறது. ஆகவே, சட்டத்தைத் திருத்துவதும் முடியாத காரியம் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

[8th March 1958]

SRI V. V. RAMASWAMI : சட்டத்தை இயற்றுவது நம் சட்டப் பேரவைதான். பொதுஜன அபிப்பிராயத்தையும் காலப்போக்கையும் அனுசரித்து நல்ல காரியம் செய்வதற்காக சட்டத்தைத் திருத்த வேண்டியிருந்தால், அதை உணர்ந்து, சட்டத்தைத் திருத்துவதற்கு அரசாங்கத்தார் நடவடிக்கை எடுப்பார்களா?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : சட்டத்தைத் திருத்த நடவடிக்கை எடுக்கலாம். ஆனால் எடுக்கப்படும் நடவடிக்கை பொதுமக்களின் உரிமைகளுக்கு எதிராக இருந்தால், அந்த நடவடிக்கையை எடுக்க முடியாது.

Kundah Hydro-Electric Scheme.

* 64 Q.—SRI T. PURUSHOTHAM : Will the Hon. the Minister for Electricity be pleased to state—

(a) the financial arrangements made by the State Government for the execution of the Kundah Hydro-Electric Scheme; and

(b) the date on which the scheme will be put into commission?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : (a) In accordance with an agreement entered into with the Government of India, the Government of Canada have agreed under the Colombo Plan to give aid for the execution of the Kundah Project in the shape of machinery, equipment, etc., valued at 25 million dollars (i.e., about Rs. 12.5 crores). The cost of machinery, etc., supplied by the Government of Canada, valued at the International price, will be about Rs. 9.62 crores and this will be treated as a loan given by the Central Government to the State Government. With the formation of the State Electricity Board from 1st July 1957, the above loan assistance received by the State Government will be treated as a loan to the State Electricity Board. In addition to the above assistance, the expenditure on the project on civil works, cost of establishment, etc., which is likely to amount to Rs. 25.82 crores will be met by the State Electricity Board.

(b) By 1960-61.

SRI V. V. RAMASWAMI : குந்தாத் திட்டம் நிறைவேற்றிவிட்டால், அடுத்த ஆண்டிலாவது மின்சார வெட்டு இல்லாமலிருக்கும்படி பார்த்துக் கொள்வதற்கு அரசாங்கம் உறுதி கூறுமா?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : குந்தாத் திட்டம் 1960-61-ம் ஆண்டில் நிறைவேற்றப் போகிறது. அடுத்த ஆண்டிற்குள் அது எப்படி முடியும்? இருந்தாலும் அதற்கு முன்னதாகவே பெரியாறுத் திட்டம் நிறைவேற்றப் போகிறது. மின்சார வெட்டு அடுத்த ஆண்டில் இருக்காது என்றுதான் நான் நம்புகிறேன்.

SRI T. PURUSHOTHAM : Has the foreign exchange difficulty been got over and have all the machinery and equipment been received?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : In this case, there is no difficulty as far as foreign exchange is concerned. All the machinery required will be supplied by Canada and it will come in time for the completion of the project.

[8th March 1958]

DR. V. K. JOHN : Is there any hope that in the near future, the electricity charges will be substantially reduced?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : A separate question may be put.

SRI V. V. RAMASWAMI : பெரியாறு திட்டம் மேலாகத்திலாவது பலனளிக்குமா? அல்லது, ஜூலை மாதம் வரை போகுமா?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : இந்த ஆண்டின் அந்தப் பகுதி மாதங்களில் தான் முடியும்.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Is it not a fact that the Canadian representatives who visited the project have expressed their appreciation of the work in progress?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Not only the Canadians; whoever visits the project and sees the work will be definitely much impressed and will have high appreciation for the work.

SRI T. PURUSHOTHAM : Will the hon. the Deputy Leader of the Opposition be satisfied with it?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : If he goes there—I wish he goes there—he will be satisfied.

SRI A. M. ALLAPICHAJ : Is there any proposal to take the Members of the Legislature to that place?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : I invite the Members to visit the project and express their appreciation. (Sri V. V. Ramaswami : At their own expense.)

Finance Commission.

* 65 Q.—SRI MOHAMED RAZA KHAN : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) the proposals and recommendations placed by the State Government before the Finance Commission; and

(b) the amount the Madras Government will get for the year 1957-58 and also in future as a result of the recommendations of the Finance Commission?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM (on behalf of the Hon. the Minister for Finance) : (a) The proposals and recommendations of the State Government made to the Finance Commission are contained in the Memoranda submitted by this Government to the Finance Commission copies of which are made available in the Legislature Secretariat Library for reference by Members.

[8th March 1958]

(b) The Budget Estimates 1957-58 and the anticipated receipts as a result of the Commission's recommendations from the share of Central Taxes in 1957-58 and 1958-59 compare as follows :—

Budget Estimate 1957-58.	Receipts as now anticipated in 1957-58.	Anticipated receipts for 1958-59.
RS.	RS.	RS.
LAKHS.	LAKHS.	LAKHS.
(1)	(2)	(3)
703	875	905

The additional revenue over and above the Budget Estimate of 1957-58 will be Rs. 172 lakhs for 1957-58 and Rs. 202 lakhs for 1958-59.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : May I request the Hon. Minister to make copies of the report available to hon. Members so that they may read them? To read them here in the library would mean that we have to come here and at a particular time only. Otherwise, it would not be possible for us to go through the report. 3-20 p.m.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I am sorry I cannot give any assurance—the report is a bulky volume—whether we can print it and place it on the table of the House.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : May I request the Hon. the Chairman whether he can postpone this question to some other day so that Members can go through the report and put supplementaries next time?

MR. CHAIRMAN : No.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : If the Hon. Chairman would permit me, I can give some information about these recommendations briefly, for the benefit of the hon. Members.

DR. V. K. JOHN : May I request, Sir, on behalf of the Members that we may have the benefit of the information promised by the Hon. Minister?

MR. CHAIRMAN : The Hon. Minister may furnish the information.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : *Income-tax.*—Before the award of the Finance Commission, out of the net proceeds of income-tax, 55 per cent was divided among the States. This divisible pool was further divided among the States, 80 per cent on the basis of population and 20 per cent on the basis of collections. The Madras State was on this basis entitled to a share of 7.95 per cent of the divisible pool.

[8th March 1958]

According to the recommendations of the Finance Commission, the divisible pool has now been increased to 60 per cent. The Finance Commission has also recommended that the States should get out of this, 90 per cent on the basis of population and 10 per cent on the basis of collections. On this basis, the share of the Madras State would be 8.4 per cent of the total divisible pool.

The Budget Estimates 1957-58 and the estimate as fixed, taking into account the above recommendation of the Finance Commission, compare as below :—

	Budget Estimate 1957-58.	Estimate fixed as a result of the award of the Finance Commission.
	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.
	(1)	(2)
Share of income-tax ..	511	604

Share of Excise duties.—Before the award of the Finance Commission, the Central Excise Duties on the following three commodities were shared with the States :—

Matches;
Tobacco; and
Vegetable products.

Out of the net proceeds of this, 40 per cent was distributed to the States on the basis of population.

The Finance Commission has recommended that the following commodities may also be added to those on which the Central Excise Duties will be shared :

Sugar;
Tea;
Coffee;
Paper; and
Vegetable non-essential oils.

But only 25 per cent of the total collections is to be shared with the States. The share of Madras in this divisible pool has been determined to be 7.56 per cent.

The Budget Estimates 1957-58 and the estimates as fixed, taking into account the award of the Finance Commission, compare as below :—

	Budget Estimate. 1957-58.	Estimate fixed as a result of the award of the Finance Commission.
	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.
	(1)	(2)
Share of Excise duties ..	171	215

8th March 1958]

The Finance Commission has also recommended that the additional excise on sugar, tobacco and textiles to be levied in replacement of the general sales tax should be shared with the States on the following basis :—

Each State should get a specific amount as guaranteed proceeds from the yield of the Central Excise, this amount being limited to the actual proceeds from the general sales tax on these commodities during 1956-57. On this basis, this State would get Rs. 285 lakhs as guaranteed proceeds from these three commodities.

The Finance Commission has presumed that the proceeds of the additional excise duty would exceed the total of the guaranteed allotments. The balance remaining over and above this would be shared by the States and this State's share is 7.74 per cent. No credit has, however, been taken for this either in 1957-58 or in 1958-59 as it is problematic whether the extra yield would materialise.

Share of taxes on railway fares.—This is a new tax which was imposed by the Government of India in the Budget presented in May 1957. The Finance Commission has recommended that the receipts from the railway taxes should be divided between the States in the ratio of the route mileages. On this basis, we would get 6.46 per cent of the net proceeds. The Finance Commission estimated that there would be a total revenue of Rs. 96 lakhs in a full year. Actually, the Government of India have now informed us that we may be getting only Rs. 64 lakhs in 1958-59 and Rs. 34 lakhs in the current year.

The following table summarises the receipts before and after the award of the Finance Commission :—

	Budget Estimate, 1957-58.	Revised Estimate, 1957-58.	Net effect in 1957-58.	Net effect for a full year.
	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.
	(1)	(2)	(3)	(4)
Income-tax	511	604	93	93
Excise duty	171	215	44	44
Taxes on Railway Fares.	..	34	34	64
Estate Duties	21	22	1	1
			172	202

DR. V. K. JOHN : I am deeply indebted to the Hon. Minister for giving us the information. May I suggest that we may have copies of the recommendations of the Commission and the representations made by the Government as the matter is very important?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I have already said that all that would depend on the volume of the Report.

[8th March 1958]

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Have the Government of Madras represented to the Central Government that they should be classified as a backward State and that they should get grant-in-aid as is given to the other States in India?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Yes, Sir.

SRI T. PURUSHOTHAM: May I suggest that the statement read by the Hon. Minister be typed and circulated to hon. Members?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Yes, Sir, that can be done.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: What were the factors that made the Government of India come to the conclusion that Madras was a forward State so that it might be deprived of grants-in-aid similar to those given to the neighbouring States?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: They had certain criteria. Particularly, they took into consideration the income-tax revenues. Our State, I think, stands third in the order of collection of income-tax revenue. They adopted uniform criteria and on that basis, they came to the conclusion that Madras, Bombay and Uttar Pradesh were in the forward stage.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: There has been less evasion of income-tax in this State and therefore it is that the revenue from income-tax has been the highest in this State.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I cannot say anything about it. I have no information on that.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Sir, apart from the income-tax revenue obtained from a State, may I know whether the industrial backwardness of the area is taken into consideration for purposes of the grant?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Yes, it is only comparative.

SRI A. M. ALLAPICHAJ: In determining the backwardness or forwardness of any particular area, is the intellectual capacity of that area taken into account, Sir?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Perhaps, it is because of that that we have been classified as forward.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I do not think the intellectual capacity is assessed in any definite way and taken into account.

DR. V. K. JOHN: May I know whether the highest rate of taxation was taken into account?

8th March 1958]

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I agree that it is a matter to be taken into account. When this State bears that taxation, that shows its capacity.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: May I know whether the reclassification of the State for this purpose could be taken up only after a period of five years or whether the Government of Madras could, in the meanwhile, take this up with the Central Government?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I am sorry, Sir, we shall have to wait for the next Commission. But we do hope that we shall progress and will advance rather than go backward.

Medical examination of servers employed in public restaurants.

* 66 Q.—SRI T. PURUSHOTHAM: Will the Hon. the Minister for Revenue be pleased to state—

(a) whether any arrangements have been made by the Government for periodical medical examination of servers employed in public restaurants, hotels and coffee houses; and

(b) if so, what they are?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: (a) Yes, Sir.

(b) The Government have issued instructions to local authorities to enforce the annual medical examination of all employees of catering establishments as far as possible.

SRI T. PURUSHOTHAM: May I know, Sir, whether such a medical examination is being made before the entertainment of the hotel servers?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Not exactly like that, Sir. In the light of the recommendations of the Committee which was appointed, instructions were issued in 1953 to make a periodical examination. But, as I said, they are not quite effective. Now, there is a proposal to amend some of the rules to make them more effective.

SRI T. PURUSHOTHAM: Are the officers of the Public Health Department empowered by the present Public Health laws to ensure the removal of diseased servers and cooks from such public establishments?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: I have said just now that the medical examination and other steps taken are not effective and that, therefore, it is proposed to take more powers. Then only we can immediately exclude an employee from such a place of employment if it is insanitary or if he is affected by any contagious disease. Even the immediate closure of the business in

[8th March 1958]

such a place of employment until no further danger of outbreak of disease exists and then the medical examination of the employee and his associates could be effectively enforced only when we modify the rules.

SRI T. PURUSHOTHAM : Will the Hon. Minister kindly enlighten us on what the recommendation of the Hotel Sanitation Committee in the matter is and on what action has been taken thereon?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : It is only on the basis of such suggestions and recommendations, as I have already told the hon. Member, that it is proposed to amend the rules.

DR. V. K. JOHN : May I put the usual question whether these recommendations have been implemented?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : I said just now that it was proposed to implement them.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Am I right in thinking that the cause of the disease lies more in the use of plates and spoons than in the health of the servers?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Not only spoons and plates but also the health of the employee must be taken into account.

DR. V. K. JOHN : Will the Government provide a rule that a register should be kept recording the result of the medical examination of the employee?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : I am sure that when the rules are amended, all these things will be taken into consideration. They will make them as foolproof as possible.

Broadcast.

* 67 Q.—**SRI V. V. RAMASWAMI :** Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether the State Government is consulted in regard to the regional news and talks broadcast from the Madras and Tiruchirappalli Stations of the All-India Radio;

(b) whether this Government have made any representation to the Union Government in this regard; and

(c) if so, with what result?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM (on behalf of the Hon. the Minister for Finance) : (a) The State Government are not consulted in regard to the regional news broadcast by All-India Radio. The Press materials put out by the Information Department of the State Government are, however, used by the All-India Radio along with other materials collected by All-India Radio from other sources.

[8th March 1958]

As regards talks, the schedule of talks is sent once a quarter by All-India Radio to the State Government for any comments they may have to make. Besides this, talks on the progress of Development Schemes are arranged by All-India Radio in consultation with the State Government.

(b) No.

(c) Does not arise.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : As it concerns mostly this State, could not the Government of Madras represent to the Central Government that some Members of the Legislature might be included in their Committee so that they might give advice to them?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I do not think the Government should make such a representation. Sir, as it is, committees are constituted, taking into consideration the representative capacity of persons who could also offer good advice.

As regards talks, the concerned Department of the State Government makes arrangements in that regard in consultation with the Heads of Departments. Six talks in English and six talks in Tamil, for every quarter, on the developmental activities of the State are arranged by All-India Radio. Other talks under 'Rural Programme' are also arranged from the Tiruchirappalli Station of the All-India Radio.

SRI V. V. RAMASWAMI : மாலையிலே ஒலிபரப்பப்படுகின்ற பிராந்தியச் செய்தியில் நமது மாநிலத்துச் செய்திகள் மிகவும் குறைவாகவும் மற்ற மாநிலங்களின் செய்திகள் அதிகமாகவும் இருக்கின்றன. பிராந்தியச் செய்தி முழுவதையும் நமது தமிழகத்தின் செய்தியை ஒலிபரப்புவதற்கே ஒதுக்கிக்கொடுக்கவேண்டுமென்று சென்னை அரசாங்கம் மத்திய அரசியலாசைக் கேட்டுக்கொள்ளுவார்களா?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : அவ்வாறு பூராவும் பிராந்தியச் செய்தியைத் தமிழகத்தின் செய்திக்கே ஒதுக்கித் தரவேண்டுமென்று நாம் கேட்பது சரியல்ல. கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் ரேடியோ செய்திகளைக் கூர்ந்து கேட்பதாகத் தெரிகிறது. பிராந்தியச் செய்தியிலே நமது ராஜ்யச் செய்திகள் குறைவாக இருப்பதாக அங்கத்தினர் கருதினால், அதைக் குறிப்பிட்டு அரசாங்கத்திற்கு எழுதினால் அதுபற்றி கவனம் செலுத்தவோம்.

SRI V. V. RAMASWAMI : இரவு 8 மணி சுமாருக்கு ஒலி பரப்பப்படும்பொழுது, திருச்சியிலிருந்து ஒலிபரப்பப்படும் நல்ல நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கையில், டெல்லி அஞ்சல் என்று சொல்லப்பட்டு பூராவும் ஹிந்தியிலே ஒலிபரப்பப்படுகிறது. அது ஒன்றும் புரியாமல் போய் விடுகிறது. திருச்சியிலிருந்து ஒலிபரப்பப்படும் நிகழ்ச்சியை நிறுத்திவிட்டு புரியாததைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே, திருச்சியிலிருந்து ஒலி பரப்பப்படுவது பூராவும் தமிழிலேயே இருக்கவேண்டுமென்ற கருத்தையும், ஆகாசவாணி என்று சொல்லுவதை விடுத்து, வாட்னோலி என்ற தூய வார்த்தையை உபயோகிக்கவேண்டுமென்ற கருத்தையும் நமது அரசியலார் மத்திய அரசியலாட்சி வற்புறுத்துவார்களா?

[8th March 1958]

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : இந்த அராங்கம் இது சம்பந்தமாக எந்த வகையில் கவனம் செலுத்தவேண்டுமோ அந்த வகையில் கவனம் செலுத்திக்கொண்டு வருகிறது. கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் நம்மை விட்டு ராஜ்ய சபைக்குச் சென்று விடுவார்களோ என்று நாம் எல்லோரும் பயந்துகொண்டிருந்தோம். துரதிருஷ்டசமாக அவர்கள் அந்த எண்ணத்தைக் கைவிட்டுவிட்டார்கள். இருந்தாலும் அங்கு இருக்கும் கனம் அங்கத்தினருடைய நண்பர்களிடம் சொல்லி பார்லி மெண்டில் இம்மாதிரிக் கேள்விகளைப் போடச் சொல்லும்படி அவரிடம் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

SRI V. V. RAMASWAMI : ராஜ்ய சபைக்குப் போய் விடுவார்களோ என்று பயந்துகொண்டிருந்தோம் என்று சொல்லிவிட்டு, 'துரதிருஷ்டி' வசமாக 'என்று என் சொல்லுகிறார்?

Travellers' Bungalows

* 68 Q.—SRI T. PURUSHOTHAM : Will the Hon. the Minister for Public Works be pleased to state—

(a) whether it is a fact that this Government have agreed to place under the management of the Central Government some of their travellers, bungalows for the benefit of tourists; and

(b) if so, the travellers' bungalows so proposed to be placed under the management of the Central Government and the terms and conditions under which they are to be so placed?

THE HON. SRI P. KAKKAN : (a) No, Sir.

(b) Does not arise.

SRI T. PURUSHOTHAM : Have not the Tourist Branch of the Central Government offered special grants for improvement and proper maintenance of Travellers' Bungalows and Rest-Houses in our State?

THE HON. SRI P. KAKKAN : They offered aid for the Travellers' Bungalows.

SRI T. PURUSHOTHAM : How much has been offered as grant and what progress has been made to execute the necessary repairs to Travellers' Bungalows and Rest-Houses with the proffered aid from the Central Government?

THE HON. SRI P. KAKKAN : The hon. Member may put a separate question.

Causeway across the Cooum River.

* 69 Q.—SRI T. PURUSHOTHAM : Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state—

(a) whether there is any proposal before the Government to construct a bridge or causeway across the Cooum river near Takkolam;

(b) if so, the estimated cost of the scheme; and

(c) when the work will be taken up?

8th March 1958]

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : (a) No, Sir.

(b) & (c) Does not arise.

SRI T. PURUSHOTHAM : Will the Government have this matter examined as this bridge is on an inter-district road connecting Chingleput and North Arcot districts? For want of this bridge, great inconvenience is caused to the public.

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : Once in five or six years high floods occur. At present there is no programme with the Government to have any bridge there. Though it is an inter-district road connecting the North Arcot district with Chingleput, it is really maintained by the North Arcot District Board and we hope that they will maintain that road in proper condition.

SRI T. PURUSHOTHAM : As there is a provision of Rs. 17 lakhs in the Budget this year for upgrading such roads by taking them over from the District Boards, will the Government have this matter examined further?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : This road is not taken into consideration at present and it is not included in the Budget for the coming year. It will be considered if it is necessary.

MR. CHAIRMAN : Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—ANNOUNCEMENT BY THE HON. CHAIRMAN *RE* MESSAGE FROM THE GOVERNOR.

MR. CHAIRMAN : I have to announce to the House that I have received the following message, dated 12th February 1958, from the Governor of Madras :—

“ In pursuance of Article 207, clause (3), of the Constitution of India, I, Bishnuram Medhi, Governor of Madras, hereby recommend to the Madras Legislative Council, the consideration of the Madras Maternity Benefit (Amendment) Bill, 1958 ”.

III.—GOVERNMENT MOTION.

MOTION UNDER RULE 23 (1) OF THE MADRAS COUNCIL RULES *re* TRANSACTION OF GOVERNMENT BUSINESS ON A NON-OFFICIAL DAY.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, Sir, I 3-40 p.m.
beg to move—

“ That rule 23 (1) of the Madras Council Rules be suspended and this House do resolve to transact Government Business on Saturday, the 8th March 1958 ”.

[8th March 1958]

MR. CHAIRMAN : The question is—

“ That rule 23 (1) of the Madras Council Rules be suspended and this House do resolve to transact Government Business on Saturday, the 8th March 1958.”

The motion was put and carried.

IV.—GOVERNMENT BILLS.

(1) THE MADRAS ANIMAL PRESERVATION BILL, 1958.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, I beg leave to introduce the Madras Animal Preservation Bill, 1958.

MR. CHAIRMAN : The question is—

“ That leave be granted for the introduction of the Madras Animal Preservation Bill, 1958.”

The motion was put and carried and leave was granted.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, I introduce the Bill.

(2) THE MADRAS BHOODAN YAGNA BILL, 1957 (L.A. BILL NO. 15 OF 1957).

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Mr. Chairman, Sir, I beg to move—

“ That the Madras Bhodan Yagna Bill^a, 1957 (L.A. Bill No. 15 of 1957), as passed by the Legislative Assembly, be taken into consideration.”

Sir, the Joint Select Committee, after a careful scrutiny of the various clauses of the Bill, suggested certain changes in the Bill. The Legislative Assembly accepted the changes and in addition, made two changes.

I shall briefly indicate the main changes.

The Preamble has been amplified so as to include the provisions relating to the Gramdan villages and Gramdan lands within the purview of the Bill.

In the definition under clause 2 of the Bill, new definitions for Gramdan lands, Gramdan village and Sarvodaya Panchayat have been added. The definition relating to “ landless poor person ” has been amplified to be more specific.

In the definition of “ Gramdan village ” occurring in clause 2 (e) of the Bill, for the words “ one or more persons ”, the words “ not less than two-thirds of the number of persons owning lands ”, and for the words “ two-thirds ”, the words “ one-half ” were substituted in the Assembly.

8th March 1958] [Sri M. Bhaktavatsalam]

The Committee decided to recast sub-clause (1) of clause 4 of the Bill so as to provide that the State Board shall consist of a Chairman and ten or more but not exceeding fourteen other members, to be appointed by the Government in consultation with Sri Acharya Vinobha Bhave or a person nominated by him in this behalf. Consequently, sub-clause (2) of clause 4 of the Bill has been omitted. Just as there is a provision for consulting Sri Acharya Vinobha Bhave for the constitution of the State Board, the Committee considered that even for dissolving the Board, Sri Acharya Vinobha Bhave should be consulted. Provision has accordingly been made in clause 10 of the Bill.

Clause 11 of the Bill has been amplified so as to vest all lands donated for Bhoodan Yagna in the State Board, whether donated before or after the commencement of the Act. It was also decided to omit sub-clause (2) of clause 11 of the Bill.

The Committee decided to increase the strength of Local Committee under sub-clause (1) of clause 15 from three to five members.

As the period of three months fixed for the filing of objections under clause 17 (2) of the Bill was considered to be too long, the Committee has suggested that a period of two months will be sufficient. Clause 17 (2) has been accordingly amended.

The Committee decided to include a provision in the Bill to the effect that, as far as possible, the wishes of the donor should be taken into consideration in the distribution of lands. It also decided that the approval of the Government was not necessary for distribution of lands. Clause 19 (1) has been suitably amended and old sub-clause (2) of clause 19 has been omitted. The Committee desired that three months, instead of six months, would be sufficient for instituting civil suits under clause 23. The clause has been amended accordingly.

The original Bill did not contain any provision about Gramdan lands. As the Committee desired to include in the Bill provisions relating to Gramdan lands also, new clauses 25 and 26 have been inserted for vesting in, and the management of the Gramdan lands by the Sarvodaya Panchayat. New clause 27 has been added empowering the State Board to make regulations for the conduct of business. Provision has also been made for placing copies of the rules and notifications issued under this Act on the table of both the Houses.

Sir, I now move that the Bill, as passed by the Legislative Assembly, be taken into consideration.

MR. CHAIRMAN : Motion moved—

“ That the Madras Bhoodan Yagna Bill, 1957 (L.A. Bill No. 15 of 1957), as passed by the Legislative Assembly, be taken into consideration.”

The motion is before the House for discussion.

[8th March 1958]

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Mr. Chairman, Sir, I welcomed this Bill when it was introduced. I do so again. One of the chief alterations made by the Joint Select Committee is about Gramdan lands. Now, Gramdan donations have also been included. The definition of 'Gramdan land' has also been given. There was some discussion and expression of opinion. I was very much interested that, in respect of Bhoodan, the whole Board should be autonomous and self-contained. But I think it is not possible for all time to come. So long as Shri Acharya Vinobha Bhave is there, the Board will be constituted on his advice. But afterwards, the whole thing will have to be done by the State Government. Except for this, the other changes are all minor changes in the Bill. Therefore, I think that this Bill may be passed subject to amendments that may be moved.

* DR. V. K. JOHN : Mr. Chairman, Sir, while I approve very heartily of the object behind this Bill, I am sorry to say that this Bill as drafted has gone into unnecessary details and has lost flexibility which should be there in a Bill like this. The object of this Bill is to incorporate a Board under the name 'The Madras State Bhoodan Yagna Board.' Now, we must incorporate that under clause 3 which provides for incorporation. Sub-clause (2) of clause 3 says—

'The State Board shall be a body corporate having perpetual succession and a common seal with power to enter into contracts and to acquire, hold, administer and transfer property, movable or immovable, and shall, by the said name, sue and be sued.' Now, the primary object of this legislation was to incorporate a Board which would hold property and which would have permanent succession. Now, we have gone into many details after incorporation. They could have provided three or four clauses and left everything to grow. Every piece of legislation should have two characteristics. One is certainty and the other is flexibility. This movement, as everybody knows, has been started by the greatest saint alive in the world perhaps. Everybody approves of what he is doing. He is trying to change the heart of man in this country. He is actually propagating the ideology of 'Love thy neighbour as thyself'. He is preaching the cult of equality and fraternity. Now, this movement is in its infancy. We do not know how it will develop. Many difficulties may be met with when it develops. Therefore, in this Bill there should be more flexibility than certainty. Now, we need have only provided for incorporation of a State Board and for vesting of all properties, movable and immovable, in it. Provision should also be made for exemption from stamp duty and registration. Provision should also be made that the constitution, powers, functions and duties of this Board shall be prescribed by rules framed by the Government from time to time. It would have been sufficient if provision had been made empowering the Government to make rules. Now, the Government have gone into details in clause 28. I do not see any reason why they should have done so at all. We must

8th March 1958] [Dr. V. K. John]

know how it develops. So, once the Board is to be incorporated, it would have been sufficient if provision had been made to make rules for its constitution, etc. Then, the Board would decide how the properties which are the subject-matter of Bhoodan should be administered. Now, it ought to have been left to the Board to do that. Clause 11 says—

"All lands donated for purposes of the Bhoodan Yagna whether before or after the commencement of this Act shall subject to the provisions of sections 16, 17 and 20 vest in the State Board."

I do not know why "subject to the provisions of sections . . ." 3.50 p.m.
should have been provided in respect of all properties. The subject-matter of Bhoodan should vest in the Board. It should have been left to the Board to deal with it. The Board is constituted on the recommendation of, not in consultation with, that great saint who is still alive with us. Are we not bound to follow his directions? Now, the Board ought to have been constituted and then the Board should decide from time to time what it should do and it should deal with these properties, movable and immovable. If it is a village, it will see how it should be developed. We could have given all these functions to the State Board. It may deal with the properties in a particular manner in the beginning and may change it in the light of experience. It is, therefore, not for us to say what the Board should do. We ought not to have tried to define the jurisdiction or the functions of the Board. We should have constituted it as recommended by the great saint and we should have allowed it to do everything necessary to deal with its properties, movable or immovable. Of course, we should provide for exemption from stamp duty and we should provide for the powers and functions of the Board which will be exercised from time to time.

In clause 3 (1) of the Bill, it is provided, "The duty of carrying out the provisions of this Act shall, subject to the restrictions, conditions and limitations therein contained, be vested in a Board to be called 'The Madras State Bhoodan Yagna Board'". Now, the Government have taken particular care to say that the Board must function subject to the restrictions, conditions and limitations contained in the Bill. I do not know why that draftsman has said, "The duty of carrying out the provisions of this Act shall, subject to the restrictions, conditions and limitations therein contained, be vested in a Board".

Now, look at the provisions. Is there provision for the term of office of the Board? Is there provision for its functions? Is there provision for the conditions and limitations of the Board? The provisions of the Bill are to be carried out by various authorities and particularly by the Government. The provisions of the Bill themselves say who is to carry out certain functions. It is a very bad draft and I personally think that it has been drafted by some "Pundit" who is fond of going into details. He could

[Dr. V. K. John] [8th March 1958]

have simply stated "Incorporate the Board" and given it perpetual succession. We incorporate a company under the Companies Act. Then, it gets perpetual succession. It would have been sufficient, as I said earlier, if the Board had been constituted. We should leave it to the Board to make by-laws. Then, a few clauses would have been of great service to develop this Bhoodan movement instead of winding it up with so many rules and restrictions spread over 28 clauses.

As a matter of fact, the Bhoodan movement itself has been altered from time to time. Sri Acharya Vinobha Bhave is more concerned to-day with the villages than with the bits of land he was concentrating upon. Now, this movement is bound to develop and when it develops, it will take a particular course. Therefore, when we pass an enactment on a subject like this, we must give plenty of scope for development. That is known as flexibility. Now, this Bill with all its details does not give that flexibility which a movement like this requires. I am, therefore, of the opinion that the Government should again go into this matter and see whether flexibility is lost and whether the movement cannot develop. If this is lost, then they must amend the Bill. Of course, I know that they are not going to do it. I am only suggesting to them, as a student of law, that they must provide in a matter like this more flexibility than certainty and that there must be only a few clauses. Therefore, if they had simply constituted the Board and left to it to carry out its functions in the best manner according to its opinion, it would develop. I am quite sure that this legislation will hinder the movement which all of us want to develop. I am also not quite sure whether this movement which is based on such high principles of selfless service, love of others, fraternity and equality, will develop very quickly within our country. Nevertheless, everyone of us must give our support to the movement which has been initiated by a great saint. Whatever we can do, we must do for the development of this movement. Although the conditions, restrictions and controls vested in the Government may hinder the development of this movement, I would request the Government to consider the effect of this Bill from time to time very seriously and to repeal the restrictions which hinder it.

4 p.m. * SRI A. M. ALLAPICHAJ: Mr. Chairman, Sir, the Deputy Leader of the Opposition has very correctly said that Vinobhaji is perhaps the greatest living saint to-day, not in our country alone, but, I think, in the whole world. Vinobhaji is one of the greatest disciples of our Leader, Gandhiji. Some time back, before Vinobhaji started this movement, it was thought by a certain section of the people in the world that man was essentially a greedy person and that good feeling would not touch him. That was the feeling then. That is why a certain philosophy was based on class hatred. This philosophy said, "There cannot exist any love between certain classes; one class is the born enemy of the other class". This philosophy had its course in some countries of the world.

8th March 1958] [Sri A. M. Allapichai]

There were bloodshed, violence, confusion and chaos. Whatever that may be, Sri Vinobha Bhave knew and knows human nature much better than philosophers belonging to that type of thought. He came forward and said that man was essentially good. He said that, in spite of man's weakness, he had essentially very good qualities. Therefore, Vinobhaji took up this principle, went from place to place, and appealed to the people in the way in which the people should be appealed to. He toured all over our place. What is the result? The result is tremendous. Lakhs and lakhs of acres of land have been donated by our people quite willingly without any pressure from any Government whatsoever. As a matter of fact, much of heat was generated in this House and in the other House regarding the imposition of the agricultural income-tax. On the other hand, we see how Vinobhaji has appealed to the people and also the result of his appeal. Even the most reactionary set of people have been converted to his way of thinking, and they have donated enormous extents of lands. Sir, as I have already pointed out, he has actually converted very many people belonging to the other school of thought, namely, those who believe in violence. I make no exaggeration here. I feel that certain changes in the intellectual outlook which we see for the last one or two years in other countries of the world, are entirely due to the great movement of this saint, perhaps the greatest saint of the world. The whole movement was undertaken by a great saint in his individual capacity. This is more or less a private endeavour. Without any help from any Government and without any sanction of any Government, it was almost a private endeavour of a very great individual. It is because of its nature that it has met with such a great success. In matters like this, the Government should have as little share as possible. No doubt, I quite see that the whole thing would be managed nicely. If we entrust thousands and thousands of acres of land to unscrupulous people without any control, there is the likelihood of things going wrong. This should no doubt be checked. The Government should exercise as little influence or as little power as possible upon the Board and the members of the Board. As far as possible, it must be treated as an autonomous body. However, the Government should have certain powers of supervision. Otherwise, it will lose all its significance. When once the people begin to think that it is, after all, a thing of the Government, they will lose all interest. I do not want our people to lose interest. Whatever we have achieved by this movement is no doubt good. But we should not stop here. We should see that more lands come under this Board. This can take place only if the people know that this Board is an independent body. The Government must no doubt have some powers of supervision. Except this they should not have much to do with the Board. The Board must be something like the Wakf Board. It may be something like the University. If the people are made to feel that it is, after all, a Government affair, they will look with some suspicion, and they will not take much interest. It is a fact. To-day it is the Congress Government. To-morrow it may be another Government.

[8th March 1958]

DR. V. K. JOHN: This feeling has developed after having had national Government for the last so many years.

* SRI A. M. ALLAPICHAI: Whatever may be the nature of the Government, they should not have much to do with this Board. Even if the Gods were to run the Government, still there will be criticism of the Government. I am not afraid of criticism, because there must be criticism. Without criticisms, Government will die. Therefore, I say, as far as this matter is concerned, the Government must have very little powers over this Board. Thank you, Sir.

* SRI P. S. KRISHNASWAMY AYYANGAR: Sir, this is a wholesome piece of legislation. As the Hon. Minister has said, careful attention has been paid to every provision in this Bill. But two points seem to have been omitted here. The provisions of the Bill give the impression that the subject of the gift can be only agricultural land. Land has not been defined in this legislation at all. Land which will be the subject of gift has not been defined at all. Land which is the subject of gift may be agricultural land, may be non-agricultural land, or may be house property also. The purpose for which the gift is to be made is given here. The gift may be for purposes of cultivation or for community purposes. When the gift is intended for community purposes, the property gifted will vest in the Government. If such properties are house properties, they will be held for the benefit of the entire community of the village. A house property cannot be properly called 'land'. Every provision makes some mention of land alone. Therefore, land should have been defined here, but that has not been done. This is one lacuna.

Again, in regard to the land assigned to political sufferers, there is difficulty. Suppose the land has remained waste before the assignment. Then, if the land has not been brought under cultivation within three years of the assignment, it cannot be the subject of donation at all. The provision in the Bill gives this impression. If a particular land has been assigned to a political sufferer, if that land has remained waste before the assignment, and if he has not brought the land under cultivation within three years of the assignment, that land can never be received for Bhoodan purposes. The provision in the Bill gives us this impression. Clause 16 of the Bill says that no gift of land assigned to a political sufferer will be accepted if, within three years of the assignment, he has not brought it under cultivation. Suppose he has not brought the land under cultivation for two or three years and later on begins to cultivate it. Suppose also, after he has cultivated it for two or three years, he takes it into his head to gift it away for Bhoodan purposes. Can that be accepted or not? It cannot be accepted. That is the impression that this provision gives. The Bill requires amendment in this respect also.

4-10
p.m.

8th March 1958]

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Mr. Chairman, it is no doubt unfortunate that the hon. the Deputy Leader of the Opposition and other lawyer Members of this House were not also on the Joint Select Committee. I did see that the hon. the Deputy Leader of the Opposition took a very keen interest in the deliberations of the other Joint Select Committee—the one on the Prohibition Bill. But anyhow, the hon. Member Mr. Balasubramanya Ayyar was on the Joint Select Committee on this Bill and he took very keen interest in going through the various provisions of the Bill. I agree that a statute must be elastic. That was one maxim which was enunciated by many lawyer Members here. But a statute must also be specific and particularly one relating to land. One could easily anticipate any amount of litigation regarding questions relating to land that is offered as Bhoodan. Therefore these provisions have to be made as clear as possible. Those who are very closely associated with the leader of this movement were asked to make suggestions regarding this measure. They took considerable time and finally they sent us a draft outline. We also got copies of statutes in other States on this subject, went into all those Acts and prepared a draft Bill. The draft was sent to those who had been closely associated with this movement. We took into account the various suggestions made by them and I may again tell the hon. the Deputy Leader of the Opposition that the closest associates of Vinobhaji are now quite satisfied with the provisions of this Bill.

Reference was made by the hon. the Deputy Leader of the Opposition to the provision in the Bill relating to the constitution of the Board. It was said that it was not right that Government should constitute the Board in consultation with Vinobhaji. I do not think it is right to burden that great leader with every act relating to the constitution of the Board. It is not practicable to expect that he would personally apply his mind in the matter of the constitution of the Board. Provision has, therefore, been made that the Government will constitute the Board. But they will do so in consultation with Vinobhaji.

The hon. Member, Mr. Krishnaswamy Ayyangar, I have seen, was taking considerable interest in scrutinizing Bills like this when he was in the other House. It was rather unfortunate that neither he nor the Deputy Chairman could be on the Joint Select Committee. Regarding the clause referred to by the hon. Member, I mean clause 16 of the Bill, I see that it is not exhaustive. It mentions a few cases only. Let me make it clear that in the case of land which is absolutely one's own, there is no difficulty in the matter of donation. In the case of a political sufferer who has got absolute ownership of the land under the terms of grant of land to political sufferers, there is no difficulty. If no specific mention is made of such instances, I do not think that will create any difficulty in the matter of donation of land.

With these words, I commend the motion to the House for its acceptance.

[8th March 1958]

MR. CHAIRMAN: The question is—

'That the Madras Bhoodan Yagna Bill, 1957 (L.A. Bill No. 15 of 1957), as passed by the Legislative Assembly, be taken into consideration.'

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

MR. CHAIRMAN: The hon. Member Mr. Krishnaswamy Ayyangar has given notice of several amendments. Is he moving them all?

* SRI P. S. KRISHNASWAMY AYYANGAR: I would just point out how the necessity for the amendments arises. If they are not acceptable to the Government, I shall not press them. If even at the outset, they say that they will accept them, in that case also I shall not dilate on them.

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Sir, regarding amendment No. 19 given notice of by the hon. Member, the mistake has occurred in the copy of the Bill circulated here and that has been corrected. In the Bill placed before the other House, there was no such mistake.

Regarding amendments Nos. 18 and 20, I would like to point out that the fourth amendment under 18 is to clause 16 (2) which relates to land governed by the Malabar Tenancy Act. Perhaps, the hon. Member thinks that Malabar having gone out of Madras, there is no necessity for this provision. Sir, the Malabar Tenancy Act is still in force in parts of the Nilgiris district. Therefore, this sub-clause should be there. Amendment No. 20 is only a consequential amendment and so, it is not necessary.

In other amendments, the hon. Member has made verbal suggestions. As regards certain other matters relating to the power of the State Board, I think they are all matters of policy which have been thoroughly discussed. With reference to amendment No. 10, I may say that it is the intention of the Government that the State Board should give its opinion regarding the sufficiency of excuse on the part of a member for failure to attend its meetings and not the Government. The Deputy Chairman very rightly pointed out that the Government should not take such powers and that the Board should be given as much autonomy as possible. In fact, the State Board will have sufficient autonomy and the Government will give necessary help and guidance; wherever there is any difficulty, they will step in to remove that. Therefore, it is a question of policy. It has been thoroughly discussed and it is not possible to accept the amendment.

Then, again, in regard to amendment No. 12, originally the words 'if he is available for consultation' were used in the Bill. The Joint Select Committee deliberately deleted those words. The inclusion of the words 'if possible' suggested in the amendment

8th March 1958] [Sri M. Bhaktavatsalam]

would mean the same thing. I do not think that it will be right to include these words when the Joint Select Committee very rightly deleted those words. Therefore, I think the amendment need not be accepted.

With regard to amendment No. 4, the additional definition is not necessary since 'prescribed' means prescribed by rules. We considered this also in the Joint Select Committee.

Besides these things, Sir, the other amendments relate to verbal suggestions for changes. Perhaps, the suggestions could or could not be accepted. But I think, even without those amendments, the provisions read quite all right. Therefore, may I suggest to the hon. Member not to press the amendments for the reasons pointed out by me?

MR. CHAIRMAN: Is the hon. Member moving his amendments?

* SRI P. S. KRISHNASWAMY AYYANGAR: With a word of explanation, I shall withdraw the amendments. I will deal with some of the amendments I have given notice of.

MR. CHAIRMAN: If the hon. Member wants to speak on any of his amendments, he must move them and get them seconded. Otherwise, he cannot speak on them.

Clause 2.

MR. CHAIRMAN: The motion is—
'That clause 2 do stand part of the Bill'.

* SRI P. S. KRISHNASWAMY AYYANGAR: I move the following amendment:—

'In clause 2, for the existing sub-clause (e), substitute the following, namely:—

"(e) 'Gramdan village' means any revenue village or part thereof which is declared by the Government by notification to be a 'Gramdan village' and the lands in which amounting to not less than half the total extent of the lands thereof have been donated by their owners who should form not less than two-thirds of the number of persons owning lands in that revenue village or part thereof, such donated lands forming also all the lands owned by the donars in that revenue village or part thereof.'"

The amendment was duly seconded.

* SRI P. S. KRISHNASWAMY AYYANGAR: Sub-clause (e) of clause 2 gives the definition of 'Gramdan village'. It includes within its scope an entire revenue village or a part thereof. Therefore, whenever we want to refer to the Gramdan village and when we want to specify a particular portion, we should either say 'the village' or 'part of the village'. But, if we use the expression 'that village' or 'the village' alone, it will indicate only the entire revenue village and not a part thereof. The expression used in the last but one line of the sub-clause is 'that village'. 'That village'

[Sri P. S. Krishnaswamy Ayyangar] [8th March 1958]

will simply indicate the revenue village and not a part thereof. On the other hand, the correct expression that should be used is 'that village or part thereof'.

Then, Sir, the definition seems to point out that the donor should be a resident of that village wherein the lands donated are situate. It is not quite clear whether he should be a resident or a non-resident. If he should be a resident of the village, in some cases Gramdan cannot be got at all. A man residing outside the village wherein the lands are situate may like to donate or gift away the lands for Gramdan purposes. If persons residing outside the village are not eligible for making grants or making gifts, then a lot of lands cannot be got for the Gramdan or Bhoodan movement. It should be made clear whether the donor should be a resident of the village or may reside outside the village. My amendment makes it clear that he need not be a resident of the village wherein the lands are situate. Then, again, there is redundancy. 'Total' will give the meaning 'aggregate'. The expression used is 'the total extent of lands amount to so much in the aggregate'. The redundancy should be avoided, in legislation. Repetition is sometimes tolerable but redundancy should be avoided. 'Total' means 'aggregate' and the expression 'in the aggregate' is used later on. This is not necessary. Again, the definition is loosely worded. It says, " 'Gramdan village' means any revenue village or part thereof in which " The clause starting from 'in which ' is an adjectival clause qualifying 'village'. Later, instead of a clause of the same kind, i.e., instead of an adjectival clause, the phrase 'declared by the Government' is used. The words 'which is declared' should be used; but even if you put in such a clause, it will not fit in there. So it is to avoid all the defects that I have pointed out that I have suggested my amendments.

Sir, it is for these reasons that I have moved my amendment to the definition of 'Gramdan village'.

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, once again I express my appreciation of the deep study made by the hon. Member of the various provisions of the Bill. (Dr. V. K. John stood up in his place.) If the hon. the Deputy Leader of the Opposition wants to speak, he can do so.

* DR. V. K. JOHN : Sir, while I appreciate very much the sincerity and the enthusiasm with which these amendments are moved by hon. Members, may I point out one or two things which prevent anybody from moving amendments? First of all, no amendment is accepted generally for want of time.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : No, not necessarily so. There the other House is sitting.

* DR. V. K. JOHN : Secondly, the amendments are not acceptable. That is why the Opposition do not bring in amendments at all in this House.

8th March 1958]

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : It is not so. The hon. Member Sri K. Balasubramanya Ayyar never fails to bring in amendments.

* DR. V. K. JOHN : Another reason is almost every year or within a year of the passing of an Act by the Legislature, the Government bring in amendments. Therefore, the hon. Member can expect that these amendments will be duly considered by the Government, particularly by the concerned department, and that Government will bring in amendments next year or in the course of the next few months. Therefore, I would strongly suggest to the hon. Member that for the reasons advanced by me, it would be much better for him to have all these amendments withdrawn.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : The point of the hon. Member Sri P. S. Krishnaswamy Ayyangar is one of language. He feels the expression used may give some trouble and, therefore, it should be amended as suggested by him. But the difficulty we have is this. The first condition must be fulfilled 'before the Government declare it by notification'. If you say 'declared by the Government by notification', it may mean that the Government may declare even without the other thing happening, namely, the donation of lands for Gramdan by the concerned persons. The difficulty I found was this. Before the Government notify, not less than two-thirds of the number of persons owning lands in that village should have donated all their lands. Otherwise, the Government cannot notify that village. The other thing is the use of the words 'total' and 'in the aggregate'. There is a lot of difference between the two expressions 'total' and 'the aggregate'. For purposes of calculation, there should be a donation of one half, in the aggregate, of the extent of lands in that village if that village is to be notified as a 'Gramdan village'. If the Government think that the amendment is not necessary and that it suggests only verbal changes, I have no objection.

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : As regards the expression, 'two-thirds of the number of persons owning lands', the idea behind it is that they must be normal residents of the village and it is not a question of some non-residents donating the lands. Then in the case of Gramdan land, the entire village takes up cultivation and it is not a question of others joining it. Therefore, normally it is expected that all these people will be residents of the village. There may be a few non-residents but at least two-thirds of the number of persons owning lands in that village must have donated the lands and the lands so donated should not be less than one-half of the total extent of the lands in that village. That is the idea behind it. So, I would request the hon. Member Sri Krishnaswamy Ayyangar not to press his amendment.

MR. CHAIRMAN : Is the hon. Member pressing his amendment?

* SRI P. S. KRISHNASWAMY AYYANGAR : I am not pressing my amendment.

[8th March 1958]

The amendment was, by leave, withdrawn.

SRI P. S. KRISHNASWAMY AYYANGAR: Sir, I move the following amendments:—

'In sub-clause (f) after the word "or" and before the words "a owner" insert the word "is".'

'In sub-clause (g) after the word "owner" and before the word "includes" insert the words "in respect of any land" and after the word "interest" and before the words "in land" insert the word "such".'

'After sub-clause (g), add the following as new sub-clause (gg), namely:—

"(gg) 'prescribed' means prescribed by rules."

'For the existing clause (h), substitute the following, namely:—

"(h) 'Sarvodaya Panchayat' in relation to a gramdan village means the Sarvodaya Panchayat constituted for that gramdan village; and."

The amendments were duly seconded.

* SRI P. S. KRISHNASWAMY AYYANGAR: Sir, according to the definition in the Bill 'landless poor person' may mean a person who either is not a owner of land is not a owner of land whose annual income does not exceed Rs. 300. It will lead to an absurd result. To avoid such an absurdity, I suggest my amendment.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: It is a question of punctuation. If a comma is put in after the word 'is', it will be all right.

* SRI P. S. KRISHNASWAMY AYYANGAR: The word 'either' is important and it should change its place.

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: As suggested by the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar, it is only a question of punctuation. If a comma is put in after the word 'is', it will be all right.

MR. CHAIRMAN: Is the hon. Member Sri Krishnaswamy Ayyangar withdrawing his other amendments?

* SRI P. S. KRISHNASWAMY AYYANGAR: Yes, Sir, I am withdrawing them.

The amendments were, by leave, withdrawn.

Clause 2 was put and carried.

Clauses 3, 4 and 5 were put and carried.

8th March 1958]

Clause 6.

MR. CHAIRMAN: The motion is—

'That clause 6 do stand part of the Bill.'

* SRI P. S. KRISHNASWAMY AYYANGAR: Sir, I move the following amendment:—

'In item (d) of sub-clause (1) and in item (a) of sub-clause (2) of clause 6, for the words "sentenced" and "sentence" substitute respectively the words "convicted" and "conviction" and after the word "reversed" and before the word "or", insert the words "of the offence not having been pardoned".'

The amendment was duly seconded.

* SRI P. S. KRISHNASWAMY AYYANGAR: Sir, in this clause some disqualifications for membership are mentioned. One of them is that anybody, who has been sentenced in respect of an offence involving moral delinquency, is disqualified for being a member of the Board. Then, it says, at the same time, that if the sentence is quashed or reversed, that disqualification will be removed. There is a distinction between sentence and conviction. Even if the sentence is reversed and the conviction is retained, there is that blot or taint attaching to him. A mere reversal of a sentence will not be tantamount to the quashing of the conviction itself. For instance, a sentence of imprisonment may be converted into a sentence of fine but the conviction is not removed. Unless that conviction is quashed, he will still be subject to disqualification. That is why I want to substitute the words 'convicted' and 'conviction' for the words 'sentenced' and 'sentence'. Sometimes even if the conviction is not quashed, the Government may pardon the offence but still, as the clause now stands, he will be disqualified for being a member of the Board. That ought not to be so. Therefore, I want to add the words 'or the offence not having been pardoned' after the word 'reversed'.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I would like the hon. Member to state whether there could be conviction without any sentence whatsoever?

* SRI P. S. KRISHNASWAMY AYYANGAR: Yes. For instance, in the case of juvenile offenders, even though they are convicted, no sentence is imposed on them. We can conceive of cases wherein there is conviction and yet there is no sentence.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: They are not within the purview of this Bill. All minors do not come in to the picture.

* SRI P. S. KRISHNASWAMY AYYANGAR: Still we can conceive of cases where there will be conviction but no sentence.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Sir, there is some judicial difference between 'sentence' and 'conviction'. According to the Indian Penal Code, where a man is found guilty and sentenced to pay a fine or to imprisonment till the rising of the court, it is a sentence. But in the matter of Bhoodan such difficulties will not arise. Therefore, the amendment is not necessary.

[8th March 1958]

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : So, I would request the hon. Member not to press his amendment.

* SRI P. S. KRISHNASWAMY AYYANGAR : I withdraw my amendment.

The amendment was, by leave, withdrawn.
Clause 6 was put and carried.
Clause 7 was put and carried.

Clause 8.

MR. CHAIRMAN : The motion is—

'That clause 8 do stand part of the Bill.'

4.40 p.m. * SRI P. S. KRISHNASWAMY AYYANGAR : Sir, I move the following amendments :—

'In sub-clause (i) for the words "by order, remove the Chairman" substitute the words "by order in writing remove from his office the Chairman" and for the words "the Chairman or member" substitute the words "the Chairman or other member".'

'In item (c) of sub-clause (1) of clause 8, for the words "State Board" substitute the word "Government".'

'In proviso to sub-clause (2) of clause 8, for the words "during his term of office" substitute the words "during the period for which he was first elected to hold office".'

Sir, these are not material amendments. The Chairman is also a member of the Board. The clause says, 'The Chairman or any member'. The Chairman himself is a member and when another member is to be referred to, the expression 'any other member' will have to be used. That is not a material thing. But, all the same, we should hereafter be careful in drafting the provisions of law. It is only with that view that I have moved a number of amendments.

The amendments were duly seconded.

MR. CHAIRMAN : The question is—

'In sub-clause (i) for the words "by order, remove the Chairman" substitute the words "by order in writing remove from his office the Chairman" and for the words "the Chairman or member" substitute the words "the Chairman or other member".'

'In item (c) of sub-clause (1) of clause 8, for the words "State Board" substitute the word "Government".'

'In proviso to sub-clause (2) of clause 8, for the words "during his term of office" substitute the words "during the period for which he was first elected to hold office".'

The amendments were put and lost.

Clause 8 was put and carried.

Clause 9 was put and carried.

8th March 1958]

Clause 10.

MR. CHAIRMAN : The motion is—

'That clause 10 do stand part of the Bill.'

* SRI P. S. KRISHNASWAMY AYYANGAR : Sir, I have the following amendments :—

'In item (c) of sub-clause (1) of clause 10 after the words "Shri Acharya Vinobha Bhawe" and before the words "by notification" insert the words "if possible".'

'In sub-clause (3) for the words "as well as its Chairman" substitute the words "including its Chairman", and for the words "Chairman and the members newly appointed" substitute the words "Chairman and the other members newly appointed".'

'In sub-clause (4) after the words "in the notification" and before the words "or if" insert the word "aforesaid" and in item (a) of sub-clause (4), for the words "as well as" substitute the word "including".'

Sir, the clause speaks of 'members as well as the Chairman'. This expression will indicate that the Chairman is quite different from a member. If we say, 'Ladies as well as Lakshmi should be present at the function', it may indicate that Lakshmi is not a lady or one of the ladies. 'As well as' should not be introduced between words denoting 'objects' of the same genus.

MR. CHAIRMAN : These amendments refer to certain clauses. I am quoting the number of the amendment, and I am announcing the number of the clause. We are now in clause 10 and the relevant amendments are amendments Nos. 12, 13 and 14.

* SRI P. S. KRISHNASWAMY AYYANGAR : I am now talking on amendment No. 12. In sub-clause (1) provision is made for consultation with Vinobhaji. But Vinobhaji's advice may not be available for all time to come. Therefore, I want to have the expression 'if possible' added after the words 'Shri Acharya Vinobha Bhawe'. I am suggesting this because man's span of life is limited and we cannot get Vinobhaji's advice for all time to come.

Then, for the expression 'as well as its Chairman' I want to have the expression 'including its Chairman' substituted. I gave an example of an expression 'Ladies as well as Lakshmi'. That expression would indicate that Lakshmi is not one of the ladies. It will mean that she is not a lady. Therefore, the proper expression there would be 'Ladies including Lakshmi' and not 'Ladies as well as Lakshmi'. That is why I have moved amendment No. 13 and the third amendment to this clause.

The amendments were duly seconded.

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : 'Chairman' means a particular person who holds the office of Chairman. It refers to the Chairman as such. Then there are other members also.

[Sri M. Bhaktavatsalam] [8th March 1958]

There should be no objection to accepting Mr. Krishnaswamy Ayyangar's amendment, but there is no need to change the expression. The existing expression could as well be there. Therefore, I request the hon. Member not to press his amendments.

The amendments were, by leave, withdrawn.

Clause 10 was put and carried.

Clause 11 was put and carried.

* SRI P. S. KRISHNASWAMY AYYANGAR: Sir, I do not move the amendments to clauses 12, 14, 15, 16, 17, 19 and 20 given notice of by me.

Clauses 12 to 22 were separately put and carried.

Clause 23.

Mr. CHAIRMAN: The motion is—

'That clause 23 do stand part of the Bill.'

* SRI P. S. KRISHNASWAMY AYYANGAR: Sir, I move the following amendment:—

'In the proviso to clause 23 for the words "the decision of such court" substitute the words "the final decision of a competent court".'

Here, Sir, the decision of a court is sought to be made final. Suppose some proceedings are instituted in a court. The provision in the Bill says that the decision of that court shall be final but there may be an appeal against the decision of that court. If there is such an appeal and if there is a decision given contrary to the decision given by the lower court, even then, according to the provision made, the lower court's decision would prevail. That is not correct. To avoid this trouble, I have suggested that for the words "the decision of such court" the words "the final decision of a competent court" may be substituted. If there is no appeal, the decision of the first court would be final. But if there is an appeal, the decision of the appellate court would be final. 'The decision of such court' will only refer to the decision of the court in which the proceedings are instituted. But the proceedings may go beyond the stage of the court wherein they are instituted and the appellate court may have to consider the matter. Therefore, the decision which will have effect finally will be the decision of the appellate court. To bring out that object, clearly, I have suggested the amendment.

The amendment was duly seconded.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Sir, the expression used is not 'shall be final' or 'shall not be subject to revision'. Ordinarily there may be appeals. But in this particular matter of Bhodan, such things may not arise.

* SRI P. S. KRISHNASWAMY AYYANGAR: There is some provision made for institution of suits in Civil Courts. With reference to that, I say that.

8th March 1958]

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I submit that this amendment is not necessary.

The amendment was, by leave, withdrawn.

Clause 23 was put and carried.

Clauses 24 to 26 were put and carried.

Clause 27.

Mr. CHAIRMAN: The motion is—

'That clause 27 do stand part of the Bill'.

* SRI P. S. KRISHNASWAMY AYYANGAR: Sir, I move the following amendments:—

'In item (g) of sub-clause (2) of clause 27, for the words "by it" substitute the words "by the Sarvodaya Panchayat".'

'In item (k) of sub-clause (2), omit the word "for".'

Sir, clause 27 is self-contained and it should be rightly self-contained. Whenever we have got to ascertain what a particular word refers to, we should have the answer in that particular item itself. This condition is satisfied by all other items in the sub-clause than item (g). In item (g) alone the word 'it' has been used. To just find out what 'it' refers to, we have got to go to the preceding item. 'It' refers to the Sarvodaya Panchayat. The expression 'Sarvodaya Panchayat' is used in the preceding item as well as in all the other items where the Sarvodaya Panchayat has to be referred to. But in item (g) alone the word 'it' is used. For that, I want to have the words 'Sarvodaya Panchayat' substituted.

Then, in the last item, item (k), the word 'for' is used. The word 'for' is used at the beginning of the sub-clause which says 'may provide for'. Therefore, the word 'for' in item (k) is a repetition. It is not warranted. That may easily be accepted by anybody. It may be a printer's devil.

The amendments were duly seconded.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: The word 'for' in item (k) is a printer's devil. It is not there in the original.

As regards item (g), even if the words 'Sarvodaya Panchayat' are not substituted there, it would be all right. The expression 'by it' would be all right. Therefore, that amendment is not necessary.

The amendments were, by leave, withdrawn.

Clause 27 was put and carried.

Clause 28 was put and carried.

Clause 1 and the Preamble were put and carried.

[8th March 1953]

4-50
p.m.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Sir, I beg to move—

‘That the Madras Bhoodan Yagna Bill, 1957 (L.A. Bill No. 15 of 1957), as passed by the Legislative Assembly, be passed.’

MR. CHAIRMAN: Motion moved—

‘That the Madras Bhoodan Yagna Bill, 1957 (L.A. Bill No. 15 of 1957), as passed by the Legislative Assembly, be passed.’

The motion is now before the House for consideration.

* DR. V. K. JOHN: Mr. Chairman, Sir, I hope that everyone of us will give his support and blessings to this great movement. But I have only got up to request the Government to keep us informed from time to time of the progress of the Bhoodan movement in this State.

* SRI A. M. ALLAPICHAJ: In giving my support to this movement, I would appeal, Sir, that in the appointment of members of the Board (if there is nothing objectionable), the Legislature also should have representation on it.

* SRI T. PURUSHOTHAM: In associating myself with the fine sentiments expressed by the hon. the Deputy Leader of the Opposition, I should like to point out one matter. I am not for pressing representation of the Legislature on the State Board proposed herein. But when the District Local Committees are constituted, I would request that among its members, there should be a fair representation of the donors of the lands. No specific mention is made about it in this Bill. Under the rule-making powers, I think, it will be well to provide for a fair representation of the donors of the lands on the District Local Committees. Sir, with these few words, I give my support to this measure.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Before this Bill is passed, I would like to refer to two points. One is this. Jealous as I am of the representation of this House in every matter, I think that in the spirit of Bhoodan, it will be best that we are not on the Board. We should be a body separate from it. We should be there only to offer suggestions or comments. As the Deputy Leader of the Opposition said, let us have reports of the progress of this movement and let us be free to make comments on them.

The other point is that no donor should be included in the Board. If a donor is included, then it means that he is not a real donor. He should not be interested in the management of the properties of the Board. If he is there, it means that he is interested and that he wants to have influence and power in

8th March 1958] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

the management of the properties. But in the spirit of the movement started by the great saint, let us respect his words and let us have nothing to do with it. After all, the State is ours. We are entrusting it to the State which will manage the properties in consultation with Sri Acharya Vinobha Bhave so long as he is alive. I wish he lives long.

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Mr. Chairman, Sir, I am indeed very much obliged to the hon. Members for the welcome support they have given throughout to this important legislative measure. The hon. the Deputy Leader of the Opposition said that the Government should present to this House reports of the progress in regard to this movement now and then. I would suggest to him that hon. Members might also continue to take sustained interest in this matter. I would invite hon. Members to put questions on this and the Government would gather all necessary information. The Government have been very closely watching the progress of the movement. The Government would be extending all possible help in furtherance of this movement and, therefore, I do hope that the hon. Members will continue to take a lively interest in this movement for its success.

DR. V. K. JOHN: I suggest that a paragraph on the Bhoodan Movement be included in the Governor's Address.

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I do not think that it is necessary or fundamentally wrong. But to include it in the Governor's Address will look as if it were part and parcel of the administration of the Government. Now, Sir, I can assure the hon. Member that the Government would continue to take a sustained, lively interest in the progress of the movement. I entirely agree with the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar that the Legislature should not be represented on the Board. There is no question of representation of the Legislature either on the State Board or on the Local Committee. The State Board will be constituted in consultation with Shri Acharya Vinobha Bhave and it is under the supervision of the State Board that the Local Committee should be constituted.

Sir, this measure has been on the anvil for a pretty long time. 5 p.m.
The active sponsors of the movement and the active workers of the movement have been asking for a legislative measure like this for a very long time. A Bill was drafted originally on the Bhoodan basis, but again a suggestion was made that we might incorporate some provisions about gramdan, because particularly in this State a large number of villages had been given as gramdan. Government have already taken up the question of giving aid, and they have set apart Rs. 20 lakhs as loan. They have also decided that these villages should be treated as National Extension or Community Development villages. Therefore, in consultation with Vinobhaji, a provision relating to gramdan has been added to this Bill. I do believe that in course of time, we

[Sri M. Bhaktavatsalam] [8th March 1958]

might have to come to the Legislature again for a detailed measure relating to grandan. Anyhow, I do hope that, with the passing of this measure with all the enthusiastic support of hon. Members in this House and in the other House, a new fillip would be given to this movement, and that we would be making considerable progress by way of making this movement a great success.

MR. CHAIRMAN: The question is—

'That the Madras Bhoodan Yagna Bill, 1957 (L.A. Bill No. 15 of 1957), as passed by the Legislative Assembly, be passed.'

The motion was put and carried and the Bill was passed.

(Deputy Chairman in the Chair.)

(3) THE MADRAS MATERNITY BENEFIT (AMENDMENT) BILL, 1958
(L.C. BILL NO. 1 OF 1958).

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Sir, I move—

'That the Madras Maternity Benefit (Amendment) Bill, 1958 (L.C. Bill No. 1 of 1958), be taken into consideration.'

The Madras Maternity Benefit Act of 1934 regulates the grant of maternity benefits to women workers in factories. Maternity benefit is paid at the rate of 8 annas per day for the actual days of absence immediately preceding and following the confinement, subject to a maximum period of seven weeks. Separate provisions for maternity benefits for plantation women workers are made in the Madras Plantation Labour Rules.

The question of providing maternity benefits on a uniform scale throughout India and enacting special legislation for the purpose was discussed by a Committee of the Indian Labour Conference in January 1954. It was suggested that the Government of India might draw up minimum standards of maternity benefits and recommend them to the State Government for adoption either by enacting fresh legislation or by suitably amending the existing laws to the extent necessary. The above suggestion was accepted by the Government of India. Accordingly, draft model minimum standards for maternity benefits were drawn up. The model standards were finalised after obtaining the opinion of the State Governments. The Government of India have suggested that the above recommendations may be implemented either by enacting fresh legislation or by suitably amending the existing Act.

After careful consideration of the model standards, Government have decided to amend the existing Act on the lines of the recommendations in the model standards. Hence, the Bill to amend the Madras Maternity Benefit Act, 1934, is before the House.

8th March 1958] [Sri R. Venkataraman]

The principal changes made in the Bill as follows.

The Act is extended to such industrial establishments as the State Government may from time to time by notification specify. The most important change is that the rate of maternity benefit is increased from 8 annas a day to 75 nP. per day or 7/12th of the average daily wage, whichever is higher. The maximum period for which maternity benefit is payable has also been increased from seven weeks to twelve weeks. In addition, the following other benefits are provided:

Hitherto no provision was made in regard to pre-natal and post-natal treatment. The Bill provides for lump sum medical bonus of Rs. 10, except in cases where pre-natal and post-natal care is provided free of charge. The period of prohibition of employment following confinement has been increased from four to six weeks. Provision is made for leave with full wages for a period of three weeks in case of miscarriages. Provision has also been made for leave on account of illness due to pregnancy, confinement or premature birth of a child up to a maximum period of one month. The Bill provides for nursing breaks of 15 minutes for nursing mothers after a continuous period of work for three hours. Opportunity has also been taken to specify the mode of recovery of the benefits payable under the Act and for the appointment of Inspectors for the enforcement of the provisions of this Act.

Sir, I move that the Bill be taken into consideration.

DEPUTY CHAIRMAN: Motion moved—

'That the Madras Maternity Benefit (Amendment) Bill, 1958 (L.C. Bill No. 1 of 1958) be taken into consideration.'

* DR. V. K. JOHN: Sir, I give my warm support to this Bill. I am quite sure that the Leader of the House will be quite happy to introduce this Bill in this House for consideration. When the history of the development of industries and the labour movement in this country is written, I am quite sure Sri Venkataraman's name will find a very prominent place there. This legislation is not only welcome but should be the forerunner of other such pieces of legislation. Maternity benefit is of great necessity to the working classes. This country can be called civilised only when we have introduced in this country the social securities, which they have in the West. In 1935, by the Social Security Act, the United States provided for social securities for unemployment, sickness, old age, widows, children, and others in need. So also Great Britain and all other civilised countries have social securities. But in this country, we have not been able to provide for social securities. Of course, maternity benefit, in a way, is a social security, but this only touches the fringe of the problem in this country where there is so much of

[Dr. V. K. John] [8th March 1958]

poverty and want. I am quite sure that if this Government would persuade the Central Government in the matter, the Central Government would bring in legislation for providing social securities. Other civilised countries have got this enactment.

I want to make another suggestion here. As maternity benefit, social securities, and welfare of labour, are all in the Concurrent List, it might be well for Parliament to have a uniform law for all States. I do not say that States should not introduce this legislation. We have consulted the Central Government. But items 23 and 24 (social security and maternity benefit) are items in the Concurrent List. I am of the opinion that there must be uniformity in law in every State regarding maternity benefit and social securities. It will be in order and will be conducive to the progress of the country as a whole if the Central Legislature takes up this subject. In all these matters it is better that Parliament takes up the question and introduces uniform legislation for all States. It may be said that conditions in one State differ from the conditions in another. Nevertheless, there are the same conditions of poverty, the same difficulties, the same disadvantages, and the same insecurities all over the country. I for myself will prefer Parliament to legislate in a matter like this.

I once again welcome very warmly and very heartily this Bill, which is placed before this House.

DR. MAHOMED USMAN: Sir, I rise to give my strong support to this Bill. I welcome very warmly this legislation. I think the Leader of the House deserves our warmest congratulations on, and sincere thanks for, the Bill that he has brought forward. It is a Bill which is going to be useful to the country, and I thank the Hon. the Leader of the House for this.

5-10 p.m. SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Sir, I join with Dr. Mahomed Usman in welcoming the Bill and congratulating the Hon. the Leader of the House on bringing it in. This is a measure which is overdue, if I may say so. Labour legislation is a thing of present growth and we have been thinking about it. The Madras Maternity Benefit Act was passed so early as 1934 that some of the provisions now made were not in that Act. This medical bonus, even clerks in banks are getting. It is very necessary to provide for it here. New section 8-A under clause 10 states—

“A lump sum of ten rupees shall be paid as medical bonus by the employer to every woman worker, who receives maternity benefit, except in cases where such employer provides pre-natal confinement and post-natal care, free of charge.”

I suppose the hon. Member Mr. Krishnaswamy Ayyangar has looked into this clause. (Laughter.) It should be “provides for pre-natal confinement.”

8th March 1958]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: We will call in the assistance of schoolmasters to decide which is the correct expression. (Laughter.)

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: ‘Provides pre-natal care’ is all right.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: They say ‘provide mid-day meals’.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: You can provide midday meals. Confinement, you cannot provide. (Laughter.) That is the difficulty. (Loud laughter.)

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I bow to your wisdom.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Therefore it is, I say, it must be ‘provide for confinement’. If you think it is proper, you may have it like that.

New section 8-B is absolutely necessary. These are some of the necessary amenities which you must give the workers. Here, I may refer to one point. Some Union Minister has said—and I speak subject to correction—that technological institutions need not be included in the list of industrial establishments for this purpose. Some discussion took place on this question. I am not clear about what resulted from it. Anyway, I feel they also must be included.

There is a small matter which may also be more legitimately looked into by the hon. Member Mr. Krishnaswamy Ayyangar. (Laughter.) In the old Act, the term ‘Presidency of Madras’ appears. That is now changed as ‘State of Madras’. But in the Preamble, ‘And whereas the previous sanction of the Governor-General has been obtained to the passing of this Act’ is retained. We must omit this and say, ‘the sanction of the President has been obtained’.

SRI T. PURUSHOTHAM: The Bill is before the House. The hon. Member may move amendments.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: They have changed ‘Presidency’ into ‘State’. Here also a similar change should have been made. I do not know whether the Adaptation Act covers this.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: It must have been adapted.

DR. MAHOMED USMAN: That won’t make it illegal?

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Certainly there is no Governor-General now. It is an anachronism, if it is there. Perhaps the Adaptation Act might say, wherever ‘Governor-General’ occurs, it means ‘President’. But when the other change has been effected, I see no reason why this also should not be made specific. I leave it to the Hon. the Mover of the

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [8th March 1958]
Bill to do what is proper. The subject is in the Concurrent List and, therefore, it must be reserved for consideration by the President.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: The term is not necessary.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Better change it. It is necessary that motor omnibus service and workshop or other establishment in which articles are produced, adapted or manufactured, with a view to their use, transport or sale should be included in the term 'industrial establishment'. And I am glad it has been done. So far as the powers of the Inspector are concerned, they have said here that he can enter any place at all reasonable hours. 'With due notice' must be there.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: The same provision as is found in the Factories Act is reproduced here.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: That is all right. Subject to these remarks, I welcome the Bill.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Sir, I join other hon. Members in congratulating the Government on bringing forward this measure. There are two reasons why I do so. This is a very important benefit which should have been provided much earlier. I hope the Government will bring in similar measures to benefit other classes of people also. I do not mean teachers particularly. So, my first reason is that it is a beneficial measure. The second is that it is a forerunner of other similar pieces of legislation. They may exclude teachers for the present. But let them confer such benefits on other classes of workers.

* SRI P. S. KRISHNASWAMY AYYANGAR: Sir, I have a small doubt to be cleared. In the provision for repealing the Travancore-Cochin Maternity Benefit Act, it is said that the Act shall stand repealed on the commencement of this Act. The entire Act is repealed and the repeal may apply to areas where it is now in force. In that case, it will be an infringement of the rights of the Kerala State. Therefore, I would suggest that the provision should be qualified by some such expression as 'so far as such territory is concerned.' 'Such territory' may mean the transferred areas.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: The Preamble makes it clear.

* SRI P. S. KRISHNASWAMY AYYANGAR: This is an Act which pertains to our State. The Kerala State may say, 'Who are these people to repeal an Act of our State?'. They may argue that way, even though there may be no force in that argument. To guard ourselves against such criticism, which has no substance, I think the provision may be qualified as I have suggested. If the suggestion is acceptable, it may be acted upon.

8th March 1958]

* SRI T. PURUSHOTHAM: Sir, I rise to support this measure. This is long overdue. In lending my support, I wish to bring to the notice of the Hon. the Leader of the House the need for a further legislation to regulate the conditions of employment of women workers in factories and other industrial establishments where a large number of women are employed. Of course, the Constitution provides that no discrimination should be made against women in the matter of employment and so, a large number of them are there working in industrial establishments. Their conditions of service require to be thoroughly gone into and necessary legislation brought in to regulate them as early as possible. Even with regard to the employment of women in Government-run establishments and factories, the position requires to be thoroughly examined. I know that Government propose to appoint welfare officers for all these factors. In fact, in some factories welfare officers have already been appointed. In factories where there is a large number of women employees I would suggest that there should be women assistant welfare officers to look after the welfare of women employed in these establishments. I am sure, following this legislation, the Hon. the Labour Minister will see to it that another Bill is brought in to regulate the conditions of service and employment of women workers in all factories and establishments including the Government concerns.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Deputy Chairman, Sir, I am really grateful to the House for all the support which it has given to this measure and also for the compliments which the hon. Members have showered on me. I am not yet so old as to blush.

Sir, this is really a very useful measure and in one sense long overdue. Wages have gone up and the standard of care in the case of maternity has also improved in all parts of the country. But the workers in factories were getting care or attention for only four weeks after confinement.

Sir, let me take up one or two suggestions which have been put forward during the course of the discussion. The hon. the Deputy Leader of the Opposition regretted that there were not sufficient measures for social security in this country. While I agree with him, I also wish to clear a misapprehension that there are no social security measures at all in this country. We have provided recently the Employees State Insurance Act by which we give medical benefit and sickness benefit and then provide even artificial limbs in the case of persons who suffer accidents in factories and so on. We have now another legislation, namely, the Provident Fund Act under which some retiring benefit is accumulated from the contributions made by the employers and the employees. We have also the retrenchment benefit guaranteed to the workers under the Industrial Disputes Act and though it is not a substitute for the unemployment relief, yet it goes in

5-20
p.m.

[Sri R. Venkataraman] [8th March 1958]

a very large measure to alleviate the distress caused to persons retrenched. There is a lot more to be done. I am happy that the House is in a mood to give support to progressive legislation in this sphere.

The second point raised by him was that it had better be done by the Centre. I am somewhat surprised at this suggestion. The hon. the Deputy Leader of the Opposition Dr. John is always a champion of provincial autonomy and greater and greater powers for the States. While I agree with him that there is need for uniform standards throughout the country, measures like this should be left to the State Government to frame in such a manner as to suit local conditions. The minimum standards have been prescribed by the Government of India in consultation with the States and it has left legislation to the States so that if there is any adaptation to be made to suit local conditions, it might be made.

Then, Sir, there are one or two points raised which I had better deal with at this stage. The hon. Member Sri P. S. Krishnaswamy Ayyangar drew attention to sub-clause (2) of clause 16 and said that by repealing the Travancore-Cochin Maternity Benefit Act, we would probably be doing something beyond our jurisdiction and he also said that somebody might turn round and say, 'Who are these people to repeal this Act?'. If he reads the clause a little more carefully, he will find it stated that the Travancore-Cochin Maternity Benefit Act, 1952, or any law corresponding to the Madras Act in force in the transferred territory immediately before the commencement of this Act, shall stand repealed.

(Mr. Chairman in the Chair.)

That is to say, the Travancore-Cochin Maternity Benefit Act in force in the transferred territory alone is repealed. That does not give rise to any problem.

Then, Sir, the point made by the hon. Member Sri K. Balasubramanya Ayyar made me bestow some further thought on the matter. For instance, if you read clause 10—I would also request the hon. the Deputy Leader of the Opposition Dr. John to look into it—it reads like this—

'A lump-sum of ten rupees shall be paid as medical bonus by the employer to every woman worker, who receives maternity benefit, except in cases where such employer provides pre-natal confinement and post-natal care, free of charge.'

I think it should read like this—

'... provides, pre-natal care, confinement care and post-natal care, free of charge.'

8th March 1958] [Sri R. Venkataraman]

And that is to say, all these three types of assistance are contemplated and if the employer provides all these, then he need not pay the lump-sum grant. Therefore, in the final clause as it merges in the Act, there should be a comma after the word 'provides' and the word 'care' will apply to all the three cases, pre-natal care, confinement care and post-natal care. That is the intention of the legislation. I, therefore, suggest that merely a punctuation may be added at the appropriate place.

Another mistake pointed out by the hon. Member Sri K. Balasubramanya Ayyar who always carefully scrutinises all Bills and for which we, Members on the Treasury Benches are always very grateful, is really due to oversight, because it is no longer necessary to state in our legislation that the previous concurrence of the Central Government has been received. In matters which fall within the Concurrent List, it is necessary to obtain the concurrence of the Central Government, but it need not be stated that concurrence has been obtained. Therefore, I think this sub-clause 'And whereas the previous sanction of the Governor-General has been obtained to the passing of this Act' in clause 2 should be deleted. I would at the proper time move for such deletion. Sir, I am grateful to the House for all the support it has given me and I request the hon. Members to pass the motion moved by me.

MR. CHAIRMAN: The question is—

'That the Madras Maternity Benefit (Amendment) Bill, 1958 (L.C. No. 1 of 1958) be taken into consideration.'

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

Clauses 2 to 16 were put and carried.

Clause 1 was put and carried.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I thought you were going to put the clauses separately. Clause 2 may be put separately. Clauses 3 to 16 may be put together.

MR. CHAIRMAN: That means I have to go back and reopen the clause. The decision has to be rescinded on a motion.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: (After a pause) It has got to be amended in the original Act itself. Then this might go as it is. The Preamble also might go as it is as the amendment has to be made in the original Act.

The Preamble was put and carried.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, 5-30 p.m.
Sir, I move—

'That the Madras Maternity Benefit (Amendment) Bill, 1958 (L.C. Bill No. 1 of 1958) be passed.'

[8th March 1958]

MR. CHAIRMAN: Motion moved—

'That the Madras Maternity Benefit (Amendment) Bill, 1958 (L.C. Bill No. 1 of 1958) be passed.'

* DR. V. K. JOHN: Mr. Chairman, Sir, I might make a very strong appeal to the employers to accept this measure with great pleasure. It is harmony between the employer and the employee that will promote progress in this country. The other day when I was talking to a leading industrialist, I told him that it was misunderstood that the Madras Government were against private enterprise but that actually they wanted to encourage private enterprise and that, at the same time, they also did not want to foment labour trouble and were trying to create harmony between employer and employee. The Hon. the Leader of the House has been entirely responsible for this state of affairs. In fact, it is only the welfare of labour that contributes to the progress of industries and I hope that every employer will implement this measure. If the employers willingly implement this measure, there will be no trouble whatsoever. In this connection, I must say that Madras should not merely lead other States in taxes but it must also lead other States in measures like this, which are of great benefit to the public.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I have nothing more to add except to thank the House for the very warm welcome that it has given to the measure.

MR. CHAIRMAN: The question is—

'That the Madras Maternity Benefit (Amendment) Bill, 1958 (L.C. Bill No. 1 of 1958) be passed.'

The motion was put and carried and the Bill was passed.

MR. CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. on Monday, the 17th March 1958.

The House then adjourned.

V.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

1. Bill passed by the Assembly and received therefrom in the Council—

* The Madras Bhoodan Yagna Bill, 1957 (L.A. Bill No. 15 of 1957).

† 2. The Madras Maternity Benefit (Amendment) Bill, 1958 (L.C. Bill No. 1 of 1958).

‡ 3. The Madras Animal Preservation Bill, 1958 (to be introduced).

* Sent by special messengers on 25th February 1958.

† Circulated in the Chamber and also by special messengers on 15th February 1958.

‡ Sent by special messengers on 1st March 1958.

8th March 1958]

APPENDIX.

[Vide item IV (2) on page 354 supra.]

L.A. BILL No. 15 OF 1957.

(As passed by the Assembly.)

A Bill to facilitate the donation of lands for the Bhoodan Yagna and the transfer and settlement of such lands in the State of Madras.

WHEREAS it is necessary and expedient to facilitate the donation of lands for the Bhoodan Yagna initiated by Shri Acharya Vinobha Bhave and the transfer and settlement of such lands for the benefit of landless poor persons or for community purposes and to provide in Gramdan villages for the vesting of lands in, and the management of those lands by, the Sarvodaya Panchayat in the State of Madras;

BE it enacted in the Ninth year of the Republic of India as follows:—

1. *Short title and extent.*—(1) This Act may be called the Madras Bhoodan Yagna Act, 1958.

(2) It extends to the whole of the State of Madras.

2. *Definitions.*—In this Act, unless the context otherwise requires—

(a) 'Bhoodan Yagna' means the movement initiated by Shri Acharya Vinobha Bhave for the acquisition of lands through voluntary gifts for distribution to landless poor persons or for community purposes;

(b) 'community purpose' means any purpose which is for the general good of the community;

(c) 'Government' means the State Government;

(d) 'Gramdan land' means land in a Gramdan village;

(e) 'Gramdan village' means any revenue village or part thereof in which not less than two-thirds of the number of persons owning lands donate all their lands for Gramdan and the total extent of lands so donated amount in the aggregate to not less than one-half of the total extent of the lands in that village and declared by the Government to be a 'Gramdan village' by notification;

(f) 'landless poor person' means a person who either is not an owner of land or a owner of land which does not exceed the limits prescribed in this behalf and whose annual income does not exceed three hundred rupees;

(g) 'owner' includes any tenant having heritable and ~~alienable~~ interest in land;

(h) 'Sarvodaya Panchayat' means the Sarvodaya Panchayat constituted for a Gramdan village; and

[8th March 1958]

(i) 'State Board' means the Madras State Bhoodan Yagna Board established under section 3.

3. *Establishment and incorporation of State Board.*—(1) The duty of carrying out the provisions of this Act, shall, subject to the restrictions, conditions and limitations therein contained, be vested in a Board to be called 'The Madras State Bhoodan Yagna Board'.

(2) The State Board shall be a body corporate having perpetual succession and a common seal with power, to enter into contracts and to acquire, hold, administer and transfer property, movable or immovable, and shall, by the said name, sue and be sued

4. *Constitution of State Board.*—(1) The State Board shall consist of a Chairman and ten or more but not exceeding fourteen other members who shall be appointed by the Government in consultation with Shri Acharya Vinobha Bhave or a person nominated by him in writing in this behalf.

(2) The appointment of the Chairman and the other members of the State Board shall be published in the *Fort St. George Gazette*.

5. *Term of office.*—Every member of the State Board, including the Chairman, shall hold office for a term of four years from the date of appointment, and shall be eligible for reappointment.

6. *Disqualifications for membership.*—(1) A person shall be disqualified for appointment to the State Board if on the date of appointment such person—

- (a) is less than twenty-one years of age; or
- (b) is of unsound mind; or
- (c) has applied to be or has been, or is, adjudicated an insolvent; or
- (d) has been sentenced by a Criminal Court for an offence involving moral delinquency, such sentence not having been reversed; or
- (e) has on any previous occasion been removed from the office of member of the State Board or of a Local Committee or has been removed by order of a competent Court from any position of trust either for mismanagement or corruption.

(2) A member of the State Board shall cease to hold his office if he—

- (a) is sentenced by a Criminal Court for an offence involving moral delinquency, such sentence not having been reversed; or
- (b) becomes of unsound mind; or
- (c) has applied to be or has been or is adjudicated an insolvent.

8th March 1958]

7. *Resignation of Chairman or member.*—The Chairman or any other member of the State Board may at any time resign his office by tendering his resignation in writing to the Government. No such resignation shall take effect unless it is accepted and the acceptance is communicated to him.

8. *Removal of Chairman or member.*—(1) The Government may, after making such enquiry as may be prescribed, by order, remove the Chairman, or any other member of the State Board, if they are satisfied that the Chairman or member—

(a) has become disqualified for appointment to the State Board for any of the reasons mentioned in section 6; or

(b) has become incapable of acting as Chairman or other member or has so abused his position as Chairman or member as to render his continuance as such detrimental to the public interest; or

(c) has failed, without excuse sufficient in the opinion of the State Board, to attend three consecutive meetings of the State Board.

(2) Where a person who has ceased to be a member by reason of his failure to attend three consecutive meetings of the State Board applies to the Government within one month from the date of the order of removal for restoration to office, the Government may, on the recommendation of the State Board, restore him to his office of member:

Provided that a member shall not be so restored more than twice during his term of office.

(3) Every order of removal under sub-section (1) or of restoration under sub-section (2) shall be published in the *Fort St. George Gazette*.

9. *Filling up of casual vacancies.*—(1) Any casual vacancy in the office of the Chairman or any other member of the State Board shall be filled within two months, by a fresh appointment, in the manner prescribed.

(2) The Chairman or member appointed to fill a vacancy under sub-section (1) shall enter upon office forthwith but shall hold office only so long as the member in whose place he is appointed would have been entitled to hold office if the vacancy had not occurred.

(3) Every appointment under sub-section (1) shall be published in the *Fort St. George Gazette*.

10. *Dissolution of State Board.*—(1) If at any time the Government are satisfied that—

(a) the State Board has failed without reasonable cause or excuse to discharge the duties or to perform the functions imposed on or assigned to it by or under this Act; or

(b) circumstances have arisen in which the State Board is or may be rendered unable to discharge the duties or to perform the functions imposed on or assigned to it by or under this Act; or

[8th March 1958]

(c) it is otherwise expedient so to do, they may, in consultation with Shri Acharya Vinobha Bhave, by notification direct—

(i) in cases falling under clause (a), that the State Board be dissolved and reconstituted on such date as the Government may fix in that behalf, and

(ii) in cases falling under clause (b) or (c), that the State Board be superseded for a specified period.

(2) Before publishing a notification under sub-section (1), the Government shall communicate to the State Board the grounds on which they propose to do so, fix a reasonable period for the State Board to show cause against the proposal and consider its explanations or objections, if any.

(3) On the date fixed for the dissolution of the State Board under sub-section (1), all its members as well as its Chairman shall be deemed to have vacated their offices and fresh appointments shall be made in accordance with the provisions of this Act and the Chairman and the members newly appointed shall enter upon their offices on the date fixed for the reconstitution of the State Board.

(4) Supersession shall take effect from noon on the date specified in the notification or if no date is specified, on the date of publication of the notification, and thereupon the following consequences shall ensue :—

(a) All members of the State Board as well as its Chairman shall be deemed to have vacated their offices.

(b) All or any of the powers and functions of the State Board and of its Chairman shall, during the period of supersession, be exercised and performed, as far as may be, and to such extent as the Government may determine, by such persons or by such authority as the Government may appoint in that behalf.

(5) The Government may, by notification—

(a) from time to time extend the period of supersession of the State Board; and

(b) make such other incidental or consequential provisions as may appear to them to be necessary.

(6) The Government shall reconstitute the State Board before the expiry of the period specified in the notification under sub-section (1) or of the extended period notified under sub-section (5).

(7) When the State Board is dissolved or superseded under this section, the Government until the date of the reconstitution thereof and the reconstituted State Board thereafter shall be entitled to all the assets and be subject to all the liabilities of the State Board as on the date of the dissolution or supersession and on the date of the reconstitution respectively.

11. *Vesting of land in State Board.*—All lands donated for purposes of the Bhoodan Yagna whether before or after the commencement of this Act shall subject to the provisions of sections 16, 17 and 20 vest in the State Board.

[8th March 1958]

12. *Secretary.*—(1) The State Board may appoint one of its members to act as its Secretary and such other officers and servants as it may deem necessary for the purposes of this Act.

(2) The State Board may delegate to the Secretary any of its powers, duties or functions under this Act except such powers, duties or functions as the Government may by general or special order specify.

13. *Meeting of State Board.*—The State Board shall meet, and shall from time to time make such arrangements with reference to the place, day, hour, notice, management and adjournment of its meetings, as it may think fit, subject to the following provisions, namely :—

(a) the Chairman may, whenever he thinks fit and shall, when so required by the Government, call a meeting of the State Board;

(b) the Chairman shall attend every meeting of the State Board unless he is prevented by sickness or other reasonable cause;

(c) no business shall be transacted at any meeting unless there be present a majority of the number of members then in office;

(d) every meeting shall be presided over by the Chairman and in his absence by a member chosen by the meeting to preside for the occasion;

(e) all questions at a meeting shall be decided by a majority of the members present and voting at the meeting, and in every case of equality of votes, the person presiding shall have and exercise a second or casting vote;

(f) if a poll be demanded, the names of the members voting and the nature of their votes shall be recorded by the person presiding; and

(g) minutes of the proceedings at each meeting (together with the names of the members present) shall be recorded in a book to be provided for the purpose, and such minutes shall be read at the next ensuing meeting and signed by the person presiding at such meeting. The minutes book shall be open to inspection by any member during office hours.

14. *Acts of State Board, etc., not to be invalidated by informality, etc.*—No act of the State Board or of any person acting as Chairman thereof shall be deemed to be invalid by reason only of a defect in the establishment of the Board or of such act having been done during the period of any vacancy in the office of Chairman or member of the State Board, or on the ground that the Chairman or any member of the Board was not entitled to hold or to continue in such office.

[8th March 1958]

15. *Local Committees.*—(1) The State Board may, for any district or portion of a district, constitute a Local Committee consisting of not more than five members who shall be appointed by the State Board from among the residents of the area concerned. The appointment of such members shall be subject to the approval of the Government and shall be for such period as may be prescribed.

(2) The State Board shall appoint one of the members of the Local Committee to be its Chairman who shall also act as its Secretary.

(3) (a) The State Board may authorize any Local Committee constituted under sub-section (1) to exercise in the area within the jurisdiction of such Local Committee all or any of the powers, duties or functions vested in the State Board by this Act except such powers, duties or functions as may be specified by the Government by general or special order, and may in like manner withdraw such authority.

(b) The exercise of any powers, duties or functions delegated under clause (a) shall be subject to such restrictions and conditions as may be prescribed and also to control and revision by the Government or by such persons as may be empowered by them in this behalf. The Government shall also have power to control and revise the acts or proceedings of any person so empowered.

(4) The provisions of sections 6 to 10, 13 and 14 shall apply to a Local Committee subject to the modification that the powers exercisable by and the duties imposed on the Government under the said sections shall, in relation to a Local Committee, be exercised by the State Board :

Provided that the dissolution, reconstitution or supersession of a Local Committee shall be subject to the approval of the Government.

16. *Donation of land.*—(1) Notwithstanding anything to the contrary contained in any other law for the time being in force,

(a) any owner may, by declaration made in the prescribed manner, donate his land for the Bhoodan Yagna :

Provided that where any land is owned jointly by two or more persons, no donation of land shall be valid unless the declaration is signed by all such joint owners :

Provided further that a declaration made by a minor shall not be valid;

(b) any person to whom the Government have assigned any land on the ground of his having been a political sufferer may, by declaration made in the prescribed manner, donate such land for the Bhoodan Yagna provided the following conditions are satisfied, namely :—

(i) in case the land was not under cultivation before assignment, the assignee should have brought it under cultivation within three years from the date of assignment;

[8th March 1958]

(ii) the assignee should have paid in full all the public charges due to the Government in respect of the land and repaid in full the loan or loans obtained from the Government, together with the interest thereon, before making the donation for the Bhoodan Yagna.

(2) Where the owner donating his land for the Bhoodan Yagna under sub-section (1) is a janmi or any other landlord in an area where the Malabar Tenancy Act, 1929 (Madras Act XIV of 1930), is in force, no donation of his land for the Bhoodan Yagna shall be valid unless the tenant of such janmi or landlord transfers all his right, title and interest in such land to the State Board for the purposes of the Bhoodan Yagna by declaration made in the prescribed manner.

(3) Every declaration made under sub-section (1) shall be filed with the Tahsildar or the Deputy Tahsildar in independent charge having jurisdiction in the taluk or sub-taluk where the land is situate.

17. *Hearing of objections.*—(1) Every declaration filed under sub-section (3) of section 16 shall, as soon as may be, be published in the *Fort St. George Gazette* and in such other manner as may be prescribed.

(2) Any person whose interests are affected by any such declaration may, within two months of the publication of the declaration, file objections on the same before the Tahsildar or the Deputy Tahsildar in independent charge having jurisdiction in the taluk or sub-taluk where the land is situate.

(3) The Tahsildar or the Deputy Tahsildar, as the case may be, shall register every such objection, fix a date for its hearing and shall give notice such date to the donor, the objector, the State Board and the Local Committee concerned.

(4) On the date of hearing or any other date to which it may be postponed, the Tahsildar or the Deputy Tahsildar as the case may be, shall proceed to investigate and dispose of the objection and by order within such time as may be prescribed either confirm the declaration or declare it null and void.

(5) If the Tahsildar or the Deputy Tahsildar confirms the declaration, then, notwithstanding anything contained in any other law for the time being in force, all the right, title and interest of the donor in such land shall stand transferred to and vest in the State Board for the purposes of the Bhoodan Yagna.

(6) Every order under sub-section (5) confirming a declaration shall be published in the *Fort St. George Gazette* and on such publication, the donation of land shall, subject to the provisions of section 23, be irrevocable.

(7) Where the declaration is declared null and void by the Tahsildar or the Deputy Tahsildar under sub-section (4) the donation shall stand cancelled and the donor shall be deemed to continue to have all his right, title and interest in such land as if no such declaration was made.

[8th March 1958]

(8) The State Board may at any stage of the proceedings reject the declaration or a donor on any of the following grounds, namely :—

- (i) that the donor is incompetent to make the donation;
- (ii) that the title of the donor is defective;
- (iii) that there are encumbrances on the land;
- (iv) that there are arrears of land revenue or rent;
- (v) that the land donated is common pasture land, cremation or burial-ground, tank, pathway or thrashing floor; or
- (vi) any other prescribed grounds.

18. *Partition of holding.*—If any land donated for the Bhoodan Yagna forms part of a holding, the State Board or the Local Committee, as the case may be, may apply to the Tahsildar or the Deputy Tahsildar, in independent charge, as the case may be, having jurisdiction, for possession and the Tahsildar or the Deputy Tahsildar may, notwithstanding any provision in any other law to the contrary, partition the holding, demarcate the land and effect its subdivision.

19. *Grant of land by State Board.*—(1) The State Board may, in the manner prescribed, and as far as possible taking into consideration the wishes of the donor, grant any land which has vested in it to a landless poor person who is able and willing to cultivate the land or to the Government or a local authority for community purposes, and the grantee of the land shall acquire therein such rights and liabilities and subject to such conditions, restrictions and limitations as may be prescribed, and the same shall have effect, any other law to the contrary notwithstanding :

Provided that any political sufferer who has donated land under clause (b) of sub-section (1) of section 16 shall not be eligible for the grant of any land under this section.

(2) The State Board may take such steps for the management of the lands vested in it as it thinks fit until they are disposed of under this Act.

20. *Donation of land made prior to commencement of Act.*—(1) The State Board shall prepare a list of all lands donated for purposes of the Bhoodan Yagna, prior to the commencement of this Act, showing therein—

- (a) the area, description and other particulars of the land,
- (b) the name and address of the donor,
- (c) the date of the donation,
- (d) the nature of the interest of the donor in the land,

[8th March 1958]

(e) if the land has already been granted to any person in pursuance of the Bhoodan Yagna, the name and address of the person to whom the land has been granted (hereinafter called the grantee),

(f) the date of grant referred to in clause (e), and

(g) such other particulars as may be prescribed.

(2) Every list prepared under sub-section (1) shall be published in the *Fort St. George Gazette*.

(3) Upon such publication, the provisions of sub-sections (2) to (8) of section 17 shall apply in respect of land described in the list published under sub-section (2) as if such publication were a declaration in respect of that land filed under sub-section (3) of section 16 :

Provided that where an order is made by the Tahsildar or the Deputy Tahsildar under sub-section (4) of section 17 confirming the donation, such donation shall be deemed to have been accepted with effect from the date on which the donation was made and for this purpose, this Act shall be deemed to have been in force on such date.

(4) Where such land has been granted to any person it shall, with effect from the date of grant, be deemed further to have been granted to the grantee under and in accordance with the provisions of section 19.

21. *Funds of State Board.*—The State Board shall have its own fund and may accept grants, donations, gifts or loans from the Central Government or the State Government or any local authority or person for all or any of the purposes of the State Board.

22. *Application of funds.*—All property, moneys, funds and all other assets received by or vesting in the State Board shall be held and applied by it subject to the provisions and for the purposes of this Act.

23. *Filing of suits.*—Every order of the Tahsildar or the Deputy Tahsildar passed under sub-section (4) of section 17 shall be final and not be subject to appeal or revision :

Provided that any person whose interests are affected as a result of the donation of any land for purposes of this Act, Yagna, whether before or after the commencement of this Act, may, within three months from the date of the order of the Tahsildar or the Deputy Tahsildar under sub-section (4) of section 17, as the case may be, institute a suit in the civil court having jurisdiction to set aside the order of the Tahsildar or the Deputy Tahsildar and the decision of such court shall be binding on the State Board.

24. *Exemption from stamp duty and registration.*—Notwithstanding anything contained in any other law, every declaration and every grant of land made or deemed to have been made under this Act shall be and be deemed always to have been exempt from

[8th March 1958]

the payment of stamp duty and of encumbrance certificate fee, registration fee or of the fee payable for the attestation of a power-of-attorney under section 33, sub-section (2), of the Indian Registration Act, 1908 (Central Act XVI of 1908).

25. Vesting of Gramdan lands in Sarvodaya Panchayat.—

(1) The provisions of sections 16, 17 and 20 shall as far as may be apply to lands donated for Gramdan as they apply to lands donated for Bhoodan Yagna.

(2) In any Gramdan village all Gramdan lands shall vest in the Sarvodaya Panchayat.

(3) No act done by a Sarvodaya Panchayat shall be invalid on the ground merely of the existence of any vacancy in or defect in the constitution of the panchayat.

26. Management of Gramdan lands.—(1) The Sarvodaya Panchayat shall have possession of and manage all the Gramdan lands vested in it.

(2) The Sarvodaya Panchayat shall have power—

(a) to arrange for the cultivation of all lands vested in it either by itself or by distributing them among the residents of the Gramdan village concerned whether jointly or severally;

(b) to distribute produce of the lands among the villagers in any manner it deems fit;

(c) to set apart lands for growing trees, raising fruits and vegetables or for any other purpose which is for the general good of the community specified in this behalf by the State Board from time to time;

(d) to make advances in kind or cash to the families of the Gramdan village to whom lands are distributed for cultivation and recover those advances;

(e) to carry out land improvements;

(f) to buy and install any machinery for improving cultivation;

(g) to provide, maintain and augment irrigation sources and facilities;

(h) to undertake reclamation of waste lands;

(i) to carry out soil conservation measures; and

(j) generally to undertake and carry out all measures to increase agricultural production.

(3) The Sarvodaya Panchayat shall have power to incur expenditure for all or any of the purposes mentioned in this section.

27. Power to make regulations.—(1) The State Board may, after consultation with the Government, make a regulations not inconsistent with this Act and the rules made thereunder, to provide for all matters for which provision is expedient for the purpose of giving effect to the provisions of this Act.

[8th March 1958]

(2) In particular, and without prejudice to the generality of the foregoing power, such regulations may provide for—

(a) the procedure and the disposal of the business of the State Board and Local Committees;

(b) the remuneration and conditions of service of employees of the State Board, the Local Committees and the Sarvodaya Panchayat;

(c) the manner of constitution of the Sarvodaya Panchayat, the terms of office of the members including the chairman of the Sarvodaya Panchayat, the powers, functions and duties of the Sarvodaya Panchayat, the holding of meetings of the Sarvodaya Panchayat and the conduct of business thereat;

(d) the payment of travelling and other allowances to the chairman and members of the Sarvodaya Panchayat;

(e) the procedure to be followed by the Sarvodaya Panchayat in respect of financial matters generally, including the manner in which and the restrictions and conditions subject to which, expenditure should be incurred by it;

(f) the form in which the accounts of the Sarvodaya Panchayat shall be kept, the audit and publication of such accounts and the charges, if any, to be made for such audit;

(g) the preparation of an annual budget and the reports and returns to be furnished by it to the State Board and the Government;

(h) the delegation of powers and functions of the Sarvodaya Panchayat to the Chairman or any member thereof;

(i) the conduct and defence of legal proceedings and the manner of signing pleadings;

(j) the form and manner in which contracts may be executed by the State Board and the Sarvodaya Panchayat;

(k) generally the conduct of the business of the Sarvodaya Panchayat.

28. Power to make rules.—(1) The Government may, by notification, make rules to carry out the purposes of this Act.

(2) In particular and without prejudice to the generality of the foregoing provision, such rules may provide for—

(a) all matters expressly required or allowed by this Act to be prescribed;

(b) the matters to be taken into account in granting lands to landless poor persons;

(c) the form of declaration and the manner in which it shall be filed and the documents to be filed along with the declaration;

(d) the nature, scope and manner of enquiry, hearing and disposal of objections and confirmation or supersession of the declaration under section 17;

(e) the service of notices under this Act;

[8th March 1958]

(f) the payment of travelling and other allowances to the Chairman and members of the State Board and Local Committees;

(g) the procedure to be followed by the State Board in respect of financial matters generally, including the manner in which, and the restrictions and conditions subject to which, expenditure should be incurred by it;

(h) the form in which the accounts of the State Board shall be kept, the audit and publication of such accounts and the charges, if any, to be made for such audit;

(i) the preparation of an annual budget and the reports and returns to be furnished by it to the Government.

(3) All rules, notifications and orders made under this Act shall, as soon as possible after they are made, be placed on the table of both the Houses of the Legislature and shall be subject to such modifications by way of amendment or repeal as the Legislative Assembly may make within fourteen days on which it actually sits either in the same session or in more than one session.

INDEX TO MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL DEBATES

TWELFTH SESSION OF THE LEGISLATIVE COUNCIL
UNDER THE CONSTITUTION OF INDIA.

1st and 3rd to 8th March 1958.

Volume XXIV (Nos. 1 to 7).

PAGES

A

Abul Kalam Azad, Maulana— Condolence Resolution re death of —	1-2
Accidents— Accident of a child falling down a manhole on Mount Road, Madras, Minister's attention called to.	87-88
Allapichai, Sri A. M.— Bill—Bhoodan Yagna Bill, 1957	358-360 372
Budget for 1958-59, general discussion on	156, 162 265, 305-306
Animal Preservation Bill, 1958— See Bills.	
Annamalai Pillai, Sri N.— Budget for 1958-59, general discussion on	318-321
Aranmure Palace in Ootacamund— Question re purchase of — by Government	84-86
Arunachalam, Sri A. J.— Budget for 1958-59, general discussion on	286-293
Assurances given by Ministers— Statements XII and XIII showing action taken on — during IX, X and XI sessions of the Council, laid on the table.	11, 218

B

Balasubramanya Ayyar, Sri K.— Bills— Bhoodan Yagna Bill, 1957	358, 365 366, 367, 370, 372-373 376-378
Maternity Benefit (Amendment) Bill, 1958 Budget for 1958-59, general discussion on	188, 140 148, 159-167, 227 236, 250, 253, 263, 265
Bashyam Ayyangar, Sri V.— Budget for 1958-59, general discussion on	316-318

B—cont.

Bhaktavatsalam, the Hon. Sri M.—

Bills—

Animal Preservation Bill, 1958	...	...	...	...	354
Rhoodan Yagna Bill, 1957	...	...	...	...	354-355 361-374 95, 244
Budget for 1958-59, general discussion on	...	...	...	...	245, 247, 270 274-280

Bhoodan Yagna Bill, 1957—
See Bills.

Bills—

Animal Preservation Bill, 1958—	
Introduced	354
Laid on the table	362
Bhoodan Yagna Bill, 1957—Considered and passed	354-374
Government —, receipt of amendments to	224
Maternity Benefit (Amendment) Bill, 1958—	
Considered and passed	374-382
Laid on the table	382
Message from the Governor re —	353

Bills, as passed by the Assembly, laid on the table—

Bhoodan Yagna Bill, 1957	11, 382
--------------------------	---------

Bridge—

Question re construction of a — or causeway across the Cooum near Takkolam	352-353
--	---------

Broadcasting—

Question re All-India Radio, consultation of State Government re regional news and talks broadcast by	350-352
---	---------

Budget for 1958-59—

General discussion on	88-123 134-174, 181-217 224-280, 286-333 8-11
Presented	8-11

Bus routes—

See Transport.

Business Advisory Committee—

See Committees.

Business of the House—

Transaction of Government business on a non-official day (8th March 1958)	353-354
---	---------

C

Catering establishments—

Question re—	
Hotels and restaurants bearing caste names, withholding of grant of licence to	342-343
Medical examination of servers in —	349-350

Certified School—

Review of activities for the half-year ended 30th June 1957, laid on the table	123
--	-----

C—cont.

Chairman, Mr.—

Announcement re—	224
Amendments to Government Bills, receipt of	133-134
Business Advisory Committee's decision	353
Message from the Governor re Maternity Benefit (Amendment) Bill, 1958	134, 135 157, 181, 189 194, 201, 209 210, 212, 292 295, 297, 302, 321
Budget for 1958-59, general discussion on	157, 181, 189 194, 201, 209 210, 212, 292 295, 297, 302, 321

Condolence Resolution re death of Maulana Abul Kalam Azad, Sri. Union Minister for Education	1-2 181
House Committee, election of members to Privileges Committee, election of members to	180-181
See Rulings and observations of the Chair.	

Chakkarai Chetty, Sri V.—

Budget for 1958-59, general discussion on	144-147
---	---------

Clubwala Jadhav, Srimathi Mary C.—

Budget for 1958-59, general discussion on	242-252
---	---------

Colleges—

Question re—	221-223
Dental Department of Madras Medical College, upgrading of.	219-220
Law College students, establishment of a hostel for	133-134 181

Committees—

Business Advisory Committee, decision of	180-181
House Committee, election of members to	180-181
Privileges Committee, election of members to	284-285
Question re State Tourist Advisory Committee, constitution of	284-285

Condolence Resolution re —

Death of Maulana Abul Kalam Azad, Sri. Union Minister for Education	1 2
---	-----

Court-fees—

Reduction of — on petitions presented to the Board of Revenue, Madras, by Harijans, notification laid on the table.	280
---	-----

Cultivating Tenants Protection Rules, 1955—

Amendment to rule 3, notification laid on the table	218
---	-----

D

Devaraja Mudaliar, Sri T.—

Budget for 1958-59, general discussion on	308-310
---	---------

District Educational Officers—

Question re vacancies in the posts of — in 1955-56 and 1956-57.	281
---	-----

E

Electricity—

Question re Kundah Hydro-Electric Scheme, financial arrangements for execution of	343-344
---	---------

Estates Abolition Act—

See Temple lands.

Ethirajulu, Sri M.—

Budget for 1958-59, general discussion on	110-117
---	---------

F

Factories Rules, 1950—	
Amendment to —, notification laid on the table ...	11
Finance Commission—	
Question re Madras Government's recommendations to—	344-349
Foodgrains—	
Question re—	
Sale of — in fair price shops in November and December 1957	281-283
Wheat allotted to Madras State for 1957-58, quantity and price of ...	283-284

G

Gajapathy Nayagar, Sri A.—	
Budget for 1958-59, general discussion on ...	181-186 189
General Sales Tax Rules, 1939—	
Amendments to —, notifications laid on the table ...	11, 123
General Sales Tax (Turnover and Assessment) Rules, 1939—	
Amendments to —, notification laid on the table ...	123
General Sales Tax (Turnover and Assessment) Rules and General Sales Tax Rules, 1939—	
Amendments to —, notification laid on the table ...	123
Government Press—	
Question re decentralization of work in ...	133
Grants, educational—	
See Teachers.	
Gurunandan Row, Sri V.—	
Budget for 1958-59, general discussion on ...	302-305

H

Headmasters—	
See Schools.	
Health Cess—	
Question re levy of ...	335-336
Highways Department—	
Question re amalgamation of — with Public Works Department ...	83-84 337-338
Hostels—	
See Colleges.	
Hotels and restaurants—	
See Catering establishments.	
House Committee—	
See Committees.	

I

Industries—	
Question re establishment of small-scale and heavy — during 1958-59 ...	130-131
Irrigation Department—	
Question re integration of — with Public Works Department.	337-338

J

John, Dr. V. K.—	
Bills—	
Bhoodan Yagna Bill, 1957 ...	356-358 360, 364 365, 373
Maternity Benefit (Amendment) Bill, 1958 ...	375-376 382
Budget for 1958-59, general discussion on ...	90, 91 96, 101, 105, 137 160, 163, 164 166, 196-201
Condolence Resolution re death of Maulana Abul Kalam Azad, Sri, Union Minister for Education ...	2

K

Krishnamoorthy, Sri G.—	
Budget for 1958-59, general discussion on ...	98-108
Krishnaswamy Ayyangar, Sri P. S.—	
Bills—	
Bhoodan Yagna Bill, 1957 ...	360 362-371 378
Maternity Benefit (Amendment) Bill, 1958 ...	
Kundah Hydro-Electric Scheme—	
See Electricity.	

L

Lakshmanaswami Mudaliar, Dr. A.—	
Budget for 1958-59, general discussion on ...	158 224-242 323-324

Language Pandits—
See Teachers.

Law College, Madras—
See Colleges.

Legislative Assembly Hall—	
Question re conversion of — at Government House Estate, Mount Road, into a Children's Theatre, expenditure on ...	132-133

M

Mahomed Usman, Dr.—	
Bill—Maternity Benefit (Amendment) Bill, 1958 ...	376, 377
Manickavelu, the Hon. Sri M. A.—	
Accident of a child falling down a manhole on Mount Road, Madras, statement re ...	88 93, 94
Budget for 1958-59, general discussion on ...	
Maternity Benefit (Amendment) Bill, 1958—	
See Bills.	
Matter of urgent public importance—	
Accident of a child falling down a manhole on Mount Road, Madras, calling attention to ...	97-98
Medical Colleges—	
See Colleges.	
Messages from the Assembly and the Governor—	
See Bills.	

M—cont.

Mohamed Raza Khan, Sri— Budget for 1958-59, general discussion on	135, 144, 164
Motor Vehicles Rules, 1940— Amendment to —, notification laid on the table	11

N

Nallasenapathi Sarkarai Manradiar, Sri N.— Budget for 1958-59, general discussion on	187-189
Narayanaswamy Pillai, Sri T. M.— Budget for 1958-59, general discussion on	210-217

O

Official Language Commission Report— Question re Madras Government's memorandum on —	339
---	-----

P

Panchayats— Question re supply of common and special forms by the Central Press to —	179-180
Papers laid on the table of the House— Assurances given during IX, X and XI sessions of the Council, Statements XII and XIII showing action taken on	11, 218
Bills— Animal Preservation Bill, 1958	382
Maternity Benefit (Amendment) Bill, 1958	382
Bill, as passed by the Assembly—Bhoodan Yagna Bill, 1957.	11, 382
Certified School, review of activities for the half-year ended 30th June 1957	123
Court-fees, reduction of—on petitions presented to the Board of Revenue, Madras, by Harijans (G.O. Ms. No. 183, Home, dated 24th January 1958)	280
Cultivating Tenants Protection Rules, 1955, amendment to rule 3 (G.O. No. 166, Revenue, dated 18th January 1958)	218
Factories Rules, 1950, amendment to — (G.O. Ms. No. 3980, Industries, Labour and Co-operation, dated 3rd December 1958)	11
General Sales Tax Rules, 1939, amendments to — (G.O. P. No. 4538, Revenue, dated 7th December 1957 and G.O. Ms. No. 4777, Revenue, dated 28th December 1957)	11, 123
General Sales Tax (Turnover and Assessment) Rules, 1939, amendments to — (G.O. No. 4504, Revenue, dated 4th December 1957 and G.O. No. 4559, Revenue, dated 10th December 1957)	123
General Sales Tax (Turnover and Assessment) Rules and General Sales Tax Rules, 1939, amendments to — (G.O. P. No. 4560, Revenue, dated 10th December 1957)	123
Motor Vehicles Rules, 1940, amendment to — (G.O. Ms. No. 3345, Home, dated 23rd December 1957)	11
Public Service Commission (Madras), Report for year ending 31st March 1957 [G.O. Ms. No. 3518, Public (Services-A), dated 14th December 1957]	218
Sales tax— Exemption of co-operative milk supply societies and unions from — (G.O. Ms. No. 4567, Revenue, dated 11th December 1957)	280
Exemption of co-operative wholesale stores and district co-operative supply and marketing societies from — (G.O. Ms. No. 308, Revenue, dated 27th January 1958)	280
Exemption of mill cloth from — consequent on levy of additional excise duty (G.O. No. 3, Revenue, dated 2nd January 1958)	218

P—cont.

Police— Question re recruitment of women —	127-128
Police—Law and Order— Question re cutting of tufts and sacred threads of Brahmans on the banks of the Cauvery at Tiruchirappalli, official report on.	339-340
Ports— Question re Tuticorin Port, annual income from	7
Privileges Committee— See Committees.	
Public Service Commission, Madras— Report for year ending 31st March 1957, laid on the table	218
Purushotham, Sri T.— Accident of a child falling down a manhole on Mount Road, Madras, calling Minister's attention to	87-88
Bills— Bhoodan Yagna Bill, 1957	372
Maternity Benefit (Amendment) Bill, 1958	377, 379
Budget for 1958-59, general discussion on	88-98, 135, 193, 212, 244, 252, 271

Q

Questions and Answers— Krishnamoorthy, Sri G.— Question re— Elementary school teachers, revision of pay-scales	220-221
Government Schools in Kanyakumari district and Graduates serving therein, number of	223
Grant payable for teachers with B.A., B.T. qualification in aided higher elementary schools	178-179
Headmasters of local board secondary schools, difference in rates of dearness and house-rent allowances paid to	335
Pandits handling languages in higher forms of high schools, training qualification for	176-177
Secondary grade teachers retiring after 1st April 1955, eligibility for pension	336-337
Teachers in elementary schools in Nannilam taluk, non-payment of salaries to	128-130
Teachers in elementary schools under local bodies employed as enumerators, special remuneration to	4
Teachers' salaries, communication of orders sanctioning increase of Rs. 12 to panchayat elementary schools	338-339
Mohamed Raza Khan, Sri— Question re — Arannmore Palace in Ootacamund, purchase of — by Government	84-86
Finance Commission, Madras Government's recommendations to	344-349
Foodgrains, sale of — in fair price shops in November and December 1957	281-283
Legislative Assembly Hall at Government House Estate, Mount Road, expenditure on conversion into a Children's Theatre	132-133
Sales Tax Department, retrenchment consequent on abolition of sales tax on cloth, sugar and tobacco	220
Suburban bus routes around Madras City, nationalisation of	5-7
Wheat allotted to Madras State for 1957-58, quantity and price of	283-284

Q—cont.

Questions and Answers—cont.

Purushotham, Sri T.— Question re— Bridge or causeway across the Cooum near Takkolam, construction of	352-353
Dental Department of Madras Medical College, upgrading of	221-223
Government Press, decentralization of work in	133
Health Cess, levy of	335-336
Highways Department, amalgamation with Public Works Department	83-84
Jewels in temples, periodical verification of	3
Kundah Hydro-Electric Scheme, financial arrangements for execution of	343-344
Panchayats, supply of common and special forms by the Central Press to	179-180
Raffles and lotteries in aid of religious and charitable institutions, exemption from ban	175-176
Servers in catering establishments, medical examination of	349-350
Shelters for bus passengers on National and State Highways, provision of	285
State Tourist Advisory Committee, constitution of	284-285
Temple lands, difficulties of religious institutions due to application of Rent Reduction Act and Estates Abolition Act to	81-82
Travellers' bungalows, entrusting management of Central Government for the benefit of tourists	352
Women Police, recruitment of	127-128
Youth (general and health) camps, Government assistance for organization of	340-342
Ramaswami, Sri V. V.— Question re— All-India Radio, consultation of State Government re regional news and talks broadcast by	350-352
Coastal road from Ramanathapuram to Tuticorin, formation of	86-87
Highways and Irrigation Departments, integration with Public Works Department	337-338
Hotels and restaurants bearing caste names, withholding of grant of licences to	342-343
Law College students, establishment of a hostel for	219-220
Official Language Commission Report, Madras Government's memorandum on	339
Sales tax, Dr. Lokanathan's Report on structure of	177-178
Small-scale and heavy industries, establishment of — during 1958-59	130-131
Tuticorin Port, annual income from	7
Ranganathan, Sri V. R.— Question re— District Educational Officers, vacancies in the posts of — during 1955-56 and 1956-57	281
School Assistants of B.T. Grade, number of posts in Government Schools	83
Subramanyam, Sri A.— Question re cutting of tufts and sacred threads of Brahmans on the banks of the Cauvery at Tiruchirappalli, official report on incident	339-340

R

Raffles and lotteries— Question re exemption of — in aid of religious and charitable institutions from ban	175-176
Rajan, Sri P. T.— Budget for 1958-59, general discussion on	262, 267, 270, 271, 293-299
Ramasamy Gounder, Sri K. M.— Budget for 1958-59, general discussion on	205-210
Ramaswami, Sri V. V.— Budget for 1958-59, general discussion on	211, 212, 216, 312-316
Ramaswami Reddiar, Sri O. P.— Budget for 1958-59, general discussion on	164, 165, 167, 252-266, 279
Ramaswamy, Sri K. V.— Budget for 1958-59, general discussion on	117-123
Ranganathan, Sri V. R.— Budget for 1958-59, general discussion on	147-159, 234
Religious and charitable institutions— See Raffles and lotteries.	
Rent Reduction Act— See Temple lands.	
Roads— Question re coastal road from Ramanathapuram to Tuticorin, formation of	86-87
Rulings and observations of the Chair— Decorum— Reference to a Member of the other House is not proper	321
When a Member referred to delays in the disposal of papers in the office of the Director of Public Instruction, the Leader of the House pointed out— "I must bring to the notice of the House that no direct attack on any officer as such is within the propriety of the House. They can attack the Ministry concerned, the Government concerned. But to charge an individual officer who is not able to defend himself on the floor of this House and explain the position is not within the propriety of discussion."	157
The Chairman agreed with him	
S	
Sales tax— Exemption of Co-operative Milk Supply Societies and Unions from —, notification laid on the table	280
Exemption of Co-operative Wholesale Stores and District Co-operative Supply and Marketing Societies from —, notification laid on the table	280
Exemption of mill cloth from — consequent on levy of additional excise duty, notification laid on the table	218
Question re Dr. Lokanathan's Report on structure of	177-178
Sales Tax Department— Question re retrenchment in — consequent on abolition of sales tax on cloth, sugar and tobacco	220

S—cont.

Saraswathy Pandurangam, Srimathi— Budget for 1958-59, general discussion on	299-302
Schools— Question re— Government — in Kanyakumari district and Graduates serving therein, number of	223
Headmasters of local board secondary —, difference in rates of dearness and house-rent allowances paid to	335
Sivanandam, Dr. T. V.— Budget for 1958-59, general discussion on	310-312
Sivasubramanya Nadar, Sri S. P.— Budget for 1958-59, general discussion on	201-205
Sreenivasan, Dr. A.— Budget for 1958-59, general discussion on	96, 147, 182, 184, 185, 189, 212, 217, 266-275, 293, 320, 321, 326, 327, 331
Srinivasavaradan, Sri T. P.— Bill— Maternity Benefit (Amendment) Bill, 1958 Budget for 1958-59, general discussion on	377, 378 189-196
State Tourist Advisory Committee— See Committees.	
Statement under rule 41 (1) of the Council Rules— See Matter of urgent public importance.	
Subramania Karayalar, Sri M. S.— Budget for 1958-59, general discussion on	306-308
Subramaniam, the Hon. Sri C.— Budget for 1958-59, general discussion on	140, 226 227
Subramanyam, Sri A.— Budget for 1958-59, general discussion on	168-174

T

Teachers— Question re— Elementary school — in Nannilam taluk, non-payment of salaries to	128-130
Elementary school — revision of pay-scales	220-221
Grants for — with B.A., B.T. qualification in aided higher elementary schools	178-179
Increase of Rs. 12 in salaries of —, communication of orders to panchayat elementary schools	338-339
Pandjts handling languages in higher forms of high schools, training qualification for	176-177
School Assistants of B.T. Grade, number of posts in Govern- ment schools	83
Secondary grade — retiring after 1st April 1955, eligibility for pension	336-337
Special remuneration to — in elementary schools under local bodies employed as enumerators	4
Temple lands— Question re difficulties of religious institutions due to application of Rent Reduction Act and Estates Abolition Act to	81-82

T—cont.

Temples— Question re periodical verification of jewels in —	3
Thambusamy, Rev. D.— Budget for 1958-59, general discussion on	108-110
Transport— Question re— Shelters for bus passengers on National and State Highways, provision of	285 5-7
Suburban bus routes around Madras City, nationalization of.	
Travellers' bungalows— Question re entrusting management of certain — to Central Government for the benefit of tourists	352

V

Venkataraman, the Hon. Sri R.— Bill— Maternity Benefit (Amendment) Bill, 1958	374, 375 377, 378, 379-382
Budget for 1958-59— General discussion on	89, 105 137, 139, 140, 142 156, 160, 163, 189 200, 214, 237, 240 249, 290, 293, 294 302, 306, 321-333 8-11
Presentation of	
Business of the House, transaction of Government business on a non-official day (8th March 1958)	353
Condolence Resolution re death of Maulana Abul Kalam Azad, Sri, Union Minister for Education	2
House Committee, election of members to	181
Privileges Committee, election of members to	180

W

Wheat—
See Foodgrains.

Y

Youth (General and Health) Camps— Question re Government assistance for organization of	342
--	-----

